హిందూధర్మశాస్త్ర గ్రంథమాల 13

నహాబునందిని

అనువాదకులు:

శ్రీ చాగంటి శేషయ్య

హిందూధర్మశాస్త్ర గ్రంథనిలయము,
కపిలేశ్వరపురం (తూ॥ గోదావరి)

రెండవ కూర్పు
వెల రు 2-4-0

ప్రకాశకులు:
ఆంధ్రప్రచారిణి లిమిటెడ్,
కపిలేశ్వరపురం (తూర్పుగోదావరి)

శ్రీరామచంద్ర

కృతి

అమృతగర్భయగుచు ♦ నలరెనేతన్వంగి
గడుపార మమ్ములఁ ♦ గాంచుపట్ల
నమృతహస్తయగుచు ♦ నలరెనేగుణమణి
ప్రియమార మమ్ములఁ ♦ బెంచుపట్ల
నమృతేక్షణయగుచు ♦ నలరెనేయబ్జాక్షి
కన్నారమమ్ములఁ ♦ గాంచుపట్ల
నమృతస్వరూపయై ♦ యలరెనేకల్యాణి
రేబవల్ మమ్మాద ♦ రించుపట్ల

నమృతరూపిణియౌటఁదా ♦ నమరలోక
మందెనేసాధ్వినిశ్చలా ♦ నందయగుచు
నట్టిమాతృదేవత సుబ్బ ♦ మాంబఁదలఁచి
ప్రేమనీకృతినామెక ♦ ర్పించుకొంటి.

చాగంటి శేషయ్య

పీఠిక.

దుర్గేశనందినీ పాఠకులలోఁ గొందఱు "అయేషా తరువాత వృత్తాంత మేమైన" దని ప్రశ్నింపమొదలిడిరి. ఆప్రశ్నకుఁ బ్రత్యుత్తరముగఁ జాలకాలముక్రిందటనే దామోదరముఖోపాధ్యాయు లీనవలను బంగాళాభాషయందు రచియించియుండిరి. దానిని బి. వేంకటాచార్యులవారు కన్నడభాషలోనికిఁ బరివర్తనము చేసిరి. నేనాకన్నడగ్రంథమును ౧౯౧౫ వ సంవత్సరములో నిట్లాంధ్రీకరించితిని. ఈ గ్రంథాంధ్రీకరణభాగ్యముగూడ నాకేలభించినందుల కెంతయు నానందము నొందుచున్నాఁడను. దుర్గేశనందనిలోఁ బరిచయులైన జగత్సింహుఁడు, తిలోత్తమ, అస్మానుఖాను, అయేషా, మానసింహుఁడు, విమల మొదలగువారే యిందును వచ్చుచుందురు. ఆంధ్రలోక మొసంగిన ప్రోత్సాహముచే మరల ముద్రించుభాగ్య మలవడినందుల కెంతయో సంతసించుచున్నాఁడను.

కపిలేశ్వరపురము,
౧ జూను ౧౯౪౯

చాగంటి శేషయ్య.

శ్రీరామచంద్ర

నవాబునందిని

ప్రథమభాగము

మొదటి ప్రకరణము

సర్వమును పూర్వమువలెనే యుండెను.

మందారణగడమందు వీరేంద్రసింహుని దుర్గము పూర్వమువలెనే యొకేతీరుగ సమభావముతోఁ దలయెత్తుకొని యాకాశమార్గమున నిలుచుండి యుండెను. దుర్గపార్శ్వమందలి మామిడితోఁటయందు వృక్షములు శాఖాప్రశాఖలతో వృద్ధినొంది పూర్వమువలెనే సమానభావముతోఁ దూగాడుచుఁ గ్రీడించుచుండెను. నీరు పూర్ణముగా లేక కృశించియున్న యామోదరానదియును బూర్వమువలెనే మృదుమృదుశబ్దములను జేయుచు దుర్గశిరోభాగమందున్న కుడ్యపాద ప్రదేశములను దడుపుచుఁ బ్రవహించుచుండెను. వసంతమందానిలము వికసించుచున్న సహకారవృక్ష కుసుమములయందలి పరిమళముల నపహరించుకొనివచ్చి హెచ్చుతగ్గులు లేకుండ సమానభావముతో నందఱశరీరములమీఁదను వెదజల్లుచుండెను. కవిప్రసిద్ధమును వసంతర్తువున కెడబాయనిసహచరము నగుకోయిల వృక్షపర్ణములనడుమఁ దనశరీరమును దాఁచుకొని క్రమోచ్చస్వరముతోఁ గంఠమునెత్తి తానకములను గూయుచు దిగంతములను గంపింపఁజేయుచుండెను. సునీలమైన గగనాంగణమందు చంద్రుఁడును నక్షత్రములును పూర్వమువలెనే మేఘమధ్యమున దాఁగిలిమూఁతల నాడుకొనుచుండెను.

అన్నియును పూర్వమువలెనే యుండెను. కాని, ఎంతస్వల్పకాలములో నెట్టియవాంతరములు జరిగిపోయినవి! విమలయు దు

ర్గేశనందిని యగుతిలోత్తమయు మొట్టమొదట శైలేశ్వరుని దేవాలయమందు యువరాజగు జగత్సింహుని సందర్శించుట, పఠానుల దుర్గమందు విమల యస్త్రాఘాతముచే నవాబు కటుల్ ఖాను మరణించుట, ఈ మొదలగు నవాంతరకార్యము లెంతస్వల్పకాలములో నడచిపోయినవి! ఆకాలరాత్రి—ఏరాత్రి విమల యజాగ్రతమూలమున బఠానులు దుర్గమును జయించి దుర్గాధిపతియగు వీరేంద్రసింహుని యువరాజగు జగత్సింహుని బట్టుకొని బంధించి బందీలుగఁ జేసిరో, ఆ కాలరాత్రి సంబంధములైన చిహ్నములేవియు నిప్పుడు కాన్పించుచుండుటలేదు. ఆదినమున రక్తప్రవాహముచే నేలయంతయు నానిపోయిన గుఱుతు లణుమాత్రమును నిప్పుడు కనఁబడుటలేదు. దుర్గమునంతను బ్రకంపించునట్లుచేసిన యానాఁటి హాహాకారధ్వనులేవియు నిప్పుడు శ్రవణగోచరమగుటలేదు. ఎక్కడచూచినను దుర్గమునందంతటను సౌభాగ్యలక్షణములే కనఁబడుచుండెను. అన్నియు సమంజసభావముతో విరాజిల్లుచుండెను. అన్నియును బూర్వమువలెనే యుండెను. కాని వీరకేసరియైన వీరేంద్రసింహుఁడు మాత్ర మిప్పుడు లేఁడు. అంతటిస్వల్పకాలములో విమలయు వితంతువై పోయెను. తిలోత్తమ తండ్రిలేనిబాలిక యయ్యెను. దుర్గమునందు సర్వమును పూర్వమువలెనే యుండెను. పూర్వముండెడి వారందఱును మరలవచ్చి దుర్గమునందుఁ జేరిరి వీరేంద్రసింహుఁడొక్కఁడు మాత్రము లేఁడు ఆతఁడు తిరిగిరాలేదు. యముని యందాత్మసమర్పణముచేసి కొనినవారు తిరిగి వచ్చుటఁ జూచినవారెవ్వరును లేరు.

అనేకజనులు యమాలయమునకుఁ బోయియున్నారు. స్థిరమైన యానివాసమున కనేకులు నిత్యమును బోవుచున్నారు. వారిలో నెవరును దిరిగిరాలేదు. వచ్చుటయును లేదు. అందువలనఁ బ్రపంచమునకుఁ గలిగినలోపమేమియును లేదు. వసుంధరయందు సుఖదుఃఖప్రవాహమున కించుకంతయును హెచ్చుతగ్గులున్నట్లు కాన్పించుటయునులేదు. మందారణదుర్గమున కధీశ్వరుఁడైన వీరేంద్రసింహుఁడు తిరిగి రాలేదు. అందుచే దుర్గమునకు లోపముగాని దుర్గతిగాని కలిగినట్లు కాన్పింపదు. ఒక్కొకప్పుడు విచారముపోయి దానిస్థానమున సం

తోషమధికారము చేయుచుండును. మఱియొకప్పుడు సంతోషముపోయి దానిస్థానమును విచారమాక్రమించుకొనుచుండును. విచారసంతోషములు రెండు నొకేసూత్రమునందు గ్రథితములైనట్లున్నవి. అవిరెండును విశ్వమండలమునకు సమానగతితో నవిరతముగఁ బ్రదక్షిణముచేయుచుండునని తోఁచుచున్నది.

విమల—విలాసమయియు, లావణ్యముఖియు, హాస్యకౌతుకనిరతయు నగువిమల విధవయైపోయినదా! ఎవతె తనకుఁ బ్రణయాస్పదుఁడైనపురుషుని బొందుటకై యనేకకష్టముల ననుభవించినదో, సహధర్మిణీ గౌరవము లేకపోయినను దనస్వామికి తానొకదాసిమాత్రమని చెప్పుకొనుచుఁ జిరకాల మాతనిగృహమునం దొకపరిచారికవలె సెవతె కాలము వెళ్ళబుచ్చుకొనుచుండెనో, అట్టివిమల నామె హృదయేశ్వరుఁడు శాశ్వతముగ విడనాడిపోయెనుగదా! అబ్బ! అది సహించుటకు సాధ్యమైనయాతనయేనా? కాని యట్టియసదృశయాతనలయందును మనస్సును హర్షసంయుతముగాఁ జేయుకార్యములు లేవా? ఉండునని చెప్పవచ్చును. వీరుఁడైన యామెపతి వీరునివలెనే తేజస్వియై కాతరమేమియు లేకుండ ప్రాణములను దుచ్ఛముగనెంచి త్యాగమొనర్చెను. ఆకార్యము వీరపత్నికి మిగుల గౌరవమును గలుగఁజేసెను. ఆమెకుఁ గలిగిన వేఱొక గౌరవిషయ మేమనగా—విమల తనపతి ఘాతకుఁడును, హృదయహీనుఁడును, పరమశత్రువు నగు నవాబు కటుల్‌ఖానుని వక్షస్థలమునఁ దనస్వహస్తముతో నిశితఖడ్గముచే నొక్కపోటు పొడిచి యాతనిని శమనసదనమునకు పంపించినది. అది యామెకు మిగుల గౌరవకారణ మయినదియే. ఇంకను నాహ్లాదకరమైన విషయ మొకటికలదు. అది యేమనిన—మిగుల గారాబముతోఁ బెంచిన తనముద్దులపట్టి తిలోత్తమ మనోభీష్టము సఫలీకృతమయ్యెను. సుశీలయు, సురసుందరియు నగుతిలోత్తమ మహాగౌరవయుతుఁడును మహారాజునగు మానసింహునకుఁ గోడలయ్యెను. ఆమె గర్భమున జన్మించెడి తనయుఁడు ముందు అంబరేశ్వరుఁడు కాఁగలఁడు. అదె యొక సామాన్యమైన యానందమా?

తిలోత్తమ—పితృహీన—తండ్రిపోవుటచే దుఃఖితయైన తిలోత్తమ ప్రేమమయుఁడైన తండ్రిప్రేమ ధనమునుండి వంచితయై హృదయవిదారకవ్యథ ననుభవించుచుండెను.—ఔను—దానికి సందేహములేదు. కాని, మర్మాంతికములగు వ్యథలమధ్యమునఁ గూడ నానంద మొనఁగూర్చు కార్యములు లేవా? అనేకములున్నవి. క్రూరాత్ముడగు నవాబు కటుల్ ఖానుని పాపపంకిలమైన యంతఃపురమునం దామె బందీయయ్యెను. కటుల్ ఖానుని యంతఃపురమునకుఁ బోవుటతటస్థించినచో స్త్రీలలోఁ దమపవిత్రతను గాపాడుకొని ధర్మధనమును గోలుపోవకుండ వచ్చిన వారొక్కరును లేరు. కాని తిలోత్తమకు మాత్ర మచ్చట నెట్టికళంకమును సంప్రాప్తముకాలేదు. ఆమె తండ్రియగు వీరేంద్రసింహుఁడు శత్రువులచే నిహతుఁడయ్యెను. ఆమె జీవనసారరూపుఁడగు జగత్సింహుఁడు శత్రువుల యస్త్రాఘాతముచే మృతప్రాయుఁడై పోయియుఁ బునర్జీవితుఁడయ్యెను. ప్రేమముగ్ధుఁడును సౌందర్యవంతుఁడును సౌభాగ్యశాలియు వీరపురుషుఁడునగు కుమారజగత్సింహుఁడు పవిత్రమైన వివాహబంధముచేఁ గట్టువడి యెల్లవేళల, నెల్లభావములఁ దిలోత్తమనే తలపోయుచుండెను. అది యొక నిరూపమానమైన యత్యంతానందముకాదా?

మహారాజగు మానసింహుని యాజ్ఞానుసారముగా మందారణదుర్గము స్వర్గస్థుఁడైన వీరేంద్రసింహుని పత్నికిని, యాతని తనయయగు తిలోత్తమకు నొసఁగఁబడి వారిరువురకును స్వాధీనముఁ జేయఁబడియెను. మందారణదుర్గము కొలఁదికాలము పఠానుల వశమునందున్నను బ్రకృతమున నట్టి పరాధీన చిహ్నము లేవియు నట కాన్పించుటలేదు.

అపరాహ్ణకాలమునం దొకనాఁడు దుర్గమధ్యమున నంతఃపురమునకుఁ జేరియున్న యొక సౌధముపైఁ గుమార జగత్సింహుఁ డొంటరిగ నటు నిటు పచారము సేయుచుండెను. ఆతని మొగమువంకఁ బరికించిచూచినచో నాతఁ డేదియో విచారముచే దిగులొందియున్నట్లు తోఁచును. అచ్చటి యా మృదుమలయానిలముగాని, యత్యంత రమణీయమైన యాప్రదేశముగాని యాతని హృదయమున కించుకంతయును

వినోదమును గలుగఁజేయుచున్నట్లు తోఁచుటలేదు. అతని హృదయ ప్రాణవినోదకారిణియైన సుందరితో వివాహసూత్రమున బద్ధుఁడై యింకను నొకనెలయైనను గాలేదు. అట్టి నవోఢ యయ్యు నాసుందరి యాతని నొకనిమిషమైనను విడువకుండ సహచరియై యుండెనని చెప్పినను జెప్పవచ్చును అట్టిచో నాతఁడు చింతనొందుచుండుటకుఁ గారణమేమి చెపుమా ?

దారుకేశ్వరనదీతీరమున శిబిరములను స్థాపించుకొని సైన్యములతోఁగూడ నివసించియున్న మానసింహుఁడు కలహము లడఁగిపోయినవని తెలిసికొని శిబిరముల నెత్తించి యనుచరులతోఁగూడ పాట్నా నగరమునకుఁ బయనమైపోయెను. జగత్సింహుఁడా సమయమునకుఁ బోయి యాతనిని గలిసికొనఁజాలఁడయ్యెను. ప్రస్తుతమునఁ జేయవలసిన విశేష కార్యభారమేమియు నాతనిపై లేకుండుటచే నాతడు తనయిష్టమువచ్చినట్లు కాలమును వినోదముగా గడపుచుండెను. అతఁడిపుడు మందారణదుర్గమునఁ బ్రేమమయి యగు ప్రణయినీసంగసుఖమునఁ గాలమును గడుపుచుండెనని వేఱుగఁ జెప్పనక్కఱలేదు.

యువరాజగు జగత్సింహుఁడు ప్రచారముసేయుచుండిన యా సౌధముపై నొకవైపున శయ్యయొకటి సిద్ధముగ వేయఁబడియుండెను. జగత్సింహుఁడాశయ్యపైఁ గూరుచుండకయే యా సౌధముపై మరియొకవైపున నిటునటు నూరక తిరుగాడుచుండెను.

ఇంతలో భువనమోహిని యగు నొకజవ్వని యచ్చటికరుదెంచెను లావణ్యమయి యగునాలలనాసమాగమముచే, నస్తమయోన్ముఖుఁడగు సూర్యదేవుని స్వర్ణమయకిరణజాలముతోఁగూడిన సుషమామయియగు ప్రకృతిదేవికి సైత మధికకాంతి కలుగుచుండెను. సౌందర్యసంపద్యుక్త యగు నాయువతియు లజ్జాయుక్తమగు వదనముతో జగత్సింహుని సమీపించి మృదుమధుర కంఠస్వరమున "యువరాజా! నారాక యాలస్యమయ్యెనా యేమి ?" అనియెను.

జగత్సింహుఁడు—అంతవిశేషకాల మాలస్యమైనట్లు కాన్పింపదు. కాని, యోప్రాణాధికా! ఎవతె దగ్గరలేనిచో యర్ధనిమిష

మైన నొకమహాయుగముగఁ గాన్పించుచుండునో, యట్టి నీవు చేసిన యీయత్యల్పాలస్యముగూడ నెంతయో నాలస్యముగా నాకుఁ గనబడు చున్నది.

లజ్జాశీల యగునాసురసుందరి చిఱునగవుతోఁగూడిన తన వదన మండలము నించుక వంచుకొనియెను. యువరాజు తన వామబా హువు నామెవీపునఁజేర్చి దగ్గఱదీసి యేమియుఁ జెప్పకుండ నామె యాజ్ఞలేనిదే సుధామధుర బింబాధరమును పరిపూర్ణప్రేమముతోఁ బరిచుంబనము గావించెను. లజ్జవలననో, అనురాగమువలననో, సంకోచ మువలననో, మఱియెందువలననో నాయువతీ ముఖమండలము కెంపు వర్ణమును దాల్చెను.

ఆసుందరి దుర్గేశనందినియగు తిలోత్తమయే. ఆయువతీయువకు లకుఁ బరిణయమయి యెన్నిదినములో కాలేదు. వారిపూర్వపరిచయము చిరవ్యాప్తిమైనదియుఁ గాదు. అందుచే సుశీలలగు సుందరులకు స్వాభావ మైన సంకోచమును, లజ్జయు నించుకంతయు కొఱఁతపడకుండ సంపూ ర్ణముగవచ్చి యామె నావరించుకొనినవి.

తిలోత్తమ మఱింత ముఖమును వంచుకొనియెను. ఆనందాను రాగములతోఁ గూడిన లజ్జయు నామె ముఖమండలమున కొక యపూ ర్వకాంతి నొసఁగెను. ముగ్ధుఁడగు జగత్సింహుఁడును సతృష్ణనయన ములతోఁ నాకాంతిని సందర్శించుచు "సుందరీ! ఎవరి పుణ్యఫలము మనకిరువురకును నిట్లు సంఘటితమైనది? చెప్పగలవా?" అని యడి గెను.

తిలోత్త—ఎవరి పుణ్యఫలమా? నాదియేమి కాదుగా? యువరాజు పుణ్య ఫలమా?

జగ—నా పుణ్యఫలమనియే చెప్పవలయు. నీవే ప్రపంచమునకు సారరత్నమవు. నీతోసమానమైనరత్న మీలోకమున లేదు. ఈరత్న ము దేవతాకంఠము నలంకరింపఁదగినది. అల్పమనుష్యుఁడనైన నన్నుఁ గూర్చి చెప్పనేల? మన యీసంఘటనము పుణ్యముయొక్క ఫల మేమైనచో జన్మాంతరమున నందట్టిపుణ్యమును నేను చేసియుండవల యును.

త్రిలో—అసత్యమును దాపవలసివచ్చినచో నిక్లే యన్యథా మాటలాడవలయును. నాథా! నీవెవరవో నేనవతెనో నీవెఱుఁగని వాఁడవా? నీవు భువనవిఖ్యాతుఁడైన అంబరేశ్వరుని తనయుఁడవు. రూపమందేమి, సాహసమందేమి, వీరత్వమునందేమి, గుణమునందేమి, యీప్రపంచమున నీతో సమానులెవ్వరును లేరు. ఇఁక నేనంటినా! అత్యల్పమైన మందారణదుర్గమందలి సామాన్య భూస్వామి తనయను. నీదాసానుదాసిగ నుండుటకుఁ గూడ యోగ్యను గాను. నీవు నాయందలి దయచే నీపాదపద్మములకడ నొక్కింతస్థాన మొసంగితివి. ఇది నేననేకకోట్ల జన్మములయందుఁ జేసిన పుణ్యఫలము కాదా నిజము చెప్పుము చూతము.

జగ—పుణ్యము నీదియో నాదియో—ఆవివాదమునఁ ప్రస్తుతము వసకించుకొంతయుఁ బ్రయోజనము లేదు. కాని హృదయేశ్వరీ! స్వర్గలోకమునకంటె నధిక మధురమైన స్థానమును నిహలోకముననే నిర్మించుకొనుట—నందనవనసమీపమున దేవత లనుభవించు దానికంటె నత్యధిక సుఖభోగముల నీలోకముననే యల్పుఁడైన మానవుఁడుకూడ ననుభవించుట—యనునీ రెండును నేను నీసంఘటనముచేఁ బొందితినని యనుకొనుచున్నాఁడను. నీవు నన్ను భాగ్యవంతులలో నగ్రగణ్యునిగాఁ జేసితివి. నేను నీకుఁ జాలకాలము ఋణపడి యుండెదను.

త్రిలో—(ఇంచుక నగవుతో) కఠోరహృదయముఁగల యసిసాధకుఁడగు మహావీరునిరసనయం దిట్టి యమృత మున్నదని నేననుకొనలేదు—ఎవరెవరికి ఋణపడియుండిరో, ఆవిషయమునుగూర్చి బాగుగ యోచించితిరా? యోచించిచూడుఁడు. నానిమిత్తమున మీ రేకార్యములను చేయకుండ నుండిరి? అత్యంతపరాక్రమవంతుఁడగు మానసింహుని తనయుఁడవైయుండియు స్వతః వీరాగ్రగణ్యుఁడవైయుండియు నితరుల దుర్గమున కర్ధరాత్రియందు తస్కరునివలె ప్రవేశించుట యెందుకొఱకు? ఈ యబల నొకసారి చూడవలయుననికాదా? పుణ్యశ్లోకుఁడవు నత్యంతధార్మికుఁడవునై యుండియు, స్వల్పపరిచితయు నవివాహితయు నగు నొక సాలకామినికొఱకు యంతఃపురమున కొంటరిగఁ

బ్రవేశించుట యెందుకొఱకు? ఈ భాగ్యవతితో నొకటి రెండు మాటలాడుటకైకాదా! శత్రుగణముల యస్త్రాఘాతములచే శరీర మందలి యమూల్యమైన రక్తమునంతయుఁ బోఁగొట్టుకొని మృత్యు ముఖమున కేగుట యెందుకొఱకు? ఈ యధమస్త్రీయొక్క తుచ్ఛమైన ప్రాణమును రక్షించుటకొఱకుఁగాదా? దుర్మార్గులగు శత్రువులచేఁ జిక్కి చాలకాలమువఱకు బందీవై కాలమును గడపుటయెందుకొఱకు? ఈహీన నారీపై ప్రేమాకర్షణముచేఁగాదా? నీచరణదాసిగ నుండుట కైన యోగ్యతలేని యబలను బరిణయమాడి ప్రత్యక్ష దేవతాస్వరూపుఁడైన జనకుని యాగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడవగుటెందుకొఱకు? ఈ యధమవనితపైఁగల మమతచేఁగాదా? యువరాజా! ఇప్పుడు యోచించి చూడుము. ఎవరికెవరు ఋణపడియున్నారు?

తిలోత్తమ పలికిన తుదివాక్యమును విని జగత్సింహుఁడు మిగుల విచలితుఁడయ్యెను. అతఁ డాసుందరితోడి యితరసంభాషణము మాని "ప్రాణేశ్వరీ! ఇఁకముందు నాయదృష్ట మెట్లున్నదో చెప్పఁజాలను. నీవీ సంభాషణములో మాజనకుని యాగ్రహమునుగూర్చి వక్కాణించితివి. అందుమూలమున నాహృదయమునఁ గళవళము హెచ్చుచున్నది. ఆవిషయమున నే నుదాసీనుఁడనై యున్నాఁడను. ప్రాణేశ్వరీ! రమ్ము. ఇటఁగూర్చుండి యీ విషయమున మన కర్తవ్యమేదియో యాలోచింతము" అనియెను.

తిలోత్తమ మాటలాడలేక పోయెను. ప్రఫుల్లకమలనిభమగు నామెవదనము వాడిపోయెను. తనవివాహవిషయము మహారాజగు మానసింహునకుఁ దెలియదనియు, దానిపరిణామము భయానకమైన దనియు నామె యెఱుంగును. ప్రస్తుతప్రస్తావమున యువరాజు నోటి నుండి వచ్చిన శంకావాక్యములను వినుటచేఁ దిలోత్తమకుఁ బ్రాణమే పోయినట్లయ్యెను. ఆమె వడఁకుచు భర్తతోఁగూడ మెల్లమెల్లగఁబోయి యట సిద్ధముచేయఁబడియున్న శయ్యపై నొకవైపున నిశ్శబ్దముగఁ గూర్చుండియుండెను.

జగత్సింహుఁడును తిలోత్తమ సమీపమునకు వచ్చి కూర్చుండి వామబాహువుచే నామె కంఠమునుజుట్టి కౌఁగిలించుకొని యుత్కంఠ

తమై నిశావసానకాల శరశ్చంద్రబింబమువలె మలినమైయున్న యామె ముఖమండలమును తనవిశాలవక్షమునం జేర్చికొనియెను. తిలోత్తమయు భయకంపితయై దేవతాస్వరూపుం డగుతనస్వామి వదనమును స్థిరనయనములతోం జూచుచుండెను.

జగత్సింహుం డిట్లు చెప్పనారంభించెను. "నాతండ్రి నాపై మిగుల నాగ్రహముం జెందియున్నాండు. అతండు తన యాగ్రహమును మాటలలో వ్యక్తపరుప లేదు. ఆతనికిం నమ్మకముం గలిగియున్న మనుష్యుల మూలమునను నాకుం దెలియంజేయలేదు. కాని, యనేక శతసహస్రలక్షణములచే నాతం డాగ్రహము నొందియున్నట్లు వ్యక్తమగుచున్నది.

తిలో—(మెల్లగా) అయినచో, జాగరూకుండవై యుండ లేదేమి?

జగత్సింహుండు సరళస్వభావయగు నాయువతి ముఖమును చుంబనమాడి యించుకనగుచు "ఎంతసరళస్వభావవు! జాగరూకతయా? నీముఖమునుజూచి, నీప్రేమసాగరమున మునింగి, నీయందాత్మసమర్పణముచేసినవాడు మృత్యుదేవత నెదుటం జూచినను నాపద్భయముచే జాగరూకతకై ప్రయత్నింపంగలండా? జాగరూకతమాట చెప్పకుము. జాగరూకతనుగూర్చి నేను యోచించుటలేదు" అనియెను.

తిలో—అట్లయినచో నిప్పుడు యోచించుటెందులకు?

జగ—ఇపుడు యోచించుటకు రెండుకారణము లున్నవి. నా జనకుండు రాజపుత్రవీరుండు. ఆతనిమనసున నుదయించినభావము క్రియారూపకముగం బరిణమించుట కాలస్య మెంతమాత్రము నుండదు ఆతనియిష్టమునకు వ్యతిరేకముగ మాటలాడువారీభూమండలమునం దెవ్వరును లేరు. పాదుషహాఅక్బరుసైత మాతనియిష్టము ననుసరించి నడచుచుండు నని చెప్పనప్పు డితరులమాట చెప్పనేల? అట్టి నాజనకుండు నన్నువిధేయుండైనతనయునిగా నెంచి నాకుప్రాణదండనను విధించినను నాశ్చర్యముగానుండదు.

తిలోత్తమ చకితయయ్యెను. జగత్సింహుం డిట్లని మరలం జెప్పం దొడంగెను. భయపడకుము. రాజపుత్రవీరుం డెప్పుడును మరణమునిన

భయపడఁడు. చావనిన నాకెప్పుడును భయములేదు. కాని, నాకిప్పుడు భయమగుచున్నది. మరణించినచో నీవియోగచింతను సహించుట యసాధ్యమని నాకుఁ దోఁచుచున్నది.

తిలో—(సజలనయనయై) ప్రేమమయా! వియోగముకలుగు ననుభయము నాకు లేదు. నీవు వీరశ్రేష్ఠుఁడవు. కాతరమేమియు లేకుండ మరణింపఁగలవు. వీరపత్నులును నవ్వుచునవ్వుచుఁ బ్రాణము లను విడువఁగలరు.

జగ—అయినచో నిప్పుడిఁక నాభయమునకుఁ గారణముండదు. స్వాభావికమైన యపత్యస్నేహము జనకుని, సంతతికఠోరకార్యము నందుఁ బ్రవర్తింపకుండఁజేసినను జేయవచ్చును. కాని, యంతకంటె ద్విగుణీకృతమైన కఠినతరదండనను విధింపఁగలఁడు. సులభముగాఁ బ్రాణములను దీసివైచి యాతనాసమూహమును దుదముట్టించుటకు బదులుగ స్వల్పస్వల్పముగఁ బ్రాణములుపోవునట్లు భయంకరయాతన లనుభవించుచుండునట్టి కఠోరదండనను విధింపఁగలఁడు

తిలోత్తమ యావాక్యములను విని కంపితయై "అదియెట్లు?" అని యడిగెను.

జగ—ప్రాణేశ్వరీ! నీపాణిగ్రహణవిషయ మాతని కిష్టము గాకుండనుండవచ్చును. అందువలన నన్నిఁక మరలనెన్నఁడును నిన్నుఁ జూడకుండఁజేయును.

తిలోత్తమనేత్రములనుండి బాష్పములు ప్రవహింపనారంభిం చెను. ఆమె రోదనముచే జడితమైన క్షుబ్ధస్వరముతో "నాసవతితల్లి యగు విమల ధర్మపత్నియయ్యును భర్తయింట దాసివలె కాలమును గడపిపుచ్చినది. నేనునట్లే కాలముగడపుటకు మామగారింట స్థలము దొరకదా?" అనియెను.

జగత్సింహుఁడు తనవస్త్రముచేఁ దిలోత్తమనేత్రములను తుడు చుచు "భయపడవలదు. వ్యాకులత నభివృద్ధినొందింపకుము. మను ష్యవాసస్థలములను వీడి బహుదూరము పోయి సముద్రతీరమున నొకచెట్టునీడను నీతోఁగూడి వాసముచేయుచుండినను నేను ధన్యుఁడనే

యగుదును. కాని, నాజనకుఁ డెందును నెదురులేనిశక్తిశాలి. ఆతని యిష్టమునకు వ్యతిరేకముగ నిలిచియుండుట కీప్రపంచమున నెవరికిని సామర్థ్యములేదు. అయినను సాధ్యమైనంతవఱ కనుకూలమగుట కనేకప్రయత్నములను జేసిచూచెదను. ఆపైని భగవంతుఁ డున్నాఁడు. ఈశ్వరుని యాజ్ఞ యెట్లున్నదట్లగును" అనియెను

తిలోత్తమ మాటాడకుండ నెమ్మదిగఁ గూర్చుండెను. ఆమెనేత్రములయందు బాష్పములులేవు ఆమెముఖమున విషాదచిహ్నము లేవియును లేవు. జగత్సింహుఁ డాదరముతో నామెనుజూచి "తిలోత్తమా ఏమియాలోచించుచున్నావు" అని యడిగెను.

తిలోత్తమయు నిట్టూర్పువిడిచి "మరణమునకు మార్గమెప్పు డడ్డములేకుండ తెరవఁబడియుండును — అంతకంటె వేఱుచింత యేమున్నది ?" అనియెను.

నూతన పరిణీతులగు ప్రేమోన్మత్తదంపతుల కెట్టి విషమతర యాతన !

రెండవ ప్రకరణము.

ఘుఘునాదు ప్రాతఃకాలమున జగత్సింహుఁడు చక్కఁగ శృంగారించుకొనివచ్చి మనోహరముగ నలంకరింపఁబడిన తనకుటీరము నైఁ గూర్చుండి యొంటరిగ నెలుపలకు బయలుదేరెను. మధురస్మైసమ్మోహనకారిణియైన యాయుషఃకాలమునందుఁ బ్రకృతిదేవి పరమ రమణీయ వేషమును ధరించియుండెను. పూర్వదిగంగనయు రక్తాంబరధారిణియైన ప్రగల్భనారివలె నవకుంఠనమును భేదించుకొని వదనమండలము నించుక తోఁపింపఁజేయుచుఁ జిఱునగవు నవ్వుచుండెను. వివిధములగు ననేకపక్షులు విశేషోన్నతములు కాని వృక్షశాఖాంతరములయందుఁ గూర్చుండి తమ మధురగీతధ్వనులచే శ్రోతలహృదయముల నాకర్షింపఁజేయుచుండెను. శుకపికాదిపక్షిసంతతుల మనో

హార కాకలీశబ్దము లితరపక్షిగణధ్వనులతోఁ జేరి చా దూరము వఱకు నానందప్రవాహమును వెల్లివిరియ జేయుచుండెను. అప్పుడు శాంతియుఁ బవిత్రతయు, మాధుర్యమును, శోభయు, ప్రీతియు, నానందమును మూర్తీభవించి యచ్చటచ్చట సంచరించుచున్నట్లు తోఁచుచుండెను. ఆసమయమున జగత్సింహుఁడు తెలుపువన్నెగల తన గుఱ్ఱము నధిరోహించి యొంటరిగ దుర్గతోరణమును దాటిపోవుచుండెను. శాంతిపూర్ణమైన యాదృశ్యప్రపంచము నడుమ చిరాభ్యస్తమైన యాయశ్వము చిరపరిచితుఁడైన యాజగత్సింహుని వీపున వహించుకొని మెల్లమెల్లగ ముందునకుఁ బోవఁదొడంగెను.

జగత్సింహుఁడును, దిలోత్తమయు రాత్రియంతయును సంతాపనాశకమైన నిద్రాదేవత నాశ్రయించియు నామె సాన్నిధ్యము నందలేకపోయిరి. ఇరువురకును నించుకంతయును సుఖము లేకపోయెను. వాయుప్రవాహమున నించుకసేపు తిరుగాడినచోఁ దలయును, మెదడును జల్లవడి చింతాభార మొక్కింతతగ్గునేమో యని యోచించి జగత్సింహుఁడు తెల్లవారకమునుపే, యెవరును లేవక పూర్వమే శయ్యనువిడిచి లేచెను. అతఁడు లేచుటకుఁ బూర్వము తిలోత్తమకుఁ గొంచెము నిద్రపట్ట నారంభించెను. జగత్సింహుఁడు మిగుల జాగరూకతతోఁ దనజీవనస్వరూపయు, నిద్రితయు నగుతిలోత్తమ బాహుపాశమును మెల్లగ విడిపించుకొనియెను. నిద్రాభిభూతయగు నామాధురీరాశి నొక్కింతసే పతృప్తనయనములతోఁ జూచి పిదప నామె కపోలము నాదరముతో ముద్దుపెట్టుకొనియెను. పిమ్మట స్వభావసుందరియగు నామె శోభామయశరీరమును జూచుచు నిట్టూర్పు విడుచుచు నటనుండి బయలువెడలెను.

దుర్గమునుండి కొంచెము దూరమేగి ముందునకుఁ బోవకుండ నిలిచి హృదయమున నేదియోతోఁచుటచే జగత్సింహుఁడు దుర్గమునందలి తిలోత్తమశయనమందిరమువంక తిరిగిచూడ నారంభించెను. చూచుచు గుఱ్ఱపుకళ్ళెమును సడలవదలెను. అక్కడ కనఁబడుచుండు వస్తువులను ఱెప్పవేయక చూచుచు నిలుచుండియుండెను. శయనమందిరగవాక్షమునందుఁ జెదరిపోయిన మలినవస్త్రములు గలదియు,

వీడిపోయిన కుంతలములుగలదియుఁ జెదరినహారములుగలదియు నగు త్రిలోత్తమ నిలుచుండియుండుటను జూచెను. జగత్సింహుఁ డనేక పర్యాయము లనేకభావములతో నాశోభామయిని జూచి విమోహితుఁ డయ్యెను. కాని, యిప్పు డామాధురీసమయమున——ఆమాధురీక్షేత్రమున——ఆమాధురీశోభాసద్యమున—— ఆమాధురీమూర్తి నిలుచుండి యున్న ప్రీతినివ్యాజయమునఁ దట్టెను.

జగత్సింహుఁడు శయ్యనువిడిచిన కొంతసేపటికే త్రిలోత్తముఁడు మేల్కొని యశ్వశాలనుండి సాయితముచేసి దీసికొనిరాఁబడుచున్న గుఱ్ఱము డెక్కలిచప్పుడు విని సూత్రియుతోఁ బ్రేమమయుఁడగు తన హృదయరత్నమును జూచుటకై గవాక్షముకడ నిలుచుండి చూచు చుండెను.

జగత్సింహుఁ డామెనుచూచుచు హృదయముపై తన రెండు చేతులను జేర్చికొని యామెకుఁ దనప్రీణయసూచనను గనఁబరచెను. తనచౌకమునువిసిరి యామెను లోపలికి బొమ్మని సూచించుచు తో డనేవచ్చెదనని తనచేతితో సంజ్ఞచేసెను. గుఱ్ఱము మెల్లమెల్లగ ముందునకుఁ బోవుచుండెను. ముందునకుఁబోవుచున్న జగత్సింహుఁడు మరల వెనుకకుఁ దిరిగిచూచెను. సుందరియు నెప్పటియట్ల యట నిలుచుండియుండెను. ఆతనిదృష్టి యామెవైపునకుఁ బ్రసరింపగనే చీర సవరించుకొనుచు నేలపైశిరసునుంచి యామెప్రణామముచేసెను. జగత్సింహుఁడును తనచేయెత్తి "శుభమగుఁగాక!" యనువాక్యార్థము సూచించునట్లు సంకేతము చేసెను. గుఱ్ఱము ముందునకుఁ బోవుచుండెను జగత్సింహుఁడును మరల వెనుకకుఁ దిరిగిచూచెను త్రిలోత్తమ రోదనముచేయుచుఁ జెఱగుచేఁ గన్నులను తుడుచుకొనుచుండెను. జగత్సింహుని హృదయము కళవళమంద దొడఁగెను. ముందునకుఁ బోవుటకు మనసొప్పలేదు. స్వల్పదూరముపోయి యటనుండి మరలఁ దిరిగి రావలయునని స్థిరపఱచికొని యశ్వమును దాటించెను అది వేగముగ నడచిపోయెను. జగత్సింహుఁడు మరల వెనుకకుఁ దిరిగిచూచెను. గవాక్షము నేత్రగోచరముకాలేదు. అతఁడు నిట్టూర్పును విడిచెను. అశ్వము సమవేగముతోఁ బోవుచుండెను.

జగత్సింహుఁడు మొట్టమొదట నేమార్గమున మందారణదుర్గమునకు విమలతోఁగూడ వచ్చియుండెనో, యామార్గముననే యిపుడును పోవుచుండెను అదియే మామిడితోఁట. ఏయుద్యానవనమునందలి చెట్టుకడ విమల తెచ్చియిచ్చిన భల్లముచే జగత్సింహుని హస్తమునందు పఠానుఁ డొకఁడు మరణమునందెనో, యాయుద్యానవనమును దాటి ముందునకుఁ బోయెను. ఆస్థలమున నిప్పుడు జగత్సింహుఁ డద్భుతవేషధారి యగు నొకపురుషుని జూచెను. అవ్యక్తియనుపమాన దీర్ఘకాయుఁడును ఘోరకృష్ణవర్ణ శరీరుఁడునై యుండెను. క్షురికాస్త్ర సాహాయ్యముచే నాతని మస్తకము కేశశూన్యమయ్యె, వెనుకభాగమున నొక్కింత కేశగుచ్ఛము మాత్రము శిఖాకారమునఁ గాన్పించుచుండెను. వదనము శ్మశ్రుశూన్యతమై యుండెను. ఆతని దేహమున యధోభాగమ్ము పాయిజామాచే నావృతమై యుండెను. ఊర్ధ్వభాగము విచిత్రకంచుకాచ్ఛాదితమై యుండెను. ఆతని కంఠమునందలి రుద్రాక్షమాల చరణద్వయము వఱకును వ్రేలాడుచుండెను. దీర్ఘమగు నాతని నాసికపైఁ దిలకమునకు బదులుగ మృత్తికయుండెను. జగత్సింహుని జూచుటతోడనే యావ్యక్తియు తనచేతిని ముందునకుఁ జాపి "ఖుదానారాయణుఁడు మీకెప్పుడును మేలొనఁగూర్చుఁగాక" అని యాశీర్వదించెను.

జగత్సింహుఁడు నగవు నాపుకొనుచు "మీరేనా గజపతి విద్యాదిగ్గజులు ?" అని ప్రశ్నించెను.

రుద్రాక్షధారి యగునాపురుషుఁడు "ఔను మహాస్వామి! వ్యాకరణాదిశాస్త్రములు తుదముట్టినవి స్మృతులన్నియు నభ్యసించితిని. అన్నిటియందును నా పేరు జగద్విఖ్యాతమైనది. ఇప్పుడు ఉర్దుభాషయందును శిక్షితుఁడనై యుండుటచే నాపేరు బ్రహ్మాండము వఱకును వ్యాపించినట్లు తోఁచుచున్నది" అనియెను.

జగ—మీకీ వేషమెందులకు ?

గజ—యవనుల సంపర్కముచే యవనవేషమే సంభవమైనది. పఠానులు నాజాతిని ధ్వంసముచేసి నావేషమును మార్పించి వెడలి

పోయిరి. నావలెనే యితరులనేకులు వారిసంశ్రయము నందున్నారు వారికెవరికిని జాతిపోలేదు. వారందఱును గ్రామమునకువచ్చి చేరెదరు నేనును నధ్యాపకులగు మాస్వాములకడకుఁబోయి వారికి సలాములుచేసితిని. వారు నన్నుఁజూచి నీవీవేషముతో నాశ్రమమునకు రాఁగూడదు నీకు సనాతనధర్మశాస్త్రములను పాఠములుగఁ జెప్పఁజాలను'' అని సెలవొసంగిరి. అదివిని నేను "బాలానాం రోదనంబలం" అనియెఱింగి యేడువఁదొడంగితిని. "అమృతం బాలభాషితం" అని యుండుటచే నధ్యాపకమహాశయులు సంతుష్టచిత్తులై "నీవు గంగాతీరమునకుఁబోయి యచ్చట మూఁడుదినములు నివాసముచేసి గంగాస్నానమునుజేసి మస్తకాదులను ముండనముచేసికొని యొకదినము హవిష్యమును భుజించి తిరిగి వచ్చితివేని మరలఁ బాఠములను చెప్పెదను" అని యాజ్ఞయిచ్చిరి. నేనును గంగసియాసతిసి నవియన్నియును జేసి తిరిగి యాశ్రమమునకుఁ బోవుచున్నాఁడను.

జగ—అయినచో మరల నీవేషమేల?

గజ—వస్త్రాభావము—యవనులు నావస్త్రముల నన్నిఁటిని లాగికొని వీనినిచ్చిరి. వీని నుపయోగించుటకంటె గత్యంతరమేమియును లేదు.

జగత్సింహుఁడు తనకవచమునందుండి యొకరూపాయనుదీసి. గజపతికొసఁగి మీరు దుర్గమునకు వచ్చిచూచినచో మీసంగతులన్నియు వినియెదను'' అనియెను.

జగపతియు రూపాయను దీసికొని "స్వస్తిశ్రీభోజరాజ! మీ రిప్పుడు వీరేంద్రసింహుని స్థానమును వహించియున్నారా?" అని ప్రశ్నించెను.

జగ—మీరు నన్నెఱుఁగరా? పఠానుల శిబిరమునం దొకప్పుడు మిమ్ముఁను నేను జూచియున్నాఁడను. స్వర్గస్థుఁడైన వీరేంద్రసింహుని తనయను నేను పరిణయమాడితిననుసంగతి మీ రెఱుఁగరా?"

దిగ్గ—ఔనౌను. భార్యయుఁ బుత్రికయు—వీరిరువురను గాపాడవలయును వీరేంద్రసింహుఁడు. సతిని బుత్రికను సంరక్షించుభారము సరియైనవారి యందుంచి స్వర్గారోహణమును జేసియున్నాఁడు.

గజపతి విద్యాదిగ్గజుని యసంగతవాక్యములను వినియు విననియట్లు జగత్సింహుఁడు ముందునకుఁ బోయెను. స్వల్పదూరము పోవునప్పటికి శైలేశ్వరునిమందిరము దృష్టిగోచరమయ్యెను. మందిరమువరకునుఁ బోయి తిరిగి రావలయునని జగత్సింహుని యభిప్రాయము. హృదయమును బదిలపరచుకొని దేవాదిదేవుని చరణకమలములకు భక్తిభావముతో వందనముచేసి తిరిగిరావలయునని యాతఁడు నిశ్చయించుకొనియెను. జగత్సింహుఁడు దేవతాదర్శనముచేసి దేవునిపాదములకడఁ దనదుఃఖములనుఁ నివేదనము చేసికొనునూహతోఁ జిత్తసంయమనము గావించుకొని యక్కడకుఁ బోవుచుండెను.

ఇంతలో దూరమునుండి యనేకాశ్వపదధ్వనులు వినవచ్చుటచే నాతనిచిత్తభ్రాంతి దూరమైపోయెను. దూరమునందుఁ గుండలాకారమైన మేఘఖండమువలె ధూళిరాశి యాకాశమండలమున వ్యాపించెను. జగత్సింహుని గుఱ్ఱము తనసమీపమునందుఁ స్వజాతీయులు వచ్చుచుండుటనుగుర్తించి వాలము నల్లాడించుచుఁ జెవులు రిక్కించి తనయభిప్రాయమును వ్యక్తపరచెను. కొంచెము దూరములో ననేకవీరులు శీఘ్రముగఁ బరువెత్తుచుండుటను జగత్సింహుఁడు చూచెను.

జగత్సింహుఁడు ధైర్యవంతుఁడు. శత్రువులువచ్చు సంభవమేమియు నిప్పుడు లేదు. పఠానులు యుద్ధవిగ్రహములనువీడి యుత్కలదేశమునకుఁ బోయియుండిరి. దేశమునందు పాదుషహాసైన్యము తక్కవేఱుసైనికుఁ డొక్కఁడును లేఁడు. పాదుషహాసైనికులు మందారణదుర్గమునకు శత్రువులుకారు. మహారాజగు మానసింహుఁడు స్వయముగా మందారణ దుర్గాధికారభారము వీరేంద్రసింహుని యుత్తరాధికారులఁ జెందుట కంగీకరించియున్నాఁడు. అయినచో నీయెదుటవచ్చుచున్నవారెవ్వరు? వారెవరో యీప్రక్కకే వచ్చుచున్నారు. వారు మహారాజగు మానసింహుని సైనికులైనట్లు కన్పట్టుచున్నారు. జగత్సింహున కాకస్మికముగ హృత్కంపము జనియించెను.

సైనికులు సమీపమునకు వచ్చిరి వారందరు నేబదిమంది యాశ్వికులుగానుండిరి. అందఱును వస్త్రధారులై యుండుటేగాక బలిష్ఠులును బరిపుష్టశరీరులునునై యుండిరి. వారిలో నొకఁడు స్వతంత్రభావ,

ముతో నందఱికంటెను ముందుగ వచ్చుచుండెను. అతఁడు తక్కిన సైనికుల కందఱకును నాయకునివలెఁ గన్పట్టుచుండెను. నాయకుని యాజ్ఞాప్రకారము తక్కిన సైనికులందఱును గుఱ్ఱముల కళ్ళెములను బిగ్గఁబట్టి నిలిచి సహభావముతోఁ దమతమకత్తుల నొరలనుండితీసి భుజములపైనమర్చి సమస్వరముతో "జయ ! జయ ! షాదుషహాఅక్బరునకు జయమగుఁ గాక ! మానసింహ మహారాజునకు జయమగుఁగాక !" అని యుచ్చైస్స్వరముతో జయజయధ్వానములను జేసిరి.

జగత్సింహుఁడును తత్క్షణమే తనకత్తినిదీసి ధరించి "జయ ! షాదుషహాఅక్బరునకు జయమగుఁగాక ! జయ ! మహారాజగు మానసింహునకు జయమగుఁగాక !" అని జయజయధ్వానములను జేసెను. పిదప ముందుప్రక్కనున్న నాయకునితో జగత్సింహుఁడు "ఇదేమి ? మధురాసింహా ! సమాచారములేమి ? షాదుషహాకుశలవృత్తాంతములు తెలియుచున్నవా ? మహారాజునకుఁ గుశలమా ?" యని ప్రశ్నించెను.

మధురాసింహుఁడు గుఱ్ఱమునుండి దిగినిలిచి "భగవంతుని యనుగ్రహముచే నెచ్చటను నమంగళసూచన లేవియు లేవు" అనియెను.

వెనుకనుండిన సైనికుఁడొకఁడు వచ్చి మధురాసింహుని గుఱ్ఱపు కళ్ళెమును బట్టుకొనియెను. మధురాసింహుఁడు యువరాజుసమీపమునకువచ్చి యభివాదనముచేసి పిదప రుమాలనువిప్పి యందు కట్టియున్న యొకపత్రికనుదీసి యతివినీతభావముతో యువరాజు హస్తమునందుంచెను.

ఆయుధపాణులై సైనికులు వచ్చుచుండుటను జూచి తనయానందసుఖభోగముల కానాఁడే యాస్థలమునందే యప్పుడే తుదికాలమని తెలిసికొని జగత్సింహుడు "నావిషయమున మహారాజు వారి యాజ్ఞయేమి?" అనియడిగెను.

మధు—యువరాజా ! నేను మీయనుగతభృత్యుఁడను. ఈ దాసుని యపరాధమును క్షమింపవలయును. మీరేయవస్థయందున్న

నాయవస్థయందే నాతోఁగూడ దీసికొని రావలయునని మహారాజుగారి యాజ్ఞయైనది.

జగ—ఎక్కడకుఁబోవలయును?

మధు—పాట్నానగరమునకు—మహారాజుగారి సన్నిధానము నకు.

యువరాజు—కొంచెము సేపుండి, అనఁగా—ఇప్పుడిక్కడనుండి బయలుదేరుట కన్నియు సిద్ధపరిచికొని వచ్చుట కంగీకరించుట కేమయిన నాక్షేపణమున్నదా?

మధు—(చేతులు జోడించుకొని) యువరాజా! మీరు మాతోఁగూడవచ్చుటకు వెనుకముందుఁజూచి యాలస్యముచేసితిరేని వెంటనే మిమ్ములను బందీగాఁ జేసి తీసికొనిరావలయునని మాకాజ్ఞయైనది.

జగ—ఇచ్చట నాకాత్మీయులు కొందఱున్నారు. వారిని జూచి వారికడ సెలవుగైకొని వచ్చుటకుఁగూడ నవకాశము లేదా?

మధు—(పూర్వమువలెనే చేతులుజోడించుకొని) నేను దాసుఁడను. దాసుని యపరాధములను క్షమింపవలయును. ఇంచుకైన నవకాశమిచ్చుట కాజ్ఞలేదు.

జగత్సింహుఁడు పునరుక్తికిఁగాని ప్రతివాదమునకుఁగాని యది సమయముకాదని తెలిసికొనియెను తనయపరాధము రాజద్రోహము క్రిందఁ బరిగణింపఁబడెననియుఁ దన్ను రాజద్రోహియనియెంచి విచారణముసేయనున్నారనియుఁ దెలిసికొని మధురాసింహునితో "మహారాజుగారి యాజ్ఞోల్లంఘనము సేయునంతటి ధైర్యవంతులగు మానవులీభరతఖండమున నెవ్వరును లేరు. ఇఁక నేనంటినో?—సేవకులయందు క్షుద్రులలో క్షుద్రుఁడనుఁ అయినను నిన్నొకప్రశ్న మడిగెదను. నాయంతట నేను మీతోఁగూడ రాకున్నచో నన్ను బందీగఁ జేసికొని రావలయునని యాజ్ఞయైనదని చెప్పితివి. ఒకవేళ నేను నీతో యుద్ధమును జేసినచో నప్పుడు నీవు నన్నేమిచేయుదువు? ఆవిషయమున నేమని యాజ్ఞయైనది?" అనియడిగెను.

మధు—యువరాజా! ఈదాసానుదాసునినోటనుండి యంత ఘాట రానేరదు. యువరాజును మృతావస్థయందైనను, జీవితావస్థయందైనను సముఖమునకుఁ దప్పక తీసికొనిరావలయునని మహారాజుగారి యాజ్ఞయైనది.

జగత్సింహుఁడు చేసిన యీవిచారణయందు మహారాజత్యంత కఠోరమైనయాదేశ మొసంగెనని స్పష్టపడియెను. అందుచే క్షణకాలమైన నాలస్యముచేయుట కాతనికి ధైర్యముగాని, సాహసముగాని లేకపోయెను. మహారాజు సమ్ముఖమునకుఁ గొనిపోఁబడినపు డతి కఠోరమైనదండనము విధించుటయే సంభవమగును. తప్పదు. కాని, యావిచారముతోఁ బ్రస్తుతము ప్రయోజనమేమి? భగవద్వాక్యమును పరిపాలనముచేయుట కనేకమిషలను బన్ని కాలవిలంబమును జేసినఁ జేయవచ్చునుగాని, మహారాజగు మానసింహుని యాజ్ఞకు మాత్రి మట్టియాలస్య మించుకంతయును గారాదు. ఉత్తరక్షణమునసే యాయాజ్ఞను ప్రతిపాలింపవలయును. జగత్సింహుఁడు మధురాసింహునితో "లెమ్ము! మధురాసింహా! కాలవిళంబనమువలన ననర్థకమేకాని ప్రయోజనములేదు. నాసైన్యము దారుకేశ్వరనదీతీరమందు జహానాబాదుకడ నున్నది. దానివ్యవస్థ యేమికావలయును? అనియెను.

మధు—దానికివలయు నేర్పాటులను నేను గావించెదను.

మధురాసింహుఁడు సైనికులలో నొకనినిబిలిచి యాతని నాసైన్యమున్నకడకుఁ బొమ్మని యాజ్ఞయొసంగెను. సైనికుఁడు మందారణ సుర్గమార్గమునఁ బోవుదనని యెరింగి జగత్సింహుఁడాతనితో నిట్లనియెను. "మందారణదురమార్గమునఁ బోవుచున్నప్పుడు నీకెవరైనను గాన్పించినచో జగత్సింహుఁడు తండ్రిగారి యాజ్ఞాప్రకారము వారిసందర్శనమునకై పాట్నానగరమునకుఁ బోవుచున్నాఁడని యాతనితోఁ జెప్పుము." అని చెప్పి పిదప జగత్సింహుఁడు మధురాసింహునితో "నీ సైన్యమును రెండుభాగములుగాఁ జేయుము. ఆ రెండు భాగములనడుమను నేనుండవలయునని నాయభిప్రాయము. నీవు నా పార్శ్వమునుండి వచ్చుచుండవలయును." అనియెను,

మఘు—యువరాజా! ఈదాసుఁడు మహారాజువారికింకరుఁడు. ఆజ్ఞాప్రకారము నడచుటకంటె నీతనికి వేఱేమియు లేదు.

తత్క్షణమే మధుకాసింహుని యాజ్ఞానుసారము సైనికులు రెండు భాగములుగాఁ జీలిపోయిరి. ఒకభాగము జగత్సింహునకు ముందునైపు నను, నొకభాగ మాతనికి వెనుకతట్టునను వ్యూహమువలె నిలిచి వచ్చు చుండిరి మధురాసింహుఁడు గుఱ్ఱమునధిష్టించి వచ్చి జగత్సింహుని పార్శ్వమున నిలుచుండియుండెను. అందఱును మెల్లగఁ బయనమును సాగించుచుండిరి.

తిలోత్తమా! నీవెక్కడ? నిన్నసాయంకాలము నీహృదయే శ్వరుఁ డాశంకాసూచకముగఁ బల్కినవాక్యము లింతశీఘ్రకాలము లోనే క్రియారూపమునఁ బరిణమించునని యెవరు తెలిసికొనఁగలరు? జగత్సింహా! స్వల్పకాలమునకుఁ బూర్వము గవాక్షమునందు శిశిరసిక్త కమలమువలెఁ దొడిమనుండి రాలిపడిన కుసుమమువలె, సూర్యకిరణము లచేఁ గ్లిష్టమైన కిసలయమువలె, మలినమైయున్న ముఖమును జూచియు న్నాఁడవుకాదా? ఆసందర్శనమే నీకు తుదిసందర్శనమయ్యెనా? విగళిత వసనభూషితయై నవీనబాలారుణ ప్రదీప్తమైన యాశోభాసందర్శనము— ఆరోదనము—ఆ వీడుకోలు—ఆ ప్రణామము—హా! హా! అవియే నీప్రేమకుఁ దుదియభినయములా?

మూడవప్రకరణము.

శశకము విపత్సముదాయమునుండి తప్పించుకొనుట కుపాయము గాననప్పుడు తననేత్రములను మూసికొని యొకవైపున స్థిరముగా నిలుచుండియుండును. కన్నులుమూసికొనుటచే దాని కేమియుఁ గా న్పింపదు ఇతరులెవరును దనను చూచుచుండుటలేదని యది యను కొనుచుండును కుమారజగత్సింహుఁడును నట్లే చేసెను. తండ్రి తనపరిణయమున కంగీకరింపఁడని యాతఁ డెఱుంగును. అతనికిఁ దెలిసి

నచో వివాహసంఘటనము కాదనియు, వివాహసంఘటనము కానిచోఁ దనజీవనసుఖమంతయుఁ జిరకాలము నష్టమైపోవుననియుఁగూడ నాతఁ డెఱుంగును. కావున నావివాహవ్యాపారము నతిగోప్యముగ జరిగించెను. మఱియు నావృత్తాంతము తండ్రికెప్పుడును దెలియఁజాలదనియు భావించుకొనియెను. అల్పప్రాణియగు శశకమువలె జగత్సింహుఁడు కన్నులుమూసికొని నిశ్చింతుఁడై యూరకుండక యుచితసమయమును గనిపెట్టి తండ్రి పాదపద్మములపైఁబడి జరిగిన వృత్తాంతమునెల్ల ననుతాపముతో నాతని కెఱింగించినచో నపత్యస్నేహ ప్రాబల్యముచే ననుకంపవొడమగ సదయుఁడై యాతఁడు కుమారుని విన్నపము నాలకించి మన్నించుననియుఁ బిదప నాశంకలన్నియు నిశ్శేషముగ నశించి హృదయమునకు శాంతి వొడముననియు నాతఁడు తలపోయుచుండెను.

జగత్సింహుఁడు, తిలోత్తమ, విమల, అభిరామస్వామి, మొదలగువార లేమేమిభావించుకొనిరో యనియన్నియును మహారాజునకుఁ దెలియవు. జగత్సింహుఁడు మందారణదుర్గమందు వీరేంద్రసింహుని మందిరమునఁ బఠానులచేఁ జిక్కెననువార్త తత్క్షణమే మానసింహునకుఁ దెలిసెను. కుమారుఁడు ప్రణయముగ్ధుఁడై దుర్గాధిపతి యంగీకారములేనిదే యవేళయందుదుర్గమునఁ బ్రవేశించుట మొదలగు వృత్తాంతములన్నియు నెప్పటికప్పుడు మానసింహుఁడు తెలిసికొనుచుండెను. తనయునిపై నాతని కంతయో యాగ్రహము వచ్చెను. మానసింహమహారాజు వీరేంద్రుని వృత్తాంతమును బూర్వమునుండియు పూర్ణముగా నెఱిఁగియుండినవాఁడగుటయేగాక వారందఱును గులహీనులనియు, నీచసంపర్కముగలవారనియు నాతఁ డెఱింగియుండెను. అట్టివారు తనకు బంధువులని మాటవరుసకైనను జెప్పుట కాతని కిష్టములేదు. అట్టివారితనయను కోడలనుగాఁ జేకొనుట కాతఁడించుకంతయు నంగీకరింపఁడు.

అనేక వీరాధివీరులసమక్షమునఁ దండ్రియెదురనిల్చి జగత్సింహుఁడు మహాగర్వముతో నైదువేలమంది సైనికుల సాహాయ్య

మునఁ బఠానులను సువర్ణరేఖానది యావలకుఁ బాఱఁదోలివత్తునని వీర ములువలికి పోయియుండెను. మానసింహుఁడు కుమారుని స్పర్ధ యును సాహసమును జూచి మిక్కిలి గౌరవించి యాతఁడు కోరినసైన్య ములనిచ్చి పఠానుల జయించుభారమంతయు నాతనిపైఁ బెట్టెను. అట్టి గురుతరమైన మహాభారమును వహించిన జగత్సింహుఁడు యధే చ్ఛగఁ గన్యాన్వేషణకార్యమునఁ దగుల్కొని తస్కరునివలె నితరుల దుర్గమున నర్ధరాత్రియందుఁ బ్రవేశించి దుర్గేశునితనయపైఁ బ్రణ యలీలాప్రమత్తుఁడై కర్తవ్యమును విడనాడెను. ఈసమాచారము లన్నియు మానసింహుని యాగ్రహమును మఱింత యభివృద్ధిచేయు చుండెను. వీరేంద్రసింహుని తనయతోఁగూడి యామోదనిమగ్నుఁ డైయున్న జగత్సింహుఁడు పఠానులచేఁ జిక్కి బందీయయ్యెనను సమాచారము తెలియుటతోడనే మానసింహునికోపము మితిమీరి పోయెను. ఆకారణముచే నాతఁడాక్షణమ పఠానుకులము నామూల ముగ ధ్వంసముచేయు ప్రయత్నములఁ జేయఁడయ్యెను. అవిధేయుఁ డును నయోగ్యుఁడు నగు నట్టి కుమారునకు శుభమొడగూర్చుట యయుక్తమనియు నిష్ప్రయోజనమనియు మానసింహుని యభి ప్రాయము.

విమలయస్త్రఘాతముచేఁ గటుల్ఖానుఁడు మరణము నొం దెను. మరణకాలమునఁ గటుల్ఖానుఁడు జగత్సింహునితో సంధిప్రస్తా వమునుజేసెను. జగత్సింహుఁడు బంధమునుండి విడివడియెను. విడుదల యైనపిదప నాతఁడు పోయి తండ్రినిజూచి పఠానులప్రార్థనానుసా రముగఁ దండ్రితో సంధిప్రస్తావమును జేసెను. మానసింహుఁడు తాను శీఘ్రముగ డిల్లీకిఁ బోవలసియుండుట వలనను, దనసహకారి యైన సయ్యదుఖాను వర్షకాలము పోవువఱకును సైన్యములను బోగు చేసికొని తనకు సాహాయ్యముగ వచ్చుటకవకాశము లేకపోవుట వలనను, బైకారణముల వలనఁ బ్రస్తుతము విగ్రహకార్యముల నడ పింప వీలులేకపోవుట వలనను సంధిబంధమున కప్పుడు సమ్మతించెను. పిదప మంత్రి ఖాజాయిసాఖాను, కొత్తనవాబగు సులేమాన్ఖాను తోడను, అస్మాన్ఖాన్ తోడను, వచ్చి విస్తారముగ నుపహారాదిక

ములను దెచ్చి మానసింహమహారాజునకు సమర్పించెను. మానసింహుఁడు వానినందుకొని వారిని యథాయుక్తముగ సన్మానించి వీడుకొలిపెను. పిదప మానసింహుని యాజ్ఞాప్రకారము మొగలాయి సైన్యములు పాట్నానగరమునకుఁ బ్రయాణమైపోవుటకు సిద్ధమయ్యెను. మానసింహుఁడు జగత్సింహునిపై విశేషకార్యభారము లేమియు పెట్టలేదు. అతనియవజ్ఞతనుగూర్చి విచారణ సేయవలయునని మానసింహుని యభిప్రాయమై యుండెను.

జగత్సింహుఁడు, తండ్రి తనపై విరాగభావముతో నున్నాఁడను విషయమును దెలిసికొనలేదు. అతఁడు శిబిరమునువీడి తనగుఱ్ఱపు వాగెమునకుఁ గట్టియున్నట్టియు బ్రాహ్మణునిచే లిఖింపఁబడియున్నట్టియు లిపినిచూచి యక్కడనుండి యట్లే వెడలిపోయెను. తండ్రి యాజ్ఞను బడయకయే తండ్రి కేసమాచారమును దెలుపకయే మందారణ దుర్గమునకుఁ బోయి యచ్చటఁ దిలోత్తమను బాణిగ్రహణము చేసికొనియెను. వివాహమునకుఁ దనబంధువు లనేకులువచ్చి కలిసికొనిరి, అయేషయు నామెయనుచరులును వచ్చియుండిరి. ఉత్సవసంబంధమగు నానందములన్నియు యథేచ్ఛగ జరిగినవి. వివాహమునకు జనకుఁడగు మానసింహుని రావలయునని వేఁడుకొనలేదు. మానసింహుని యంగీకారమునుగాని శుభకాశీర్వాదమును గాని బడయవలెననుప్రయత్నము లేవియును జరిపియుండలేదు. తనకుఁ దెలియనిదే యీశుభకార్య మిట్లుజరుగునని మానసింహుఁడెన్నఁడు నను కొనియుండలేదు. మానసింహుని యాగ్రహము మఱింత యధికమయ్యెను. అతనినోటనుండి యాయాగ్రహచిహ్నములేవియు వ్యక్తమగుటలేదు. కాని యదిమొదలు మానసింహుఁడు రాజకీయవిషయములనుగూర్చి తనయునితో నాలోచించుటయే మానుకొనియెను. సామాన్యకార్య నిర్వాహకభార మాతఁడు వహించియుండెను. జగత్సింహునకుఁ గార్యాకార్యములు మొదలగు వానినిగూర్చి పర్యాలోచనముచేయుట వదలిపోయెను. మహారాజగు మానసింహుని హృదయకుండమునఁ గుమారసంబంధమైన యసంతోషాగ్ని ప్రజ్వలనమగుచుండెను. అత్యంతమును బ్రజ్వలించుచున్న యామహాగ్ని

యథాకాలమున నల్వుఁడగుజగత్సింహుఁడ నెడి యింధనమును దృటిలో భస్మముచేసి వేయసమర్థమైనదనుజ్ఞానము ప్రేమమగ్నుఁడును సౌందర్య సందర్శన పరతంత్రుఁడునగు కుమారజగత్సింహుని హృదయమునందు గలుగలేదు.

మానసింహ మహారాజుగారి శిబిరము దారుకేశ్వర నదీతీరము నుండి పాట్నానగరమునకుఁ బ్రయాణమైపోయెను. కుమారజగత్సింహు నకాసంగతి తెలిసెను. కాని యాతఁడు యథాకాలమునఁ బోయితం డ్రినిగాని, సైన్యమునుగాని చేరుకొనలేదు. రాజకార్యమందు నియు క్తుఁడైన జగత్సింహుఁడు రాజోద్యోగియయ్యును నాతఁడెవరికిని సాహా య్యముగా ముందుపోయియుండలేదు. ఆతని స్వంతసైన్యము దారు కేశ్వరనదీతీరమున దిక్కులేకుండఁ బడియుండెను. జగత్సింహుఁడును నతనిసైన్యమునుదక్క మిగిలినవారందఱును పాట్నానగరమునకు వెడలి పోయిరి. మానసింహమహారాజుకోపము మఱింత యతిశయమయ్యెను. అవిధేయుఁడును రాజకార్యములయం దుదాశీనుఁడు నగు సైనికుఁడు తనయుఁడైనను నీపర్యాయము రాజదండనముచే దండింపఁ బడక తప్పిపోరాదని మానసింహుఁడు తన హృదయమున స్థిరపఱచుకొని యెను.

తండ్రి తనపై విరక్తచిత్తుఁడయ్యెననుభావముచే జగత్సింహుని హృదయ మొకప్పుడైన వ్యాకులతకు లోనుగాకుండ నుండెనా ? లేదు. ఆతఁడొక నిమిషముకూడఁ గళవళపడకుండ నుండెనని యెట్లు చెప్పగలము? అనేకసమయములయందుఁ దండ్రి తనపైఁ నాగ్రహ ముకలిగియున్నాఁడని మిగులఁ జింతించుచుండెను. మానసింహుని కోపపరిణామ మత్యంత భయంకరమగుననికూడ నాతఁడు యోచించు కొనుచుండెను. జగత్సింహుని యపరాధము చాల గురుతరమైన దిగాఁ బరిణమించినమాట వాస్తవమే. కాని జగత్సింహుఁడు చిక్కు వడిన యవస్థయందే మఱియెవ్వరైనఁ జిక్కువడినచో వారియవ సయు నపరాధములును నంతకంటె తక్కువకాఁజాలవు. జగత్సిం హుఁడు తనసైన్యమునువీడి యొంటరిగ సాలారణ్యమున కేగునప్పటి

కక్కఁడ నొకభగ్నాలయమునఁ బ్రాణావశిష్టయై తిలోత్తమ పడియుం డెను. ఈయవస్థయందున్నప్పు డెవ్వఁడైనను ప్రాణాధికయగు సుందరికి సేవసేయుటను వదలి తదితర కర్తవ్యకార్యములయందు నివిష్టచిత్తుఁ డగునా? అటుపిదప వివాహవిచారము. తండ్రి యనుమతిలేదు. పైగా నామె వీరేంద్రసింహుని తనయ. ఆమెను బరిణయము చేసి కొనుటకు మహారాజుసమ్మతింపఁడని యాతఁడెఱుంగును. అట్లయ్యె ను గోప్యముగా వివాహకార్యములను బూర్తిచేయుట యత్యంతగురు తరాపరాధమయ్యెను. కాని యేసుందరికొఱకు హృదయ మున్మత్తమై పోవునో, ఏరమణిని పొందనిదే జీవనధారణ మనావశ్యముగఁ గన్పట్టు నో, ఏయబలామణి చింతయందుఁదక్క వేఱుకార్యములయందు మనసు పోవదో, అట్టిమోహనలతికను పొందవలయునను నుత్సాహమునఁ బ్రా ణమే ప్రమత్తమైనచో నట్టివారిష్టసిద్ధియగు మార్గములను విడిచిపెట్టి విరుద్ధకంటకితమార్గముల నవలంబింతురా?

ఇంతియేగాక జగత్సింహుఁడు కేవలమాసుందరీ సందర్శనలాల సుఁడై యొకదినమునైన దనకార్యములను నడపుచుండుటలేదు. గొప్పగాలియు వానయు వచ్చుటచే జగత్సింహుఁడు మార్గమధ్య మునఁ జిక్కి యెచ్చటనైన నాశ్రయము దొరకునేమోయని చూచు చుండ నింతలో నెదుట శైలేశ్వరుని మందిరము కనఁబడియెను. అం దులోని కాతఁడు పోవుటతటస్థించెను. తనభవిష్యన్మనోమోహిని యగు తిలోత్తమ యందుండునని మొట్టమొదట నాలయమునకుఁబో వునప్పు డాతనికిఁ దెలియదు. పిదప నచ్చట నామెదర్శన మయ్యె ను. దర్శనమాత్రముననే ప్రమత్తత కలిగెను. ఆప్రమత్తతను దనహృద యమునుండి దూరముగా తరిమివేయవలయునని జగత్సింహుఁ డనేకవిధ ములఁ బ్రయత్నించెను. కాని, యాచింతను, నాకల్పనలను నాతఁడు విడిచిపెట్టఁజాలకపోయెను. అట్టిఘటనము సంఘటితమైన పిదప హృదయ మునందలి యాప్రబలానురాగ ప్రవాహావేగము నెవ్వరు సులభముగ మరలింపఁగలుగుదురు? మఱియు చిత్తక్షేత్రమునుండి యాప్రబలాకర్షణ రేఖలనన్నిటి నెవ్వరార్పివేయఁగలరు? అటుపిమ్మట జగత్సింహుఁ డా మనోమోహిని పరిచయమును దెలిసికొనవలయునని పదునైదుదినము

లకుఁ బిమ్మట మరల నాస్థలమున కేవచ్చెను. ఆమెసంగతిని తెలిసికొ నినపిదప నాతని హృదయము మథిత మైపోయెను. పరిచయమైనతోడనే యాసుందరీ సమాగమలాభము తన నుదుట వ్రాయఁబడియుండ లేదని యాతఁడనుకొనియెను. వీరేంద్రసింహుని తనయతో మానసింహుని కుమారునకు వివాహసంబంధము కేవల మసంభవము. ఎప్పటికిని సంభ వింపఁదగినదికాదు. ఇప్పుడు జగత్సింహునకొక భ్రమకలిగెను. తనజీవన సారస్వరూపయగు నాయుబలామణి నొక్కమారు కడసారిచూచి యా మెచే సెలవుగైకొని రావలయునని యాతనికాశ వొడమెను. అది యా తని కజ్ఞానముచేఁ గలిగిన భయానకభ్రమ—ఆరీతిగచూచి సెలవుగై కొనుటచేఁ బ్రణయము నూఱురెట్లభివృద్ధి నొందునని హతాశులగుప్రే యులు తెలిసికొనఁజాలరు. ఆదర్శనముచేఁ బ్రణయలోలత కాలక్రమ మున మందీభూతమైనను కావచ్చును కాని దర్శనరూపమనెడి యింధన సంయోగముచేఁ బ్రణయానలము ప్రజ్వలితమై ప్రబలముగమండుచు విస్తారముగఁ బైకిలేచెను. అదియెఱుఁగక ప్రేమగలవారు తుదిసందర్శన ముకొఱకై యున్మత్తులగుచుందురు. అనేకసందర్భములయం దట్టితుది సందర్శనమే సర్వనాశనమునకుఁ గారణమగుచుండును. జగత్సింహుని యదృష్టమునకు నావిధముగనే సంభవమయ్యెను.

విమల యాహ్వానముచేయుటచే జగత్సింహుఁడామెతో మందా రణమునకుఁబోయెను. దుర్గాధిపతి యనుమతిలేనిదే దుర్గములోనికిఁ బ్ర వేశించుట కాతనికిష్టము లేకపోయెను. విమల యతనికర్ణరంధ్రమున తన స్వవిషయమునుగూర్చి చెప్పినపిదప జగత్సింహుఁడు దుర్గమునందుఁ బ్రవేశించెను. అప్పటి ప్రస్తావనసందర్భమున విమలయుపయోగించిన యొకటి రెండుమాటలు వినినపిదప జగత్సింహునకు క్రోధమో లేక, చిత్తవికారమో కలుగుట మంచిదేయయ్యెను జగత్సింహుఁడామెను సుచరిత్రయని సంబోధించుటకై, విమల తానుకుచరిత్రనని చెప్పుకొని యెను. స్త్రీలు తాము కుచరిత్రలమని చెప్పుకొన్నచో నదిమిగులఁ జెడ్డ యర్థమును వ్యక్తపరుచుచుండును. దుర్గమునందుఁ బ్రవేశించునప్పుడు గుప్తమార్గప్రస్తావమురాగా విమల "చోరుఁడున్నచోట కన్నముండును" అని చెప్పియుండెను. అదివిన్న రాజపుత్త్రున కనుమానము కలుగవలసి

యుండెను. ఏమనిన "చోరుఁడు—కన్నము" అనుపదములను గుప్తప్రణయమునకు గుప్తోపాయమని చెప్పినట్లు సూచితమగుచుండెను. కులాంగన నోటనుండి యట్టి మాటలు వచ్చుట యుక్తముకాదని యాతని కప్పుడు తోఁచియుండినచో నిట్లు సంభవించియుండదు. జగత్సింహుఁ డామాటలన్నియును సరసప్రవీణయగు విమల సరసవాక్యములని యోచించి యర్థాంతరమును తెలిసికొనఁడయ్యెను. వస్తుతః అదియే నిజమని తోఁచుచున్నది.

అంత్యసందర్శనమయ్యెను. కడసారిసందర్శనమున నేమిజరుగునో, ఈసందర్భమునందును నదియేజరిగెను. ఇరువురును పరస్పరము నాత్మసమర్పణము చేసికొని చిరకాలావిచ్ఛిన్నమగు ప్రణయపాశమునందు బద్ధులైపోయిరి. ఈవిధముగా వారి ప్రణయలీలాచరిత్రము చెప్పఁబడియెను. జగత్సింహుఁడు వీరుఁడును, సైన్యాధిపతియు నక్బరుపాదుషహా సేనకుఁడునై యుండెను. అందువలన నాసమయమునఁ బ్రణయరంగమున నారీతిగాఁ బ్రమత్తుఁడై యుండుటాతని కుచితముకాదు. కాని ఘటనలన్నియు నాతనికిఁ బ్రతికూలములై యున్నవి. ప్రణయరంగక్షేత్రము నందభినేతృఁడైయుండఁ బ్రార్థించినవాఁడుకాడు. ఘటనాపంపర యసంభావితోపాయములచే నాతని నారంగస్థలముపైఁ గూర్చుండఁజేసెను. ఆమదిరామోహనావేశ మొక్కసారి తలకెక్కినచో నెట్టివీరుఁడును దానిశాసనమునుండి బయటపడఁజాలఁడు.

మానసింహుఁ డీసంభవములనన్నిఁటి నెఱుఁగునా? ఆతని కేవ్యాపారమును దెలియరాదని తోఁచుచున్నది. అయినను నాతఁడు సుమారు దనిపై నాగ్రహము కలిగియుండెను. అతఁడు మొదట స్వామికార్యమును సాధించి పిదపనే స్వసుఖసంతోష విషయిక యోచనము చేయవలయునని తలంచెడివాఁడు. అట్లుండుటయే కర్తవ్యనిష్ఠుఁ డగువీరునకు లక్షణమై యుండును. న్యాయపరాయణుఁడును గర్తవ్యనిష్ఠుఁడగు సేవకుఁడు నగునంబరేశ్వరుఁ డట్టియుద్దేశముతోడనే జగత్సింహునిపై నతికుపితుఁడయ్యెను. క్రమముగ ననేకవిధములచే నాతనికోప ముత్తరోత్తరాభివృద్ధినందెను. దానినిగూర్చి పాఠకు లిదివఱకు చదివేయున్నారు.

ఇంతేగాక జగత్సింహుఁడు మాసాధికకాలము తనసైన్యమును విడిచిపెట్టి దూరమున నివసించియుండెను. అది చాలగొప్పయపరాధము. అది క్షమింపఁదగిన నేరము కాదని మానసింహునకు గట్టినమ్మికము. ఆతనికోపమునకు హద్దులేకుండెను. అందుచే మహారాజు మానసింహుఁడపరాధిని సజీవావస్థయందైనను నది యసంభవమైనచో మృతావస్థయందైనను దీసికొనిరావలయునని యాజ్ఞయొసంగెను. ఆయాజ్ఞను వినినసభాసదులందఱును నాతనిక్రోధాధిక్యమును దెలిసికొని యెవరు నేమియు ననలేకపోయిరి.

జగత్సింహుఁడు శైలేశ్వరమహాదేవుని మందిరముకడ బం[illegible]య్యెను. ఏస్థలమునందాతని ప్రణయాభినయమునకుఁ బ్రారంభము కలిగెనో, ఆస్థలముననే యాతని యవనికపడిపోయెను.

నాల్గవప్రకరణము.

పాట్నానగరమున మానసింహమహారాజుగారి దర్బారుమందిరమునం దిప్పుడొక యసాధ్యకార్యము జరుగనైయుండెను. అటయథాసమయమున వర్ణనాతీతమైన యొకవిషయము నడపనున్నది. ఇఁకకొంచెముసేపటిలో నచ్చట మిగుల గౌరవాస్పదుఁడైన రాజసేవకుని యపరాధమునుగూర్చి విచారణ జరుపఁబడును. రక్షకభటులస్త్రధారులై నాల్గువైపులను నిలువఁబడియుండిరి. కాఁబలమంతయును గుజ్జపురోతులును నందఱు నిష్టానుసారము విచారణసభకువచ్చి సిద్ధముగనుండవలయునని యుత్తరువులను పొందియుండిరి. వేలకొలఁది సైనికులు సభాస్థలమును జేరియుండిరి. నగరవాసులందఱును వచ్చిచూచుటకభ్యంతరములేమియులేవు. ఆకారణమున విచారకార్య మారంభమగుటకు ముందు చాలసేపటినుండియును జన సమాగమముచే విశాలమైన యాదర్బారుమందిరమునం దెచ్చటఁజూచినను సంపూర్ణముగఁ బ్రజలు క్రిక్కిరిసి యుండిరి.

యథాసమయమున నగారాశబ్దమయ్యెను వాద్యధ్వని యాగిపో యినతోడనే స్తుతిగాయకులు మంగళగానములనుపాడి ముగించిరి. పిదప తూర్యధ్వని యయ్యెను సభాగృహమునందున్న వారందఱును దలలెత్తి మహారాజువచ్చెడి మార్గమువంకఁ జూడనారంభించిరి. తోడనే యంబ రేశ్వరుఁడగు మానసింహమహారాజు ధీరగంభీర పాదనిక్షేపముతోఁ బ్రత్యేకముగనున్న యొకమార్గమునవచ్చి సభాస్థానమునఁ బ్రవేశించెను. ఆతనితోఁగూడ నాతనియనుచరులును సేనాపతులును సభాసదులును బారిషదులు నాతనిననుసరించి వచ్చినవారును గ్రమముగా నాసభలోఁ బ్రవేశించిరి. అందఱిముఖములును భయముచే నావరింపబడియుం డెను నాఁ డేదియో యొకభయంకరవ్యాపారము సంఘటింపఁగలదని యందఱును భయవ్యాకులితహృదయులై యుండిరి. మానసింహమహా రాజు సభయం దాతనికి నిర్దిష్టమైయున్న యున్నతభద్రాసనముపైఁ గూర్చుండెను సేనాధిపతులు సభాసదులు మొదలగువా రుభయపార్శ్వములయందును గొంచెముతగ్గియున్న యాసనములపైఁ గూర్చుండిరి. అటనున్నవారందఱికిని మానసింహమహారాజు ముఖమునందు స్థిర గాంభీర్యభావసూచకలక్షణములు గన్పట్టుచుండెను

జనసమాగమముచే సభయంతయు నిండియుండినను, నత్యంత శాంతమును నిస్తబ్ధతయు నంతటను విరాజిల్లుచుండెను. ఎవరినోట నుండియును మాటలేదు. పార్శ్వమునందున్న జనులలోఁగూడ మాట లాడవలయునను ప్రవృత్తి లేదు. గట్టిగ నుచ్ఛ్వాసనిశ్వాసములను విడుచుటకైన నెవరికిని ధైర్యములేదు. అందఱును జింతాకులులైయుం డిరి. అందఱును భయావహులై యుండిరి.

మహారాజు సింహాసనము నధిష్ఠించి యకంపితసుగంభీరకంఠ ముతో "బందీని తీసికొనిరావలయును" అని యాజ్ఞాపించెను.

తోడనే సభయంతయు విచలితమయ్యెను. అక్కడనున్నవా రందఱిముఖములును మఱింత యుత్కలికముతోఁ గందినట్లయ్యెను. అందఱు నుత్సుకులై మార్గమువంకఁ దిరిగి చూడసాగిరి. అప్పటికిఁ జుట్టుకొనఁబడియున్న నవీనవయస్కులగు భటులమధ్యనుండి బందీ తల వాల్చుకొని యాసభాప్రదేశమునందుఁ బ్రవేశించెను. జనులందఱును

గురుణాసూచకములగు నేత్రము. తో సభవారిని జూచుచుండిరి. అటుగా
"కుమారజగత్సింహుడు."

బందీ వచ్చి యెదురుగ నిలిచినతోడనే మహారాజగు మానసిం
హుడు పూర్వమువలెనే దృఢకంఠముతో "బందీజగత్సింహా! నీవనేక
విధములగునపరాధములను జేసి యపరాధివైతివి. నీయపరాధములను
రెండుభాగములుగా విభాగించితిని. కొన్ని యపరాధములు పారి వారిక
మైనవి. మరికొన్నియపరాధములు రాజకీయమైనవి. ఇప్పుడు నీయప
రాధముల విననిట్టివిని చారణచేసి నీకు దగినదండన విధింపబడును.
రాజకీయసంబంధములైన నీయపరాధములు చాల గొప్పవి. విచారణ
కార్యము సులభముగానుండు నని యెంచి ముందు నీపారివారికాపరాధ
ములు విచారించుచున్నాను." అనియెను.

అవనతశిరస్కుడైన జగత్సింహుడు మిగుల లజ్జచే నుతింత
తలవంచుకొనియెను. సమీపమునందున్న మొగలాయి పారిషదు
లలో వృద్ధుడొకడు తనస్థానమునుండి లేచి నిలుచుండి మహారాజునకు
విహితవినయపురస్సరముగ నభివాదనముచేసి "అధీనుడగునీయపరాధిని
క్షమింపవలయును. సవినయముతో విన్నవించుకొనుచున్నాడను. పారి
వారికమైన యపరాధములనుగూర్చి యాలోచించునప్పు డితరులెవ్వ
రును వినవలసినయావశ్యకము లేదు. అనుమతియుండుచో మేమందఱము
మరియొకస్థలమునకు బోయియుండవచ్చునా?" అని విన్నవించు
కొనియెను.

మాన__వలదు. ఎవరును నీస్థలమును విడిచిపోవలసిన యావ
శ్యకము లేదు. ఏమనిన__అపరాధి పారివారికాపరాధములతో
గూడ రాజకీయాపరాధములను గలిసిచేసియుండుటచే నొకయపరా
ధముయొక్క విచారణపై రెండవయపరాధ విచారణ మాధారపడి
యుండును.

మొగలాయీపారిషదుడు మరల కూర్చుండెను. అందఱును
విగ్రహములవలె తమతమస్థానములయందు గూర్చుండి మహారాజాజ్ఞ
నెదురుచూచుచుండిరి.

మహారాజు—బందీ! వినుము. ముందు వేయుప్రశ్నలకు నిజమైన ప్రత్యుత్తరములను జెప్పకపోయినచో నీయపరాధములు మఱింతగొప్పవిగా గ్రహింపబడును.

జగ—(గర్వముతో) మహారాజా! శాసనము కేవలమనావశ్యకమైనది. జగత్సింగనుఁ డసత్యములను చెప్పుటెన్నఁడు నెఱుఁగఁడు. ప్రాణభయముచేనైన నసత్యములనుడువ నశక్తుఁడు.

మాన—నీవు నీరేంద్రసింహుని యంతఃపురమునందలి గొలుసుగది యందొక స్త్రీతోఁ గూడ పఠానులచేఁ బట్టుబడి బందీగాఁ గొనిపోఁబడ లేదా ?

జగ—ఔను. కొనిపోఁబడితిని.

మాన — నీవు పఠానులవశమున బందీవైయుండి కతులుఖానుని పాలితతనయయగు నయేషాహృదయమందు ప్రేమలాలసత నుత్పన్నతఁ మగునట్లు చేసియుంటివా ?

జగ— మహారాజా! ఆప్రశ్న కుత్తరము చెప్పవలయుననినచోఁ జెప్పఁగలను. క్షమింపవలయును. నవాబునందినియగు నయేషా నాకుఁ బరమహితైషిణి. నేననేకాపరాధములచే నాపాదితుఁడనైన యపరాధినైనను నిప్పుడు న్యాయవిచారణకొఱకు మీసన్నిధానమునకువచ్చి నిలుచుండుటకు సమర్థుఁడనగుట నవాబు తనయయగు నయేషాగుణాతిశయము చేతనే. నేనస్త్రాఘాతముచే క్షతవిక్షతశరీరుఁడనై జ్వరవికారముచే స్మృతితప్పియున్నప్పుడు నవాబునందినియగు నయేషా తల్లివలెను సోదరి వలెను సహధర్మచారిణివలెను సఖివలెను సర్వప్రయత్నములతోడను శుశ్రూషచేసి నా కారోగ్యమును గలుగఁజేసినది. ఆదేవికి భక్తితో నమస్కరించెదను సర్వాంతఃకరణములచేతను నా మేలును సంస్మరించెదను. ఆమె నిష్కపటచిత్తయగు యాత్మీయబంధువని నాయభిప్రాయము. అట్టిదేవకన్యను ప్రేమదృష్టితోఁ జూచుట కథముఁడనైన నాకు ధైర్యమెన్నటికి నుండదు. ఆమెను దేవతగాభావించి పూజార్హములగు భావములతోఁ దక్కమఱి యే యితరభావములతోడను జూడవలయు ననుప్రవృత్తి యెప్పుడును లేదు. కాని, చెప్పుటకు హృదయము విదీర్ణమైపోవు

చున్నది. ఒకానొక యసంభావితఘటనచే గుణవతి యగునవాబునందిని యయోగ్యుఁడనగు నాయందుఁ బ్రేమసక్తయైనదని తెలియవచ్చినది సదయహృదయయగు నయేషాహృదయము మితిలేని యూతన కాకరమ య్యెనని తెలిసినది మొదలుకొని యత్యంతకష్టముల ననుభవించుచుం టిని. ఆమెను బ్రణయోన్మత్తనుగాఁ జేసితిననుమాట యసత్యము అపా రమైన యామెప్రణయమున కించుకైనను ప్రతిదానమును జేసి సమా ధానపడినవాఁడనైనచో నాసుఖసౌభాగ్యానందములకుఁ బారమే లేకుండ నుండియుండును. ఆమెహృదయమునఁ బ్రేమోత్తేజనము చేయుటయనఁ జాలదూరతోపాస్త విషయము. ఆమె యాహృదయమునుండి ప్రేమా కర్షణచిహ్నమును మాత్రము తొలఁగఁజేయుటకొఱ కెట్టియసాధ్యకార్య మైనఁ జేయవలసివచ్చినచో నందులకించుకంతయును వెనుకంజవేయను.

మాన—ఇదువిషయమున నీకును బతానుల నవాబగు నస్మాన్ ఖానునకును ద్వంద్వయుద్ధమయ్యెనా ?

జగ—అయినది మహారాజా! అయేషాప్రణయమే యందు లకుఁ గారణము. అస్మాన్‌ఖా నీప్రపంచమున నయేషాయొక్క ప్రేమకు రెండుస్థానము లుండరాదు. అందుచే మనయిరువురియం దెవ్వరైననొక రిప్పు డంతమొంది తీరవలయు నని నాతోఁ జెప్పెను. నేనందులకుఁ బ్రత్యుత్తరముగ "నాక యేషాపై వలపులేదు. అందునిమి త్తము యుద్ధముచేయవలసిన ప్రయోజనములేదు" అని స్పష్టముగాఁ దెలియఁజెప్పితిని. అస్మాన్ "నీవు ప్రేమించుటలేదు. కాని అయేషా నీయెడ ననురాగయై యున్నది. యుద్ధమెనర్పుము క్షమాపణలేదు. నీవు వధ్యుఁడవు" అని చెప్పెను. అదియంతయు నస్మాన్‌ఖానుకూడ నొప్పుకొనును. అతఁడు నాతో యుద్ధమునకుఁ గడంగినాఁడు. కాని నేనాతనితో యుద్ధమును చేయలేను.

మాన — నీవు నవాబుకుమార్తె కప్పుడప్పుడుత్తరములను బంపి యుండలేదా ?

జగ—అప్పుడప్పుడు మరలమరల వ్రాయలేదు. ఒక్కసారి వ్రాసితిని,

మా—నీవు కారణములేనిదే అయేషాను చూచుటకు పోయి యుండలేదా ?

జగ—పోయియుంటిని. ఈదేశమును విడిచిపోవుకాలమునందుఁ దఁదిపర్యాయ మొకసారి చూచివచ్చుటకై పోయితిని.

మాన—ఆమెను రావలయునని నీవేవరిచేనైనను వర్తమాన మంపితివా ?

జగ—రావలయునని వర్తమానమంపితిని.

మాన—నీ వయేషాను జూఁడబోయినప్పుడామె నిన్ను చూడ నంగీకరింపక నిన్ను వెనుకకుఁబొమ్మని యనలేదా ?

జగ—ఒకానొక కారణ విశేషముచే నామె నన్నుచూచుట కంగీ కరింపనిమాట నిజము.

మా—(విరసపునవ్వును నవ్వి) నీవు నవాబునందిని యం దాస క్తుఁడవై యుండలేదని యిప్పుడును జెప్పెదవా ? నీ వామెకుఁ బ్రేమో త్సాహముఁను జూపితివా ? లేక ఆమెయే నీయెడ ననురాగిణి యయ్యెనా ?

జగ—అగును. మహారాజా ! నేను దానినిగూర్చి మొదటనే చెప్పియుంటిని. ఇప్పుడును జెప్పెదను. నమ్ముటయు నమ్మకపోవుటయు మహారాజువారి యిచ్ఛాధీనము.

మాన—(దృఢస్వరముతో) వీరేంద్రసింహుని తనయ నీకుప పత్నియా ?

జగత్సింహుఁడు విచలితుఁడయ్యెను. అతనిశరీరమున విద్యుత్ ప్రవాహము ప్రవహించినట్లయ్యెను. అతఁడు స్థిరస్వరముతోఁ జెప్పఁ దొడంగెను. "మహారాజా ! మీరు భూపాలురు. శాసనపాలనకర్తలు. ప్రభువులు. విశేషించి నాకు జనకులు. అందుచే ప్రత్యక్షదేవతా స్వరూపులైయున్నారు మీరడిగినప్రశ్నకు సరియైన ప్రత్యుత్తరము నిచ్చుట కశక్తుడుగ నున్నాఁడను. ఇతరులెవరైన భ్రమచేఁగాని పరిహాస మునకై గాని యట్టిప్రశ్నను వేసినచో వారి నా నిమిషముననే సర్వ నాశనము చేసితీరుదును. వీరేంద్రసింహుని తనయ నా సహధర్మిణి. పవిత్ర మంత్రానుష్ఠాన పురస్సరముగాఁ బరిగ్రహీతయైన ధర్మపత్ని.

మానసింహుఁడు జటలు వెఱికిన సింహమువలె భయంకరరోత్త్రిజితస్వరముతో నిట్లనియెను. "నరాధమా! రాజపుత్త్రికుల కళంకా! పాపోద్రేకము"లైన యిట్టి మాటలను నా సమక్షమున వచియించి నప్పుడు నీజిహ్వ ముక్కముక్కలైపోలేదేమి? క్షోభచేఁ దనులజ్జ చేతను నీప్రాణ మాలోడితముకాలేదేమి? వీరేంద్రసింహుని కుమార్తె నీకు ధర్మపత్నియా? ఏ వీరేంద్రసింహుఁడు వారివాహకునివలెఁ బవిత్త్రమైన నాయంతఃపురమునందు ప్రవేశించి పరిచారిక గౌరవమును ధర్మమును సర్వనాశనముచేయవలయునని యత్నించెనో, ఏవీరేంద్ర సింహుఁడు నాయంతఃపురమునందు పట్టుబడి వ్యభిచారిణియైన యొక శూద్రస్త్రీ తనూజాత యగువిమలను వివాహముచేసికొనియెనో, ఆ పాపాత్ముఁ డగువీరేంద్రసింహుఁడు నీకు మామయా? మఱియు నా శూద్రస్త్రీతనయ యగువిమల నీధర్మపత్నికి సవతితల్లియా? ఇంకను వారివారిచారిత్త్రములను జెప్పవలయునా? నీధర్మపత్ని యనిచెప్పెడి యాస్త్రీ యొకజారజగర్భమున జన్మించినది. ఇంతేకాదు. శశిశేఖరుఁ డనుపేరుతోఁ బ్రపంచమునంతను దలక్రిందులుగఁ జేయయత్నించి యనర్థోత్పాతములను గల్గించినసన్న్యాసి యిపు డభిరాముఁడై పరిణమించిన యాతఁడు నీధర్మపత్నికి మాతామహుఁడు. ఆతఁడు ప్రవాసియగుటకుఁబూర్వము ప్రవాసియైన మఱియొకనిభార్యకు గర్భోత్పాదనము చేసి పలాయనమైపోయెను. కాశి కేగి బహుశాస్త్రముల నభ్యసించియుఁ దనకు సేవసేయుచు నివసించియుండుటకు గృహమునొసంగిన యొక శూద్రకన్య కన్యాధర్మమును నాశనముచేసెను. ఆమహాపురుషుఁ డిప్పుడు పరమజ్ఞాని. ఛీ! ఏమి! నీవివేచనము— నీచజఘన్యులైన వారందఱు నీకాత్మీయపరివారముగా నెంచుకొనుచు సామాన్యపు జమీందారుని తనయను వివాహముచేసికొంటివి. నీ వామెను నీయుప పత్నిగా నంగీకరించినచోఁ గొంతవఱకు నీయపరాధముస్వల్పమై క్షమించుట కర్హమై యుండును. తండ్రియిష్టమునకు విరోధముగాఁ దండ్రి యాశీర్వాదముగాని తండ్రియంగీకారముగాని యపేక్షింపనిదే యట్టి నికృష్ట వంశమువారితో సంబంధమునుచేసికొనిన కుమారుఁడు తండ్రికిఁ బరిత్యజనీయుఁడు. ఇదిమొదలు జగత్సింహుఁడు నాకుమారుఁడు కాఁడు,

నీ వెవరితో నైనను మానసింహుని తనయుడనని చెప్పుకొనినచో నీకు ప్రాణదండనము సంభవించును.

సభయందలివారందఱు భయభ్రాంతులై మహారాజు నాజ్ఞను వినుచుండిరి. మహారాజు మరల చెప్పఁదొడఁగెను—ఇఁక నీరాజకీయాపరాధమునుగూర్చి యాలోచింపవలసియున్నది. నీవు పాదుషహావారి సేవకుఁడవై యొకానొక కార్యభార్యమును వహించిన సేనాధిపతి వయ్యును ననాయాసముగా నొకతస్కరునివలె నర్ధరాత్రియం దెవరు నెఱుఁగకుండ దుర్గాధిపతికిఁ దెలియనిదే యితరులదుర్గములోనికిఁ బ్రవేశించియుండలేదా?

జగత్సింహుఁడు ప్రత్యుత్తర మేమియునీయకుండఁ దలవాల్చుకొనియుండెను. మానసింహుఁడు చెప్పఁదొడఁగెను. ఐదు వేల సైన్యమును గూడఁదీసికొని పఠానులను దరిమివేయుభారమును వహించి యా కార్యమును జేయకయే స్వసుఖప్రయత్నమున నారీలాభము నాశించి యక్కడ నుండలేదా?

జగత్సింహుఁడు నిరుత్తరుఁడయ్యెను. మానసింహుఁడు చెప్పఁదొడఁగెను. పఠానులచెఱనుండి విడుదలయైనపిదప నీవు సైన్యములున్న కడకుఁ బోయి వారిని కలిసికొని నాయాజ్ఞల నెదురుచూచుచు నేలయుండలేదు?

జగత్సింహుఁడు మాటాడలేదు. మానసింహుఁడు మరలఁ జెప్పదొడఁగెను సేనాధిపతులందఱును శిబిరములను దీసి సైన్యసమేతులై పోవుచున్నప్పుడు నాయాజ్ఞానుసారముగఁ బోయి నీవు వారితో నేలచేరలేదు?

జగత్సింహుఁడు మాటాడలేదు. మానసింహుఁడు తిరిగి చెప్ప నారంభించెను ఏవిధమైనయుత్తరువును బడయనిదే పాదుషావారి యేకార్యమునందును జేరనిదే స్వతంత్రుఁడవై కాలహరణము నేల చేసితివి?

జగత్సింహుఁ డేమియు జెప్పలేదు. మానసింహుఁడు నుడువసాగెను. చెప్పుము! దురాత్మ! కర్తవ్యజ్ఞానవిహీనుఁడవైన నీయట్టివాని

కెట్టిశిక్షవిధింపవలయును? ప్రాణదండనమే నీకుఁ దగినదండనమై యున్నది.

మొదటఁజెప్పిన మొగలాయీపారిషదుఁడు లేచినిలుచుండి యత్యంతవినీతిభావముతో మహారాజునకు సలాముచేసి "హుజూర్! అభయము ప్రసాదింపఁబడుఁగాక! ఒకవిన్నపము విన్నవించుకొనుచున్నాఁడను. యువరాజు మీకు పుత్రు—

మాటముగియకపూర్వమే మానసింహుఁడు వజ్రగంభీరస్వరముతో నిట్లనియెను. హతభాగ్యుఁడగు నీనీచుఁడు నాకుఁదనయుఁడని చెప్పువారెవరు? నాకుఁ గుమారుఁడేయైనచో రాజద్రోహియై కర్తవ్యకార్యమునం దనాసక్తుఁడై ప్రభువున కవమానమును గలుగఁజేయఁడు. పుత్రత్వసంబంధమును బరిత్యాగము చేయవలయుననియే పారివారిక సంబంధము లగునపరాధములని మొట్టమొదట విచారణచేయ నారంభించితిని. ఆవిచారణముతోడనే యీ హతభాగ్యునితోఁ బుత్రత్వసంబంధము తుదముట్టినది.

మొగ—మంచిది! మీరు ధర్మావతారులు. యోచించి చూడవలయును. యువరాజింకను దరుణవయస్కుఁడు.

మానసింహుఁడొక్కింతసేపధోముఖుఁడై యాలోచించి పిదప "దురాత్మా! వినుము. నీయపరాధములకుఁ బ్రాణదండనముతక్క వేఱుసముచితమైన శిక్షయేదియు లేనట్లుతోచుచున్నది. అయినను నీ చిన్నతనమునకుఁ దగినట్లు నీకు యావజ్జీవమును గారాగారవాసదండనమునుమాత్రము విధించితి" నని చెప్పి కావలివారలను జూచి "ఈహతభాగ్యునిదుస్తులను భూషణముల నన్నిఁటిని దీసివేసి నాసమక్షముననే యీసభయందు సంకెలలను దగిల్చి యందఱును జూచుచుండఁగా వీని నాకారాగారమునకుఁ గొనిపొండు" అని యానతిచ్చెను.

మహారాజుగారియాజ్ఞ తత్క్షణమే నెరవేర్పఁబడియెను. జగత్సింహుఁడు బందీదుస్తులను దొడిగికొనియెను. లోహశృంఖలము లాతనిహస్తములయందును బాదములయందును నిబద్ధములయ్యెను. నాల్గుమూలల నుండియును నస్ఫుటములగు హాహాకారములును నిట్టూర్పుధ్వనులును

బయలువెడలెను సైన్యాధిపతులందఱును దలలు వాల్చుకొనిరి వృద్ధు లందఱి నేత్రములనుండియుఁ గన్నీరు ప్రవహించుచుండెను. కావలి వారలు బందీని గొంపోయిరి. సభయు విడిపోయెను.

ఏ ద వ ప్ర క ర ణ ము.

వార్తావహుఁడు.

దారుకేశ్వరనదీతీరమునకుఁ బోయిరమ్మని యాజ్ఞాపింపఁబడిన సైనికుఁడు మధురాసింహుని సైన్యమునువీడి యొంటరిగా మందారణ దుర్గాభిముఖుఁడై కొంచముదూరము వచ్చినపిదప నాతనికి దారియందు వికటవేషధారియైన గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁడు కనఁబడియెను. గజపతి కొంచముసేపటికి పూర్వము శ్వారోహియైన జగత్సింహుని గలిసికొని యాతనియొద్దనుండి యొకరూపాయను బుచ్చుకొనియుండెను. మరల నిఁకనొక యశ్వారోహియగు వీరపురుషుఁడు వచ్చుచుండుటను జూచి మనసునందుఁ దనకది సుప్రభాతమనియు, నామనుష్యునితో మాటాడినచోఁ దనకేదైన లాభముండుననియు భావించుకొని యశ్వారోహి కెదురేగినిల్చుండి రెండుచేతులను బైకెత్తి "అల్లామహాదేవుఁడు హుజూర్ తబియతును (మీ దేహారోగ్యమును) కాపాడుఁగాక!" యని యాశీర్వదించెను.

అశ్వారోహియగు సైనికుఁ డాశ్చర్యవేషియైన యా మనుష్యుని నోటనుండి యాశ్చర్యభాషయందు వచ్చిన యా యాశ్చర్యాశీర్వాద మును విని యాశ్చర్యమునొంది యాతనితో మాటలాడవలయు నను నభిప్రాయముతో గుఱ్ఱమును మెల్లమెల్లగ నడపనారంభించెను. దిగ్గజుఁ డాతని పార్శ్వమునుండి నడచివచ్చుచుండెను.

అశ్వారోహి—మీ రేజాతివారు ?

దిగ్గజుఁ డాలోచింపఁదొడంగెను. కొంచెము సేపయినపిదప గురువువారినడిగి తెలిసికొననిదే "మీప్రశ్నకు సరియైన ప్రత్యుత్తరము నీయఁజాలను" అనియెను.

అ—అదేమిమాట ? మీజాతినిగూర్చి యింకొకరి నడుగనిదే చెప్పఁజాలరా ?

దిగ్గజ—నేనేమో సరిగా నేయుంటిని కాని, నా జాతివిషయ మింకను సరిగా లేదు.

సైనికుఁడు తన మనసునందు "ఈమనుష్యుఁడు పిచ్చివాఁడని తోఁచుచున్నది. ఇతనితో మాటాడినచో కాలమువ్యర్థముగా నష్టమగు" నని యోచించి "ఏమి చాల నాశ్చర్యముగ నున్నది." అనియెను.

దిగ్గజ—నేను హిందూబ్రాహ్మణుఁడను. పిదప నేను ముస ల్మానుఁడనైతినని విన్నాఁడను. పునః హిందువునగుటకుఁ జేయవలసిన దానినంతను జేసితిని. ఇప్పుడు నాజాతినిగూర్చి యేమని చెప్పవలయునో మాస్వాములవారు సెలవిచ్చువఱకును నేనేమియుఁ జెప్పజాలను.

సైనికుఁడు సంగతి నంతయును దెలిసికొనవలయునని యెంచి "స్వాములవారెవరు" అని యడిగెను.

ది—నా కధ్యాపకులు-పాఠములను జెప్పెడివారు.

సైనికుఁడు మరల విస్మితుఁడై "నీకధ్యాపకులా ? నీకు వయ స్సునందుఁగొఱఁత యేమియు లేనట్లు తోఁచుచున్నది ఇప్పుడును నీవు విద్యార్థివేనా ?" అని యడిగెను.

దిగ్గజ—నాకు వయసత్యల్పము. అప్మానీ చెప్పినట్లు నేనింకను బసివాఁడనే ఆమాటయెప్పుడు నసత్యము కాదు?

సైనిక—అప్మానీ యెవరు ?

దిగ్గజుఁడు కొంచెముసేపు కన్నులుమూసికొని యోచించి పిదప "ఎవరో నేనెఱుఁగను." అనియెను.

సై—అప్మానీ స్త్రీయా ? లేక పురుషుఁడా ?

దిగ్గజుఁడు మరల కొంచెము సేపాలోచించి పిదప "నిశ్చయ ముగాఁ జెప్పజాలను. స్త్రీ యనియే తోఁచుచున్నది" అనియెను.

సైనికుఁడాతనికి బుద్ధిచాలదని తెలిసికొనియెను. అట్టివానితోఁ బరిహాసమాడుచుండు టందఱికి నిష్టమే. సైనికుఁడు మరల "అప్మానీ స్త్రీ యని యెవరివలనఁ దెలిసికొంటిరి ?" అనియెను.

దిగ్గజ—స్త్రీవలెనే చీరను ధరియించును. శిరోజములను గొప్పు పెట్టుకొనును. భూషణములను ధరియించును. ఈలక్షణములనుజూచి స్త్రీ యని నిశ్చయించితిని

సైని—ఆమెకు గడ్డమును మీసములున్నవా ?

దిగ్గ—అవేవియు గాన్పింపలేదు.

సైని—అంతువలననే యామె స్త్రీయని తెలియుటలేదా?

దిగ్గజుడు కొంచెముసేపాలోచించి పిదప "అంతమాత్రముచే నిశ్చయముగాఁ జెప్పవలనుపడదు. నాకు పాఠములుచెప్పిన యధ్యాపకుల కనేకులకు గడ్డములును మీసములును లేవు అనేకులువైదిక లౌకికులకును మీసములు గడ్డములు లేవు. ఈయుత్కల దేశమునందుఁ పురుషులకు గడ్డములును మీసములును లేవు. మస్తకమునందో—కొప్పు పెట్టుకొన వీలులేనిశిరోజములు మాత్రము—"అనియెను.

సై—ఆప్మానీ యధ్యాపకురాలు కాదని చెప్పవచ్చునా?

ది—మహాశయులు చెప్పినది సరికాదని చెప్పను. కాని యాప్మానిముఖభావము మొట్టమొదట నాయధ్యాపకుని ముఖభావమునకు సరిగాఁబోలియున్నది. అదియుఁగాక యాప్మానీ వ్యవహారాదులు లా యధ్యాపకుల వ్యవహారాదులవలె నున్నవి.

సైనికుఁడు కౌతూహలముతో "ఏవిషయమునందు" అని యడిగెను.

దిగ్గ—ఆమె యెప్పుడును నన్నుఁ గొట్టుచునేయుండును. కాని నాయందు మిగుల ప్రీతికలిగియుండును. నేను చేయఁదగిన కొన్ని కార్యములను నాచేఁ జేయించుకొనుచుండును. సుఖదుఃఖములను గూర్చి నాకుఁ జెప్పుచుండును

సై—నీకు పాఠములను జెప్పుచుండుటలేదా?

ది—లేదు. అది నాదోషమనియే చెప్పవలయును. నేనామెను జూచినతోడనే సర్వమును మరచిపోవుదును. చదువవలసిన విషయములు మనస్సునఁ బట్టవు. పాఠమునుజదువుటకు సమయముండదు.

సై—ఆహ్మానీ స్త్రీయని యిప్పుడు తెలిసినది. మీరిదివఱ కును నాతోఁ బరిహాసమాడుచున్నట్లున్నది, ఆహ్మానీ మీకుఁ బ్రియుని.

దిగ్గజుఁ డుద్దండుడై యెగిరి గంతువైచెను. అతఁడు పైకెగిరి గంతువేయుతొందరలో నాతనికంఠముననున్న రుద్రాక్షమాల కంఠ మునుండి తెగి దూరముగాఁబడిపోయెను. అతఁడు దానిని తీసికొనకుండ నట్లేపోయి సైనికునియొద్ద నిలిచి "మీరేమిచెప్పితిరి? నేనామాటనే యూహించుకొనుచున్నాఁడను. కాని, ఇతరులామెను స్త్రీయని తెలిసి కొందురా?" అనియెను.

సైనికుఁడు చిఱునగవుతో "నిజముగా జను లట్లే తెలిసికొం దురు. ఆమె మీయందుఁ బ్రీతికలిగియున్నదనియు మీరొకటి రెండు మాటలాడినతోడనే యామె మీప్రియుని యనియుఁ దెలిసికొంటిని" అనియెను.

దిగ్గజుఁడు వ్యస్తుఁడై రుద్రాక్షమాలను దీసికొని కంఠమున వేసి కొని సైనికునిసమీపమునకు వచ్చి నిలిచి "మీరు దైవజ్ఞులా? మీరు నిజమైనమాటలనే చెప్పుచుండిరికదా? నేనీపర్యాయము దుర్గము లోనికిఁ బోయి యామెను నాప్రియుని యని పిలువవచ్చునా?" అనియెను.

సైనిక—ఆమె మీప్రియుని యని నిజముగాఁ జెప్పుచున్నాను మీరు పోయి స్వచ్ఛందముగా నామెను మీప్రియతమ యని చెప్పి యాదరింపవచ్చును. నేను చాలకాలము మాగురువులకడ సాము ద్రికశాస్త్రము నభ్యసించితిని. మీముఖమును జూచినతోడనే మీ కొకమనోమోహిని యుండెనని తెలిసికొన్నాఁడను. ఆమెనామము యొక్క మొదటియక్షరము "ఆ" యని గోచరమైనది. ఆమెనామము నందలి యంత్యాక్షరము గోచరమయినదికాదు నీవిప్పుడు తొంద రగావచ్చి నిలుచుండినపిదప మీప్రియునీ నామాంత్యాక్షరము "ని" యని స్పష్టమయ్యెను.

ది—(పరమానందముతో) దేవరచెప్పినమీఁదట కన్నులు తె రచిచూచినట్లయ్యెను. మీవంటిదైవజ్ఞులనోటినుండి వినినపిదప నాహ్మానీ

నాప్రణయిని యని దృఢవిశ్వాసము కలిగినది. అందులకు సంశయములేదు. మీరు దయచేసి నాలలాటమును కొంచెము పరీక్షించిచూడవలయును. నా ప్రణయినీ నామాక్షరములుగానుండ నక్కడక్కడ వేఱేయక్షర సముదాయమేమైననున్నదేమో సరిగాఁ బరీక్షించి చూచి చెప్పవలయును.

గజపతి లలాటమును గొంచెము విప్పి దగ్గరగా వచ్చెను. సైనికుఁడు "అక్షరములున్నవి. కాని, "ఆ" "ని" అను నీరెండక్షరములుఁ గనఁబడినంత స్పష్టముగాఁ దక్కినవి కాన్పించుటలేదు అవిమసకమై పోయినవి." అనియెను.

గజ—మీరు నాకుమహోపకారమును జేసినవారైనారు. మీరెక్కడకుఁబోయెదరు ?

సై—ప్రస్తుతము మందారణ దుర్గమునకుఁ బోయెదను. పిదప వేఱే మఱియొక తావునకుఁ బోయెదను.

గజ—మందారణ దుర్గముకడకు వచ్చినారము. ముందు కనఁబడుతోఁట వెనుక నేకదా కోటయున్నది. ఇక్కడ కెవరికొఱకువచ్చితిరి ?

సై—విశేషకార్యము లేవియులేవు. కోటలోనొకవార్తఁ జెప్పవలసియున్నది.

గ—అయినచో పోవుదము రండు. నేను మొట్టమొదట కోటలోపలికే పోయెదను. అచ్చట నాస్వామినీ యున్నది. మొదట నామెను చూడనిదే మఱియెక్కడకును బోను.

సై—మీరు దుర్గమునందున్న యందఱితోడను మాటాడుట కలదా ?

గ—(గర్వముతో) అనేకపర్యాయములు—విశేషముగ—దుర్గమునకుఁ గర్తలగు నభిరామస్వాములు నాకధ్యాపకులు. దుర్గమందు సర్వమయి యగునామె నాఘృతభాండము. ఎవతెనామాక్షరములలో మొదట "ఆ" యును నంత్యమున "ని" యును కలదో, ఆమెయే నాకు ముఖ్యాధారము.

సై.—అయినచో దయచేసి మీరొక సామాన్యవార్తను దుర్గమునందుఁ దెలిపినచో గొప్ప యుపకారమును జేసినవారగుదురు. ఎవతె నామాక్షరములలో మొదట "ఆ" యును చివర "ని" యును కలదో, యట్టి మీముఖ్యాధారిణి మూలమున నీవార్తను బంపిన జాలును!

గ.—అవశ్య మట్లుచేయుదును. మీకొఱకు నాప్రాణమును బో గొట్టుకొనుటకైనను సిద్ధముగా నున్నాఁడను. ఆపూర్వనీ నాప్రియుని యని మీరుచెప్పినది మొదలుకొని నాధైర్యసాహసము లెట్టులభివృద్ధి యయ్యెనో నేను చెప్పఁజాలను. నేనిప్పుడేపోయి వార్తను జెప్పివైచెదను సమాచారమేమి? చెప్పుడు.

సై.—మీరు దయచేసి కుమారజగత్సింహుఁడు బందీయయ్యెనని తెలియఁజేయ వలయును.

గజపతి "ఎందులకు బందీయయ్యెను? ఎవరు బంధించినారు?" అని యడిగెను.

సై.—ఎందులకు బందీయయ్యెనో చెప్పఁజాలను. మహారాజగు మానసింహుని యాజ్ఞాప్రకారము మేమే యతనిని బందీగా పట్టుకొంటిమి

దిగ్గజుఁడు కొంచె మాలోచించి యువరాజు బందీయైనప్పుడు దుర్గమునందలి మిగిలినవారందఱకు నదేగతిపట్టుననియు, వీరేంద్రసింహుఁడు బందీయైనప్పు డాతనియనుచరులందఱు నాతనితో ననుగతులై బందీలైరనియు భావించుకొనియెను. తానుచేసిన గంగాస్నానము, తీర్థదర్శనము, గంగాతీరవాసము మొదలగునవన్నియు వ్యర్థములయ్యె ననియు, యువరాజునుపట్టుకొని బందీచేసినవారిలో నొకఁడు ముందుగా వచ్చినాఁడనియు, మిగిలినవారు వెంటనే రాఁగలరనియు, ప్రస్తుతమున బందీగాఁజేయునాతనిసహవాసమును వీడిపారిపోవుట మిగులమేలనియు యోచించుకొని ప్రకాశముగా సైనికునితో "ఈవార్తను దుర్గమునందుఁ దెలియఁజేసెదను. వేఱుకార్యమునుగూర్చి మీరు దయచేయ వచ్చును" అనిచెప్పెను.

ఈవిధముగఁ జెప్పి దిగ్గజుఁడు క్రమముగా నచ్చటచ్చట నడ యాడనారంభించెను. సైనికుఁ డాతని కడ్డమువచ్చి వెన్నంట లేదు. దిగ్గజుఁడు మెల్ల మెల్లగ కొంచెముదూరము పోయి పిదప పరువిడనారంభించెను. పరుగెత్తుచు నప్పుడప్పుడు వెనుదిరిగిచూచుచు మరల పరుగెత్తుచుండెను. పరుగెత్తుటయం దాతనికి విశేషనైపుణ్యముండెను. పూర్వ మొకప్పుడు విమలతోఁగూడ రాత్రికాలమునఁ బోవుచున్నప్పుడు పిశాచభయముచే గజపతి యీరీతిగనే పారిపోయియుండెను.

దిగ్గజుఁడు పలాయనమై యదేపోకగాఁబోవుచుండుట యంతవిశేషముగా సైనికుఁడు గమనింపలేదు. పదస్థుఁడగునాతఁడు పదచ్యుతుఁడగువానికిఁ బూర్వమువలె గౌరవమునొసంగక యవజ్ఞచేయుచుండు టెల్లరకును స్వభావసిద్ధము. జగత్సింహుఁడు ప్రస్తుతమున బందీగమై యుండుటచే నాతనియాజ్ఞను నెరవేర్చుట యంతయావశ్యకముకాదని సైనికుఁడు తెలిసికొనియెను. యువరాజు చెప్పినవార్తను దెలుపుటకుఁ దానే దుర్గమునకుఁబోయి కాలమును వ్యర్థముగా నష్టముచేసికొనుట ప్రయోజనకారికాదని యాతఁడు తెలిసికొనియెను. ఇంతేగాక యా స్థితియందు యువరాజుచెప్పినవార్తను దుర్గమునకుఁబోయి తెలియఁ జెప్పుట క్రమముకాదనికూడ నాతఁడు భావించుకొనియెను ఏమంటిరా? ఈవార్తను దుర్గమునకుఁబోయిచెప్పినను సమాచారము మహారాజెఱిగినచో సైనికుఁడు దండార్హుఁడగును. అశేకచేతనే దుర్గమునకుఁ బోవలసినయావశ్యకము లేదని యాతఁడనుకొనియెను గజపతిని వార్తావహునిగాఁ జేసి వార్తను దుర్గమునఁ దెలియునట్లుచేసి తనపైఁ బెట్టినభారమును తగ్గించుకొనియెను.

మందారణదుర్గమునకు సరిహద్దున నాల్గుమార్గములు చేరియుండెను ఒకటి దుర్గములోనికిఁ బోవును. ఒకటి శైలేశ్వరుని మందిరమునకుఁ బోవును. ఒకటి వర్ధమానముకడకుఁ బోవును. నాల్గవది పురమునకుఁ బోవును. సైనికుఁడు దుర్గమునకుఁ బోవకుండ పట్టణమునకుఁబోవు మార్గమునుబట్టి పోయెను. కశాఘాతముచే నుత్తేజితమైన యాతనిగుఱ్ఱమును వేగముగాఁ బోవుచుండెను.

ఆఱవ ప్రకరణము

గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁ డూపిరివిడువకుండ పరువెత్తి దుర్గము లోనికిఁ బోయెను. మఱియెక్కడకును బోవకుండ నాపామ్మనినిజూడ వలయునని యంతఃపురమునకుఁ బోవుట కధికారము లేకపోయినను సాహసముచేసి పోవుచుండెను. అక్కుటిలముగనున్న యాతనిదుస్తులనుఁ నత్యంతవ్యస్తభావముతో నాకస్మికముగా నాస్థలమునకువచ్చి నిలుచుండుటయుఁ జూచి ద్వారరక్షకుఁడు కసరుకొనుచు నాతని నచ్చటనుండి వెడలిపొమ్మని చెప్పెను.

దిగ్గ—అన్నా ! కోపపడెదవెందులకు ? నేనొకగూఢసమాచారమును దెచ్చితిని. దానినిప్పుడే తెలుపుటయత్యావశ్యకము.

ద్వారపాల— అట్టి వార్తయేదియో నాకుఁ దెలుపఁగూడదా ?

దిగ్గ— నీకుఁ దెలుపఁదగినది కాదు. ఒక్కరికిమాత్రమే యదియేకాంతముగాఁ దెలుపఁదగియున్నది నీకుగడ్డమును మీసములున్నవి కచ్చబిగించుకొని బట్టకట్టుకొంటివి. నీతలపై కొప్పులేదు. నీకు వార్తజెప్పుటకు నీవు నాకధ్యాపకుఁడవా ?

ద్వార—నిన్నువిడిచి పెట్టినచో శాకూరాణియొద్దఁ గూర్చుండి నీవార్తలను విన్నవించెదవా ? ఇక్కడ నిలువవలదు. దూరముగఁ బొమ్ము.

దిగ్గ—నీవు నన్నెఱుఁగవా ? నేనిక్కడివాఁడనే. నీవు నన్ను మఱచిపోయితివి కాఁబోలు.

ద్వార—నీవిప్పుడు నిక్కడివాఁడవుకావు. నేను చూడనివారెవరు నిందులేరు. నీవిక్కడివాఁడవే యైనచో నిట్లువచ్చి మార్గమునొద్ద గద్దెమాడుచుండవు. నీవు నిజముగాఁ గిష్కింధలో నుండువాఁడవు.

దిగ్గ—నిజముగా నీవు నన్నుఁ జూచియుండలేదా ? దుర్గమునందు నన్నెఱుఁగనివారున్నారనుమాట నాకాశ్చర్యమును గల్గించుచున్నది. నీ వభిరామస్వామి నెఱుఁగుదువా ?

ద్వార—ఆయన నేయెఱుఁగనా ? నీవుపిచ్చివాఁడవు—నీకును నాయనకు నేమిసంబంధము?

దిగ్గ—ఆయన నాకు గురువు. నేనాయనకుఁ బ్రియశిష్యుఁడను.

ద్వార—కొంచెము యోచించి పిదప నాయనకు శిష్యుడవేయైనచో నీకీవేష మేల ?

దిగ్గ——దానినిగూర్చి చెప్పవలయుననినచోఁ జాలఁగలదు. మఱియొకనాఁడదియంతయు నీకెఱింగించెదను ఇపుడంతఃపురమునందు నాయాప్తురాలు యున్నది. నేను చెప్పవలసిన యత్యావసరవార్త నామెకు మాత్రమే చెప్పెదను.

ద్వార——ఆప్తురాలీ యన్నమాట నిజమే. నీవామె కేమగుదువు?

దిగ్గ——దానిగూర్చి చెప్పవలయుననినచోఁ జాలకలదు అది యట్లుంచుము. నీవామె నిక్కడకుఁ బిలువుము. అట్లు కాకపోయినచో నేనామె యుండుస్థలమునకుఁ బోయెదను విడువుము. అదియునుగాక పోయినచో నిక్కడనుండియే యామెను గట్టిగా కేకవేసి పిలుచుట కొప్పుకొనుము.

ద్వార—కొంచెము సేపాగుము. జనులెవరైనను జూచి యామె యొద్దకు సమాచారమును జెప్పిపంపెదను.

దిగ్గజ——నేను వేచియుండఁజాలను. వేగముగా సమాచారమును జెప్పిపంపుము. నేను తెలియజేయవలసినవార్త చాలనవసరమైనవార్త. కాలవిళంబమైనచో నది యొకమహావిపత్తునకుఁ గారణమగును.

ద్వారపాలకుఁడు కొంచెము యోచించి పిదప మనస్సునందు "ఇతఁడు మందారణ నివాసుఁడేయనియు, నితని నిచ్చట నిలిపియుంచుటుచితముకాదనియు నిశ్చయించుకొని ఆగుము. లోనికి వార్తనంపెదను." అనియెను.

దిగ్గజునకును ద్వారపాలకునకును నీవితండవాదము జరుగుచున్నప్పుడదియంతయును నంతఃపురమునందుఁ బ్రచ్ఛన్నయై గవాక్షముకడ యవనికాంతరాళమున నొకప్రౌఢవిధవాంగన నిలుచుండి చూచుచుండెను. ఇతరులకామె కానిపింపకుండ మార్గముకడకువచ్చి నిలుచుండి,

ముఖహస్తపాదాద్యవయవములతో నభినయముసేయుచు గందరగోళముం జేయుచున్న దిగ్గజుని జూచుచుండెను.

ఆమెవిమల. ఆమె దేహమున నెచ్చటను నాయుజ్జ్వలతయు నా కోమలతయు నిప్పుడు లేదు. అత్యంతమనోహరమగు నా చంపకసదృశ వర్ణ మిప్పుడు లేదు. అధరోష్ఠములయం దా తాంబూలరాగవర్ణ మిప్పుడు లేదు. లోచనములయందు పూర్వమువలె నా కజ్జలరేఖలు నిప్పుడు లేవు. ఆలోచనములయందు మన్మథశరరూపములగు నా కటాక్షములును లేవు కుంతలములయం దా నిబిడకృష్ణతయును లేదు. వేణిగాని కబరిగాని యేదియును లేదు. శరీరమందెచ్చటను నొక్కయాభరణమైనను లేదు. స్వర్ణసూత్రసమన్వితమైనవస్త్రముచే నామెశరీరము సమావృతమై యుండలేదు. వక్షమునందు ముక్తాఖచితమైన కంచుకము లేదు. పూర్వశోభాసమృద్ధులేవియు విమలయందిప్పుడు లేవు. విమల వయస్సునందే గాకుండ పైకిం జూచుటకుంగూడ వృద్ధయై యుండెను. ఆమె యాయలౌకికలావణ్యమును, శోభామయమైన యాయౌవన సంపదయును గాలముచే జయింపంబడినవని యనేకులెఱుంగుదురు. ఇప్పుడవి శ్రీభ్రష్టములును, మలినములును, విశుష్కములునై యుండెను. ఆమె యవయవములు క్షీణించియుండెను. దేహము కాతరమై యవసన్నమై యుండెను. గమనము కంపితమై విచలితమై యుండెను భావభంగులు సంయతములై సావధానములై యుండెను విలాసహాస్యయగు నా విమల యిప్పుడు శుభ్రవసనధారిణియై యుండెను. హాస్యకౌతుకమయి యగు నావిమల యధరోష్ఠము లిప్పుడు రవికరప్రతప్తకుసుమకలికలవలె మ్లానములై యుండెను. ఆ హాస్యానందము లామెయొద్దనుండి చిర కాలపుసెలవును గైకొనిపోయినవి. రహస్యము, రసికత, పరిహాసము మొదలగునవి యామెస్నేహమును వదలిపెట్టిపోయినవి. హా! శోకమా! నీవీసంసారమునందు ఘటించినయచింతిత పూర్వాపరివర్తనములేవియు రాకుండనుండవా?

ఆసమయమునం గొంచెము స్థూలకళేబరమును శ్యామలవర్ణమునుగలప్రౌఢవయస్కయగు మఱియొకస్త్రీవచ్చి విమలవెనుకప్రక్క నిలుచుండియుండెను. ఆస్త్రీ ఆమ్మాని.

అప్పాశ్రని—సఖీ! మధురకుఁబోవు మార్గమునుజూచుచు వ్యర్థముగాఁ గాలహరణముసేయు టెందులకు? శతుఁడగునానటుడు దిగ్గజుఁడు వెనుకకుఁదిరిగిరాఁడు.

విమల—ఈ పరిణయబంధమును ద్రెంపివేయుట కెవరికిసాధ్యము? మనశ్యామసుందరమదనమోహనుఁడు మరలవచ్చియున్నాఁడు

అ—నిజమే! ఆహా! అట్టిదినము మరలవచ్చునా?

వి—వచ్చిచూడుము!

ఇట్లుచెప్పి విమల అప్పాశ్రనీని తానున్నయెడనిల్పి తాను కొంచెమువెనుకకుదిరిగి "చూడుము. మనచోరునిజూడుము. ఔనా? కాదా?" అనియెను.

అప్పాశ్రనియుఁ జూచి నవ్వుచు "ఔను. అమ్మా! ఆపోకని బ్రాహ్మణుఁడు వచ్చినాఁడే! కాని యీాదుస్తులేమి?" అనియెను.

విమలయు నవ్వుచు నాప్పాశ్రనీగడ్డమును బట్టుకొని విరహవిహ్వలా. రాధా! అన్నియును మఱచితివా? గోపకన్యలప్రాణధనమిప్పుడు మధురాపురమునకు రాజుగానున్నాఁడు. అది యారాజవేషము అనియెను

అప్పాశ్రని—పరిహాసమున కేమి—ఈనిర్భాగ్యుఁ డిన్నిదినములకుఁదరువాత నిప్పు డెక్కడనుండి వచ్చెను?

విమ—అది తెలిసికొనుట మిగుల నావశ్యకము. నీవుపోయి గజపతిని దీసికొనిరమ్ము. ద్వారపాలకునితో గద్దలముసేయు టెందులకు?

అప్పాశ్రనియు నక్కడనుండి క్రిందికిదిగిపోయి లక్ష్మణియను నొకదాసినిబిలిచెను. ఆమెవచ్చెను. ఆమెనుగూడతీసికొని యాప్పాశ్రని పార్శ్వమందున్న యొకచీఁకటింటికిఁ బోయెను అక్కడఁ గూర్చుండుటకు స్థలములేదు. అటునిలుచుండి అప్పాశ్రని లక్ష్మణితో "ద్వారమునొద్ద పొడవైనకాళ్లును, బట్టతలయును గలమనుష్యుఁ డొకఁడువచ్చి మాటాడుచున్నాఁడు. ఆతఁడెవఁడో, ఎక్కడివాఁడో, యనియంతయును విచారించి తెలిసికొనివచ్చి చెప్పుము" అనియెను.

ల——నీవేపోయి యడుగరాదా ?

ఆ——అతఁడు నామనోహరుఁడు. ఆకస్మికముగ నేనెట్లుపోదును? నేనిప్పుడు చూడఁగూడదు.

లత్కుంణి చాలకాలమునుండి దుర్గమునందుండియుండెను. తఱచుగా విమలతో మాటలాడుచుండును. రసికశాస్త్రమునందును, గుత్సితకృత్యములు చేయుటయందును వెనుకఁదీయునది కాదు. ఆమె మనస్సునందు "రసోల్లాసము బాగుగనేయున్నది" అని యనుకొని "ఏమేశిఖండి! నీహృదయహారమును విప్పుకొని నేను తగిలించుకొనవలయునా యేమి ?" అనియెను.

ఆస్మానీ——నీకది సాధ్యమే ? నీవునీవే; యజమానురాలగు ఠాకురాణి నాకేమియుచేయలేక వెడలిపోయినది. నేనొకప్పుడు దయాపూర్వకముగ నామె నాతనికిఁ జంద్రావళిగా నొప్పిదము చేసితిని. మానమయియగు రాధికయైయున్న యామె నేనుదక్క మఱెవ్వరును గారు. నేనొక్కతెను మాత్రమే మొదటినుండియు నాతనిపాలిటి రాధికనై యున్నాను.

లత్కుంణి యధికవయసుకలదికాదు ఆస్మానీకంటె నొకటిరెండు సంవత్సరములు తక్కువవయస్సు కలదని తోఁచుచున్నది శరీరచ్ఛాయయు నామెకంటె స్వచ్ఛమైయుండెను. అందుచే లత్కుంణి తనమైసొబగును జూచుకొని దానాస్మానీని వినాశనము చేయఁగలనని యనుకొని "నీకంతటిమోహము తగినదికాదు" అనియెను.

ఇట్లుపలికి లత్కుంణి ద్వారముకడకు వచ్చెను. ఆమె యక్కడకు వచ్చునప్పటికి గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁడును గాతరభావముతో ద్వారపాలకునిఁగూర్చి "అన్నా! నీవు నాకవకాశము నీయనిచో నేనిచ్చటనే ప్రాణములను బోఁగొట్టుకొనియెదను. అందువలన నీవు గోహత్య బ్రహ్మహత్య, స్త్రీహత్య, భ్రూణహత్య మొదలగు మహాపాతకములకు గుఱియగుదువు." అని యనుచుండెను.

ద్వార——నీవు ప్రాణములను విడిచినచో నేనట్టి మహాపాతకములకు గుఱియగుటకుఁ గారణమేమి ?

దిగ్గ—చెప్పెదను వినుము. బాల్యమునందు మాగురువులు నన్ను "శుద్ధపశువు" అని పిలుచుచుండెడివారు. అందుచే నీకు గోహత్యసిద్ధమగును. నేను బ్రాహ్మణకుల ప్రదీపకుఁడను. అందుచే బ్రహ్మహత్య సంఘటించునని తోఁచుటలేదా ? నేనెల్లప్పుడును మిగుల భయస్థుఁడను. అదిచూచి నాసహాధ్యాయియొకఁడు నన్ను స్త్రీయనియు నబలవలె ధైర్యములేనివాఁడననియు ననుచుండెడివాఁడు. నేను సులభముగా మాటిమాటికి నేడ్చుచుందును. అదిచూచి జనులు నన్ను కేవలము స్త్రీయని చెప్పుచుందురు. అందుచేత స్త్రీహత్యయు సంభవింపఁగలదు. నేనొకప్పుడు చేఁపలనుగొనవలయునని యంగడికిఁ బోయియుంటిని. అచ్చట నామత్స్యములనువిక్రయించు నొకస్త్రీ చేఁపలను గుట్టలుగుట్టలుగాఁ బోసియుంచెను. వెలయెంతని విచారింపగా 'నొక డబ్బు' అనిచెప్పి యక్కడనున్నగుట్టలను చూపించెను నేనొకడబ్బు నిచ్చి యాగుట్టల నన్నిటిని ప్రోగుచేసి యెత్తుకొనుచుంటిని. ఆ స్త్రీ "అదేమిస్వామీ? ఒకడబ్బువిచ్చి యన్నిగుట్టలను దీసికొని పోయెదరా?" అనియెను. నేను "అన్నిగుట్టలు నొక్కడబ్బుకాదా" అనియంటిని. ఆ స్త్రీ మీానము లను దీసికొనుచు "పాపముస్వామి యేమియునెఱుఁగరు. ఇంకను దల్లికడుపులోనేయుంటిరి" అనియెను. ఆమెయట్లు చెప్పియుండుటచే భ్రూణహత్యయు నీతలకుఁ జుట్టుకొనును.

దిగ్గజుఁ డీవిధముగాఁ జెప్పునప్పుడు లక్ష్మణియు నాతనిదర్శనము చేసి "ఏమి ! రసికపురుషా ! జ్ఞప్తియున్నదా?" అనియెను.

దిగ్గజుఁడు తలవంచుకొననారంభించెను. అటునిటుచూచుఁ దొడంగెను. ఆసుందరినెఱింగియున్న ట్లాతనికి జ్ఞప్తిలేదు. కాని యత్యంత సుందరియగు కామినియొకర్తువచ్చి "రసికపురుషా !"యని తన్నుసంబోధించినప్పు డామె యెవరో తానెఱుంగనని చెప్పుట యరసికతయగునని భావించుకొని "సుందరీ ! నిన్ను నేనెఱుఁగుదును. చూచియున్నాఁడను. బాగుగ నెఱుఁగుదునుగాని గుర్తింపఁజాలను. నీవెవరవు? చెప్పఁగూడదా?" అనియెను.

లక్ష్మణియు ముఖమును విశేషభారసూచకముగ ముడుచుకొని "సరి ! నేననుకొన్నట్లే-పురుషజాతిని దెలిసికొనకుండ వారికి హృదయ

ప్రాణముల నర్పించినచోఁ దుదకిట్లేయగునని నేనెఱుంగుదును. తుదకు స్త్రీకి విలపించుటయే గతి. నాహృదయము నపహరించుకొనిన నీవు తుదకుఁ జెప్పినమాట యిదియా?" అనియెను.

దిగ్గజుఁడు చాలసేపుయోచించెను. కాని యెవరిహృదయము నపహరించినట్లాతనికి జ్ఞప్తికిరాక "నాజీవితకాలములో నేనెప్పుడు నితరులది యొకచిల్లిగవ్వయైన నపహరించియుండలేదు. నేనుదొంగనుగాను. అదియంతయు నీమందారణదుర్గమునందున్న వారందఱు నెఱుఁగుదురు. అన్యాయముగా నన్ను చోరుఁడవని చెప్పెదవేల? నీవు బాగుగా వెదకి చూడుము? నీహృదయప్రాణము లు మఱియెచ్చటనో యుండియుండవలయును. నేను వానినెప్పుడును దీసికొనియుండలేదు" అనియెను.

లక్ష్మణియు చురచుఱచూచి "తుదకీమాటలనందఱును జెప్పెదరు. మంచిది. నేనిప్పుడే వెడలిపోయెదను" అనియెను.

దిగ్గజ—వెళ్ళిపోకుము. సుందరీ! వెళ్ళిపోకము. నేను నిన్ను బాగుగా నెఱుఁగుదును. గుర్తించుటకుఁ దగినట్లు చెప్పినచో గుర్తించెదను. నన్ను చోరుఁడనని చెప్పుటకు నీకిష్టముగానుండెనేని నేను చోరుఁడనే యగుదును. నీవిప్పుడు దయచేసి నాకొక్క యుపకారమును జేయవలసియున్నది.

ల—అదియేమి చెప్పుము.?

ది—(చేతులుజోడించుకొని) ఆస్థానితో నత్యవసరమైన యొక వార్తను జెప్పవలసియున్నది. దానికనుకూలమగు నేర్పాటులను నాయందుదయయుంచి నీవు చేయవలయును. ఇదే నాప్రార్థనము.

ల—గొప్పకష్టము సంఘటిల్లినది. నీవాస్థానిపై వలపుఁగొనియున్నట్లున్నావు. నన్నుమఱచిపోయితివి. నేను నీకు జ్ఞప్తికి రాలేదు. నన్ను గుర్తింపలేకపోయితివి నేనిప్పుడే పోయి యాయాస్థానిని బిలిచికొనివచ్చి నీసన్నిధిని విడిచి పోవలయునా! అయ్యో! నాలలాటలిఖితమా!

లక్ష్మణి యీ విధముగాఁజెప్పి పోవుచుండ దిగ్గజుఁడుచూచి భయభ్రాంతుఁడై యామెవస్త్రమును బట్టుకొని "నాతోడు. నీవు నాపైఁగో

పగింపవలదు—కృపయుంచి ఆషాడ్మినిని బిలువుము. చిరకాలమునీ నాసో నుదాసుడనై యుండెదను" అనియెను.

లక్ష్మణి పవ్వుచు నాతనినిగూడఁ దీసికొనిపోయెను. ద్వారపాలకు డభ్యంతరపెట్టలేదు. లక్ష్మణి దిగ్గజుని కచ్చేరిగదిలోనికిఁ దీసికొనిపో యెను.

దిగ్గజుఁడు గదిలోఁ దలపెట్టిచూచి "లోపలనంధకారము" అని యెను.

లక్ష్మణి—నీవు లోపలకుఁబోయినచో వెలుఁగువచ్చును. ఆషాడ్మి నినిజూచెదవు.

దిగ్గజుఁడులోపలకుఁబోయి చూచెను. లోపల నాషాడ్మియుండెను దిగ్గజుఁ డానందముచే నుబ్బి నోరార నవ్వసాగెను.

ఆషాడ్మిని "ఇదేమిభూతమా? ఇన్నిదినము లెచ్చటనున్నది?" అనియెను.

ఆషాడ్మినినిజూచుటతోడనే గజపతి విద్యాదిగ్గజుని కవిత్వముపొంగి పొరలెను. ప్రియురాలినిజూచి యొకశ్లోకమును చెప్పనిదే సంబోధించుట యుచితముకాదని యెంచి"యాదేవీసర్వభూతేషునమస్తస్యైనమోనమః" అనిచెప్పి బ్రాహ్మణుఁడాషాడ్మినీకి నమస్కారమొనర్చెను.

ఆ—నాకు నమస్కారమును జేయుచుంటివా?

ది—బ్రాహ్మణవర్యులు నాగవాసుల పాదసేవనే సేయునప్పుడు నమ స్కారముచేయుట యొకగొప్పకాదు.

ఆ—నీవు రసికుఁడవేయగుదువు. నీవింతవఱకు నెక్కడనున్నాఁ డవు?

ది—ఆమాట పిదప చెప్పెదను. నీవిప్పుడు నాతో బయలుదేర వలయును ఇక్కడనున్నచో ననేకవిపత్తులకు గుఱిగావలసివచ్చును. నీవు నాప్రియురాలివికావా?

ఆ—దానినిగూర్చి మరలమరల చెప్పనేల? నీవు నాకేమగు దువో యావిషయము నందఱు నెఱుఁగుదురు.

ది.—సరిగా చెప్పితివి ఔను. ఆవిషయము నందఱు నెఱుంగుదురు. దేశవిఖ్యాతుఁడైన జ్యోతిషపండితుఁడొకఁడు నన్నుచూచెను. అతఁడును దానిని దెలిసికొనినాఁడు అట్లయినప్పుడు నీవు నాతోడరాఁగూడదా ?

ఆ.—రానని యెవరుచెప్పచారు ? నేను నీపై నెంత ప్రేమగలిగియున్నానో నీవు నాపై నంత ప్రేమను గలిగియుండుట లేదు

ది.—లేదని యెవరుచెప్పినారు? అట్టిమాటను జెప్పినవాఁడు కేవలము మిథ్యావాది. నామనస్సును బాధించుట కసత్యవాక్యములను బ్రకటించినాఁడు. నేను నిన్ను ప్రేమించుచున్నాననుటకు నాశరీరమే సాక్షి. నేను చూచిన యాదైవజ్ఞమహాశయుఁడు నాలలాటమునుజూచి దానిపై, నీనామాద్యక్షరమగు "ఆ" యనునంత్యాక్షరమగు "సీ" యనుప్రాసియున్నవని నుడివియున్నాఁడు. అట్టి ప్రీతివిశ్వాసములు మఱియెవరియొద్ద కనఁబడఁగలవు?

ఆ.—అదియంతయు నసత్యము నీవంతవిశేషముగా నన్ను ప్రేమించుచుండిన యెడల నీవు నన్నువిడిచి విదేశమునకుఁబోయి యింతకాలము ప్రవాసివై యుండ నేయుండవు.

ది.—ఆప్మానీ ! ప్రాణేశ్వరి ! నాకపాలమున నీనామము వ్రాసియున్నది. నా మాటయందు నీకు నమ్మకము లేకపోయినచో నీవే చూడుము.

అనిచెప్పి దిగ్గునఁడాప్మానీ నేత్రములకు సరిగాఁ దనలలాటమును బెట్టి "చూచితివా ?" అనియెను.

ఆ.—ఔను. చూచితిని. కాని, నీవు చెప్పినయక్షరము లేవియునట లేవు. నీకపాలమున "పశువు" అని స్పష్టముగా వ్రాసియున్నది.

ది.—అట్లును నుండవచ్చును. ఏమనిన నేనునీపశువునేయగుదును నీవునన్ను మేపుచుంటివి. త్రిప్పుచుంటివి. బయటకుఁ దోలుచుంటివి నీకిష్టమువచ్చినట్లు చెప్పుము. ఇఁక నధికకాలవిళంబముతోఁ బ్రయోజనము లేదు. వేగముగా నాతోడరమ్ము. ఇక్కడనుండుటవలన భయంకర విపత్తు సంభవమగును.

ఆ—ఏమి యాపద ?

ది—వీరేంద్రసింహుని వ్యాపారము పునః సన్నిహితమైనది.

ఆ—అదేమి ?

ది—యువరాజు బందీయైనాఁడు.

అష్మానీ పరికంపితయై భయముతో "ఎవరు చెప్పినారు ?" అని యెను.

ది—బందీగాఁ జేసినవారే చెప్పినారు.

ఆ—బందీగాఁ జేసినవారెవరు?

ది—మహారాజగు మానసింహుని మనుష్యులు.

ఆ—ఎక్కడ బందీగాఁ బట్టుకొనినారు ?

ది—పోవుచున్న దారియందు.

ఆష్మాని యాత్రముతో నీవార్త యసత్యముఖునదికాదని తెలిసికొని మరల "నీవు చెప్పినది నిజమేనా ?" అని యడిగెను.

ది—(హృదయముపైఁ జేయివెట్టుకొని) నీతో నసత్యమును జెప్పినచో నాకునరకమందును స్థలముదొరకదు నాకామాట బాగుగాఁ దెలియును. నీకు తెలియదా ? యువరాజు బందీయైనప్పుడు పూర్వము వలెనే యిప్పుడును దుర్గమునందున్న వారందఱును బందీలగుదురు. నీనిమిత్తమై నేనెంతయో యోచించుచున్నాఁడను ఇప్పుడే రమ్ము! ఎక్కడికైనను బారిపోవుదము.

ఆష్మాని మిగులకళవళపడి విమలతో నీవార్తను జెప్పుటకై యాత్రముఁ బొందుచుండెను. గజపతి నక్కడనుండి పంపివేయుటకై "సరిగాఁ జెప్పితివి. పాఱిపోవుటయే వివేకమని తోఁచుచున్నది. నీవిప్పుడు పొమ్ము. సామానులను దీసికొని చీఁకటిపడగనే వెడలిపోవుదము." అని యెను

ది—ప్రాణేశ్వరీ ! ఆలస్యముచేయుటకు ధైర్యముచాలదు. మనము పోవులోపలనే యాయాపదవచ్చినను రావచ్చును.

ఆ—అందుల కొకయుపాయమును జేసెదను నీవిప్పుడేపోయి యాశ్రమమునందున్నవారితో మానసింహుని మనుష్యులిఁక రెండుగంటలలోవచ్చి దుర్గమును ముట్టడింపనున్నారని చెప్పుము.

వడకుచు ద్వారముకడకు వచ్చి "ఏమంటివి? నేనిప్పుడే పోయెదను" అనియెను.

ఆ—నీవు పొమ్ము. నేనుసమయమునకు సరిగావచ్చి నిన్నుఁగలిసికొనియెదను.

గజపతి యొకమార్గము వెంట ద్వారముకడకుఁ బోయెను. అచ్చట లక్ష్మణి నిల్చుండియుండి "మిత్రుఁడా! నన్ను విడిచిపెట్టి పోయెదవా?" అనిపలికి యతనిపైనున్న వస్త్రమును బట్టుకొనియెను.

"లేదు—ఇప్పుడే వచ్చెదను—బట్టను విడువుము" అని దిగ్గజుఁడనియెను.

ఆవస్త్రములోసగము లక్ష్మణిచేతిలోని కూడివచ్చెను. గజపతి పలాయనుఁడైపోయెను.

ఏ డ వ ప్ర క ర ణ ము.

గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁడు చెప్పిన దుర్వార్త స్వల్పకాలములో దుర్గమంతటను వ్యాపించెను. జగత్సింహునకు సంభవించిన యాపద్వార్తను వినినప్పటినుండియు నాతనియాత్మీయుల దుఃఖమునకుఁ బారము లేదు. అభిరామస్వామి శీఘ్రముగా దిగ్గజునిబిలిచి యనేకవిధములగు ప్రశ్నలనడిగి తెలిసికొనియెను. దిగ్గజుఁడు విశేషసంగతు లేమియు చెప్పఁజాలకపోయెను తుదకు సత్యస్థితిని తెలిసికొనివచ్చుటకు నమ్మకమైన యొకగుజ్జపురోతును బంపవలయునని నిశ్చయించుకొనిరి. అభిరామస్వామి యాజ్ఞానుసారముగ రౌతొకఁడు పాటానగరమునకు బయలువెడలెను. ఆసమయమునం దాత్మీయులందఱును గర్తవ్యమును గూర్చి యోచింపనారంభించిరి.

సూర్యాస్తమయమైనపిదప నిరువురుస్త్రీ లభిరామస్వామి కుటీరమునకు వచ్చిరి. అభిరామస్వామి మృగచర్మముపైఁ గూర్చుండియుండెను. వచ్చిన యిరువురిస్త్రీలలో నొకతె విమల. మఱియొకతె ఆస్మాని. వారిరువురును నేలపైఁ గూర్చుండియుండిరి. అందఱిముఖములను జింతా

విషాదము లావరించుకొనియుండెను. అందఱును మౌనముమనుదాల్చి యుండిరి.

విమల మాటాడుట కారంభించి "ఇప్పు డుపాయ మేమి?" అని యెను.

అభిరామస్వామి యధోముఖుఁడై కొంచెము సేపుచింతించి పిదప నిట్లు చెప్పనారంభించెను. "విమలా! శైలేశ్వరుని మందిరమున నీకును, జగత్సింహునకును బ్రథమసందర్శన మైనపిదప నీవు నన్నాలోచన యడుగుటకు వచ్చియు టివి కాదా? ఆదినమున జరిగినమాట లేవైన నీకు జ్ఞప్తియందున్నవా? చాలకాలముమాటకాదు. అదేస్థలమున నిలుచుండి నీవు నన్ను మరలనాలోచన మడుగుచున్నావు."

విమల—జ్ఞప్తియందున్నది. ఆదినమున జరిగిన మాటలన్నియు బాగుగా జ్ఞప్తియందున్నవి.

అభి—మానసింహుఁడీపరిణయమున కంగీకరింపఁడని నేనప్పుడు చెప్పియుంటిని. నీవందులకు యువరాజే స్వతంత్రుఁడని బదులుచెప్పితివి. ఆమాటలు జ్ఞప్తియందున్నవా?

విమల – (అధోముఖియై) ఔను.

అభి – ఆస్వాతంత్ర్యమున కిదియే ఫలము. యువరాజున కెప్పుడు నేమాత్రమును స్వాతంత్ర్యము లేదు. ధనమునందును, మానమునందును, బదవియందును, బ్రతిష్ఠయందును, శౌర్యపరాక్రమములయందును, గౌరవమునందును మానసింహుఁ డద్వితీయుఁడని చెప్పిన నది యత్యుక్తి కాఁజాలదు. తండ్రియిష్టమునకు వ్యతిరేకముగా నేకార్యము జేయుటకును జగత్సింహున కిసుమంతయును స్వాతంత్ర్యము లేదు. ఇంతేగాక, మానసింహునకును, యువరాజునకును బ్రభుభృత్యసంబంధముండుటచే యువరాజు సార్వభౌముని కార్యములయందు నియోగింపఁబడినవాఁడు. ఆకార్యములయందును నాతని కేవిధమైన స్వాతంత్ర్యమును లేదు.

విమల—ఆవిషయమిప్పుడు తెలిసినది ఒకవేళ నీసంగతి యప్పుడు తెలిసియున్నను నేమిచేయగలము? ఆప్రేమప్రవాహమును నిరుద్ధము చేయుటకు సాధ్యము కాదు.

అభిరామస్వామి యసహ్యాసూచకమందహాసమును జేసి మరలఁ జెప్పనారంభించెను. "విమలా! నీవు బాలవుకావు. ఇట్టివ్యాపారములను దెలియనిదానవుకావు సమయము వచ్చినప్పుడు చలింపకుండ నుండుట నీకుచితమైయుండెను. అనురాగము నంకురమునందే త్రుంపి వేయవలయునని నీకుఁ దెలియఁజేసియున్నాఁడను. కాని నీవు నా మాటను విననైతివి. దానిపరిణామమిప్పుడు భయంకరమైనది. ముందెట్లు జరుగునో యెట్లుపరిణమించునో తెలియదు

విమల—మీరు తిలోత్తమను సర్వదా చూచుచుండెడివారు కారు. నేనామెయొద్ద నెల్లప్పుడు నుండెడిదానను. అట్టిసంబంధమును జేరికయు సంఘటనమగునెడలఁ జాలదుఃఖములు కలుగఁగలవని నేను బాగుగ నెఱింగించియుంటిని.

అభి—నేనాసంగతినప్పుడు తెలిసికొనియుండలేదు. ఇప్పుడును దెలిసికొనఁజాలను. ముందైనను దెలిసికొనవలసినంత యవసరము సంభవించునని నాకుఁదోఁచుటలేదు. ప్రథమసందర్శనమున నెక్కడనైనను దైవవశముచే మార్గమధ్యమున నొక్కపర్యాయ మాకస్మికముగ నైన సందర్శనముతోఁ బుట్టినప్రేమము ప్రగాఢముగాఁ బరిణమింపనేరదు. అది కేవలలోలతచేఁ గలిగినక్షణికమాత్రమోహామేకాని వేఱుకాదు. దానియుత్తేజనము మిగులప్రబలమైనది. అది మనుష్యుని దిక్కుతెలియనివానివలెను జ్ఞానశూన్యునిగను జేయఁగలదు. కాని సరియైన కర్ణధారుఁడు నౌకనునడపించుభారమును వహించినచో నన్నియాపదలును నాశంకలును దూరమైపోవును. అసంగతమును నసంభవము నగుప్రవృత్తిప్రవాహమున కుచితకాలమునందుఁ దక్షణమే యడ్డును గల్పింపనిచో నది మిగులవర్ధితమై క్రమముగఁ గూలముల నతిక్రమించి సమస్తమును దేలవేసికొని పోవును. నీవట్టివిషయములయందు మిగుల నభిజ్ఞవని యెంచి చక్కగా నడపించుభారమును నీపైఁ బెట్టి నిశ్చితుఁడనైతిని.

విమల—(అధోముఖియై) సాధ్యమగునంతవఱకు నేను కార్యమును చక్కనిమార్గముననే చేయుచు వచ్చితిని. ఎట్లుచేసినచో సమస్తమును సుఖమయమును, నానందమయమునగునో యట్లుచేసితిని.

అభి—మనకిప్పుడు ఘోరతరమైన యాపత్సమయము తటస్థించి నది మనమందఱమును విషాదమునందు మునిగియున్నారము. వెనుక జరిగిపోయిన యప్రియప్రసంగమునుగూర్చి యిప్పు డాలోచింపకుండ నుండుటయే యుచితము. అయినను బ్రస్తావవశమున నావిషయమును గూర్చి యొకటిరెండుమాటలను మాటాడుటవలన హానియుండదని తలంచెదను. ఈ విషయమున మొదటినుండియును నింతవఱకును జక్కనిమార్గమునే యేర్పరిచితినని నీవుచెప్పెడిదానిలో నాకుఁ దెలియకుండ నున్న దించుకంతయును లేదు. నీవుచేసిన యాకార్యములలోఁ బ్రతిభాగమునందును భయంకరమైన నీయవివేచనమును, నసావధానతయు, బుద్ధివిహీనతయు మొదలగు తొందరపనులు స్పష్టముగాఁ గన్పట్టుచున్నవి.

విమల యధోముఖయై నిరుత్తరయయ్యెను. అభిరామస్వామి చెప్పఁదొడఁగెను. "నిజమాడిన నిష్ఠురముగానుండును. ఈదుఃఖసమయమున నప్రియమైన నిజమునుచెప్పి వేదన నభివృద్ధిచేయుట నాకిష్టములేదు. జరిగిపోయినదానిని తిరిగి కూడఁదీసికొనుట కుపాయమున్నచో నిప్పుడు దానినిగూర్చి చర్చించినందువలన ఫలముండును. కాని, యిప్పుడు జరగిపోయినదానినిగూర్చి యోచించుట కష్టమునకుఁ గారణమగుటయేగాని వేఱుకాదు.

విమల—నాప్రాణములపై నైనను దృష్టిలేకుండ సర్వదా తిలోత్తమ హితసాధనములగు కార్యములనే చేయుచు వచ్చితిని. తిలోత్తమ నా రెండవప్రాణము నా జీవనమందలి సమస్త సుఖములను వదలుకొంటిని. నాసుఖములన్నియు నష్టమైపోయినవి. ఈప్రాణమును నా దేహమున నొకదినమైనను నిలుపఁజాలను. కాని, యిపుడు ప్రాణములను నిలుపుకొనియుండుట కేవలము తిలోత్తమ ముఖమును జూచుకొనియుండుటయే యైనది. తిలోత్తమ సర్వసుఖముల ననుభవించుచుండఁగా జూచి ప్రాణములను విడువవలయునను నొకటే సంకల్పముతో నుంటిని. ప్రార్థనీయసుఖములన్నియును దిలోత్తమకు లభించినవి. కాని నాయదృష్టదోషముచే మరల నామె యిప్పుడు కూలములేని సముద్రములోఁ దేలుచున్నది. మరల నామె శోకమువలనను, జింతవలనను, మృతప్రా

యమైపడియున్నది ఈనా దుఃఖము నెవరు తెలిసికొనఁగలరు ? నాయీ దురవస్థ మెవరితోఁ జెప్పుకొందును ? నేనెవరిసుఖముకొఱకు సర్వదా వ్యాకులత నొందుచుండెడిదాననో, అట్టియామెకు నాయవివేచనమువలనను బుద్ధిదోషమువలనను నెట్టియాపద సంభవించెనో నాకుఁ దెలియదు. అది యప్రియమైన మాటయైనను దానిని విని పశ్చాత్తాపము నొందుదును. నే నేసమయమున నన్యాయముగా వ్యవహరించితినో దయయుంచి మీరు నాకుఁ జెప్పవలయును.

అభి— పూర్వాపర కార్యములయందు నీవెఱుఁగని దిసుమంతయును లేదు. మానసింహుని తనయునితో వీరేంద్రసింహుని తనయకు బరిణయసంబంధ మెట్టి సందర్భమునందును సంఘటితము కాఁజాలదని నీవు బాగుగ నెఱుంగుదువు. అట్లెఱింగి యున్నప్పుడామె యాశ నిర్మూలమైపోవునట్లు స్పష్టముగా సరళవాక్యములతోఁ దిలోత్తమ కా విషయమును దెలియఁజేయుట నీకున్యాయము. దానివలన నెట్టిఫలమును గలుగకపోయినను నీవు తిలోత్తమకు పమాతన్నైనను ఆమె కేకమాత్రసంరక్షణివగుటచే నట్టికర్తవ్యమును జేయుట నీకు విధియైయున్నది. నీ వాకర్తవ్యము నొకప్పుడుగూడ నెరవేర్చియుండలేదు. పదునైదుదినములకుఁ బిదప రెండవమారు యువరాజును శైలేశ్వరమందిరముకడఁ జూడవలెనను నుద్దేశముతో బయలుదేరుటకు ముందునీవొకసారి యావిషయమును దిలోత్తమకుఁ జెప్పియున్నావనుమాట వాస్తవమే. కాని, యా మాటను నీవు నొక్కిచెప్పియుండలేదు. మొదటనుండియు నామాటను పదింబదిగా స్పష్టముగాఁ దెలియఁజేయుట నీకు విధియై యున్నది. నీవట్లు చేయలేదు. అదినిజమేనా ?

విమల మాటాడలేదు. అభిరామస్వామి చెప్పఁదొడఁగెను. "శైలేశ్వరుని యాలయమునందు మొట్టమొదట సమావేశమైనప్పుడు జగత్సింహుఁడు మీరెవరో తెలిసికొనకుండఁగనే వెడలిపోవుచుండెను.' అప్పుడు పదునైదుదినములకుఁ బిమ్మట నదేస్థలమున యావృత్తాంతమును దెలిపెదనని యవకాశముకలుగఁజేయుట నీకుచితమైనపనికాదు. ప్రథమసందర్శనమే యంత్యదర్శనమైనచో నెంతియో శ్రేయస్కరముగ నుండును. ఇచ్ఛాపూర్వకముగ రెండవపర్యాయము మరల దర్శనముచేయుదుసని

ప్రతిజ్ఞచేయుట నీకు కేవల మనుచితము. నీవును నాస్వామినియు నాశిష్యు డగు గజపతితోఁ బరిహాసమాడుచు మూర్ఖతతో రహస్యాలాపములాడు చుండుటను నేను బాగుగా నెఱుఁగుదును. కాని యామూర్ఖుఁడారహస్య పరిహాసాలాపము లవివేకజన్యములని తెలిసికొన లేదు. ఆగజపతినిచూడఁ దీసికొని యర్ధరాత్రమున శైలేశ్వరుని యాలయమునకుఁ దీసికొనిపోవుట నీకుయుక్తముకాదు ప్రపంచజ్ఞానవిహీనుఁడైన యామనుష్యుఁడు మీ యందనురక్తుఁడైనాఁడు. ఆదినమున మీయిరువురినడవడి వలనను మాట లవలనను నతనియనురాగము వృద్ధిపొందినది. పోవుచున్నప్పుడు మార్గ మధ్యమున సంగీతాదిలోలత్వవ్యాపారములన్నియుఁ గొదవ లేకుండ జరగినవి. పశుతుల్యుఁడగు నాపురుషుఁడు మీపై నత్యాచారములు నడపినను నడపవచ్చును. అట్టిప్రవర్తనమంతయుఁ గులకామినుల కత్యంతము నిందాపాత్రము. ఇదియంతయు నిజమగునా కాదా?

విమల నిరతిశయలజ్జాయుక్తయై ప్రత్యుత్తరమీయ లేదు. స్వామి మరల నిట్లు చెప్పనారంభించెను. "యువరాజునుజూచినప్పుడతఁడు తిలోత్తమయందత్యంతానురాగమును గలిగియున్నాఁడని నీవు దెలిసి కొనియుంటివి. అతనిప్రార్థనను విని యాతనికిఁక నొకసారి తిలోత్తమ దర్శనము చేయించెదనని యొప్పుకొనుట నీకెంతయు ననుచితము. రెండవసారి సమావేశమైనప్పుడా శైలేశ్వరుని యాలయమునం దే యా విషయమును నిడిచిపెట్టియుండినచో నెంతచక్కగానుండును? అంత టితో వదలివేయక యారాజకుమారుని గూడఁ దీసికొనివచ్చి నీశక్తిని నధికారమును మరచి యనేకగర్హితకార్యములను జేసితివి. అట్టియుద్ధ విగ్రహకాలమునందు దుర్గేశునకుఁ దెలియకుండ యువకుఁడగు నొక మొగలాయీసైన్యాధిపతి ననాయాసముగా దుర్గమునకుఁ గొంపోయి తివి. నీవు దుర్గేశునకు శాస్త్రవిహితముగాఁ బరిణయమైనధర్మపత్నివే యగుదువు. కాని, యట్టివిశేషకార్యములను జేయుటకు నీకధికారము లేదు. స్త్రీలకట్టిస్వాతంత్ర్య మిచ్చుటను శోభింపదు. అది యనేకానర్థ ములకుఁ గారణమగును. ప్రస్తుతమున నదియే సంభవించినది ఈవిష యమున నీవుత్తరవాదినివి కావా?"

విమల పూర్వమువలెనే మౌనయైయుండెను అభిరామస్వామి యిట్లు చెప్పనారంభించెను. "పిదప నీవే కార్యమును జేసితివో యాకార్యమును జేయుటకుఁ దల్లిగాని, సవతితల్లిగాని, పరిచారికగాని, పరిచితయైన మరియే స్త్రీగాని తుదకు వేశ్యయైనను సాహసింప జాలదు సురక్షితమై సునాసితమై బద్ధద్వారమైన యొకరాజకన్యకాంతఃపురమునకా మెయందత్యాసక్తుఁడై యున్న తరుణవయస్కుఁడగు నొకరాజపుత్త్రు నవాయాసముగాఁ బ్రవేశింపఁజేసితివి ఆయపరాధమును—ఆస్వాతంత్ర్యమును—ఆయవివేకమును — ఆమాటలను దలఁచుకొనినచో నిప్పటికిని హృదయమునఁ గంపము జనించుచుండును. ఆ నీ యజాగ్రతమూలముననే దుర్గము పఠానులకు వశమైనది దానికి ఫలముగానే నీకు వైధవ్యము సంభవించినది. అందువలననే యనేకానర్థములు సంఘటిల్లినవి. విమలా! నేను నిన్ను తిరస్కారము సేయుటలేదు. తిరస్కారమునకును ననురాగమునకును నిదిసమయము కాదు. కాని యోచించుచూడుము. ఈవ్యాపారమునందు మొదటినుండి తుదివఱకును నీవుచేసిన యేకార్యమును బాగుగాలేదు.

విమల పితృచరణములపైఁబడి "నాకుఁ దెలిసినది మొదటనుండియును నేను గర్హితకార్యములనే చేసితిని. ఇప్పుడు దాని కేప్రతీకారమును లేదు ఇప్పుడందుల కేమియుపాయముకలదో యోచించి యారీతిగఁ జేసి మమ్మురక్షింపవలయును" అని వేఁడుకొనియెను.

అభిరామస్వామి విమలను లేవఁదీసి "నేను పగలంతయు నుపాయమునుగూర్చి యోచనము చేయుచునేయుంటిని. నేను పంపించిన దూత తిరిగివచ్చువఱకు నేయుపాయము నవలంబించుటకును నవకాశము లేదు. విరోబ్ధకుఁడగు దిగ్గజునివాక్యములవలన నేసంగతియును నిశ్చయముగాఁ దెలియుటలేదు. మహారాజుకోప మేవిధముగా నెందులకు వృద్ధియయ్యెనో తెలిసికొనినపిదప నేమేమియుపాయములను మన మవలంబింపవలయునో స్థిరముచేసికొనవచ్చును" అనియెను.

విమల—దూత తిరిగివచ్చుట కెన్నిదినములుపట్టును?

అభి—రేపే రావచ్చును. కాని, యతఁడు పాట్నాపర్యంతమును బోవలసియున్నచో నెనిమిది పదిదినము లాలస్యముకావచ్చును.

విమల—ఎనిమిది పదిదినములు లాలస్యమైనచో నంకియేవిపత్తులు సంఘటించునో తెలియదు తిలోత్తమ యిప్పుడే మృతప్రాయయై యున్నది ఆమె యెనిమిది పదిదినములు యాతనను సహించి యెట్లు జీవింపఁగలదు?

అభి—నేను తిలోత్తమకు విశేషధైర్యమును జెప్పవలయును నేనామెను జేపట్టుటయనునదే చూచి యౌదార్యముఁ బ్రియత్నిం చెదను.

విమల—మహారాజునకును యువరాజునకును జనకపుత్రసంబంధము. తండ్రి కుపితుఁడై కుమారుని బందిగాఁ జేసినమాట నాస్తవము. కాని వారిరువురకును బ్రత్యక్షసమాగమమైనచోఁ గుమారుని నోటి నుండి వెడలువినీతవాక్యములనువిని మనసు కరఁగి మానసింహుఁడు తనయుని క్షమింపఁడా?

అభి—అదియెట్లు? వీరపురుషునకోధము పుత్రులు లేక యా త్మీయులన్నంతమాత్రమున నిరస్తము కాదు.

విమల—ఆక్రోధ మెట్లుగాఁ బరిణమించునని మీ యభిప్రాయము?

అభి—(కొంచెము యోచించి) నీవాదము దానవు. సంగతులన్నియు నీకుఁ దెలియకుండుటయే మేలు.

విమ—విశేషానిష్టమేదయిన సంభవించునేమోయనిరోడనే దానికి దగినప్రతీకారమును జేయుటకై ప్రయత్నమొనర్చుటుచితముకాదా? మానసింహమహారాజు మీయెడల విశేషశ్రద్ధాభక్తులను గలిగియున్నాఁడు. తండ్రికొడుకులకున్న భేద భావమును దూరముసేయుటకు మీరుమధ్యస్థులై నిలిచినచో మంచిదికాదా?

అభి—ఈవిషయమున నేను మధ్యస్థుఁడనుగానుండుట మరింత యనిష్టమునకే కారణమగునుగాని మనోరథసిద్ధి కాఁజాలదు. మాన సింహుఁడు నాయందు శ్రద్ధాభక్తులను గలిగియున్నాఁడని నీయభిప్రాయము. కాని యాతనిభక్తిశ్రద్ధలవిషయమున నాకు నమ్మకము లేదు. ఆతఁడు సర్వాంతఃకరణములచేతను నన్ను ద్వేషించుచునేయుం

డును. మనలో నెవరిమీఁదను నాతనికి మమతగాని, శ్రద్ధగాని, విశ్వాసముగాని లేదు. ప్రస్తుతమున మనము మఱియెవరిమూలమున నైనను మనకార్యసాఫల్యమునకై ప్రయత్నములను చేయవలసియున్నది మానసింహునకు గౌరవపాత్రుఁడైన మనుష్యుని మూలమున ప్రయత్నించిచూడవలయు. ఇప్పుడు రాత్రి చాలనైనది. మీరుదుర్గమునకుఁ బొండు. ఱేపటియుదయమున మరల రండు.

విమలయు నాస్మానియు భక్తిభావముతో నభిరామస్వామికి వందనములుచేసి యక్కడనుండి వెడలిపోయిరి.

ఎనిమిదవ ప్రకరణము.

దూతతిరిగివచ్చెను. పాట్నానగరమువఱకును బోయి యచ్చట యువరాజుయొక్క దుర్దశావృత్తాంతముల నన్నిఁటిని సంపూర్ణముగఁ దెలిసికొని యాతఁడు తిరిగివచ్చెను. ఆతఁడు చెప్పిన యుదంతమును విని దుర్గమునందలి జనులందఱును శోకముచే మృతప్రాయులై పోయిరి.

దూత యాదుఃఖవార్తను దెచ్చినదినమున నభిరామస్వామి యాతనినోటినుండి సమస్తవృత్తాంతమును విని దుర్గముతో సంబంధించినకార్యములను జేయుటయందు నివిష్టచిత్తుఁడయ్యెను. తాను దుర్గమున లేనికాలమున రాజకార్యములు సరిగా నిర్వహించుటకుఁ దగినయేర్పాటుల నన్నిఁటిని జేసి యాతఁడాదినముననే తీర్థయాత్రలను జేసికొనుటకై బయలువెడలెను, అందఱితోడను దాను తీర్థయాత్రలకై పోవుచుంటినని చెప్పెను. జనులట్లే యభిప్రాయపడిరి. కాని విమలమాత్ర మట్లనుకొనలేదు. ఇప్పుడు సంభవించిన యాశోచనీయ విషయమునకుఁ బ్రతీకారమును జేయవలయునను ప్రయత్నముతో నాతఁడు దుర్గమునువీడి పోవుచుండె నని యామె యనుకొనియెను.

తిలోత్తమ దుఃఖిని—మర్మపీడిత—తిలోత్తమా! దారుణమైన యాదుఃఖమును హృదయమున నిలుపుకొనుటకు నీకుశక్తి లేదా? మిగుల ఘోరమైన యాయాతనను సహించికొనుటకు నీకు సామర్థ్యమున్న

దా ? విపద్వాయువుచే సంక్షుబ్ధమైయున్న సముద్రమును శాంతభావముతో దాటిపోవుటకు నీకు శక్తి కలదా ? లేదు నీకేశక్తియును లేదు. తిలోత్తమ యాయాఘాతముచే విషణ్ణయైపోయెను. తీవ్రమైన యాతనచే సర్వభావములయందును నామె విచారగ్రస్తయై యుండెను. దుస్తరమైన యాసముద్రమును దాటుటకుఁ గావలసినశక్తి సాహసము లేనియు నామెకడ లేవు వియోగవిహ్వలయైన యాదుఃఖిని యధోవదనయై భూశయ్యయందుఁ బడియుండెను.

ఆగది—ఏగదియందు సర్వదాతన శ్రేయము నభిలషించు విమల యనుగ్రహము మూలమున నచింతితపూర్వోపాయముచేఁ దిలోత్తమ తనహృదయేశ్వరుఁడగు జగత్సింహునితో మొట్టమొదట కలిసికొనియెనో ఏగదియందు సరళహృదయయగు తిలోత్తమ జగత్సింహుని హస్తమునందు శాశ్వతముగ నాత్మసమర్పణము చేసియుండెనో ఏగదియందుఁ దనప్రాణేశ్వరుఁ డెడ తెగకుండఁ గత్తిని ద్రిప్పి పిదప శత్రువుల యస్త్రఘాతముచే స్మృతివిహీనుఁడై రుధిరార్ద్రకళేబరుఁడై ధరాశాయి యయ్యెనో ఏగదియందుఁ దిలోత్తమయు విమలయు కాలస్వరూపులగు పఠానులచేఁ జిక్కి బందీలైపోయిరో, బహువిధసుఖదుఃఖ స్మృత్యుద్దీపకమైన యాగదియందిప్పుడు తిలోత్తమ పడియుండెను ఆమెసమీపమున నామంచము—ఏమంచముపై తిలోత్తమ పరధ్యానభావముతో ససంగతములగు కన్నియో వ్రాతలను వ్రాసివ్రాసి కట్టకడకు కుమారజగత్సింహునినామమును వ్రాసెనో, పిదప తనయసావధానచిత్తమును దెలిసికొనుటచే బొడమినసిగ్గుచే నధోవదనయై యేశయ్యయందలి యాభాగము ననేకపర్యాయములు కడిగితుడిచివైచినను దనహృదయేశ్వరునినామము చెఱిపోవకుండ స్పష్టముగా వ్రాసియున్నట్లు కాన్పించుచుండెనని యామె యనుకొనియుండెనో, ఆశయ్య—ఏశయ్యపైఁ దిలోత్తమ తనహృదయేశ్వరుని కంఠాలింగనము ను చేసికొని యనేకసుఖకల్పనలచేఁ బ్రమత్తయై యానందసాగరమున మునిఁగియుండెనో—ఆశయ్య యామె పార్శ్వమునను ండెను. ఏతల్పముపైఁ బదిదినములకుఁ బూర్వము తిలోత్తమతననాథునిపార్శ్వమున శయనించి యుత్కంఠతతో నారాత్రియంతయుఁగడపి యుషఃకాలమందమలయ మారుతసంస్పర్శముచే నించుక

నిద్రజెందియుండ నాతఁడు తనబాహుపాశమును విడిపించుకొని ప్రాతః కాలవాహ్యాళికై బయలుదేరిపోయెనో, ప్రియమై, సుఖమయమై, మనోహరమైన యాపర్యంకపార్శ్వమున నాతిలోత్తమ భూశయ్యపైఁబడి పొరలాడుచుండెను.

ఆమె యశ్వారూఢుఁడై పోవుచున్నతననాథుని గవాక్షమునుండి చూచుట, ఆతనిసంజ్ఞలు, ఆతనివీడుకోలు, ఆమెరోదనము, ఆమెప్రణామము, ఇవియన్నియు జరిగి పదిదినములైపోయినది అయిననాతఁడింకను దిరిగిరాలేదు. అంతేకాదు. వెనుఁదిరిగిరాకుండుటయేగాదు. ఆతఁడుతిరిగి వచ్చునను నాశయేలేదు అతఁడు శృంఖలాబద్ధుఁడై బందీయై పోయెను. యావజ్జీవమును నాతఁడాదశయందే కాలమును గడపవలసియున్నది. ఈ విధముగా మానసింహమహారాజుగారియాజ్ఞ యైనది తండ్రియాజ్ఞచేఁ గుమారున కాకఠినతరమైనశిక్ష—అత్యంతకఠోరమైన యా యాజ్ఞ కన్యథాచేయఁగలిగినవారెవరు ? మానసింహునిమాటకు వ్యతిరేకముగా నెదిరించి మాటచెప్పఁగలవా రీభరతఖండమున నెవరుకలరు ?

అకటకటా ! సుఖమెన్నిదినములుండును? తిలోత్తమ శైలేశ్వరుని మందిరమున జగత్సింహునిమోహనమూర్తిని సందర్శించినది—పిదప కేవలముచింత—ఒకపక్షముదినము లతిదారుణమైన గొప్పయాపద—పఠానులగృహమున నివాసము. సతీత్వము — ధర్మము—జీవనము—పవిత్రత—ఇవి నాశనమై పోవునేమోయని నిరంతరము భయము అసంభావితోపాయముచే ఉస్మాన్‌ఖానుని యంగుళీయకసాహాయ్యమున నటనుండి విడుగడ—"వీరేంద్రసింహుని తనయయా ? ఇక్కడ కెందులకు ?" అని యువరాజుపలికిన మర్మభేదకములగు కఠోరవాక్యములు—అయేషాయనుగ్రహముచే ముక్తిలాభము—దానితోడనే హృదయమునందలివిజాతీయతాపముచేఁ బొడమిన భయంకరవ్యాధి—తన్మూలమున మరణాపన్నదశ—అభిరామస్వామి యాహ్వానముచే జగత్సింహుని రాక—అనుగ్రహము—అతనిపాదపద్మములయందుఁ దావొసంగుట—పిదపనట్టి మహాకష్టము. అసహనీయమగునట్టి యాతనాపరంపర ననుభవించినపిదప మనోరథమీడేరుట — హృదయేశ్వరునితో సమ్మేళనము—హా ! అకటకటా ! సుఖమెన్నిదినములు? సుఖసౌధముయొక్క ప్రథమ

సోపానమునందే యీబాధ! చిరకాలయత్నార్జితమై మహాయాసలబ్ధమైన రత్నమును వక్షమునధరించుకొనుటతోడనే భయంకరమైనదుర్గతి సుఖసాధము మొదలంట భస్మీభూతమైపోవుచున్నది బాణముచేఁ గొట్టఁబడినలేడివలె నిరీహమైన తిలోత్తమ యాతనల నందుచుండెను అక్కటా! సుఖమెన్నిదినములు!

తిలోత్తమ యాహారమును గైకొనుటలేదు. నిద్రపోవుటలేదు. మఃడివీడియున్న యామెనిబిడకృష్ణకేశరాశి ధూళియందు మలినముగఁ బడియుండెను ఆస్వర్ణకాంతి భూతలమునఁబడి మబ్బువలె నైపోయెను. దేహము ధూళిధూసరితమయ్యెను. శరీరము భూషణవిహీనము—నోట మాటలేదు. నేత్రములనుండి బాష్పములులేవు తిలోత్తమ యున్మోఖియై, నేలపైఁబడియుండెను.

తిలోత్తమ తనహృదయమునందుఁ "బ్రపంచమున నాపదలనేకముగ నుండును వానికిఁ బ్రతీకారముండుటయుఁ గలదు. అత్యంతఘోర విపత్తునకుమాత్రము ప్రతీకారముండదా? ప్రతీకారము లేదని రోదనముచేయుటవలనను, యోచించియోచించి యూరకుండుటవలనను, శోకయాతనల ననుభవించుటవలనను నేమియుపకారము కలుగును? నాజీవనమునకు జీవనమైన జగత్సింహుఁడినుపసంకెలలచే నిబద్ధుఁడై కారాగారమునందున్నాఁడు; ఇఁక నేనో—ఇంటియందు పడియుండి యనేక కష్టముల ననుభవించుచున్నాను; అతనికంటె నూఱురెట్లధికకష్టములనే యనుభవించుచుంటిని. కాని దానివలన బ్రయోజనమేమి? ఇట్టి యీ యుద్వేగముచే ఫలమేమి? చేతనైనంతవఱకుఁ బ్రతీకారమునకై యుపాయములను వెదకుట యుచితము. నేనిక నా ప్రయత్నములనే చేసెదను." అని యోచించుకొనియెను.

తిలోత్తమ లేచి కూర్చుండి "ఎవరక్కడ?" అని పిలిచెను.

అక్కడనున్న దాసి యొకర్తుక శీఘ్రముగవచ్చెను. తిలోత్తమ దాసినిజూచి "కాగితము, కలము మొదలగువానిని దీసికొనిరమ్ము" అని యాజ్ఞాపించెను.

దాసి లేఖ్యసాధనములనన్నిఁటిని దీసికొనివచ్చి తిలోత్తమ యొద్దనుంచి "శరీరమునందలి చమటను దుడిచివేయుదునా? చెదరియు

న్న ముంగురులను సవరింతునా ? పాత్రియందు నీరునుపోసి తీసికొనిరా నా ? కట్టుకొనినచీరను విడిచి మఱియొకవస్త్రమును ధరించెదరా?" అని యీవిధములగు ప్రశ్నముల నెన్నిటినో వైచెను.

తిలోత్తమ "ఇప్పుడేమియువలదు. అమ్మ యెక్కడనున్నది ?" అని యడిగెను.

తిలోత్తమ విమలను "అమ్మ" యని పిలుచుచుండును. వీరేంద్ర సింహుఁడు స్వర్గస్థుఁడైనపిదప విమల నిజవృత్తాంత మందఱికిని నెఱిఁగించ యయ్యెను. ఆమె యొకసామాన్యపరిచారికవలె వాసముసేయుచుండి నను వీరేంద్రసింహుఁడు పరిణయమాడిన ధర్మపత్నియని యందఱును దెలిసికొనిరి. కటులుఖానునిచేతినుండి విడిపించుకొని మందారణదుర్గము నకు వచ్చినపిదప దుర్గములోనివారందఱు నామెను యజమానురాలు, ఠాకూరాణి, రాణి, మాత, యని పిలుచుచుండిరి. ఆమెను విమలయని పేరుపెట్టి పిలుచుట కెవ్వరికి ధైర్యముచాలదు. తిలోత్తమయు నామెను తల్లియనియే పిలుచుచుండును కాని, వేఱుపేరుపెట్టి పిలుచుటలేదు. తిలోత్తమ "అమ్మ యెక్కడనున్నది?" అని దాసినడిగెను.

దాసి—ఉత్తరపుచావడియందుఁ గూర్చుండి యాపెమ్మనీతో నేదియో యాలోచించుచున్నారు. పిలువుమనియెదరా?

తిలో—వలదు. నీవుపోయి యిప్పుడు రావలసిన యావశ్యక మేమియులేదనియుఁ గొంచెముసేపైనపిదప నేనేవచ్చి చూచెదననియు నమ్మతోఁ జెప్పుము.

దాసి యానందముతో వెడలిపోయెను. నాల్గుదినములకుఁబిమ్మట తిలోత్తమ లేచికూర్చున్నదనియు, మాటాడినదనియు, వ్రాసికొనుటకు గావలసినయుపకరణములను దెప్పించుకొనెననియు నేదియోవ్రాసికొను చున్నదనియు, నామె యపరిమితానందమునుబొందెను. ఈ శుభసమా చారమును విమలకుఁదెలుపవలయునని యామె పరువెత్తుకొనిపోయెను.

తిలోత్తమ కాగితమును గలమును పుచ్చుకొని యందొకకాగి తముపై వ్రాయనారంభించెను. చాలసేపువ్రాసెను. వ్రాసినపిదప నిట్లు చదువనారంభించెను.

"నవాబునందనీ !

అత్యంతదుఃఖకరమగు సమాచారమును నీకుఁ దెలుపుటకై నే నీయుత్తరమును వ్రాయుచున్నాను. నీకు జ్ఞప్తియున్నదా? అలనాఁడు—వివాహమునాఁటిరాత్రి—ప్రపంచమునందంతటను శ్రేష్ఠమైన యీపురుషరత్నమును నీయలంకారరాజము నలంకరింపుము" అని యుపదేశించి యుంటివి. జ్ఞప్తియున్నదా ? నాయదృష్టదోషముచే నాపురుషుఁ డిప్పుడు బందీగనున్నాఁడు లోహశృంఖలముచే బద్ధుఁడై కారాగారము నందున్నాఁడు మానసింహమహారా జనేక కారణములచే విరక్తుఁడై గుణమయుఁడగు కుమారజగత్సింహుని యావజ్జీవమును గారాకార బద్ధునిఁగాఁ జేసినైచినాఁడు.

ఆపదలువచ్చినప్పు డాత్మీయులు జ్ఞప్తికివత్తురు. కాని నీకును నాకును బరిచయము రెండుదినములుమాత్రమే. అయినను నాకాత్మ బంధురాలవని నేనెఱుంగుదును. అందుచే నేనిప్పుడీ దుఃఖసమాచారమును నీకు వ్రాయుచున్నాను.

పఠానులకును మొగలాయీలకును సంధిసంస్థాపింప బడినపిదప నత్యల్పకాలములో యువరాజునకు నీవొకయుత్తరమును వ్రాసియుంటివి. ఆయన యాయుత్తరము నసర్ఘమగుసంపదయని మిగుల జాగరూకతతోఁ గాపాడకొనుచున్నారు. ఆయన యాయుత్తరమును బదింబదిగ నాకుఁ జదివి వినుపించుచుండెడివారు. ఆయుత్తరమిప్పుడును నాయొద్ద రత్నపేటికయందున్నది.

ఆయుత్తరమునం దొకచో "ఎప్పుడైన నీహృదయమునకు కష్టముకలిగినేని, అప్పుడ నయేషాను స్మరించుకొందువా?" అని వ్రాయ బడియున్నది. రాజపుత్రుఁడిప్పు డత్యంత క్లేశములో నుండియున్నాఁడు. సందేహము లేదు. అందుచే నాతఁడు మాటమాటకు నయేషాను స్మరించుకొనుచుండునని చెప్పుటకు సందేహము లేదు.

యువరాజు నీకుఁ బ్రేమాస్పదుఁడు—నీవు దానిని మరచిపోవుటకు నిష్టపడుదానవుకావని దోఁచుచున్నది—అనేకలతిక లొకసహకారవృక్షము నాశ్రయించును. ఏది దానినివిడనాడియుండఁగలదు ? ఒకయాశ్రయమునందు యనేకములువ్యాపించి వృద్ధిపొందఁగలవు.

నీవు స్త్రీరత్నమువని నేనెఱుంగుదును. ఈప్రపంచమున నీతోం బోల్పందగినవా రెవ్వరును లేరు. నీవంటి స్త్రీరత్నముతో మాటలాడుట నిజముగా నాభాగ్యమేయగును. నీవు నిష్కామస్వరూపిణివి.

ఇష్టమువచ్చినప్పుడు నీకుత్తరమువ్రాయుటకు యువరాజునకు సీవనః జ్ఞనోసంగియున్నదానవు ఈయవస్థయందాయన కవకాశమును స్వాతంత్ర్యమును జిక్కియుండినచోం దప్పకుండ నీకుత్తరమును వ్రాసి యుండును. అందుకు సందేహము లేదు.

ప్రస్తుతమున సంభవించిన యీయాపదయందు నీవేమిచేయం గలవో యేమిచేయవలయునో యది నాకేమియుం దెలియదు. నేనా విషయము నేమియుం జెప్పను. ఈప్రపంచమున రాజపుత్రుని క్షేమ మునుగోరువారున్నచో నీవట్టివారి యం దగ్రగణ్యవు. అందుచే నీకీ సమాచారమును దెలుపుట నాకుం గర్తవ్యము. నాకర్తవ్యమును నెర వేర్చుకొనుటకే నేనీయుత్తరమును వ్రాయుచున్నాను.

ఇతరకష్టసుఖములనుగూర్చి తెలుపుట కిదిసమయముకాదు.

ఆవశ్యకమనితోంచినచో నిష్టమువచ్చినప్పుడు నీవు నాకుత్తర మును వ్రాయవలయును. సమక్షమున మాటలాడవలసిన యావశ్య కముండుట యాశ్చర్యముకాదు—నీవీవిషయమున నెట్లాజ్ఞాపించిననట్లు చేయుటకు సిద్ధముగానున్నదానను.

ఇట్లు
దుఃఖిత
తిలోత్తమ"

ఉత్తరమునుజదివి తిలోత్తమ దానిపైవిలాసమును "నవాబునం దిని, అయేషా" అని వ్రాసెను. మరియు నుత్తరముపై వేఱొకపక్క "మందారణదుర్గమునుండి" అని లిఖించెను. నియమానుసారముగ నుత్త రమును దారముతోంగట్టి ముద్రనువేసెను. పిదప నుత్తరమును జేతియం దిడికొని యాగదియందొకటి రెండుమారు లిటునటుతిరుగాడి తటాలున నామె తనహృదయమున—"కర్తవ్యముస్థిరమైనది. చేసే కార్యానుష్ఠా నమున కారంభము సేయవలయును." అని యనుకొనియెను.

ఎవరియందుఁ జిరకాలము శాంతత, సుశీలత, నిరీహత, పరాజ్ఞా నుసారప్రవర్తనము ననుగుణములు వాసముచేయుచుండునో, యట్టివారి యందవస్థావిశేషముచే నాకస్మికముగ నద్భుతదృఢత, స్వాధీనత, స్వతంత్రత, తేజస్విత, కర్మక్షమత, ఏకాగ్రత, దృఢప్రతిజ్ఞ, మొదలగు మహాగుణములు ప్రాదుర్భవించుచుండును. చరిత్రములయందును జనసమాజము నందును నట్టిదృష్టాంతముల ననేకము మనము చూడవచ్చును. మానవ చరిత్రయందాకస్మికముగ నట్టిపరివర్తనము లెట్లు సంభవించుచుండునో తెలిసికొనుటకు మనోవిజ్ఞానశాస్త్రము నెఱింగినపండితశ్రేష్ఠులే తగిన వారు. సౌమ్యయు, శాంతయు, వినమ్రస్వభావయు, సంతతపరముఖాపేక్షిణియునగు తిలోత్తమ యీ విధముగా దృఢసంకల్ప యయ్యెను.

ఉత్తరమును జేతియందుంచుకొని తిలోత్తమ యాగదినుండిబయలు వెడలిపోయెను.

తొమ్మిదవ ప్రకరణము.

పఠానులు తమరాజధాని నిప్పుడు స్వర్ణదుర్గమునందు స్థాపించుకొనిరి. పరలోకగతుఁడైన కటుల్‌ఖానుని తనయులగు ఖాజాసులేమాన్‌ఖానును ఖాజా అస్మాన్‌ఖానును బాలితతనయయగు నయేషాయు, నితరపురమహిళలును నిశ్చింతతో స్వర్ణదుర్గమునందుండిరి. యుద్ధవ్యాపారములన్నియు నిలిచిపోయెను.

స్వర్గస్థుఁడైన కటుల్‌ఖానునితనయు లిరువురును జరిత్రలయందుఁ బ్రసిద్ధిని గాంచియుండిరి. వారిరువురకు నెప్పుడైనను రాజ్యసంబంధమగు నవివాదము పుట్టునేమోయనెడి సంశయముచే మానసింహ మహారాజు చేసిన సంధినిబంధనాను సారముగా రాజ్యభారమంతయుఁ దనచేతియందుకొని వృద్ధమంత్రియగు ఇసాఖాన్ పరిపాలించుచుండెను. అతనిశక్తిసామర్థ్యములచే నెచ్చటను విచారము తలసూపుట కవకాశము లేకుండెను. అన్నియును జక్కఁగ నెరవేర్పఁబడుచుండెను.

అన్నియును సరిగా నడచుచున్నను మానవునిహృదయము దుర్దమనీయమైన దురాకాంక్షచే ననేకసమయములయందు యాతనల నను

భవించుచుండుటయేగాక బుద్ధిపూర్వకముగా విచారములను దెచ్చిపెట్టు కొని యనేకములగు ననాగతయాతనలకు లోనగుచుండును. నవాబు కటులుఖానుని యిరువురి తనయులస్వభావములు నొకరీతిగానుండక యత్యంతము భిన్నములైయుండెను. సులేమాన్‌ఖాను సురాపానమునందును సుందరీసంసర్గమునందును గాలమును వినియోగించినచో, బ్రపంచము నందలి యీజీవితముయొక్క సర్వప్రయోజనములును సఫలీకృతములగు ననునమ్మకము గలవాఁడు. అతఁడు తనన మ్మకము ననుసరించి యంను లకుఁ గావలసిన పదార్థ సమూహముచే సర్వదా పరివృతుఁడై యుండి నిశ్చింతభావముతోఁ గాలహరణమును జేయుచుండెను. అతనితమ్ముఁడైన అస్మాన్‌ఖాను ఇంద్రియసుఖాన్వేషణ మత్యంతనీచకార్యమని తలంచెడు వాఁడు. మనుష్యజన్మమునుపొంది వీరహృదయమునుదాల్చి పఠాన్‌రాజ వంశమునజన్మించి అసిచాలననైపుణ్యమున వన్నెకెక్కి నారీమధ్యమున సురాపానమత్తుఁడై యచేతనావస్థయందు జీవనమును గడపుట మిగుల హీనకార్యమని యాతఁడనుకొనుచుండెను.

అస్మాన్‌ఖా నత్యంతమానసికక్లేశముచేఁ గాలమును గడపుచుండెను. మొగలాయీలిప్పుడు భారతీశ్వరులుగ నున్నారు. మొగలాయీలను భారతీశ్వరులుగా నంగీకరించుట యనిన నస్మాన్‌ఖానుని హృదయమునకు మిగుల వ్యధగా నుండెను. ఢిల్లీసింహాసనమునకుఁ బఠానులు ప్రభువులు కావలయునని తలంచి కుతుబుద్దీను తన బాహుబలముచే హిందువులను వశముచేసికొని రాజ్యమును జయించి యమితపరాక్రమముతో భారతవర్షమునఁ బఠానులరాజ్యమును బ్రతిష్ఠించియుండెననియు మొగలుఁడగుబేబ రధికబలశాలియై పఠానురాజును బదచ్యుతుని జేసి ఢిల్లీ సింహాసనము నాక్రమించెననియు, నంతమాత్రమున మొగలాయీలీభారతవర్షమునకు న్యాయసంగతులగు భూపతులని చెప్పుటతగదనియు పఠానుల స్వత్వములను మొగలాయీలు లాగుకొనిరనియు, భాగ్య దోషముచేఁ బఠానులిప్పుడిట్టి హీనావస్థయందున్నను సదృష్టచక్రము పరివర్తనము నొందినప్పుడు మరల సున్నతస్థితికి రాఁజాలరని చెప్పుట తగదనియు, హీనావస్థయందే సంతుష్టచిత్తులైయుండి దానికిప్రతీకారమును జేయ యత్నింపకుండుట కాపురుషలక్షణమనియు నస్మాన్‌ఖాను తలపోయుచుండెను.

ప్రస్తుతమున మొగలులకును బఠానులకును జరిగినసంధివిషయమును గూర్చి అస్మాన్ ఖానుఁడు తలపోయని దిన మొకటియును లేదు. ఈ మైత్రి కాతనిహృదయము పూర్ణాంగీకార మొసంగుటలేదు. మానసింహ మహారాజుమూలమున జరిగిన యీసంధి యఖండనీయమనియుఁ జిరస్థాయిగానుండఁ దగినదనియు నస్మాన్ ఖాను తలపోయుటలేదు. ప్రపంచము నందలి యన్ని దేశములలోను జరిగినమైత్రులన్నియు భంగముకొందకుండ స్థిరముగానున్నవా? అనియాతఁ డనుకొనుచుండెను. ఇప్పుడు జరిగినసంధికి మొగలులదోషముచేనైననేమి, పఠానుల దోషముచేనైననేమి స్వల్పకాలములోనే భంగముతప్పకుండఁ గలుగఁగలదని యస్మాన్ ఖాను నమ్మియుండెను. నవాబు కటుల్ ఖానుని మరణము, రాజ్యమున నలుప్రక్కలనున్నవాండ్ర విశ్శృంఖలభావము, యథార్థముగా మానసింహుఁడు చేసిన గొప్పసన్నాహములు మొదలగునవన్నియు నొక్కమారుగ వచ్చి పడుటచే సంధినంగీకరింపవలసివచ్చినదనియు, నాయవాంతరములన్నియు నంతర్హితములై పోయినపిదప గూడ నాసంధి యక్షుణ్ణమై యుండవలయు ననుట సంభావితము కాఁజాలదనియు నాతఁడు యోచించుకొనుచుండెను.

అస్మానుని హృదయమునం దసంతోషము నాటుకొనియుండెన నుట కించుకంతయును సందేహము లేదు. ఆతనిహృదయము నందలి యశాంతికి మఱియొక కారణముగూడఁ గలదు. లావణ్యమయప్రతిమయగు నయేషా యాతనిజీవనసర్వస్వము నపహరించియుండెను. ఆతనిజీవనము నందలి శాంతిసుఖము లామెకృపాధీనములై యున్నవి. కాని, భూలోకదుర్లభమైన యా స్త్రీరత్న మాతనిస్త్రీరత్నము కాలేదు. అస్మాన్ ఖానునకు బ్రతిదానము చేయుట కామె తనహృదయమున నించుకంతయును స్థానమొసంగలేదు. ఏదురాకాంక్షయొక్క ప్రబలతరశాసనములచే నస్మానునిహృదయ మెల్లప్పుడు నున్మత్తమగుచుండెనో, ఉత్తేజితమైన యేదురాశచే భారతవర్ష సింహాసనలాభమందు ప్రమత్తమైన యాతని హృదయము కుంఠితమగుచుండెనో, అట్టియాకాంక్షలను — ఆశలను — సర్వము నయేషాయణుమాత్రానుగ్రహమునకైన వినిమయముచేయుట కాతఁడు సిద్ధపడియుండెను. అయిన నాసుందరి తనహృదయమునందాత

సికిఁ దావకాసంగ లేక పోయెను. హతాశుఁడగు నా ప్రేమికుని యంతర్జ్వాల దుస్సహనీయముగ నుండెను !

ఆ యయేషయెవ్వరు ? కటుల్‌ఖానుని పాలితకన్య—అయేషా కటుల్‌ఖానుని కాశ్మీరబీగమునకు సోదరుని తనయ — అయేషా ఆఱునెలలవయసులోనుండగా నామెతల్లి లోకాంతరగతురాలయ్యెను. పత్నివియోగముచే విధురుఁడగు నామెతండ్రి యాశిశువును దనసోదరికడనుంచెను. పిదపఁ గొలఁదిదినములలోపలనే అయేషాతండ్రియు నీలోకమును వదలిపోయెను. అయేషా తలిదండ్రులు లేని బాలికయయ్యెను. అయినను నామెకట్టిలోపమేమియుఁ గాన్పింపలేదు. నవాబుకటుల్‌ఖాను, అసామాన్యరూప లావణ్యవతియగు నాకన్యనతిగారాబముతోఁ జూచుచుండెను. కాశ్మీరబీగమునకు వేఱుసంతానము లేకుండుటచే నీబాలికను దనతనయగనే భావించుకొని సంరక్షించుచుండెను. నవాబునకు వేఱుగఁ గొడుకులును గూఁతుండ్రున్నను నయేషాపై నత్యంతమమత్వమునుగలిగి యౌరససంతానముకంటె నధికముగ నామెను బ్రేమించుచుండెను. సాధారణజనులందఱు నామె కటుల్‌ఖానుని తనయయనియే భావించుచుండిరి. అయేషాసయితము తాను కాశ్మీరబేగము గర్భవాసమున జనిర్మించిన నవాబునందిని ననియే తలంచుకొనుచుండెను.

అస్మాన్‌ఖానును నయేషయు సమవయస్కులు. నవాబు నంతఃపురమునందు వారిరువురును బాల్యమున గౌతుకక్రీడలఁ బ్రొద్దుపుచ్చుచుఁ బెరుగుచుండిరి అయేషాసౌందర్యము నిరుపమానమైనది. ఆమె కుశలతయు సాహసమునుగూడఁ గొనియాడఁదగినవి. ఆమెబుద్ధియు ధర్మప్రవృత్తియు నసాధారణములైయుండెను వయసు హెచ్చినకొలఁదిని నస్మాన్నామెయం దనురక్తచిత్తుఁ డగుచువచ్చెను. బాల్యమందలి యాయనురాగము యౌవనమునందు వేఱురూపమును దాల్చెను. అస్మాన్‌ఖాఁ మెల్లమెల్లగ నయేషాకు దాసుఁడయ్యెను.

కటుల్‌ఖాను తనమరణమునకుఁ జాలకాలమునకుఁ బూర్వమే అయేషాజీవననిర్వాహముకొఱకు విశేషధనము నొసంగియుండెను. అయేషాకిచ్చినంత ధనమును నవాబు తనయౌరసతనయులకుఁగూడ నీయలేదు కటుల్‌ఖానును గాశ్మీరబీగమును నయేషాయం దస్మానుఖా ననురక్తుఁ

డయియుండెనని తెలిసికొనియుండుటయేగాక మాటలనుబట్టియు ప్రవర్త ననుబట్టియు నయేషాకూడ నస్మానుని యందాసక్తయై యుండెననికూడ నమ్మియుండిరి. అయేషా సర్వాంతఃకరణములచేతను నస్మానునకు హితము సేయుచుండును. ఆతనికిఁ బ్రియములైన కార్యములను జేయుటకు సమయము లభించినచో నామె యెంతయో సంతసించుచుండును. ఇంతే కాదు. అస్మాన్ ఖానుని సుఖదుఃఖముల యందామె సహానుభూతియగుచుండును. అట్టివేళల నస్మానుని హృదయహారిణియైన యామోహిని అయేషా సర్వదా అస్మాన్‌ఖానునియందు, దనహృదయప్రాణముల నర్పించియున్నదని తోఁచుచుండును. కాని అయేషాయనురాగము, మమత మొదలగునవి యన్నియుసోదరస్నేహము నతిక్రమించియుండ లేదు. అస్మాన్ తనకు స్నేహమయుఁడైన సోదరుఁడనితలంచి యామె యాతనిని సర్వదా ప్రేమించుచుండెను. ఆవిషయము నెవ్వరును దెలిసికొనలేకుండిరి. అపరిమిత ధనసంపద లయేషాకుండియుండుటచే ముంద స్మాన్‌ఖానామె పాణిగ్రహణము చేసికొన్నచో నాతనిసుఖసాభాగ్యములు సంపూర్ణతనొందునని బీగముకు, కటుల్‌ఖానును ననుకొనుచుండిరి ఇంతలో నవాబు లోకాంతరగతుఁడగుట తటస్థించెను.

అయేషాప్రణయ మెంతవఱకు ప్రగాఢమైనదో యస్మాన్‌ఖానెఱుంగును. ఆతఁడు తనహృదయమునందలి ప్రేమసూచకవాక్యము నామెకడ నేమాత్రము వ్యక్తముచేయఁ జూచినను నుత్తరక్షణముననే అయేషానిస్సందిగ్ధభావముతో విస్పష్టముగా నాతనియెడఁ దనకుగల హృదయభావముల నాతనికిఁ దెలియ జేయుచుండెను. అయేషానుడివినవాక్యము లాతనిహృదయమును వాడిశూలములవలె వేధించుచుండెను ఆతఁడాదుస్సహయాతనను మౌనముతో సహించుకొనెను.

ఈవిధముగా బహువిధకష్టములచేఁ బీడింపఁబడుచున్న యస్మాన్ ఖానొకనాఁ డపరాహ్ణకాలమున దుర్గమునందలి విశాలమైన యొకగది యందుఁ గూర్చుండియుండెను. ఒకప్రక్క నిష్ఫలప్రణయముచేఁ గలిగిన తీవ్రతరయాతన—ఏమిసేయుటకును దోఁచదు. అస్మాన్‌ఖాని హాలోకమున తనజీవనము కేవలభారమాత్రమేయని తలంచి దారుణ క్లేశము ననుభవించుచుండెను. ఆసమయమునం దాకస్మికముగ నెవ

రోవచ్చుచున్నట్లు ధ్వనివినవచ్చెను. అస్మాన్ లేచి మార్గమునొద్దకు వచ్చి నిలువఁబడియెను. దీర్ఘములైన తెల్లనివిశాసములతోఁగూడిన వదనముఁగలిగి గొప్పతఁపాగనుదాల్చియున్న మంత్రిశ్రేష్ఠుఁడగు నిసాఖా నక్కడకువచ్చెను. అస్మానుఖా నాతనిని యథాప్రకారముగ గౌరవించెను. వృద్ధుఁడైన యిసాఖానును ప్రభువగు నస్మాన్ ఖానున కుచితరీతిని మర్యాదఁను జరపినపిదప నిరువురు నుచితాసనములపైఁ గూర్చుండిరి.

అ — మీరిప్పుడెందులకువచ్చితిరి? క్రొత్తసమాచారము లేమైన నున్నవా?

మం — జగత్సింహునకుఁ గారాగారదండన విధింపఁబడినదను సంగతి మేలికకుఁ దెలియకుండనున్నదా?

అ — ఆసమాచారము నాకుఁ దెలిసినది. అందువలన మన కేమైన లాభనష్టములున్నవా?

మం — కొలఁదిగ నుండుననియే చెప్పవలసియున్నది. మాన సింహమహారాజు మనతోఁ జేసిన యేసంధిననుసరించి యుభయపక్షము లయందును గార్యము లింతవఱకును నడపఁబడుచుండెనో, ఆసంధి కక్బరుఘాదుషా యంగీకరింపలేదని తెలియుచున్నది. మానసింహుఁడు చేసినసంధి కక్బరుఘాదుషా యంగీకరింపకుండ నుండఁజాలఁడనుట యు నిజము. అయినను నాతనికది సంతోషజనకమైనదికానప్పుడు దాని నన్యథాచేయుటకు సమయమును జూచుకొనుచుండును

అ — జగత్సింహుని కారాగారవాసశిక్షకును నావ్యాపారమునకు నేమిసంబంధమున్నదని మీరూహించితిరి?

మం — సంబంధమున్నదనియే నాయభిప్రాయము. జగత్సింహుఁడు మననగరమునందు బందీగానున్నప్పు డాతనియెడమనము నడపినప్రవర్తనమువలన నాతనికి విచారము కలిగినదని యెంచుట కవకాశమేమియు లేదు. మనయందాతఁడు విరక్తిఁజెందియుండ లేదని చెప్పుట కించుకంతయు సంశయము లేదు. విషయములనన్నిఁటిని వివరముగా విప్పిచెప్పుటకు నాకిష్టము లేదు. కాని, మనపైఁబగఁదీర్చుకొనుట కాతని కిష్టముగానుండఁజాలదని చెప్పుటకు వేఱుకారణము లున్నవని మాత్రము నాహృదయమునకుఁ దోఁచుచున్నది.

వృద్ధమంత్రి యేయభిప్రాయముతో నీతుదివాక్యములను నుడివెనో యాయభిప్రాయము నస్మాన్ఖాను తెలిసికొనియెను. జగత్సింహునియం దమేపాటఁగలయాసక్తిని సూచింపవలయునను నభిప్రాయముతో నట్టిమాటలను వృద్ధమంత్రి నుడివెనని యస్మాన్ గ్రహించెను. ఆమాటలనువినుటచే నస్మానునిహృదయమునం దేకకాలమున సహస్ర వృశ్చికములు కుట్టినట్లయ్యెను. అతఁ డతికష్టముతోఁ దనహృదయభావములను వ్యక్తపడకుండఁ గప్పిపుచ్చుకొని మంత్రిమాటలకుఁ బ్రత్యుత్తరముగ “జగత్సింహుఁడు మనకనుకూలుఁడైయుండుటచే మనకు హితకరమగుమాటల నక్బరునితోఁ జెప్పుట కాతని కవకాశము చిక్కినచో నిప్పుడు నడచుచున్నట్లే యికముందును పఠానులకును మొగలులకును మైత్రినడచునట్లాతఁడు చేయఁగలఁడనియు నిప్పుడాతఁడు బందీగానుండుటచే మనకుహితముచేయునట్టి యవకాశములేదనియు మీయభిప్రాయముకాదా?” అనియెను.

వృద్ధుఁడు సంకుచితభావముతో “సేవకుఁడట్లే యోచించుచున్నాఁడు” అనియెను.

అ—మీరభిజ్ఞులు, ప్రవీణులు విశేషించి నాకు జనకసమానులు. అందుచే మీమాట కెదురాడ నాకధికారము లేదు. కాని మిమ్ములనొక్కమాట యడుగుచున్నాను — ఈసంధివలన మనకుఁ గలిగిన విశేషలాభమేమున్నది? మనము మనబాహుబలముచే శరీరములయందలిరక్తమును వెదజల్లి మనకోశాగారమునందలి ధనమునంతను వ్యయముచేసి ప్రాయికముగా వంగదేశమునంతను స్వాధీనముచేసికొంటిమి. అప్పడాధరపురయుద్ధమునందు జయమునుబొంది మేదినీపురమునను, వర్ధమానపురముప్రక్కవఱకును మనయధికారమును స్థాపించియుంటిమి. ఈసంధితో మనము క్రొత్తగాజయించిన రాజ్యమునంతనువిడిచిపెట్టవలసివచ్చినది. అంతియేకాకుండ జగన్నాధునిమందిరము పూరిమండలమునుగూడ మొగలులస్వాధీనము చేయవలసివచ్చెను. అట్టిసంధి లజ్జాస్పదమును నసహ్యకరమును నైయున్నది అక్బరీసంధిని భంగము చేసినను మనమందులకు విచారింపవలసిన యావశ్యకతయేమియును లేదు.

మంత్రి కొంచెముసేపు మౌనమును దాల్చియుండి పిదప "నేనావిషయమున నేలికసన్నిధానమున నేపక్షముగను జర్చింపఁజాలను. కాని మనమిప్పుడు దుర్బలులమైయున్నామనిమాత్రము మనవిచేయుచున్నాను" అనియెను.

అ—నిజము ! మానసింహుని కెదురుగనిలువఁ గలిగిన బలశాలులెవరును మనకడ నిప్పుడు లేరనుట నిశ్చయము మీరాలోపమును బూర్తిచేయుటకు యత్నింపఁగలరా?

వృద్ధ—ఏలిక యెఱుంగని దిసుమంతయును లేదు నేనిప్పుడాభ్యంతరికములైన రాజకార్యముల ననేకవిధముల నిర్వహించుటలో మునిఁగియున్నాఁడను. అందుచే మరి యే కార్యవిచారమునందును నా మనసును బ్రవేశపెట్టుట కవకాశము లేకున్నది

అ—మీహృదయము నా రాజకార్యనిర్వహణమునందే యుంచెదరుగాక ! ఈవయసునందు మీహృదయము యుద్ధవ్యాపరముల విషయమున పనిసేయఁజాలదు. ఈస్థితియందెప్పుడును మీరు సంధిని, శాంతినే గోరుచుందురనుటకు సందేహములేదు. మీరు నన్ను క్షమింపవలయును. వర్తమానమున నడచుచున్న యీసంధి కేవల మవమానజనకమని నాయభిప్రాయము. అనుకూలమే కానిండు అసహ్యమైన యీసంధి బంధమును ధ్వంసముచేసి మొగలాయీల కెదురుగ రణక్షేత్రమున నిలువఁబడి యుద్ధముచేయుటయే నాకుఁదృప్తికరము. అందులకుగావలసినవానినెల్ల సిద్ధముచేసి పిదప నా వృత్తాంతమును మీ కెఱింగించెదను.

మం—ఆవిషయమున నేనిప్పుడేమియుఁ జెప్పను. నేనిప్పుడు విన్నవింపవలసిన స్వల్పవిషయ మొకటి కలదు. మానసింహమహారాజు శీఘ్రకాలములో పూరికి రానైయున్నాఁడు.

అ—మంచిదే. కాఫరులు కుత్సితకాష్ఠఖండము నీశ్వరుఁడని నమ్ముచుందురు. మొగలాయీశ్యాలకుఁడగు మానసింహుఁడును నా యీశ్వరపూజకై పూరికి వచ్చుచుండెనా ?

మం—రావచ్చును. అతఁడు విస్తారసన్నాహముతోడనే వచ్చుచున్నాఁడు.

అ—ఆతనియిష్టము. సంధిసూత్రానుసారముగఁ బూరిని మనము వారికి విడిచిపెట్టినపిదప బంగాళా దేశపు సుబేదారుఁడగు మానసింహుఁడు సమారోహుఁడై రావచ్చును భిక్షుకులును బోవచ్చును దానివలన మనకైన దేమి? మనకేమిసంబంధము ?

మం—మనకుఁ గొంచెముసంబంధమున్నది. మానసింహమహారాజు పూరికిఁ బోవుచున్నాడు. కావునఁ జాలదూర మాతఁడు మన రాజ్యము లోపలినుండియే వెళ్ళవలసి యున్నది

అ—ఆతఁడిచ్చవచ్చినట్లు వెళ్ళవచ్చును రాజమార్గమున కభ్యంతరము లేదు. ఆతఁడన్న మాటయేమి ? అ దలును బోవచ్చును.

మం—అప్పుడు మనము చేయవలసిన కార్యమున్నది.

అ—ఏమికార్యము ?

మం—అతఁడు మన రాజ్యపుటెల్ల లోనికివచ్చినప్పుడు మనమాతనికి సన్మానము చేయవలసినవిధి యున్నది

అస్మాను నిముఖముపై మేఘము క్రమ్మినట్లయ్యెను.

అ—అవి యెంతవలెను ?

మం—మనము సంధిసూత్రముచే బద్ధులమై యున్నాము. అతనిని సన్మానింపక పోయినచో పాదుషా కవమానము చేసినవారమగుదుము మానసింహుఁ డక్బరు పాదుషాయొక్క ప్రతినిధి.

అ—ఏవిధమైన సన్మానము చేయవలయును?

మం—మనరాజ్యపుటెల్లలలో నున్నంతవఱ కతనితోఁగూడ నుండవలయును

అస్మాన్ ఖాను సింహాసనమునుండి లేచి యాగదియందిటునటు కొంచెముసేపు పదప్రచారముసేయుచుఁ దటాలున మంత్రికెదురుగ నిలిచి "అట్టి యవమానమును సహింప జాలను. మానసింహుఁడు జగద్విఖ్యాతుఁడైన పరాక్రమశాలియే యగును. మానసింహుని బాహుబలముచే నక్బరునకట్టి గౌరవముండుటయు నిజము. మానసింహుఁ డక్బరుని కుటుంబము లోఁ జేరినవాఁడనుటయు వాస్తవమే. మానసింహుఁ డొక దేశమునకు భూపతియు నగును. అట్లయినను

నాతఁడీశ్వరునకు దాసుఁడై యున్నాఁడు. మనమిప్పుడు బలహీనులమై యున్నను స్వతంత్రరాజులము అక్బరునకు సమకక్షులము. ఘటనాచక్రమునుచే నిప్పుడు పర్వతములపైని యుండుట నిజమే. అయినను నింతవఱకును మనమక్బరుపాదుషాతో హోరాహోరిగాఁ బోరాడుచు నేయున్నాము—జయాపజయములమాట యట్లుంచుము—కాని, మనమెప్పుడును నేకారణమువలనను నెవరికిని—ఒక్కరికైనను—పరాధీనతులమై యుండ లేదు. మనమిప్పుడును నొరిస్సాయందు స్వతంత్రప్రభువులము. ఇట్లుండఁగా నక్బరునిప్రతినిధియొక్క పాదుకలను మోసికొనుచు నాతని నాశ్రయించి కూడఁగూడఁదిరుగుట కేనింతమాత్రము నంగీకరింపను" అనియెను.

మం—మహారాజుకోద్దనుండి యుత్తరమొకటివచ్చినది అని చెప్పి యావృద్ధుఁడు తనపొలుపుటంగీజేబునుండి యొకయుత్తరమునుదీసి యస్మానుఖానునిచేతియందిడియెను. అందిట్లు వ్రాయఁబడియుండెను. "మానసింహమహారాజు స్వధర్మపాలనార్థమై పురుషోత్తమ క్షేత్రయాత్రను జేయనున్నాఁడు. ఒరిస్సాదేశమున నొరిస్సానవాబులప్రదేశములోఁ బ్రవేశించినతోడనే కొత్తనవాబు లిరువురును నాతనిసందర్శనము చేయుదురని నమ్మిచున్నాఁడు" ఉత్తరము ఇసాఖానునిపేర వ్రాయఁబడియుండెను.

అస్మాన్ ఖానాయుత్తరమును జదివి తిరిగి మంత్రి కిచ్చివేయుచు "దీనికి బ్రత్యుత్తర మెట్లువ్రాయవలయునో రేపటిదినమున మీకుఁ దెలియఁజేసెదను. మానసింహుని యాధైర్యము నాకుఁ జాల విరక్తిని గలుగఁజేయుచున్నది" అనియెను.

మం—నేను సెలవుఁగైకొనియెదను. నేనిటనుండి వెడలిపోవుటకుఁబూర్వ మేలికసమక్షమున నొక్కమాటను మనవిచేయవలయునని యున్నది.

అ—చెప్పవచ్చును.

మం—మానసింహమహారాజు మొగలులకును బఠానులకును నడుమచేసిన సంధియంతయు జగత్సింహుని ప్రయత్నములచే నెరవేరి

నడిగనున్నది. మనమా విషయమును జ్ఞప్తియందుంచుకొనుట న్యాయము — మఱియొక్కమాట — మనమాసంధిబలమువలన నుత్కలదేశమునకు స్వతంత్రాధికారమును బొందినవారమైయున్నను మన మక్బరునకు లోబడియుండుట కంగీకరించియున్నాము. మానసింహమహారాజు శిబిరమునకు బోయి యాతనిని మనము సన్మానింపవలయును. ఆతనికి గానుకల నొసంగి యాతండొసంగు బహుమానముల నంగీకరించి సన్మానముల నందజేయవలయును. మనము విధిప్రకారము మానసింహ మహారాజున కనుగతులమై యుండవలయును. బాదుషాకు సంపూర్ణముగా లోబడియుండి యుత్కలదేశ స్వాతంత్ర్యమును బొందియున్నాము. ఇవియన్నియు నింతశీఘ్రకాలములో మఱవకుండ నుండుట మంచిది.

అ— సేనాపజయములను గొంచెమేనియు మఱవలేదు. ఆకళంకము నా హృదయమును బీడించుచున్నది. ఈయపకీర్తి శీఘ్రకాలములోనే లుప్తమైపోగలదు.

మం— (లేచి నిలుచుండి) వేఱువిధముగా నవస్థాంతరము సంఘటించువఱకును మానసింహమహారాజు అక్బరుబాదుషా ప్రతినిధియని తలంచి యాతని కుచితసన్మానములను జేయుట మనకువిధి. అట్లుచేయక మనమన్యథా నడచుకొంటిమేని బాదుషాతో మనకు విరోధము తప్పదు. మన మేవిధముచేతను బ్రస్తుతమున నక్బరున కెదురుగ నిలువజాలము. ఈవిషయములన్నిటిని యోచించి పిదప కర్తవ్యము నవలంబింపవలయునని నా ప్రార్థనము. నాకు శరీరమునందు బలములేదు వార్ధక్యముచేతను దత్సంబంధములైన యితర వ్యాధులవలనను బీడింపబడుచున్నాడను. చాలకాలము జీవించియుండగలనని తోచదు. జీవించియున్నంతవఱకు మాప్రభువుల కవస్థాంతరము సంభవింపకుండ నుండవలయునని నామనోరథము. సెలవుగైకొని పోయెదను.

సముచితశిష్టాచారములను నిర్వర్తించినపిదప మంత్రి యటనుండి వెడలిపోయెను.

పదియవ ప్రకరణము.

విచారపీడితుఁడైన యస్మార్ ఖాను మెల్ల మెల్లగ గదిలోనుండి యీవలకువచ్చెను. మానసింహునియుత్తరమును నాదేశసూచకమైన యాజ్ఞాపత్రిక (పర్వానా)గా భావించుకొనియెను ఆతడు తనహృదయమునందు "పఠానులు ఢిల్లీపాదుషాకు వశులైనట్లంగీకరించినను వారి మనోరథములేమైన నీడేరెనా? సంధివలన మొగలాయీ లుపకృతులు కాలేదా? మాతోఁజేసినయుద్ధమునందు మానసింహునకు నష్టము సంభవింపలేదా? సర్వస్థుఁడైన నవాబు ధారాపురయుద్ధమునందు మానసింహునోడించి యాతనితనయుఁడైన జగత్సింహుని బందీగాఁజేసికొని వచ్చెను. అంతేకాకుండ వంగదేశమునందు విష్ణుపురమువఱకును నధికారమునుగూడఁ జేసియుండెను. జగత్సింహుడు మాచేజిక్కి-నప్పుడాతనినేమిచేసినను జేసియుండవచ్చును అట్లుచేసినచో మానసింహునకు మరల సైన్యమును సమకూర్చుకొనుట కవకాశముకలిగియుండక పోవును. ఈలోపలనవాబు మరికొంతప్రదేశము నాక్రమించుకొనినచో మేము వంగదేశమునంతను స్వైవశముచేసికొనియుందుమనుటకు సందేహామించుకంతయును లేదు. కాని యింతలో నవాబుబహాదూరుమరణము సంఘటితమైనది. ఆకస్మికముగా సంభవించిన యావిపత్తునందుఁ జిక్కుకొనియుండుటచేఁ గాతరమువలన నేటుచేయుటకు నవకాశములేక పోయినది. ఆసమయమున యుద్ధమునకుసిద్ధమగు టుచితముకాదని యెంచి సంధి కంగీకరింపవలసివచ్చినది. పఠానులెప్పుడును భీరువులై యుద్ధమును జేయలేక సంధిబంధమున కంగీకరించియుండలేదు. రణరంగమున వారెప్పుడు నసమర్థులని యనిపించుకొనియుండలేదు మొగలాయీసైన్యములను నాశనముచేయుటయందు వారెన్నఁడును తోతులయి యుండలేదు. జగత్సింహుని నాతనితండ్రి శిబిరమునకుఁ బంపి పఠానులు తమయౌదార్యమును గనఁబరుచుకొనిరి. అట్టిపఠానుల విషయమున నంతనిర్లక్ష్యమునుచూపి యట్టికఠినాదేశమును బంపి వారు తమకు వశ్యులైయుండిరికదాయని వారియెడ నక్రమముగా వ్యవహరించుట మానసింహున కుచితముకాదు. మానసింహుఁడాయుత్తరమునం

డావిధముగా వ్రాయుటకు మారుగ "క్రొత్తన వాబులు నా యాత్మీయుల లోనివారుగాఁ బరిగణింపఁబడినవారుగను న్నారు నేనుత్కల దేశము నం దున్నప్పుడు వారిసందర్శనము లభించినచోఁ జాలసుఖన య్యెదను." అని వ్రాసియుండినచో మేమునిజముగా నుపాయనాదులతోఁ బోయి యాత నినిచూచి యన్యోన్యవిశ్వాసము నభివృద్ధిచేసికొనఁ బ్రయత్నించియుం దుము." అనియనుకొనియెను.

ఈవిధముగా ననేకవిధములైన చింతలచేఁ బ్రపీడితుఁడైన యస్మా నునిపాదము లాతనిబుద్ధికి గోచరముకాకుండఁగనే యాతని నంతఃపుర మువంకకుఁ దీసికొనిపోయెను ఆతనిచింతాసూత్ర మంతటితో నిలువక ముందునకు సాగుచుండెను. లేదు అల్లెప్పుడును కాదు; నాసోదరుఁడు వ్యాపారములయం దుదాసీనుఁడైయున్నాఁడు. ఆతఁడెక్కడకును వెళ్లఁడు నేనునుబోను. మానసింహుఁడు మాయధికారప్రదేశములలోఁ బ్రవే శించినప్పు డాతని నెదుర్కొనుటకును నాతని కావశ్యకములైన పదార్థ ముల నాతని కందించుటకును మాసేవకులలో నుచ్చపదస్థు నొకని నియ మించెదను. ఉపాయనాదికము లేమియువలదు"

ఈవిధముగా నాలోచించుకొనుచు నస్మాన్ ఖాను తానేయుద్దే శముతో నటుపోవుచున్నదియుఁ దెలిసికొనకుండఁగనే ముందునకుఁబోవు చుండెను గర్వితుఁడైన మానసింహునితనయుఁడు చేఁజిక్కినప్పు డాతనిని నాశనముచేయకుండుట యన్యాయమై పోయినదనియు, నయేషా యా తనియెడ ననురాగిణియై యుండెననియు, నాతఁడామె యం దాసక్తుఁడు గాకపోయినను నంతమాత్రమునఁ దన కేమియు లాభము లేదనియు, నా తఁడు ప్రాణములతో నున్నంతవఱకు నయేషా యాతనిని మఱవఁజాలద నియు నాతఁడీప్రపంచమున నున్నంతకాలము నయేషాహృదయమునం దుఁ దనకీషన్మాత్రమును స్థలము దొరకదనియు, జగత్సింహుఁడు తనకు గేవలము శత్రువనియు, నతఁడు బందీయైయున్నను నాతనిజీవములతో నుంచుట సరికాదనియు ద్వంద్వయుద్ధమునఁ దానోడిపోయినంత మాత్ర మున నాశత్రుత్వమును విడుచుట సరికాదనియుఁ, దనకాతఁడు పరమ శత్రువనియు, నతఁడు కన్నులకుఁ గనఁబడకపోయినచో నామె యాతని యెడ ననురాగమును గలిగియుండఁజాలదనియు, నాతఁడు మరణించి

నచో నయేషాయనురాగము తుదముట్టుననియు, మిమచేనైననేమి, బల ముచేనైననేమి జగత్సింహుని నాశనముచేయుటయే తనకు వ్రతమనియుఁ బదింబదిగ నను కొనుచు నస్మానుఖాను ముందునకుఁ బోవుచుండెను.

ఇట్లు పోవుచుండఁగా నాకస్మికముగఁ బ్రక్కగదిలోనుండి రమణీకంఠస్వరముతో "అస్మాన్ ! అస్మాన్ !" అను కోకిలధ్వని విననయ్యెను.

వినుటతోడనే యస్మానుని సర్వవిచారగ్రంథులును విచ్ఛిన్నములైపోయెను. అత డాశబ్దమువచ్చిన వైపునకుఁ బరికించెను. కొంచెము దూరములోఁ బ్రౌఢవయస్కయగు నొకసజీవదేవీ ప్రతిమయుండెను. ఆమెయే నవాబు కటుల్‌ఖానుని కాశ్మీరబేగము—అస్మానుఖానునకు సవతితల్లి. అయేషాకామె పెంపుడు తల్లి. దర్శనమాత్రము చేతనే యస్మానుఖా నతిభక్తితో నామెపాదములకు నమస్కరించెను.

బే—ఇప్పుడే నీప్రశంస వచ్చినది. నిన్నిక్కడకు రమ్మని వర్తమానమంపితిని. నీవంతఃపురమునకువచ్చినచో లోపలకుఁ బిలువవలసినదని మీాజననితోఁ జెప్పియుంటిని.

అ—(సవినయముగ) ఆజ్ఞయేమి?

బే—(ఉద్విగ్నభావముతో) ఇట్లునిలుచుండి మాటలాడుట యెట్లు? మాటలాడవలసినవిషయము చాలఁగలదు. నీవు సావధానచిత్తముతో వినవలసియున్నది. గర్భవాసమున జన్మించినకుమారుఁడు దక్క మఱియెవరును బేగములగదులలోనికి రాఁగూడదని నవాబుగారి యాజ్ఞ— నీవు నాగర్భవాసమున జన్మించిన బిడ్డవేయని నాయభిప్రాయము అందుచే నీవు నాగదిలోనికివచ్చి కొంచెముసేపు కూర్చుండి యావశ్యకములైన కొన్నిసంగతులను మాటలాడవలయును అంతులకు నీకాక్షేపణ మేమున్నది?

అ—(ఇంచుక యోచించి) మీారు నాకు విమాతలైనను నేను గన్నతల్లిగ భావించి చిరకాలమునుండి భక్తితో మిమ్ముసేవించుచుంటిని మీారయేషాకు జననీసమానలు. అందుచే మీారు నాకుఁ బూజార్హులు— మహలులోనికిఁ బ్రవేశించుట నియమవిరుద్ధమేయగును. అయినను మీా

యాజ్ఞోల్లంఘనము చేయఁజాలను. మీ యాజ్ఞానుసారముగ లోపలి కరు దెంచెదను.

బే—బిడ్డా! రమ్మ! నేనాజ్ఞనొసంగితిని. అందుచే నియమో ల్లంఘనదోషము నీకు లేదు. అంతియే కాకుండ నియమముల నేర్పర చుట కిప్పుడు నీవే కర్తవు వచ్చి కూర్చుండుము.

అస్మానుఖా నవనతమస్తకముతో మహలులోఁ బ్రవేశించి గద్దెపైఁగూర్చుండెను అనతిదూరమున నే యొకరత్నకంబళముపైఁ గూర్చుండి "అయేషావిషయమున నొక్కమాట చెప్పెదను" అనియెను.

అస్మానునిహృదయము దురితభావముచే స్పందితమయ్యెను.

అ—ఆజ్ఞయిండు.

బే—నీకు జ్ఞాపకముగనున్నదో లేదో నేను చెప్పఁజాలను. అయే షాపినతండ్రి యపరిమితసంపదలను సంపాదించి వాని నయేషాకొసంగి స్వర్గస్థుఁడైనాఁడు. అయేషా యాసంపదలకన్నిటికి నిప్పుడుత్తరాధి కారిణి యైనది.

అ—చాలకాలమునకుఁ బూర్వ మీసంగతి నొక్కప్పుడు వినియు న్నాఁడనుకాని యదియిప్పుడు బాగుగ జ్ఞప్తియందు లేదు.

బే—ఔను. చాలకాలమునకుఁ బూర్వమే ఇప్పటికిఁ బది సంవత్సరములక్రిందట నయేషాపినతండ్రి లోకాంతరగతుఁడైనాఁడు. అతనిసంపదలకన్నిఁటికిని నయేషానొక్క తెనే యుత్తరాధి కారిణిగాఁజేసి, పంజాబుదేశపుసుబేదారు మీతండ్రికి సమాచారమంపి, దానినంతెను నయేషాకొఱకు స్వాధీనముచేసికొనవలయునని వ్రాసియుండెను. స్వర్గ స్థుఁడైనవాబు అయేషాకొక్కదినమైనను నిడిచి యుండఁజాలకపోవు టచే నిక్కడివారిని గొందరి నక్కడకుఁబంపి యావిభవముతో సంబం ధించిన వ్యవహారములనన్నిఁటిని సరిగానిర్వహించుచుండెను. ఆసమస్త సంపదలను గాపాడుటకై పోయియుండిన యామనుష్యు లిప్పుడువచ్చి, "అయేషా ప్రాప్తవయస్కయైయుండుటచే నామె స్వయముగావచ్చి యాయాస్తినంతను స్వాధీనముచేసికొని వ్యవహరింపకపోయినచో నా యాస్తియంతయు దొరతనమువారు స్వాధీనముచేసికొనఁగల"రని చెప్పి

చున్నారు. నీవిప్పుడావ్యవహారమును నిర్వహించుటకు స్వతంత్రుఁడవై యున్నాఁడవు. ప్రస్తుతమునఁ గర్తవ్యమేమియో నీవు నిశ్చయింపవలయును.

అ—ఈసంగతులన్నియు నిప్పుడు మీకెట్లు తెలిసినవి?

బే—అక్కడిమనుష్యులు మనమంత్రికడకువచ్చి యిట్లుచెప్పినారు.

అ—అయేషా గొప్పవంశమునందు జన్మించినదని యెఱుగుదును. మీసోదరుల కేమిపని?

బే—మాసోదరులు పంజాబుదేశపు సేనాధిపతులు అయేషాయాస్తిని విడిచిపెట్టిపోయిన సోదరులు జాగీరుదారులైయున్నారు అయేషాతల్లి సుబేదారుని తనయ.

అ—అట్లయినచో నయేషాతల్లి మొగలాయీస్త్రీయును దండ్రి పఠానుఁడునా? ఈపరస్పరవిరుద్ధఘటన మెట్లుసంఘటించినది?

బే—దానికొక్కటేయుత్తరము. బాల్యమునందుఁ దమతమ ప్రణయవిచారమును దెలుపుకొనుటకు లజ్జయుండదు. మీతండ్రిగారు పఠానులు; నేనోఁ మొగలులకన్యను. ఈఘటన మెట్లుసంఘటించినది?

అ—అదియంతయుఁ దెలిసినది, కాని అయేషా యిప్పుడు స్వర్గస్థుఁడైన కటులుఖానుని తనయగా నున్నది. పఠానులతనయకు నందును విశేషించి కటులుఖానునితనయకు మొగల్‌సుబేదారుఁడాస్తి నిచ్చుటెట్లు?

బే—ఆవిషయమున వ్యాఘాతమేమియు నుండదు. అయేషాతండ్రి అక్బరునకత్యంతము ప్రీతిపాత్రుఁడై యుండెడివాఁడు. ఈసంబంధమున నక్బరుబాదుషా స్వయముగా నాజ్ఞాపత్రమును వ్రాసియుండుటచే దానినిమార్చుట కెవరికిని సాధ్యముకాదు. అంతేకాక యొకవిధముగా నయేషా యక్బరునకుఁ బరిచితయై యున్నది. బాదుషా దర్బారునందును నంతఃపురమునందును బరోక్షభావముతో ననేకు లయేషానెఱింగియున్నారు.

అ—ఇప్పుడు నేనేమిచేయవలయునని మీయభిప్రాయము?

చే__ఏమిచేయవలయునో నేను యోచనసేయలేను. చేయవలసినదానిని నీవేయోచించి చేయవలయును కాని నీకొక్కమాటను జెప్పక తప్పని సరియగుచున్నది. అయేషా పంజాబునకుఁ బోవలయునని యిష్టపడుచున్నది.

అ__అదేమి ?

చే__ఆమెకిప్పుడు శరీరమునందు స్వస్థతలేదు. బంగాళాదేశమున బందీయైనతండ్రి మరణించుటచేఁ గలిగినశోకమువలననో మరియేకారణముచేతనో అయేషా సంతతమును చింతాకులయై యుండుచున్నది. ఆమె కాహారమునందుఁ బ్రివృత్తియే లేదు. వసనభూషణధారణమునందభిరుచిలేదు. సర్వదా యప్రఫుల్లభావముతో నుండును. ఆమెశరీరము కృశించి మలినమైయున్నది. సెలవైనచోఁ గొన్నిదినములు పంజాబునకుఁబోయి యుండిన సుఖముగానుండునని యనుచున్నది. స్థానపరివర్తనముచే శరీరమునకు స్వస్థతకలుగవచ్చునని తోఁచుచున్నది.

అ__విశేషవిచారకారణమైన విషయము. అయేషాయాస్తిని పరిపాలించుకార్యము నెట్లయినను నిర్వహింపవచ్చును. కాని, అయేషయే యీస్థలమును విడిచి వెళ్ళవలయునని యిష్టపడుచున్నది. అమ్మా! అయేషా యీపట్టణమును విడిచివెళ్ళినచో సర్వము నంధకారమై పోవును.

చే__నీవయేషాను మిగులఁ బ్రేమించుచున్నావు. నేనును స్వర్గస్థుఁడైననవాబును మీయిరువురి శుభసమ్మేళనమును జూచి నేత్రములను సార్థకము చేసికొనవలయునని యాశపడుచుండెడివారము. నవాబు స్వర్గస్థుఁడైనాఁడు. అభాగ్యనైన నేను జీవించియున్నాను. ఆయాశ యింకను దీరలేదు. ఏదియెట్లుజరుగునో చెప్పఁజాలను. అయేషాస్థితిఁ జూచినచో నిట్లున్నది నీవుసర్వదా చింతాయుక్తుఁడవై యన్యమనస్కుఁడవై యగపడుచున్నావు. నీవు మహలులోనికి వచ్చుట మానితివి. నిత్యము నయేషానుజూచుటతోడనే కాలముగడపు నీవిపుడామె విషయమునుగూర్చి యుచ్చరింపనైన మానితివి మీయిట్టిభావములను జూచుచున్న నాకు మనసులోఁ జాలగష్టముగా నున్నది.

అ—తల్లీ ! నాయపరాధ మిసుమంతయు లేదు. అయేషా కొఱకుఁ బ్రాణములనైన విడుచుటకు సిద్ధముగానున్నాఁడను. కాని, తల్లీ! అయేషామనమునందే జ్వాలనుదయింపఁజేసికొని తానుభస్మమగుచున్నది నన్ను భస్మముచేయుచున్నది. ఆజ్వాలలు మీకుఁగూడఁ దగిలి మీరుఁగూడఁ గష్టములకు గుఱియగుచున్నట్లున్నది. ఇప్పుడామాట యట్లుంచుఁడు. అయేషాయవస్థకు నాహృదయము విషాద మధికమగుచున్నది. అయేషా యిప్పు డెచ్చటనున్నది? నేనామెను జూడవలయును.

బే—ఇంతకు రెండుగడియలకు బూర్వమామెయిచ్చటనేయున్నది. ఉద్యానవనవిహారమునకుఁ బోయియుండునని తోఁచుచున్నది. పంజాబుప్రయాణమునుగూర్చి నీయభిప్రాయము నెప్పుడువచ్చి చెప్పెదవు?

అ—అయేషానుజూచి యామెహృదయభావములను దెలిసికొనినపిదప నాయభిప్రాయమును మీకు విన్నవించెదను. నేనిప్పుడు సెలవుఁగైకొని యెదను.

అస్మాన్‌ఖాను విమాతచరణములకు నమస్కరించి మెల్లమెల్లగ వృక్షవాటికాభిముఖుఁడై వెడలిపోయెను.

పదునొకొండవ ప్రకరణము

ఉద్వేగవిషముచే జర్జరితుఁడై మృతప్రాయుఁడైన యస్మాన్‌ఖాను మెల్లమెల్లగఁబోయి వృక్షవాటికలోపలఁ బ్రవేశించెను. అయేషా యెచ్చటనున్నది? వాపీతటసోపానావళిపై నామె తఱచుగ విశ్రమించుచుండును. కాని యిప్పు డామెయట లేదు. లతాకుంజమందలి శిలాసనమున ననేకసమయముల నామెయొంటరిగఁ గూర్చుండుచుండును. కాని యిప్పుడారూపలతిక యటఁగాన్పింపలేదు. చంపకవృక్షచ్ఛాయయందలి శిలాసనమునఁ గూర్చుండి యనేకసమయములయం దామె విశ్రమించుచుండును. కాని యానవీనచంపకవర్ణ యచ్చటనుగాన్పింపలేదు. అనేకసమయములలో నయేషా విశాలవకుళపాదపపదసమీపమున నొంటరిగఁ

గూర్చుండను. కాని యానిరుపమానసజీవపుష్ప మిప్పుడచ్చటను వికసించియుండలేదు గులాబీపూలచెట్లయడవిలోని కప్పుడప్పుడు పోయి యామెపుష్పముల నేరుచుండుటకలదు. కాని సకలకుసుమశోభాహారిణియైన యాసుందరి యిప్పుడచ్చటను లేదు. అట్లయినచో నయేషా యెచ్చటనున్నది?

తెప్పవేయకుండ బరికించినను నెవరును గంటికిఁ గనఁబడుట్ల లేదు. విచారహృదయముతో నస్మానుఖాను ప్రమదావనమధ్యమున నున్నప్రాసాదాభిముఖుండై ముందునకుఁ బోయెను. అచ్చట నొకదాసి యాతని కెదురుగవచ్చి యత్యంతగౌరవముతో నభివందనముచేసి "ప్రభూ! నవాబునందిని యీగృహమునందున్నది" అని విన్నవించెను.

అస్మానఖాను మిగులమెల్లగ నడుగులనిడుచు లోపలఁ బ్రవేశించెను. లోపల నడుగిడినతోడనే ముఖమునుద్రిప్పి రెండడుగులు వెనుకకునైచెను. అయేషా యేకాకిని; శిథిలవసన; నిద్రిత, ఆస్థితియందు లోపలకుఁబోవుట యనుచితమని తలంచి యాతఁడు వెనుకకుఁ దిరిగి వచ్చెను. కాని, యదియెంతటిశోభాకాంతి! మర్మరప్రస్తరసమాచ్ఛన్నమైన యావిశాలగృహమునందు ముఖమలుతలదిండుపై శిరమునిడికొని భూశయ్యయం దయేషా నిద్రితయైపడియుండెను. ప్రపంచమునందలి సమస్తశోభారాశియును సృష్టియందలి యావద్రమణీయతయును విధాతృనియపూర్వరూపనిర్మాణకౌశలమంతయును నిద్రితయైయున్న యా రమణీదేహమునందొక్కసారిగఁ జేరినట్లు కన్పట్టుచుండెను. ఆసుందరి యించుక మ్లానయై, విషణ్ణయైయుండెను. అందుచే నయేషా సౌందర్యమున కేమైనఁ గొఱతసంభవించెనా? ఇంచుకంతయును గొఱత లేదు. దివాకరునితీక్ష్ణాలోకనముకంటె సుధాంశునిమ్లానమగు సుస్నిగ్ధ కాంతి యెట్లధికతరరమణీయమైనదియో, మిగుల స్వచ్ఛముకాకుండ నాచ్ఛాదనాంతరాళమున నుజ్జ్వలముగ వెలుంగుచున్నదీపమెట్లు నయన వినోదకరమో, అట్లే అయేషారూపరాశియును మ్లానమై విషణ్ణమై యున్నను విశేషశోభాయమానమై ప్రకాశించుచుండెను. సుషుప్తియందున్న యాసుందరి మోహినీదేవతవలె నెట్లు విరాజిల్లుచుండెను!

అస్మాన్‌ఖాను గృహములోనికిఁ బ్రవేశించినతోడనే విగళిత వసనయైన యాశోభామయి కనఁబడెను. ఆయుత్తరక్షణముననే యాతఁడు వెనుకకుఁ దిరిగివచ్చెను. హృదయరాజ్ఞియగు నామె ధుర్యరాశినిఁ గొకమారు చూడకుండ నాస్థలమును విడిచిపోవుట కాతనికి సాధ్యము కాకుండెను. ఆతఁడు ద్వారముకడ నిలుచుండి యయేషా నిద్రాచ్ఛన్నభువనమోహన శరీరమును జూడవలయునని నయనసంచాలనము చేసెను.

అదేమి ?—అయేషావక్షస్థలముపై నదియేమి? నవీనఘనకృష్ణకేశరచిత్రవేణివలె సూక్ష్మాగ్రములుగల యొకపదార్థమయేషా దేహముపై నొకవైపునుండి వేఱొకవైపునకు విస్తృతమైయున్నది. అదియేమి? అస్మానుఖానునకాపదార్థముయొక్క యొకభాగముమాత్రముకాన్పించినది. ఆపదార్థము నేలపైనుండిలేచి క్రమముగా నాసుందరి వక్షఃప్రదేశమునుండి దేహముయొక్క మఱియొక ప్రక్కకుఁ బోయియుండెను అక్కడనున్నభాగ మాతనినేత్రములకు గోచరముకాలేదు. ఆతనినేత్రములకుఁ గనబడినభాగము సూక్ష్మాగ్రమైయున్నను గ్రమముగ స్థూలాకారమును దాల్చెను. అదియేమివస్తువై యుండవచ్చును? రజ్జువో కాక కేశరజ్జువోయైయుండవచ్చునా? అయేషాశరీరముపైకి రజ్జువెట్లువచ్చినది. అస్మానుఖానునకు విశేషముగ యోచనలారంభమయ్యెను. ఆతనికిఁగలిగినయాశోభాసౌందర్య సందర్శనాపేక్షపోయి హృదయమున సంశయము జనియించెను. ఆతఁడు వ్యాకులితుఁడై తోడనే వెనుకకుఁ దిరిగివచ్చెను. కొంచెముదూరములోనున్న దాసిని శీఘ్రముగఁ దనకడకురమ్మని సంజ్ఞ చేసెను.

వచ్చినయామెతో నస్మాన్‌ఖాను “నవాబునందిని నిద్రపోవుచున్నది. అందుచే నేను లోపలకుఁ బోఁగూడదు. నీవు జాగ్రతగ ధ్వని చేయకుండ లోపలికిఁబోయి యామెశరీరముపైనున్న దేదియో చూచి వేగముగరమ్ము. నాకుఁజాలభయమగుచున్నది.” అని చెప్పెను.

ఆమెనిశ్శబ్దముగా లోపలికిఁబోయి యానిమిషముననే యత్యంత భయముతో వెనుదిరిగివచ్చి “మహాప్రభూ! ఏమిఁజరుగనున్నదో చెప్పఁజాలను. నవాబుతనయ యేమాత్రమటునిటుకదలినను సర్వనాశనము

సంఘటింపఁగలదు. ఆమెశరీరముపైనున్న దొకపరికాండ కాలసర్పము."
అనిచెప్పెను.

అస్మానామాటను విని క్షణకాలము విచలితుఁడై పిదపఁబశ్చిమా
భిముఖముగా నిలుచుండి కరుణామయుండైన భగవంతుని దనపై దయ
చూపుమని ప్రార్థించెను. పిదపఁ దనకాలిజోడు నక్కడవిడిచి "నీవుకదల
కుండ నుండుము. మాటాడకుము. అల్లరిచేయవలదు" అని దాసికాజ్ఞ
యొసఁగి నిశ్శబ్దముగా నాగృహమునఁ బ్రవేశించి చూచెను. సాక్షాద్య
మునివలె భయంకరమైన కాలసర్పమయేషా వీపునను వక్షస్థలవామపా
ర్శ్వమునను జేరి సుఖముగా విశ్రమించియుండెను. ఆయేషాకాలుసేతులు
కదపినను, లేక, యేదేనొకవైపున కొత్తిగిలఁబ్రయత్నించినను, మృత్యు
స్వరూపమైన యాసర్పము తనపడగనువిప్పి యామెసుకుమార శరీరము
ను గఱచివేయును ఎంతటిభయానకమైన యాపద!

అప్పుడస్మాన్ఖాను స్థిరబుద్ధిగలవాఁడయ్యెను "సర్పదంశనముచే
నయేషా జీవనము తుదముట్టిపోవును. విషజ్వాలచే భువన రత్నము
మహా ప్రస్థానమును జేరిపోఁగలదు. అస్మాన్ఖాను నిశ్చేష్టుఁడై
నిలుచుండి మిడుతు మిడుతుమని చూచుచుండెను. అట్లైనన్వాఁడును
సంభవింపదు — అదియసంభవము — అంతటియస్వాభావికమైన యప
మృత్యువుచే నయేషాజీవనము పరిసమాప్తమగుటయే విధాతయభి
మతమైనచో నంతకుఁబూర్వమే యస్మానుని ప్రాణములు బరలోకము
మును జేరియుండవలయును. తరువాత జరుగవలసిన దేదియో జరుగును
గాక!" అని స్థిరముచేసికొని మిగులజాగరూకతతో జెప్పవేయునంత
లోఁ గాలోపమమైన యాసర్పముయొక్క వాలమునుబట్టుకొని యీ
వలకువచ్చెను. ఆక్షణముననే యాకాలసర్పము విద్యుచ్ఛక్తి వేగముతో
విచలితమై పడగనువిప్పి వెనుకకుఁ దిరిగెను. అస్మాను తనహస్తమును
కొంచెముదూరముగాఁ బెట్టెను. సర్ప మస్మానును గఱచుటకై తలయెత్తి
బుస్సుమని భయంకరధ్వనులను జేయుచు సూదులవలెనున్న తన రెండు
నాలుకలను మాటిమాటికీవలకుఁ జూపుచుండెను. అదియయేషానువీడి
కొంచెముదూర మీవలకు వచ్చుటనుజూచి యస్మానుఖాను సుశిక్షితుఁ
డైన పాములవానివలెఁ గౌశలముతోఁ గఱచుటకు వీలులేనంతట దూర

ములో నిలుచుండి చేయినెత్తుచుఁ బాముసుమఱికొంతదూరము తీసికొని వచ్చి మిగులనైపుణ్యమునఁ గుడిచేతితో దానితలను బలముగానదిమి పట్టుకొనియెను. ఈమాటను జెప్పుటకుఁ బట్టినకాలములో నూఱవవంతు కాలములోపలనే యీపనియంతయు జరిగిపోయెను తోడనే యాసర్ప మాతని దక్షిణహస్తమును బలముగాఁ జుట్టుకొనియెను. చేతిమణికట్టు మొదలు కంఠమువఱకును జుట్టుకొనియెను.

అస్మాన్ ఖానా యవస్థయందే యచ్చటనే మోకాళ్లనేలపై నాని కూర్చుండి పాముచుట్టుకొనిన కుడిచేతితో నెడమచేయినిజేర్చి రెండుచే తులును బైకెత్తి "దేవాదిదేవా! నీమహిమను సంపూర్ణముగాఁ దెలిసి కొనినవారెవరు? నీవు నావంటి యల్పప్రాణిమూలమునఁ బ్రపంచము నందంతటను సర్వశ్రేష్ఠమైన జీవనసారరత్నము యొక్క ప్రాణరక్షణమును జేసితివి. అది నీయపారకృపాకటాక్షము కాదా!" అని స్తోత్రము చేసెను.

సర్పముచుట్టుకొని యున్నచేయి మిగులనొప్పి యెత్తుచుండెను. అస్మాన్ ఖాను మెల్లమెల్లగ నిశ్శబ్దముగ గృహమునుండి యీవలకు వచ్చెను.

మార్గముకడ నిలుచుండియున్నదాసి భయానకమైన యాకార్య ములనన్నిఁటిని బ్రత్యక్షముగాఁజూచి భయముచే నడలుచు నటనిలువఁ బడి "మహాప్రభూ! మీరుధన్యులు. ఇప్పుడేమియుపాయము? పామును జేతినుండి తీసివేయుటయెట్లు?" అనియెను.

"దీనిని జేతినుండి విడిపింపశక్యముకాదు. దీనిని ఖండఖండము లుగ ఖండించినఁగాని పట్టువిడువదు."

"కుడిచేతికిఁ గట్టినట్లున్నది. దానిని ఖండించి తీసి వేయుట యెట్లు?"

"ఎడమచేతితోఁ గత్తినిపట్టుకొని ఖండింపఁగలను—ఇతరులసా హాయ్యమక్కఱలేదు. వఱియెవరును రాఁగూడదు. బీగము చూచి నిచోఁ జాలనలజడి పొందును. ఎవరును జూడకుండ నాకొకకత్తిని దీసి కొనివచ్చి యిచ్చెదవా? మిక్కిలి శీఘ్రముగా రానలయును. త్వరగాఁ బొమ్ము."

దాసియు "చిత్తము" అని వెడలిపోయెను. సర్పము గట్టిగాజుట్టు చుండుటచే నాతనికి యాతన మిక్కిలి హెచ్చుయ్యెను.

దాసి కత్తిని తీసికొనివచ్చెను. అస్మానుఖానామెతో "నీవీపా మును జూచుచుండవలసిన పనిలేదు. నవాబునందినియొద్దకుఁ బొమ్ము. ఆమె మేలుకొన్నను నీసంగతి నామెకుఁ దెలియనీయకుము" అనియెను

"చిత్తము నేను సన్నిధానమునం దుండనక్కఱలేదా? నా వలనఁ గావలసినపని యేమియును లేదా"

'నీవలనఁ గావలసినకార్య మేమియును లేదనియే తోఁచుచున్నది. కావలసినచోఁ బిలిచెదను. నీవు నవాబునందినియొద్దకుఁ బొమ్ము. ఆమె కింతలో మెలకువ రాదు. వచ్చిన నామె కీసమాచారము తెలియఁ గూడదు"

దాసి లోపలకుఁ బోయెను. కాని, యస్మానుఖానునిహస్తము నుండి యానాగపాశ మెట్లువిడిపోవునో చూడవలయునను కౌతూహల ము నామె యడంచుకొనలేక ద్వారము లోపలిప్రక్క నిలుచుండి యస్మానుఖాను చేయుకార్యముల నన్నిఁటిని జూచుచుండెను.

అస్మానుఖాను మిగులనేర్పుతో నెడమచేతఁ గత్తినిధరించి సర్ప దేహమును ఖండింపఁదొడంగెను. అది యతిభయంకరమైన లోమహ ర్షణకార్యమైయుండెను ఆవిషయమునుగూర్చి విస్తారముగా వర్ణనము చేయుట ప్రస్తుతమున కావశ్యకము కాదు. సర్పశరీర మనేకస్థలముల యందు నఱుకఁబడియెను. కాని ఖండింపఁబడిన యేభాగమును సంపూ ర్ణముగా విచ్ఛిన్నమై విడిపోలేదు. ఆచురియు సూక్ష్మాగ్రభాగ మంగీని ఛేదించికొని తనశరీరముపై గాయముచేయు ననుభయముచే సర్పశరీ రము ముక్కలుముక్కలుగా విడిపోవునట్లు తుదవఱకును ఖండింపలేదు. సర్పరక్తముచే నాతనిదుస్తులయం దచ్చటచ్చట రక్తమయ్యెను. ఖండ ఖండములుగా ఖండింపఁబడిన యాసర్పశరీరము పరస్పరసంలగ్నమైన యోగమాలికవలె వ్రేలాడుచుండెను. అయినను నరకఁబడిన ప్రతిఖండ మును భయంకరముగఁ గదలుచుండెను. దానినిచూచి యస్మాన్ ఖాను లేచినిలుచుండెను. సర్పశరీరము వ్రేలాఁడుచు నేలను దాకుచుం డెను. దాని దేహమంతయు ముక్కముక్కలుగ నరకఁబడియెను. నోటి

యొక్క స్వల్పదూరము నరకఁబడలేదు. పిదప రెండుచేతులతోను సర్ప మునెత్తి యధికబలముతో దూరమందున్న యొకస్థలమునకు విసరిపార వైచెను. ఆస్థలమునందుఁ బడిన యాపాము మొండెము ఫటపటకొట్టు కొనుచు మాటిమాటికి నోటిని దెరచుచుండెను. ఆసర్పరాజముయొక్క దుర్దశ నస్మాన్ ఖాను ప్రత్యక్షముగాఁ జూచి దానినిగూర్చి యిప్పుడు చేయవలసినదేమియులేదని యోచించి యాతఁడు చేతులను గాళ్లను గడుగుకొనుటకై సరోవరాభిముఖుఁడై వెడలిపోయెను.

పండ్రెండవ ప్రకరణము.

నవాబునందినియగు నయేషాకు నిద్రాభంగమయ్యెను. దాసి యెదురుగఁబోయి నిలుచుండి వందనముచేసెను. అయేషాయభిప్రాయానుసారముగ దాసి యామెదుస్తులను సవరించి పిదప గులాబియత్తరుచే సిక్తమైన యొకవస్త్రమును దీసికొనివచ్చెను. అయేషా యాకరవస్త్రముచే మొగమునుదుడిచికొని దాసితో "మోతీ! నీవిక్కడ నెంతసేపటినుండియున్నావు?" అనియెను.

మోతి—అమ్మా! మీరిక్కడకు వచ్చినప్పటినుండియు నే నిచ్చటచే యున్నదానను.

అ—ఇప్పుడు నేనొకకలఁగంటిని; ఎవఁడోయొకఁడు నన్నుముట్టుకొనినట్లును ఆతనిదేహ మత్యంతశీతలమై యున్నట్లును గనఁబడినది. నీవు నాదేహముపైఁ జేయివైచితివా?

మో—అమ్మా! లేదు.

అ—ఇక్కడకు మఱెవ్వరైనవచ్చిరా!

మో—ఔను! హుజూర్ వచ్చినారు.

అ—వచ్చినవారెవరు?

మో—నవాబుసాహేబు.

అయేషా కుపితఫణివలె పూత్కారముసేయుచు "ఏనవాబుసాహేబువచ్చినాఁడు? నేను నిద్రఁబోవు చున్నదానను. నాదుస్తులు సడలి శరీరమును సరిగాఁగప్పియుండలేదు. నేనాస్థితియం దున్నప్పుడు

వారెందులకువచ్చినారు ? ఇప్పుడాయన యెక్కడనున్నాఁడు ?" అని యడిగెను. మోతీ భయముతో "సంగతులనన్నిఁటిని విన్నవింపకూడదని నాకాజ్ఞయైనది అమ్మా! ఆయన యిప్పుడు వసారాలో నుండవచ్చును." అనియెను.

అయేషా లేచినిలుచుండెను క్రోధహేతువుచేఁ బార్శ్వములకు పడఁబడిన యామె కేశకంఠము మిగులసుందరముగఁ గన్పట్టుచుండెను. అతి విస్తృతములైన యామె నేత్రములు నిద్రాభంగము వలనను, క్రోధము వలనను కొంచెమెఱ్ఱపడియుండెను అనతిదీర్ఘమైన యామె శరీరము కొంచెము చంచలమైనట్లు కన్పట్టుచుండెను రాజరాజమోహిని కెంతయు పూర్వరూపకాంతియున్నది! ఆమె "విషయములనన్నిఁటిని విశదముగా జెప్పకుండ నిషేధమున్నదా ? అయిన నాతఁడితర సామాన్యులవలెఁ జెడుగుచేయవలయునను నభిప్రాయముతోఁ నిద్రఁబోవుచున్న సమయమున నాగదిలోనికిఁ బ్రవేశించెనా ? ప్రవేశించి యజ్ఞానావస్థలోనున్న నన్ను గౌఁగిలించుకొనియెనా ? రమ్ము నడువుము. ఆతఁడెక్కడనున్నాఁడో, నాకుఁ జూపుము" అనియెను.

కుపితయు, నభిమానినియు నైనయయేషా యాగదినుండి బయలువెడలెను; మోతియు నామెవెనుకనే వచ్చుచుండెను. వసారాయందస్మానుఖాను లేఁడు అయేషా "మోతీ! నవాబిచ్చటలేఁడు. ఎచ్చటనున్నాఁడో చూపుము" అనియెను.

మోతియుఁ గొంచెముదూరము ముందునకుఁబోయి చూచెను. అస్మానుఖాను కాలుచేతులను గడుగుకొనివచ్చి సరోవరతీరప్రదేశమునందుఁ గూర్చుండియుండెను. మోతి చూచివచ్చి "అమ్మా! ఆయన సరోవరతీరమునందున్నారు." అనియెను.

అయేషా యచ్చటకుఁబోయెను. మోతి యిప్పుడొకవిషమ వ్యాపారము సంఘటింపనున్నదనియుఁ దానాసమయమున సమక్షమునందుండు టనుచితమనియుఁ దలంచి ముందునకేగక యచ్చటనే నిల్చుండియుండెను.

అస్మానుఖా నయేషాయలంకారశింజితధ్వనులను దూరమునుండి విని లేచినిలుచుండెను. నవాబునందిని మరింతసమీపమునకు వచ్చి

టనుజూచి యస్మాన్‌ఖాను తనహృదయమున "నేనిప్పు డేమిమాటాడ వలయును?" అని యోచించుకొనుచుండెను. కాని, యాతఁ డేమాట యు మాటలాడవలసిన యావశ్యకముయే లేకపోయెను. అయేషా మిగుల సమీపమునకువచ్చి క్రోధకంపితమగు నుత్తేజితస్వరముతో "నవాబ్ సాహెబ్! మీకిది యుచితమేనా? నేను నిద్రితను; శిధిల వసనను; ఒంటరిగనున్నదానను. నేనాయవస్థయందున్నప్పుడు మీరు నాగదిలోపల కెందులకుఁ బ్రవేశింపవలసివచ్చినది? మీరు పూజ్యుల నియు మహాపురుషులనియు హీనకార్యములయందుఁ బ్రవేసింపరనియుఁ జాలకాలమునుండి నమ్మియున్నదానను ఇప్పుడు మీరేకారణముచే నాయనుమతిలేనిదే నేనునిద్రించుచున్నప్పుడు నాగదియందుఁ బ్రవే శించినీచవృత్తి కొడంబడితిరి''' అనియెను.

అస్మా—(అధోవదనుఁడై ధీరస్వరముతో) నేను నాబుద్ధిపూర్వక ముగ లోపలకు రాలేదు. ఒకగొప్పయపాయము సంభవింపనైయుండు టచే లోపలఁ బ్రవేశింపవలసివచ్చినది.

అ—(పూర్వమువలెనే క్రోధవివశయై) మీకది యుత్తమకార్య మేనా? ఎంతటియుపాయము సంభవించినను నంతఃపురమునందు నిద్రిత యైనస్త్రీయున్నగృహములోని కొంటరిగఁ బ్రవేశించుటకు మీకధికార ములేదు. ప్రవేశించి యంతటితోడనే నీవు తృప్తుఁడవుకాలేదు. నీవు నాశరీరమును దాకితివి. ఛీ! ఛీ! నీవొనరించినకార్యము నిందితమైనది.

అస్మా—అయేషా! నీవు నన్నుకారణముగ నసంగతముగఁ దిర స్కరించుచున్నావు. నీవు నుడివినట్టియకార్యముల నొనర్చుట కస్మాన్‌ఖా నెప్పుడును సమర్థుఁడై యుండలేదు. ఆతఁ డట్టినీచమానవుఁడుకాఁడు.

అ—మరల నట్టియసత్యములను నుడువుటకు నీకుసిగ్గువొడము చుండుటలేదా? నీవిప్పుడు నవాబుగానున్నాఁడవు. అంతఃపురమునందు నీకుఁ బూర్ణాధికారమున్నది. అయినను బురస్త్రీలపై నీవిట్టియత్యాచార ములను నడపుటకుఁ బూనికొనినచో నస్మాన్‌ఖాన్! నీపాపకార్యము లచే నీరాజ్యసంపదలన్నియు రసాతలమునకంట నడుగంటిపోవునని నిశ్చ యముగాఁ దెలిసికొనుము.

అస్మా——(అవనతశిరస్కుఁడై) అయేషా ! నీవు నన్ను నిష్కా రణముగ నిందించుచు దారుణవ్యథపాలు సేయుచున్నావు నీవు నిద్రి తవై యసావధానస్థితియందుంటివని తెలిసికొని లోపలకురాకుండ నీవ లనే యుంటిని. ఈవిషయము ద్వారముకడనున్నదాసి పూర్ణముగ నెఱుంగును. కాని నీవొకగొప్పయపాయమునకు గుఱియైయున్నావని యెఱింగి గత్యంతరములేకపోవుటచే లోపలకురావలసివచ్చినది. అప్పుడు నీశరీరమును స్పృశించితిననుమాట యసత్యము. నిన్ను బాగుగాఁజూచు టకైనను నవకాశము లేదు. నీతిరస్కారము నాహృదయముబట్టి వేధిం చుచున్నది. అయినను నేనేయపాయమునిమిత్తముగా నీవున్నమందిర ములోపలికిఁ బ్రవేశింపవలసివచ్చెనో దానినెప్పటికిని దెలుపఁబోను. నీదాసికావిషయము తెలియును. కాని దానిని నీకుఁ దెలుపవలదని తీవ్రముగ నాజ్ఞాపించితిని అయేషా ! నేను నీచకార్యములయందుఁ బ్రవేశించితినని నిందించి నీవు నాహృదయమున కత్యంతతాపమును గలుగఁజేసితివి. జగదీశ్వరుఁడు నీకుమంగళమొనగూర్చుఁగాతమని ప్రా ర్థించుచున్నాఁడను. కాని నీనిష్ఠురవాక్యములవలనను నాయందునీవగ పఱచిన యవిశ్వాసమువలనను నాహృదయగ్రంథి విచ్ఛిన్నమైపోవు చున్నది. సమాధిస్థలమందలి మన్నుతోఁగూడ మన్నైపోవువఱకును నాహృదయజ్వాల కొన్నఁడును నాశనముకలుగదని తోఁచుచున్నది.

అస్మానుఖా నొక్కనిట్టూర్పునువిడిచి ముఖమును మఱియొక వైపునకుఁ ద్రిప్పుకొనియెను.

అ — అస్మాన్ ! నామాటలచే నీవు హృదయవ్యథననుభవించు చున్నావని నేనెఱుంగుదును. కాని యీదినమునందలి నీప్రవర్తనమూ లమున నాహృదయము మిగులదుఃఖమునొందుచున్నది. నీవు చెప్పఁ గూడదని నిషేధించినరహస్యమును జెప్పకపోయినచోఁ జాలకాలము నీవు బాధపడుచుండుటయేగాక నిర్మలచరిత్రముగల నీవంటిమహాపురు షుని నవిశ్వాసియని తలంచుచుండుటచే యావజ్జీవమును యాతన నను భవించుచుండుటకుఁ గారణమగును అస్మాన్ ! నీవు నామందిరములోఁ బ్రవేశించుటకుఁ గారణమేమో యెఱిఁగించు టత్యావశ్యకము.

అస్మానుఖా నవనతశిరస్కుఁడై చాలసేపు యోచించి పిదప "అయేషా ! నాజీవమున్నంతవఱకుఁ దెలుపఁగూడదని నిశ్చయముచేసి కొనిన విషయము నిష్టములేకపోయినను నీబలవంతముచేఁ జెప్పవలసి వచ్చుచున్నది. ఇఁక నేమిసేయుదును ! నాతోరమ్ము" అనియెను.

అస్మానుఖాను ముందునడచిపోవుచుండెను. అయేషా యాతని వెన్నంటి పోవుచుండెను. ఇరువురును ఖండఖండములుగఁ దెగిపడి యున్న సర్పశరీరముకడకుఁ బోయి నిలుచుండిరి. అస్మానుఖాను అయే షా ! అదేమియో చూడుము" అనియెను

అయేషాచూచివడఁకుచు "అదియొక భయంకర కాలసర్పము. దానినిపట్టుకొని యారీతిగ ఖండించినవారెవరు? దానితల యిప్పుడును గదలుచున్నది. ఎంతభయంకరముగానున్నది?" అనియెను.

అస్మాన్—నీవస్వస్థతగానున్నావని నీతల్లివలన నెఱింగి నిన్నుఁ జూచుటకును నీతోఁ గొన్నియితరవిషయములనుగూర్చి యాలోచించు టకును నిచ్చటకు వచ్చితిని. లోపలకుఁ బ్రవేశించినతోడనే యొంటరిగ నిద్రించుచున్న నీవు నాకన్నులఁబడితివి. ఆనిమిషముననే నేనీవలకుఁ దిరిగివచ్చితిని. నీశరీరముపై నాసర్పము పండుకొనియుండెను. నేను బాగుగా దృష్టించి చూడకపోవుటచే నదిసర్పమో మఱియేదైన పదా ర్థమో తెలిసినదికాదు. తోడనే నీదాసినిపిలుచుకొనివచ్చుటకై వచ్చి యామెను లోపలకుఁబంపితిని. ఆమె లోపలకుఁబోయి చూచివచ్చి సర్పమేయని చెప్పినది. ఆమాటవినుటతోడనే నాకుయుక్తాయుక్త విచ క్షణాజ్ఞానము నశించిపోయినది. నీవేమాత్రి మఱాగ్రతవహించినను సర్పదష్టవగుదువనెడివిచారముచే నేను నశ్చుఁడనైపోయితిని. గత్యంత రములేకపోవుటచే లోపలఁబ్రవేశింపవలసివచ్చినది. అట్లుప్రవేశించి దానినిబట్టుకొని యిట్లు ఖండఖండములుగాఁ జేసితిని. నీప్రాణమునంర క్షణముసేయుటలో నాప్రాణమును పోఁగొట్టుకొనుటయనునది యొక యల్పవిషయమగుటచే దానిని నీకుఁ దెలుపుటకు నేనిష్టపడనైతిని. కాని యవిశ్వాసరూపమైన నీతీక్ష్ణవిషజ్వాలల కాఁగలేక యావద్వృత్తాంత మును దెలుపవలసివచ్చినది. అయేషా ! నిన్నునిజముగాఁ బ్రేమించు చున్నవాఁడెప్పుడు నితరసామాన్యమానవులవంటివాఁడు కాఁజాలఁడు

అయేషా యావాక్యములను వినినతోడనే యాకాశమువంక దృష్టినిగుడ్చి చేతులనుముకుళించుకొని కాతరస్వరముతో "ఓపరమేశ్వరా! నీదయలేదు. నీవిప్పుడత్యమూల్యమైన యస్మానుఖానుని ప్రాణమును భయంకరాపదనుండి రక్షణమొనర్చుట నిజముగా నాయదృష్టము" అని భగవంతునిస్తుతించి పిదప సజలనయనయై యస్మానుఖానునికడకు వచ్చి యాతనిహస్తమునుబట్టుకొని "అస్మాన్ ఈసామాన్యస్త్రీనిమిత్తము లోకమున కమూల్యమైన నీజీవనమును మహాపదలలోఁ ద్రోయుటయేమి? నీవు చాల నన్యాయకార్యమును జేసితివి సర్పము నాశరీరమును జుట్టుకొనియెనని నాకిప్పుడు తెలిసినది. నిద్రావేశముచే నింతవఱకును నెవఁడో మనుష్యుఁడు నాశరీరమును స్పృశించెనని యనుకొనుచుంటిని అస్మాన్! నీవు నాపైఁ జిరకాలమునుండియు ననుగ్రహమును జూపుచున్నాఁడవు. ఆకరుణకుఁ బరిమితిలేదు అజ్ఞానముచే నిన్ను నేననేకవిధముల దూషించితిని. అన్నా! దయయుంచి నాయపరాధములను క్షమింపవా?" అని వేఁడుకొనియెను.

అయేషా యిట్లుచెప్పుచు నశ్రుపూర్ణనయనయై యస్మానునిపాదములపైఁ బడియెను అస్మానుఖాను వత్సాదరభావముతోఁ జేయూతయిచ్చి యామెను లేవఁదీసెను.

అ—నిన్ను క్షమించుటయా! నీవాడిన యానిష్ఠురవాక్యములు నాకర్ణములయం దమృతమువలె సోకుచుండ నీతిరస్కారమునుగూర్చి నేనాగ్రహించుటెట్లు? అందుచే క్షమించుటనుగూర్చి చెప్పకుము. కాని నీవుభ్రాంతిఁజెంది యవిశ్వాసిననియుఁ జరిత్రహీనుఁడననియు, నీచస్వభావుఁడననియుఁ దలపోయఁజొచ్చితివి. ఆకారణముచే నేనిట్లు ముక్తకంఠుఁడనై ప్రతిఘటించి మాటలాడవలసివచ్చినది.

అయేషా మాటలాడకుండ నధోవదనయై నిలుచుండియుండెను. అస్మానుఖాను చెప్పనారంభించెను. "నీవొకదినమున—అయేషా!—జ్ఞప్తియందున్నదా—వంగదేశమునందలి మనసంధావారకారాగారమునందున్న జగత్సింహునియెడల నీహృదయమున నెలకొనియున్న ప్రబలప్రేమసంబంధమైన వాక్యములను ఘంటాపథముగ నుద్ఘోషించియున్నావు—జ్ఞప్తియందున్నదా?—నీయానిశితశరసన్నిభ వాక్యము

లను మాఱుమాటాడకుండ విని సహించుకొనియుంటిని. ఇప్పుడును నీరవుఁడనై సహించుకొనియున్నాను. అయేషా! ఇప్పుడు నీవాడిన నిష్ఠురవాక్యములకు నోరువిప్పి ప్రత్యుత్తర మొసంగుటవలనఁ బ్రణయ విషయము ప్రకటితమైనది. దానిని విని నీవు నన్ను మిగులనసహ్యముగా నైనఁజూడుము! నాజీవితమరణములును సుఖదుఃఖములును నీచేతిలో నున్నవి.

అయేషా నీరవయు నధోముఖియునై యుండెను. అస్మాను చెప్పఁ దొడంగెను. "అయేషా! వినుము. నేను అత్యాచారిని, అవిశ్వాసిని, కలుషితస్వభావుఁడను—అయినచో నీయాతిరస్కార నిష్ఠురవాక్యములను వినినప్పుడు నిరుత్తరుఁడనై యుండను. మిషచేనైన నేమి, బలముచేనైన నేమి,—ఎప్పుడో యొక దినమున నిన్ను నా భోగపదార్థమునుగాఁ జేసికొనియుందును. తండ్రియు నిన్ను నాకిచ్చి వివాహము సేయవలయునని యభిలాషపడుచుండెడివాఁడు నీజననియు నీకును నాకును పరిణయము కానందులకై దుఃఖితయగుచున్నది. అందుచే నిన్ను నేను బలాత్కారముగఁ బరిణయమాడినను నన్నెవ్వరును నిందింపరు. అయిన నామార్గము నవలంబించుటకు నాకెన్నఁడును నిష్టముకలుగలేదేమి? నేను నిన్ను మిగులఁ బ్రేమించుచున్నాఁడను. అంతటిప్రేమమును గలిగియుండుటచేతనే నీయిష్టమునకు విరోధముగాఁ బ్రవర్తింపఁజాలకున్నాఁడను. నీచిత్తము ప్రసన్నముకాకపోయినచో నిన్ను నాజాయగాఁ జేసికొనుటకు నాకు సాధ్యముకాదు.

అ—(అస్ఫుటస్వరముతో) నీవు చిరకాలమునుండియు నాపై ననుగ్రహమును జూపుచున్నాఁడవు.

అస్మాన్—నేను చెప్పవలసినదింకను సంపూర్ణముకాలేదు—వినుచుండుము—ప్రత్యుత్తర మొసంగవలసిన యావశ్యకము లేదు. నేనిప్పుడు నవాబును. అంతఃపురమునందు నాయాజ్ఞనిరంకుశమైనది నామాట కెదురులేదు. నీదేహముమాత్రమే నాకావశ్యకమైనచో— అయేషా! నేను చోరునివలె సమయమునుగనిపెట్టి నీశరీరసంస్పర్శనము సేయుటేల? ఇచ్ఛామాత్రమున నెల్లరుఁ జూచుచుండ నిష్టమున్నట్లే వ్యవహరించుచు బలాత్కారముగా నీతోఁ గ్రీడింపఁగలను. నేను

భ్రమపడినదైన స్త్రీవిషయమైన యోచనలు చేయుటలేదేమి? ప్రేమయున్నతావున సత్యాచారము సంభవించునా? హృదయవిహీనమైన నీదేహముతోఁ బ్రణయవిహీనమైన సుఖమునందాసక్తి లేకుండఁ బ్రవర్తించుటకు నాకిష్టములేదు. నాప్రణయము గంభీరమైనది—ప్రగాఢమైనది—మరియు ననంతమయినది.

అ—నీవు దైవస్వభావుఁడవు. దాని నితరులు తెలిసికొనిన తెలిసికొందురుగాక! తెలిసికొనకపోయిన పోనిమ్ము. నేను నీస్వభావమును బాగుగా నెఱుంగుదును. దానిని బాగుగా నెఱిఁగియుండియు నందులకు వ్యతిరిక్తముగా నిష్ఠురములాడి యందులకు ప్రతిఫలముగ మర్మాంతిక వ్యథ ననుభవించుచున్నదానను.

అస్మాన్—నేను చెప్పఁదలఁచినదింకను గలదు. నాజనకున కనేక పట్టమహిషులు కలరు. ఇంతేగాక యుపపత్నులనేకు లుండియున్నారు. నవాబుషాదుసహోదరి గౌరవమునకే కారణమైనది. కాని నిందనీయముగా లేదు నాకు వివాహయోగ్యమైనవయసు మితిమీరిపోయినది. అయినను నేనింకను వివాహబంధముచే బద్ధుఁడనుగా లేదేమి? నిన్నుఁ బొందవలయుననెడియాశచేతనే. యస్మాన్ఖానింకను వివాహితుఁడుగా లేదు. నిన్ను పొందఁజాలకపోయినచో నాయదృష్టమునందు చిరబ్రహ్మచర్యమే బ్రహ్మవిధించినట్లు తోఁచుచున్నది. ఈమహాప్రపంచమున నత్యంత సౌందర్యవతులగు స్త్రీలు లేకపోలేదు గుణవతులగుయువతులను నభావము తలఁపింపలేదు కాని, అయేషా! మఱియే మహిళయైనను నాపట్టమహిషిగానొప్పునను మాట యప్రస్తుత ప్రశంస మఱియేవనితను గన్నెత్తిచూడను! కు నాకిష్టములేదు నీరూపమునుజూచిచూచి నాకన్నులు తనివోందఁజాలకున్నవి నీగుణపానముచే జిహ్వప్రతిమూకాపుడనై పోయితిని. నీపైనున్నవలపుచే మోహాంధుఁడనైపోయితిని.

అయేషా కన్నులనుండి ముక్తాఫలసదృశములైన యశ్రువులు జలజల రాలిపడి నేలపైఁబ్రవహింపఁదొడంగెను. అస్మాన్ఖాను చెప్పఁదొడంగెను. "ఇంకనువినుము. అయేషా! నాసోదరుఁడు విలాససాగరమున దోఁగితేలుచున్నాఁడు. తారకావేష్టితచంద్రునివలె సౌందర్యచాతుర్యవిలాసినులనడుమఁగూర్చుండి కాలముగడపుచున్నాఁడు. అతని భోగ

లాలనానలమున సురమొదలగునవి ఘృతమువలె నాహుతియగుచున్నవి రాజకీయవ్యాపారముల యం దాతని యనిష్టభావము ప్రకటితమగుచు న్నది. అయిన నాతని కేకళంకమును లేదు. నీనిష్కలప్రేమసి హ్సకీజీవన మసారమగుమరుభూమిగాఁ జేయకుండ మాయన్నవలె సకలసుఖముల ననుభవించుచుఁ గాలముగడపవలయునని నాహితమునుగోరు స్నేహితు లనేకులుబోధించుచున్నారు. అదెంతటి దురాలోచన! ఎవ డునిన్ను చూచుచుండునో ఎవనిహృదయమున నీమాధురీరూప మంకితమైయొప్పు చుండునో—విధాత శుభసమయమున నసాధారణసృష్టియందు నిన్ను సృష్టించెనని యెవఁడు తెలిసికొనునో పుణ్యమయమై సర్వగుణాధారమైన నీమూర్తి యెవనిహృదయమున ననుపమేయముగఁ బ్రతిష్ఠింపఁబడియుం డునో—అట్టియాతఁడు పాపకార్యములను జేయసాహసించునా? అట్టియా తఁడు నీచసంసర్గమునందును, నసహ్యాభోగవిలాసములయందును మునిఁగి నిన్ను మఱచిపోవయత్నించునా?

అయేషా నీరవయు, నధోముఖయునై యుండెను. ఆమెనేత్ర ములనుండి పడుచున్నకన్నీరింకను నేలపైఁ బ్రవహించుచునేయుండెను. అస్మాన్‌ఖాను మోకాలూని యయేషాసముఖమునఁ గూర్చుండియుం డెను. ఒకప్రక్క ప్రాణరహితమై భయంకరముగాఁ గాన్పించుచు ఖండఖండములుగాఁ బడియున్న సర్పకళేబరముండెను. వేఱొక ప్రక్క నారీకులరాజ్ఞియు, సుందరశిరోమణియు నైన యయేషా నిలు చుండియుండెను. నడుమ నత్యంతశోభామయమగు విశాలవక్షముతో వీరశ్రేష్ఠుఁడైన యస్మానుఖా నంజలిబద్ధుఁడై యిట్లని చెప్పఁదొడం గెను, "అయేషా! ప్రాణేశ్వరీ నా హృదయదేవతా! నా జీవనమును దగ్ధముసేయుట నీకుచితమేనా? చిరకాలమునుండి నన్నిట్లు వ్యథలనొందించుచుండుట నీకు ధర్మమేనా? సుందరీ! ఇహసంసార మునఁ బ్రేమకుఁ బురస్కారములేదా? ప్రతిదానములేదా? జీవనసర్వ స్వదానమునకు విలువలేదా?

అయేషా యప్పు డతిసమాదరభావముతో నస్మానుని హస్తము లనుబట్టుకొని యిట్లనియెను. "అస్మాన్! నీప్రేమ నిరుపమానమైనది. ఇహసంసారమునం దేయువతి నీప్రేమము ననుభవించునో యామెధన్య.

ఈజగత్తునందుఁ బ్రేమకుఁ బురస్కారమేయున్నచో నీకదిప్రాప్యముకా గలదు. నీవు దేవతాస్వరూపుఁడవు నేనంటినో? ఒకసామాన్యవనితను, అమూల్యమైన నీప్రేమమును నాపైనుంచుట యపాత్రదానమగును"

ఇట్లుచెప్పి యయేషా యూరకుండెను అస్మానుఖాను "చెప్పుము ప్రాణేశ్వరీ! నీవాక్యములచే నాహృదయమున నమృతప్రవాహము పొంగిపొరలుచున్నది. చెప్పవలసినదానిని పూర్ణముగాఁజెప్పి మఱి ముగింపుము" అనియెను.

అ—నీకు నాయాత్మసమర్పణము గావించుటకు నాకు సాధ్యమే యైనచో నీచరణసమీపమున క్రీతదాసినై పడియుందును. కాని, హా! అకటకటా!—నేను మరణింపలేదేమి?—అస్మాన్! నీవు నన్నాసర్ప ముఖమునుండి యేలరక్షించితివి?

అయేషానోటనుండి యింకముందుమాట వెడలలేదు. ఆమె య చ్చట నిలువకుండ యావలికి వెడలిపోయెను.

అస్మానుఖానచ్చటనే కూర్చుండియుండెను దీర్ఘనిశ్వాసమును విడిచి తనలోఁదాను "అదేమాట! చిరకాలమునుండియుఁ గఠోరమైన యా యొక్కటేమాట! ఆత్మహత్యచేసికొందును. రణక్షేత్రమునం దీజ్వాలను నివృత్తిచేసికొందునుగాక!" అని యనుకొనియెను.

హతాశుఁడైన యస్మానుఖాను కాతరభావముతో నవనతమస్త కుఁడై యటనుండి వెడలిపోయెను.

పదుమూఁడవ ప్రకరణము.

మానసింహమహారాజు బహుజనపరివృతుఁడై పుణ్యతీర్థమైన పూరినగరమునకుఁ బురుషోత్తమదర్శనార్థమై యేతెంచెను. సముద్రోప కూలమున విస్తీర్ణమైన యొకవిశాలప్రదేశమున నాతని నివాసముకొఱ కనేకపటమండపములు స్థాపింపఁబడియెను. వస్త్రావాసములన్నియు ననేక వర్ణములతోఁ బ్రకాశించుచు నతిరమణీయముగాఁ గన్పట్టుచుండెను. అవియన్నియు ననర్ఘరత్నకంబళములతో నావృతములై పైభాగమున నలంకరింపఁబడిన స్వర్ణకలశములతోడను పతాకపంక్తులతోడను, సుశో

భితములై యుండెను. దాసదాసీజనము, సంగీతజ్ఞులు, పరిచారికలు, మావటీండ్రు, శతఘ్నిప్రయోగకులు మొదలగు ననుచరులనిమిత్తము నాల్గుప్రక్కలను వస్త్రగృహములు నిర్మింపఁబడియుండెను. పశుపాలకులకును, అశ్వము, హస్తి, ఒంటె మొదలగు పశుసముదాయమునకును యథాస్థానములయందు యథాయోగ్యములైన నివాసస్థానములు నిర్మితములై యుండెను. నానాస్థానములయందు నానారూపములైన భాండారములును, పాకశాలలును స్థాపితములై యుండెను. మహారాజు స్కంధావారము మొత్తముమీఁద క్రోశార్ధపరిమిత భూఖండమును నావరించుకొనియుండెను. వస్త్రనివాసములచే నిర్మితమైన యీస్కంధావారము విన్యాసకౌశలమున సౌధములచే శోభించుచున్న యొకగొప్ప నగరమువలెఁ గన్పట్టుచుండెను.

మహారాజుతోఁగూడ ముగ్గురురాణులు వచ్చియుండిరి. అందొకతె యోధపురరాజుతనయయగు నూర్మిళ. ఊర్మిళ మానసింహమహారాజునకుఁ బ్రధానమహిషి కాకపోయినను ప్రధానప్రణయభాగినియై యుండెను. మానసింహమహారాజునకుఁ జాలమంది భార్యలుకలరు. ఆతఁడు పాదుషాహాకార్యములకొఱకనేకసమయములయందనేకస్థలములకుఁ బోవలసివచ్చుచుండెను. సర్వత్రభార్యల నందఱను గూడఁదీసికొనిపోవుట సంభవించుటలేదు. సంభవమేమైన నందఱను దీసికొనిపోవఁడు. అయినను నూర్మిళమాత్రమెల్లప్పుడు నాతనితోఁగూడ నుండును. రణక్షేత్రమందుండెడి స్వల్పకాలము తక్క మిగిలినయెల్లవేళల నామె ఛాయవలె మానసింహుని విడువక సంచరించుచుండును. మర్యాదయందును, బదవియందును, గౌరవమునందును జగత్సింహుని జనని సర్వప్రధానమహిషియై యుండెను కాని యామె మహారాజుతోఁగూడ నెల్లతావులకుఁ బోవనిష్టపడదు. ఆమెయెడల మహారాజు ప్రణయమును జూపుటకంటె హెచ్చుగా గౌరవమునే చూపుచుండును. ఆదరించుటకంటె హెచ్చుగ భయపడుచుండును. మానసింహమహారాజు వంగదేశమునకు సుబేదారుఁడయినప్పుడు జగత్సింహునిజనని మానసింహునితో వంగదేశమునకు రాలేదు. పురుషోత్తమక్షేత్రమునకుఁ మానసింహునితోఁగూడ వచ్చిన మఱియిద్దరుభార్యలతో మనకథకు సంబంధమేమియును లేదు.

మహారాజు శ్రీక్షేత్రమున నొకవారముదినము లుండవలయునని సంకల్పించుకొనెను. కొన్నిదినములు గడచిపోయినవి. మానసింహుండు ప్రతిదినము సాయమున భార్యలతోఁగూడ దేవమందిరమునకుం బోవుచుండెను. అచ్చట సంధ్యవకు పూజ మొదలగునవి పూర్తియగునప్పటికి రెండుజాములగుచుండెను. అదియైనపిదప ననేక సహస్రస్వర్ణముద్రలను దానముచేయుచు నానా యాత్రికులతోఁగూడ మహారాజు పటమండపములోని కిరు...చుండెను. ప్రతిదినమును జగన్నాథస్వామి పూజార్చనము. సంగీతహారతులు మొదలగునవి మహారాజు పేరుతో సంకల్పముచేయఁబడి యత్యంతశోభాయమానముగా జరుగుచుండెను. ప్రతిదినమునను సూరదేశము నుండి వచ్చినయాత్రికులకందఱకు మహారాజద్రవ్యముతో సమారాధనలు జరుగుచుండెను. పఠానులతో జరిగిన సంధిననుసరించి పూరీనగరముయొక్క యధికారము పాదుషహాహస్తగతమయ్యెను ఒరిస్సాదేశమునందలి మిగిలినభాగమునందంతటను పఠానులు స్వతంత్రరాజులైయుండిరి ఒరిస్సాదేశమును పఠానులు జయించుటకుఁబూర్వ మాదేశమును దేవవంశపు హిందూరాజులు పరిపాలించుచుండిరి. ఇప్పుడాదేశమున రామచంద్రదేవుఁడను నాతఁడుండెను. పూరికై వశమైనతోడనే మానసింహమహారాజు ఒరిస్సాదేశమునకుం బూర్వపుభూపాలుర వంశములోనివాఁడైన రామచంద్రదేవునకు దానిపై శాసనకర్తృత్వభారమునొసంగెను. రామచంద్రదేవరాజు మానసింహుని సుఖసౌకర్యములకుఁ గావలసినవన్నియును సమకూర్చుచుండెను. అందుచే మానసింహునకు కించుకంతయును బ్రవాసకష్టము గానిపించుటలేదు. మహారాజు రామచంద్రదేవుని గుణములకు మెచ్చుకొని కృతజ్ఞుడైయుండెను.

నవాబు సులేమానుగాని, అస్మానఖానుగాని వారిదేశపు టెల్లలకడ మానసింహు నెదుర్కొని యుండలేదు. అక్కడు పూరినగరమునకు వచ్చినపిదపనైన నెవరునురాలేదు. మంత్రిఖాజాయిసాఖాను రాలేదు. నవాబుకుటుంబములోనివాఁడగు నొకమనుష్యుఁడువచ్చి యొకయుత్తరమునిచ్చి మానసింహున కిచ్చెను. ఆయుత్తరమునందిట్లువ్రాయఁబడియున్నది. 'ఒరిస్సానవాబులు మహారాజసందర్శనము

చేయఁజాలమికిఁ జింతిల్లుచున్నారు. మహారాజు పూరియందున్నప్పు డస్మాన్ ఖాను తనపనిమీఁదవచ్చి యాతనిసందర్శనము సేయఁగలఁడు. మహారాజున కేవిషయమందైన ననుకూలమయ్యెనేని యది నవాబులకు దెలిసినతక్షణమే దానికిఁ దగినయేర్పాటులుచేయఁగలరు. "ఉత్తరమునుజూచి మానసింహుఁడు సంతుష్టచిత్తుఁడుకాలేదు. పూర్వము మానసింహుఁడు వ్రాసినయుత్తరమునుజూచి యస్మాన్ ఖానును సంతుష్టచిత్తుఁడుకాలేదు. పైయుత్తర మస్మాన్ ఖానుని యభిప్రాయానుసారముగ వ్రాయఁబడినది. ఖాజాయిసాఖాను కఠినరోగముచే బాధపడుచున్నాఁడనియును, నాతఁడు జీవించుట కష్టమనియు నుత్తరముతెచ్చిన వానివలన మానసింహుఁడు తెలిసికొనియెను.

పఠానులయుత్తరమును వారిప్రవర్తనమును నసంతోషజనకముగనున్నను మానసింహుఁడు పూరినగరమునఁ బరమానందముతోఁ గాలమును గడపుచుండెను. ధర్మక్షేత్రమున నివసించియున్నప్పుడు ధర్మబుద్ధిప్రభావముచే మనోమాలిన్యము చాలవఱకుఁ దగ్గిపోవును. మానసింహునకును నట్లే ప్రేమము, భక్తి, దయ, శాంతి, యనురాగాకర్షణము మొదలగునవి జనియించుటచే నాతనిచిత్తక్షేత్రము నిర్మలమైయుండెను.

పూరిక్షేత్రముననున్నప్పుడు మూఁడవనాటిప్రదోషసమయమున మానసింహుఁడు జగన్నాథస్వామి మంగళహారతిని దర్శించి బిడారమునకుఁ దిరిగివచ్చి మెల్లమెల్లగ నూర్మిళాదేవియున్న పటమందిరములోపలఁ బ్రవేశించెను. అటనొక గొప్పమండప ముండెను. చిత్రఖచితచందనకాష్ఠావరణముచేఁ బరివేష్టితమైన యామండపోపరిభాగము స్వర్ణసూత్రసమన్వితములైన విచిత్రసూక్ష్మాలంకృతములగు వస్త్రములచే నావృతమైయుండెను. నేలపైనంతటను బలకలను బరచి వానిపై నొకవైపునుండి మఱియొకవైపువఱకు నతిమనోహరమైన రత్నకంబళము వేసియుండెను. అపూర్వమైన యావస్త్రగృహమధ్యమున వెండిమంచముపై పాలనురగవలెనున్న మృదుశయ్య విరచింపఁబడి యుండెను. యథోపయుక్తస్థానములయందుఁ గుర్చీలు సోఫాలుమొదలగునవి యమర్పఁబడియుండెను. అచ్చటచ్చట నత్యుత్తమములగు స్ఫటికపాత్రముల

యందు దీపములు వెలుఁగుచుండెను. నానావిధసుగంధములచే మందిర మంతయు నలరారుచుండెను. మందిరములోపలకు జనులెవ్వరును వచ్చుటలేదు

మానసింహ మహారాజాగృహములోపలఁ బ్రవేశించెను. ఆతని వెనుక విసనకఱ్ఱలనుచేఁబూని యిరువురుబానిసలు కూడవచ్చిరి. ఇంకొక సేవకురాలు బంగారుపాత్రముతో నీరునుదెచ్చెను. ఇంకొకతె తాంబూలపుఁబళ్లెమును జేతఁబూని వచ్చినిలుచుండియుండెను.

మహారాజు క్లాంతుడైవచ్చి శయ్యపైఁ బండుకొని "రాణియెచ్చటనున్నది?" అనియడిగెను.

దాసి — మహారాజుగారి భోజనపదార్థముల సిద్ధముచేయించుటకు వంటలక్కయొద్దకు వెళ్ళియున్నారు. ఇప్పుడేవచ్చెదరు.

మహా — తాంబూలమును నీవు నిప్పు డక్కరలేదు. నీవు పోవచ్చును.

ఉదకమును దాంబూలమును దెచ్చిన వారిరువురును వెడలిపోయిరి. వ్యజనధారిణులు మాత్ర మాజ్ఞానుసారముగ బాగుగవిసరుచుండిరి.

ఇంతలో మహారాజ్ఞియు లోపలకువచ్చెను. ఆమె ప్రౌఢవయస్క కాని ముప్పదిసంవత్సరములకు మించినవయసుగల దానివలెఁ గాన్పించుటలేదు. ఆమె కొంచెము పొట్టిగ నుండును. కాని; యింక గొంచెము పొడవుగనుండునేని యామెశరీర సౌందర్యమున కించుకహానిగలుగునేమోయని తోఁచుచుండును. ఆమెశరీరము స్థూలమై యుండలేదు. కాని, దేహమునం దెచ్చటను లోపముకాన్పించుటలేదు. ఆమెశరీరము నందంతటను లావణ్యమునుండి తొణుకులాడుచుండెను. పంచవింశతివర్షప్రాయయగు దేశీయ యువతిశరీరమునందుఁ గన్పట్టులావణ్యమువలెనే మహారాజ్ఞిశరీరలావణ్యమును సముజ్జ్వలమై కన్పట్టుచుండెను. ఆమెముఖచ్ఛాయ బంగారమును ధిక్కరించుచుండును. ఆమెశరీరమునందలి రక్తముకాలుచేతుల వ్రేళులనుండి పోవునేమోయని తోఁపించుచుండును. నేత్రములు యువతీనేత్రములవలెనే యుజ్జ్వలములైయుండెను. లలాటమున రేఖమాత్రములేదు. కృష్ణవర్ణ కేశరాశి కబరీబద్ధమైయుండెను.

భగవంతుఁడొసంగిన రూపము నభివృద్ధిచేసికొనుటకై మహారాజ్ఞి కృత్రిమాయాసమును బడుచుండఁగఁ బోయినను, నామె సౌందర్యమున కించుకంతయును హానికలుగలేదు. కాని, ఊర్మిళాదేవిమాత్రి మావిషయము నందును మిగుల యత్నించుచునేయుండెను. ఆమె యొక్కబరియందు ముత్యాలహారమును ధరించియుండెను కబరిపైభాగమునుండి వామ లలాటమువఱకును వజ్రఖచితమైన భూషణము వ్రేలాడుచుండెను. కర్ణములయందు నేత్రములను మిఱుమిట్లుగొలుపు కర్ణాభరణము లుండెను. వానికిముక్తాసమన్వితములైన కుచ్చులుండెను. కంఠమున నమూల్యమైన ముత్యాలహారము—హస్తమునందు నవరత్నఖచితములైన కంకణములు బాహువులయందలి మనోహరములగు బాజిబందులు. మరియు దేహముపై యథోపయుక్తములైన భూషణములుండెను. చరణములయందు మనోహరశబ్దములనీను మంజీరములుగలవు. అతిసూక్ష్మమైన బంగారపుజరీతోఁగూడిన నిలువుటంగీవంటి పావడ నామెధరించియుండెను. మరియు నామెముక్తాలంకృతమైన పీతవస్త్రపుగంచుకమును తొడిగికొనియెను. దానిపై నచ్చటచ్చట దూరదూరముగ బంగారపుపూవులు రచింపఁబడియుండెను ఊర్మిళాదేవి హాస్యమయియుఁ బ్రసన్నవదనయునుగాక పరిహాసనిపుణయుఁగూడనై యుండెను.

ఆమె తన శరీరశోభాసౌందర్యమును విలోకించుకొనుచు లోపలకుఁ బ్రవేశించెను. కాని యిప్పు డామెయొక్క తెరయే రాలేదు. ఆమె వెనుక పరమసుందరియైన యువతియొకర్తుకూడ వచ్చియుండెను. ఆ యువతి యవనతవదన— ధీర— మందగమన—

మహారాజ్ఞి వెనుక నమ్రవదనయైయున్న యాయువతిని మాన సింహుఁడు చూడలేదు.

మాన—ఒక్కనిమిష మీభువనమోహినిని జూడకుండ నుండుటకంటె నొకటిరెండుదినములు భోజనములేకుండ నుపవాసముండుట చాలమేలు.

ఊర్మిళ—ఏమహానుభావులుండుటచే నాకిదియంతయు విలాసమయముగ నగపడుచుండునో, యట్టిమీకు విందుచేయుటుచితము, ఆపనిలోనుండుటచేతనే నేనాలస్యముగ వచ్చితిని.

మాన — కాని, సుందరీ! ఏయదృష్టశాలి నీయధరసుధారస పానముచే సంతుష్టుఁడయ్యెనో యట్టివానికి విందులతోఁ బ్రయోజన మేమున్నది?

ఊ — ముసలివారైనకొలఁదిని హాస్యరసము వృద్ధియై పొంగి పొరలుచున్నది కాఁబోలును?

మాన — అందుల కొక కారణమున్నది. ఒకయేఁడు వయసు హెచ్చినకొలఁదిని చిన్నపిల్లవై యీవయసునందిట్లు రసవతివై యుండు నిన్నుఁ జూచుటచే హాస్యరసము దానియంతట నదియే యుబికి పొరలుచున్నది.

మహారాజు వాక్యములు క్రమక్రమముగా మేరమీరి గాఢతరములగునని తెలిసికొని యూర్మిళ యొకవైపునకు జరగి నిలుచుండెను. అంతట నామెవెనుకనున్న నవీనబాలిక మహారాజుదృష్టిపథమున బడియెను. అతఁ డతికుతూహలభావముతో "ఈబిడ్డయెవ్వరు?" అని యడిగెను.

ఊ — ఈమె చాలకాలముక్రిందట నాకుఁ బరిచితయైయున్న నాసెచ్చెలితనయ. మహారాజునకు వందనముచేయవలెనని వచ్చినది.

నవీనయు నత్యంతసంభ్రమముతోఁ జీరను సవరించుకొనివచ్చి మానసింహునిపాదముల కెఱఁగి యాతనిపాదధూళిని తనశిరసున ధరించుకొనియెను. ఆమెనేత్రము లించుక బాష్పావృతములయ్యెను. కాని, యాసంగతి నెవ్వరును గ్రహింపలేదు. ఆబాలికయు శిరసును బాగుగ వంచుకొని మహారాజ్ఞికడకువచ్చి నిలుచుండెను.

మాన — ఈబాలిక సాక్షాల్లక్ష్మీవలెనున్నది. రూపమునందును మిగుల సౌందర్యవతి నీకీమె యెక్కడదొరకినది?

ఊ — ఈబిడ్డ తల్లితోఁగూడ జగన్నాథస్వామి దర్శనమునకైవచ్చినది. ఈమధ్యాహ్నమున నా స్నేహితురాలు నన్నుఁ జూచుటకై వచ్చి చూచివెళ్ళిపోయినది. నేనీబాలికను విడిచిపుచ్చుట కంగీకరింపనైతిని. ఈమెను గొన్నిదినములు నాకడనుంచికొందునని చెప్పి యామెను బంపివేసితిని.

భగవంతుఁడొసంగిన రూపము నభివృద్ధిచేసికొనుటకై మహారాజ్ఞి కృత్రిమాయాసమును బడుచుండకపోయినను, నామె సౌందర్యమున కించుకంతయును హానికలుగలేదు. కాని, ఊర్మిళాదేవిమాత్ర మావిషయమునందును మిగుల యత్నించుచునేయుండెను. ఆమె యొకబరియందు ముత్యాలహారమును ధరించియుండెను. కబరిపైభాగమునుండి వామలలాటమునవఱకును వజ్రఖచితమైన భూషణము వ్రేలాడుచుండెను. కర్ణములయందు నేత్రములను మిఱుమిట్లుగొలుపు కర్ణాభరణము లుండెను. వానికిముక్తాసమన్వితములైన కుచ్చులుండెను. కంఠమున నమూల్యమైన ముత్యాలహారము—హస్తములందు నవరత్నఖచితములైన కంకణములు బాహువులయందలి మనోహరములగు బాజిబందులు. మరియు దేహముపై యథోపయుక్తములైన భూషణములుండెను. చరణములయందు మనోహరశబ్దము లనీను మంజీరములుగలవు. అతిసూక్ష్మమైన బంగారుపుజరీతోఁగూడిన నిలువుటంగీవంటి పావడ నామె ధరించియుండెను. మరియు నామెముక్తాలంకృతమైన పీతవర్ణపుఁగంచుకమును తొడిగికొనియెను. దానిపై నచ్చటచ్చట దూరదూరముగ బంగారపుపూవులు రచింపఁబడియుండెను. ఊర్మిళాదేవి హాస్యమయియుఁ బ్రసన్నవదనయును గాక పరిహాసనిపుణయుఁగూడనై యుండెను.

ఆమె తన శరీరశోభాసౌందర్యమును విలోకించుకొనుచు లోపలకుఁ బ్రవేశించెను. కాని యిప్పుడామెయొక్కతెయే రాలేదు. ఆమె వెనుక పరమసుందరియైన యువతియొకర్తుకూడ వచ్చియుండెను. ఆ యువతి యవనతవదన— ధీర— మందగమన—

మహారాజ్ఞి వెనుక నమ్రవదనయైయున్న యాయువతిని మానసింహుఁడు చూడలేదు.

మాన—ఒక్కనిమిష మీభువనమోహినిని జూడకుండ నుండుటకంటె నొకటిరెండుదినములు భోజనములేకుండ నుపవాసముండుట చాలమేలు.

ఊర్మిళ—ఏమహానుభావులుండుటచే నాకిదియంతయు విలాసమయముగ నగపడుచుండునో, యట్టిమీకు విందుచేయుటుచితము, ఆపనిలోనుండుటచేతనే నేనాలస్యముగ వచ్చితిని.

మాన — కాని, సుందరీ! ఏయదృష్టశాలి నీయధరసుధారస పానముచే నమృతుఁడయ్యెనో యట్టివానికి బిందులతోఁ బ్రయోజన మేమున్నది?

ఊర్మి — ముసలివారైనకొలఁదిని హాస్యరసము వృద్ధియై పొంగి పొరలుచున్నది కాఁబోలును?

మాన — అందుల కొక కారణమున్నది. ఒకయేఁడు వయసు హెచ్చినకొలఁదిని చిన్నపిల్లనై యీవయసునందిట్లు రసవతివై యుండు నిన్నుఁ జూచుటచే హాస్యరసము దానియంతట నదియే యుబికి పొరలుచున్నది.

మహారాజువాక్యములు క్రమక్రమముగా మేరమీరి గాఢతరములగునని తెలిసికొని యూర్మిళ యొకవైపునకు జరగి నిలుచుండెను. అంతట నామె వెనుకనున్న నవీనబాలిక మహారాజుదృష్టిపథమున బడియెను. అతఁ డతికుతూహలభావముతో "ఈబిడ్డయెవ్వరు?" అని యడిగెను.

ఊర్మి — ఈమె చాలకాలముక్రిందట నాకుఁ బరిచితయై యున్న నానెచ్చెలితనయ. మహారాజునకు వందనముచేయవలెనని వచ్చినది.

నవీనయు నత్యంతసంభ్రమముతోఁ జీరను సవరించుకొనివచ్చి మానసింహానిపదముల కెఱఁగి యాతనిపాదధూళిని తనశిరమున ధరించుకొనియెను. ఆమెనేత్రములు గొంచుక బాష్పావృతములయ్యెను. కాని, యాసంగతి నెవ్వరును గ్రహింపలేదు. ఆబాలికయు శిరమును బాగుగ వంచుకొని మహారాజునకడకువచ్చి నిలుచుండెను.

మాన — ఈబాలిక సాక్షాల్లక్ష్మివలెనున్నది. రూపమునందును మిగుల సౌందర్యవతి నీకీమె యెక్కడదొరకినది?

ఊర్మి — ఈబిడ్డ తల్లితోఁగూడ జగన్నాథస్వామి దర్శనమునకైవచ్చినది. ఈమధ్యాహ్నమున నా స్నేహితురాలు నన్నుఁ జూచుటకై వచ్చి చూచివెళ్ళిపోయినది. నేనీబాలికను విడిచిపుచ్చుట కంగీకరింపనైతిని. ఈమెను గొన్నిదినములు నాకడనుంచికొందునని చెప్పి యామెను బంపివేసితిని.

మాన—మంచిపనిచేసితివి ఈబిడ్డ మిగులసుశీల అత్యంతకోమలస్వభావముకలది లక్షణములన్నియుఁజూడఁ జాలభాగ్యవతివలెఁ గన్పట్టుచున్నది. ఈమెకుఁ బరిణయమైనదా ?

ఊ—పరిణయమైనది. ఆవివాహయమున మహారాజుసమక్షమున నేనొకయభియోగమును దేవలసియున్నది అని యిప్పుడువలసు. వేఱొక దినమున మనవిచేసెదను.

మా—నీయిష్టము వచ్చినట్లు చేయుము. ఈబిడ్డ కసనుకూలన మేమియు లేకుండునట్లు తగినయేర్పాటులను గావించితివా ?

ఊ—కావించితిని.

మహారాజు శయ్యపైఁబరుండుచు "చాల నుడుకగనున్నది. చెమట శరీరమునుండి ప్రవహించుచున్నది" అనియెను.

ఊర్మిళ వేఱొకదాసిని పిలువవలయునని యత్నించుచుండెను. ఆసుంచముపక్క నొకవీవనపడియుండెను. బాలిక మెల్లమెల్లగ ముందునకుఁబోయి యావీవనను గైకొని మహారాజునకు వీవఁదొడంగెను.

మహారాజు "బిడ్డా! నీకెందులకు ? పరిచారికలు వచ్చెదరు. నీ చేయి నొప్పియెత్తును" అనియెను.

యువతి యతిమధురస్వరముతో "మీ సేవలభించుట నాకుఁ బరమసౌభాగ్యము" అనియెను.

మహారాజూర్మిళను దేశించి "ఈబాలిక పేరెవ్వరు ?" అని యడిగెను.

ఊ—రాజలక్ష్మి.

మా—మిక్కిలి సొగసైన పేరు. నిశ్చయముగా నీమె రాజలక్ష్మియే యగును. ఈలక్ష్మి యెవనియింటనుండునో యాతఁడు లక్ష్మితోఁ గూడిన రాజగుటకు సందేహములేదు.

ఇంతలో నిరువురు పరిచారికలు వచ్చిరి. మహారాజు "నీవు వీవనను విడువుము. వారు విసరెదరు నీకుఁ గష్టమెందులకు ?" అనియెను.

రాజలక్ష్మి—కష్టములేమ మీయాజ్ఞకు వ్యతిరేకముచేయ గాదని నేనీపీవనను విడుచుచున్నాను.

రాజలక్ష్మి పీననటనుంచి మెల్లమెల్లగజరగి యూర్మిళ వెనుకకు వచ్చి నిలువఁబడియెను.

ఊ—భోజనము సిద్ధముసేయుమని యెదరా ? రాత్రిపొద్దు పోయినది.

మా—నీయిష్టము.

రాజలక్ష్మి యూర్మిళహస్తముఁబట్టుకొని యప్పటస్వరముతో "అమ్మా ! ఆజ్ఞయిమ్మా, నేనుపోయి యన్నియును జక్కఁగా సిద్ధము చేసెదను." అనియెను.

ఊర్మిళయు మహారాజుముఖమును జూచుచు "మంచిది నీవు పోయి చూడుము. నేనును వెంటనే వచ్చెదను" అనియెను.

రాజలక్ష్మి వెడలిపోయెను కొంచెముసేపయినపిదప మానసింహ మహారాజూర్మిళతోఁగూడ భోజనశాలకేగెను. వారక్కడకువచ్చునప్పటికే రాజలక్ష్మి యన్నికార్యములను జక్కఁగా సిద్ధముచేసియుంచెను. అదిచూచి మహారాజు మిగుల సంతృప్తుడయ్యెను.

అదిమొదలు రాజలక్ష్మి మహారాజునకుఁ దక్షిణముగా నుపచారములుసేయుటయందు నియుక్తయగుచుండెను. మహారాజంతఃపురమునకు వచ్చినతోడనే రాజలక్ష్మిచేసిన ప్రతికార్యమును సర్వాంగసుందరమై మహారాజున కత్యంతసంతోషదాయక మగుచుండెను. అందువలన మహారాజునకు శుశ్రూషసేయు భారమంతయు రాజలక్ష్మి మీఁదనే పడియెను మూఁడుదినములకే, రాజలక్ష్మిచేయని కార్యముల యందు మహారాజున కించుకంతయును దృప్తిలేకుండెను. ఆమె చేసిన కార్యమే యుత్తమమయినదని మహారాజు తలంచుచుండెను.

పదునాల్గవ ప్రకరణము.

విజ్ఞాననిధియు వృద్ధుడునైన పఠానుల మంత్రి ఖాజాయిసాఖాను కాలదేవత కాహారమైపోయెను. సామాన్యమైన జ్వరమువచ్చి తన్మూలమున నుదరామయవ్యాధిపీడితుఁడైన యాతని జీవిత మంతలో నంతమైపోయెను. నవాబులగు సులేమానస్మాన్ ఖాను లిద్దరును ఖాజాయి సాఖానునెడల భక్తిశ్రద్ధలనే గలిగియుండెడివారు. వారిరువురును మంత్రి సమాధి కార్యముల నత్యంతశ్రద్ధతో నెరవేర్చిరి. ఆతనికి బదులుగ మంత్రిపదవియందు ఖిజర్ ఖానును నియమించిరి. ఖిజర్ ఖాను సాహసికుఁడు. యుద్ధప్రియుఁడు ఆతఁడు నవాబు అస్మాన్ ఖానున కత్యంతము ప్రీతిపాత్రుఁడై యుండెను. ఈ నూతనామాత్యునకు నలుబదియారు వర్షములకంటె నెక్కుడువయసులేదు. అస్మాన్ ఖాను, నీతఁడు ననేక విషయములలో నేకాభిప్రాయులగుచుండిరి అందుచేతనే యస్మాన్ ఖానీతనిని మంత్రిపదవియందు నియోగించెను

సులేమానును, అస్మానును వేఱువేఱు స్వభావములు కలవారని మొట్టమొదట చెప్పియున్నాము మంత్రి ఖాజాయిసాఖాను లోకాంతరగతుఁడైనపిదప నవాబు లిరువురును జేరి యాలోచించి యికముందు రాజకార్యములు మంత్రిమీఁదఁ బెట్టకుండ నస్మాన్ ఖాను స్వయముగనే నెరవేర్చుచుండు నట్లేర్పాటుచేసికొనిరి. సులేమాన్ ఖాను రాజకార్యవేత్త కాకపోవుటచే నాతఁడాభారమును వహింప నిష్టపడలేదు. ఆతఁడు భోగ విలాసములయందుఁ బ్రియత్వుఁడై యందుల కనువగు నుపకరణములకు వ్యాఘాతముఁ గలుగకుండ జరుగుచున్నచోఁ దాను చరితార్థుఁడనగుదునని తలపోయుచుండెను. అస్మానుఖాను చేసిన యేర్పాటులకు వ్యతిరేకముగ నాతఁడేమియు మాటాడుటలేదు.

ఆయేర్పాటుల ననుసరించి కార్యములు జరుగుట కారంభమయ్యెను. అస్మాన్ ఖానునిపేర రాజ్యవిధులు, శాసనపాలనములు నిర్వహింపఁబడుచుండెను. ఆతనిపేరుతో రాజాజ్ఞ ప్రచారమగుచుండెను.

ఈసమాచారములన్నియు మానసింహమహారాజునకుఁ దెలియవచ్చెను. పురుషోత్తమ పట్టణమునకు వచ్చిననవాబుదూత వీనినన్నింటిని మహారాజునకు విన్నవించుటయేగాక నవాబువ్రాసినయుత్తరమును మానసింహునకిచ్చెను. మానసింహుఁడు రాజ్యసంబంధమైన యీ పరివర్తనలను దక్షిణమే యక్బరుషాదుషహాకు వ్రాసి పంపించెను.

పురుషోత్తమ నందు మానసింహుఁ డొకవారముదినము లుండఁదలఁచుకొని వచ్చెను. అతఁడువచ్చి యప్పుడే పదిదినములైనది. అయినను శిబిరములనెత్తుట కాజ్ఞయిడలేదు. ఆవిషయమునఁ దనయభిప్రాయము నాతఁడెవ్వారితోడను వ్యక్తపఱచినట్లు గన్పట్టుటలేదు.

మానసింహుఁడు రామచంద్రదేవునితో నోరిస్సాదేశ శాసనాది విషయములనుగూర్చి యప్పుడప్పుడాలోచించుచుండెను. వారు తుదకిట్లని స్థిరపరచుకొనిరి—"ఉస్మాన్ ఖాను వర్తమానసంధి నియమములకెక్కువదినములు కట్టువడియుండఁడు. ఆతని ప్రకృతి యత్యంత దుర్గమనీయమైనది ఆతఁడత్యంత తీవ్రస్వభావముగలవాఁడు అందుచేఁ బ్రస్తుతావస్థతో సంతృప్తినొంది యుండఁజాలఁడు. మరియు నాతఁడు ప్రస్తుతమున మానసింహుని విషయమున నడపిన వ్యవహారమంతయు నౌద్ధత్యప్రదర్శకమై సంప దలక్షణసూచకముగఁ, గన్పట్టుచుండెను. ఆతఁడు వచ్చి మానసింహమహారాజును జూడలేదు. మానసింహుఁడు వ్రాసినయుత్తరమునకు సరియైనప్రత్యుత్తరము నీయలేదు. ప్రవాసమునందున్నపుడు మానసింహునకుఁ గావలసినవానినిగూర్చి విచారించి కనుగొనుటయు లేదు. ఇదియంతయుఁ బరికించి చూచినచో నవాబు వాదుషహా గౌరవానురాగముల నభిలషించుచున్నట్లు కాన్పించుటలేదు. మానసింహుని విరాగభావము నాతఁడు గ్రహియించినట్లు లేదు. ఆతని యాత్మీయతను దృఢపఱచుకొనవలయునను నభిలాష యాతనికున్నట్లు తోఁచుటలేదు. సంధియగుటకు బూర్వము మానసింహుఁడు యుద్ధమునకు సిద్ధముకాలేదు. ఇప్పుడాతఁడు యుద్ధమునకు సిద్ధమై యుండెను. అయినను సంధికి వ్యతిరేకముగ యుద్ధముసేయుటయం దాతని కిష్టము లేదు. పఠానులు సంధినియమములను మీరకపోయినచో యుద్ధమునకు దిగకూడదని మానసింహుఁడు నిశ్చయించుకొనియెను.

నవాబిప్పుడు మహారాజును జూడవలయునని పూరినగరమునకు విచ్చేసెను. సన్మానప్రదర్శనార్థమై యాతఁడు రాలేను అతని కాయభిప్రాయమే యున్నచో మొదటనే వచ్చియుండును. ఈరాకకు వేఱు కారణములున్నవి నవాబు తనవిషయమునుగూర్చి మాటలాడవలయునని తలఁచి యందుకొఱకై వచ్చి తనరాకను మానసింహున కెఱింగించెను.

అపరాహ్ణకాలమున మహారాజు సభామండపమునం దాసీనుఁడై యుండెను. మిత్రిమండలియుఁ బరివారజనమేకాకుండ మహారాజగు రామచంద్రదేవుఁడు కూడ నచ్చట నుండెను. ఆసమయమున నస్మాన్‌ఖా నచ్చటకు వచ్చెను.

నవాబువచ్చుసమయమునకు సరిగా భేరీ, నగారా, కాహళ మొదలగువాద్యధ్వనులు ఘోషించెను. తూర్యధ్వనులగ్యెను. మహారాజటనున్నవారితో మండపద్వారమునకువచ్చెను వందిమాగధులు హెచ్చరికలను దెల్పుచుండిరి ఆక్షణమునందే యస్మాన్‌ఖాను వారినందఱ నెదుర్కొనియెను. మహారాజాతనిని యథావిహితశిష్టాచారములతో గౌరవించెను. నవాబుకొఱ కొకవిచిత్రసింహాసనము వేయఁబడి యుండెను. అస్మాన్‌ఖానందుపైఁ గూర్చుండెను.

ఎట్టిసుందరసౌమ్యమూర్తి ?—కొంచెము చింతాభావము—కొంచెము సందిగ్ధభావము..—అందుచే నించుక మ్లానభావముతోనున్న యస్మాన్‌ఖానునిమూర్తి యెంతశోభామయమైయున్నది ? అతిమనోహరములగునుడువులచే నాతనిశరీరము సమాచ్ఛన్నమై యుండెను. వామపార్శ్వమున నవరత్నఖచితమైన యొరయందుఁ గూర్పఁబడినఖడ్గము కటినుండి నేలనుదాకుచు వ్రేలాడుచుండెను. మస్తకమున నత్యంత శోభామయమైన యుష్ణీషము ప్రకాశించుచుండెను.

నవాబు పరివారమునందుఁ బ్రతిమనుష్యునిగూర్చియు, క్షేమసమాచారము మొదలగుకుశలప్రశ్నలైనపిదప మానసింహమహారాజు పరలోకగతుఁడైనమంత్రి యిసాఖానుని వ్యాధి, మరణము, సమాధి, మొదలగువానినిగూర్చి చాలసేపడిగి తెలిసికొని ప్రధానశిరోమణియైన యాతనిచేఁతలను గొంతసేపు కీర్తించి పిమ్మట "ఒరిస్సాదేశమునకు

వచ్చియున్నను నాకు, ఒరిస్సా దేశపు నవాబుల సందర్శనము లభించునని నేననుకొనలేదు. ఇప్పుడు మీరాక మాయదృష్టసౌభాగ్యములకుఁ గారణమని తలంచుచున్నాను.” అనియెను.

మహారాజాజ్ఞీన శ్లేషపూర్ణమైన యీవాక్య మస్మానునిహృదయమునకుఁ దక్కెను. అతఁడించుకసేపు చింతించి “మహారాజులు నిజమైన తిచ్చివారు. మాపైదయయుంచి మమ్ముఁ జూచునాకాంక్ష యుండుట చేతనే మాకు దర్శన మొసంగి మమ్ములను గృతార్థులను జేసినారు. ఆత్మీయులసందర్శనలాభము సౌభాగ్యప్రదమని తలంచుటకు సందేహము లేదు కాని, యాత్మీయులలోఁ బరిగణింపఁబడు నదృష్టము మాకు లేకపోయినది. అట్టియున్నచో “హాజరుకావలయును” అను “హుకుము” వచ్చియుండదు. ఎవరు హుకుమునకు దాసులో, అట్టివారిదర్శనము మహాభాగ్యముగాఁ బరిగణించుట కవకాశము లేదు” అనియెను.

మానసింహునకు సంపూర్ణప్రత్యుత్తరమే వచ్చినది. సంపూర్ణమునకు హెచ్చుగనే వచ్చినదనవచ్చును. ప్రత్యుత్తర మస్పష్టమైనది కాదు. శ్లేషపూర్ణము కాదు. వ్యంగ్యబోధకము కాదు. మానసింహుఁడు కొంచెము విసుఁగుకొని స్పష్టముగాఁ జెప్పవలయుననియే నిశ్చయముచేసికొని “హుకుమునకు దాసుఁడుగూడ నొకానొకసమయమునఁ బరమాత్మీయుఁడగును. అది వాని గుణమునుబట్టియు, దక్షతనుబట్టియు నుండును. నవాబులు లోఁబడియుండుట కొప్పికొనిరి. వారలాత్మీయులగుటయు, గాకపోవుటయు వారి యిచ్ఛాధీనమైయుండును” అనియెను.

అస్మాన్‌ఖాను మిగులదుఃఖాక్రాంతుఁడయ్యెను. ఆతని మొగమెఱ్ఱవడియెను. మానసింహుఁ డాతనిసమక్షముననే యాతఁడు హుకుమునకు దాసుఁడనట్లు స్పష్టముగాఁ జెప్పినట్లయ్యెను. అస్మానుని యోర్పునకు మేర లేదు. పరాక్రమము, సాహసము, వీరత్వము, నాతనికడ సంపూర్ణముగ నుండెను. సర్వసామాన్యముగా నామహాగుణములతో సహనము చిరవిరోధమును గలిగియుండును. కాని యస్మాన్‌ఖానుని హృదయక్షేత్రమున సహనశ్రీయు పరస్పరవిరోధగుణములు స్వేచ్ఛగా వర్తిల్లుచుండెను. అయేషా ప్రేమవ్యాపారమునందు నస్మాన్‌ఖానుని

యసాధారణసహిష్ణుతాగుణసంచయము నిత్యమును మనకుఁ గాన్పించుచునే యున్నది. ఇప్పుడును నస్మార్ ఖా నసాధారణమైన యోర్పుతో స్థిరభావమును దాల్చియుండెను. అతఁడుచాలసేపు నీరవుఁడైయుండి పిదప నీవిధముగఁ బ్రత్యుత్తరమిచ్చెను.

“ వంగదేశపుసుబేదారగు నోమానసింహబహద్దూర్ ! నేను మీతో వాదములాడుటకురాలేదు. మీవంటివారితోడి వాగ్వాదము నాకుశోభింపదు. అనేకమహావిషయములనుగూర్చి మీతో నాలోచింపవలయునని నాకభిలాషకలదు. అవి యుభయులకు నిష్టానిష్టసంబంధమును గలిగియున్నవై యున్నయవి. కాని దౌర్భాగ్యవశమున మీరిప్పు డేభావముతో మాటలాడఁబ్రారంభించిరో యాభావమును దెలిసికొనినపిదప మీతో నావిషయములనుగూర్చి యాలోచించుట యుక్తముకాదని తోఁచుచున్నది. నేనిప్పుడే మీశిబిరమునుండి వెడలిపోవుచున్నాఁడను. కాని మీకడ సెలవుఁగైకొనుటకుఁబూర్వము మీతో నొకమాట చెప్పుటకు బాధ్యుఁడనైయున్నాఁడను. ఆవిషయము నాగృహకృత్యసంబంధమైనది. దానిని వెల్లడిసేయుట సిగ్గులచేటు. అయినను ధర్మమును, వివేకమును, న్యాయపరతయు, మీకావిషయమును దెలియఁ జేయ నన్ను వేవిధముల పురికొల్పుచున్నవి. అందుచే దానిని మీకెఱింగించుట నాప్రధానకర్తవ్యము. మీరు దానిని విననిష్టపడెదరా?”

మా—మీరు చెప్పునది వినుటకు నాకాక్షేపణమేమియును లేదు. మీతో నేవిధముగను విరోధమును దెచ్చిపెట్టుకొనవలయునను నభిప్రాయము నాకు లేదు. మీరు నాతో సఖ్యభావమునువీడకుండ నుండుట వివేకకార్యమని మీకుఁ బదింబదిగఁ జెప్పుచున్నాఁడను.

అ—అసంగతులన్నియు నిప్పుడువలదు. అప్రియకరములగు నామాటలనుగూర్చి యాలోచించుటకు నాకిప్పు డిష్టములేదు. నేను మిమ్ముల నొకవిషయమునుగూర్చి యడుగఁదలఁచినాఁడను. మీరు మీతనయుఁడైన జగత్సింహునకు యావజ్జీవకారాగారవాసశిక్ష విధించియున్నారు. ఆవీరపురుషున కేకారణమువలన నట్టిశిక్షవిధించిరో

యాకారణములలో నవాబునందినియగు నయేషాపరిణయ ప్రకాశముకూడ నొక కారణముగాఁ గైకొనిరని విని యున్నాఁడను. అది సత్యమేనా ?

మానసింహుఁడు కొంచెము వెనుకముందుచూచి పిదప "అయేషాయం దనురాగియై యామెహృదయమునఁ బ్రేమోత్పాదన మొనరించుట జగత్సింహునియపరాధములలో నొకమహాపరాధమే యగును. కాని యాయొక్కయపరాధమునకే యాశిక్ష విధింపఁబడలేదు. అతఁ డవిధేయుఁడై రాజకార్యములయం దశ్రద్ధను జూపినాఁడు మఱియు శత్రువులతో స్నేహసూత్రమున బద్ధుఁడైనాఁడు. అవియన్నియు గొప్పయపరాధములు. అందుచే నాతని కాదండన విధింపఁబడినది" అనియెను.

అ—ఆతనికి విధింపఁబడినదండనను గూర్చిగాని, శిక్షయొక్క యుక్తాయుక్తములనుగూర్చిగాని, యాతఁడు చేసినకార్యములనుగూర్చిగాని, వానియందలి ప్రయోజనమునుగూర్చిగాని మాటలాడుటకు నాకిప్పు డేమియు నధికారము లేదు. ఆసంగతులన్నియు నాకుఁ దెలియును. అందుచే వానిని విని, వానినిగూర్చి మాటలాడినందువలన నాకేమియుఁ బ్రయోజనము లేదు. జగత్సింహుఁడు నాకు శత్రువు. అనేక కారణములచే నేనాతనిహితమును గోరను. కాని నీచమానవులవలె నిష్కారణముగ శత్రువున కధఃపతనము గలుగుచుండ నేను చూడఁజాలను. ఏమనుష్యుఁడైన నితరుఁ డపరాధము లేనిదే నిర్నిమిత్తముగా దూషితుఁడగుచుండఁ జూచి యూరకుండఁగలఁడా ? అందుచే నారహస్యమును మీకుఁ దెలుపనుద్యుక్తుఁడనైతిని.

మహా—మీయభిప్రాయమును స్పష్టముగాఁ జెప్పవచ్చును.

అ—అయేషా పరిణయసంబంధమున జగత్సింహుఁడు సంపూర్ణముగా నిరపరాధి. మనోవాక్కాయకర్మములచే నాతఁ డెప్పుడు నయేషాయందుఁ బ్రణయమును గనఁబరుపలేదు. అయేషా తనంతట తానే యాతనియెడ ననురాగిణియైనది. ఆపరిణయవృత్తాంతము నయేషావలన వినినపిమ్మటఁగూడ నాతఁ డెప్పుడును దనహృదయ

మున నామె ప్రేమకుఁ బాపియ లేదు. ఒక్కదినమును గన్నైన మం ప్రణయసూచకములగు మాటలాడి, అయేషా యుత్సాహము నాతడభివృద్ధి పరుపలేదు. జగత్సింహుఁడు నాకుఁ బరమశత్రువైనను సత్యముకొఱకును న్యాయముకొఱకును, ధర్మముకొఱకును నేనీమాటలను మీకుఁ దెలుపుటకు బాధ్యుఁడనై యున్నాఁడను. నేనాక రహస్యమును నిర్వహించి నామనోభారమును దీసివేయఁగలిగితిని.

మా—అట్లయినచో మీకు జగత్సింహునితో ద్వంద్వయుద్ధ మేలసంప్రాప్తమైనది?

అస్మాన్ ఖాను లజ్జాయుక్తమగు చిఱునగవుతో "అనృత్తాంతమునుగూడ మీరు తెలిసికొంటిరా? మీరేమైనది అయేషా నాజీవనమునకు ధ్రువతార. అయేషాను లక్ష్యమునందుంచుకొని నేను ప్రాణములను నిలుపుకొనుచున్నాఁడను. కాని, అయేషాహృదయము జగత్సింహునితో సంపూర్ణముగా నిండియున్నది. ఆ హృదయమునందు నిర్భాగ్యున కించుకంతయును దావు లేదు. అందుచే జగత్సింహుఁడు నాకు వధ్యుఁడు. పరమశత్రువు. జగత్సింహుని వేగప్రపంచమున విలుప్తమైపోయినచో నయేషాహృదయమునం దేమియును లేకపోవును. అప్పుడా స్థానమున నాకించుక తావు దొరకఁగలదు. ఇదియే తుదియాశ. ఆయాశను నాహృదయమున నిడికొని ప్రాణధారణము సేయుచున్నాఁడను. జగత్సింహు ద్వంద్వయుద్ధమునఁ బరాజయము నొనరింపలేకయేపోయితిని. మంచికాలము సంప్రాప్తమైనప్పు డాతనిని నాశనము చేయవలయునని నాసంకల్పము. జగత్సింహుఁడు యావజ్జీవమును కారాగారమునందుండునేని నామనోరథము నీడేర్చుకొనుటకు సమయము దొరకదు. ఆతఁడు జీవించియున్నచో నయేషా యాతనిని మఱచిపోవుననునాశ నాకు లేదు. జగత్సింహునిమరణమే నాకు వాంఛనీయమైనది.

మా—మీశత్రుత్వము మిగుల నద్భుతమునుగలుగఁజేయు నదిగ నున్నది. మీశత్రువుపై నారోపింపఁబడిన మిథ్యాపవాదమును బోఁగొట్టి యాతనినిర్దోషతను సప్రమాణముగ ధ్రువపర్చితిరి. అట్లయ్యును నిత్యము నాతనిమరణము మిగులనాత్రముతో నెదురుచూచుచున్నారు.

స్వ...ధర్మశాసనము. స్వార్థపరియోజనము. ఈ రెండుపరిస్థితులను వశీకరించుకొనుటచే మీ విచారణవిషయమున మిగుల ఖ్యాతిల్లుచున్నారు. కాని, మీ మాటలతో నిప్పుడు ప్రయోజనములేదు. నేను చెప్పవలసినది ముఖ్యమైనది. ఇక సెలవు గైకొనియెదను.

ఇప్పుడు రాజకీయవిషయములను నొకటిరెండుమాటల నడిగెదను. మీవలన నేను తెలిసికొనదలచిన యంశములున్నవి. మీ కాతిథ్యసత్కారములను జేయవలయునని నాకభీష్టముగలదు.

అస్మానుఖాను సింహాసనమునుండి లేచి "రాజకీయవిషయమున బ్రతికినను గాని, మరణించినను గాని నా కార్యము నెరవేర్పగలను. మిగిలియున్న పాండిత్యవిషయమున ... ఎవరూహానికలుగనను దాసులోయట్టివారి విషయమున శిష్టాచారముగా నే ... నపోయినను హానియుండదు. నేనిప్పుడే వెడలిపోయెదను" అనియెను.

అచ్చటనున్నవారి కందరకును "సలాము" చేసి గౌరవించి యస్మానుఖాను మండపమునుండి వెడలిపోయెను.

మానసింహమహారాజు, రామచంద్రమహారాజు మిగిలినమిత్రులు మొదలగువారందరును "పఠానులకును మొగలాయీలకును గల సంధికవసానము సంభవించుటకిక నెంతయో కాలము పట్టదు" అనియనుకొనిరి.

మానసింహుడు చింతాక్రాంతచిత్తముతో సభనుముగించి జగన్నాథస్వామికి కానుకసమర్పించుటకై ప్రపుప్రయత్నము చేయం జొచ్చెను.

పదునైదవ ప్రకరణము.

మానసింహుడు ఓరిస్సా దేశమునుండి వెడలిపోయెను. స్వర్ణదుర్గమునందున్న నవాబగు నస్మానుఖానునకు సర్వవృత్తాంతములును తెలిసినవి. నవాబుయొక్క గుప్తచారులు చుట్టుచుట్టునందును గుట్టుగుట్టుయందును నివసించియుండిరి.

నవాబు మానసింహమహారాజును జూచినంతనే యురిసి పోయియుం డెను. కాని యందలిఫల మేపటియువారికిని సంతోషజనకము కాలేదు నవాబు మహారాజునుజూచుటకు ప్రాకారి వెళ్ళినపుడే మహారాజు రిస్సాను విడిచి వెళ్ళుటకుఁబూర్వము మహారాజు నాకనుపచ్చి నవాబునుజూడ వలసియున్నదనియు నట్లుచేయనిదే యొరిస్సానుండి వెడలిపోవుటసరిగా నుండలేదనియు, నదిపఠానులహృదయమునకుఁ జాలబాధాకరముగ నుం డెననియు వేరుగఁ జెప్పనక్కరలేదు.

అస్మాన్‌ఖానునకు సంధినియమములను గొలదికాలములోనే భంగముచేయవలయుననుయభిప్రాయము కలిగెను అవమానజనకములగు నాకార్యములకు సహించికొనుచు సంధిని సంరక్షించుట యసంభవము. సామాన్యముగా జనులందరును పఠానులేసంధికిభంగము కలుగఁజేసిరని యనుకొందురని యస్మాన్‌ఖానెఱుంగును. కాని ప్రకృతప్రస్తావమున మానసింహమహారాజే సంధినియమములను విచ్ఛేదనము చేసెనని చెప్పెదరు.

నవాబు రణసన్నాహములనన్నిటిని జేయుచుండెను. యుద్ధమున జయముగలిగినను, నపజయముగలిగినను సరియే కాని యుద్ధముచేయనిదే మాత్రము మొగలాయీల యధికారము నంగీకరించుట కస్మాన్‌ఖానున కిష్టములేదు. ఆతఁడావిషయమున విశేషప్రయత్నముఁను జేయుచుండె ను. ఆతనిననుసరించు మంత్రి సహాయమున సహాయముగ ప్రోత్సహించుచుఁ బనిసేయుచుండెను.

దుర్గమునందలి యొకప్రాసాదమున నస్మాన్‌ఖానొక్కఁడునుగూ ర్చుండి యేదియో యోచించుకొనుచుండెను. ఇంతలో నాప్రాసాదము నకుఁజేరియున్న యంతఃపురద్వారము తెఱవఁబడియెను. లోపలినుండి "ఇప్పుడు నవాబుగారొక్కరే కూర్చుండియున్నారు, ఒక్కింతసేపు నేను నవాబుగారిసన్నిధికి రావచ్చునా?" అనియెవరో యడిగినట్లయ్యెను.

అది యయేషాకంఠస్వరము. అయేషాయొక దినమునందైనన్నులో పలిమహాలునువీడి యివ్వల కాలుఁబెట్టియుండలేదు. ప్రతినిమిషమునను మనసునందామెను ధ్యానముసేయుచున్న యస్మాన్‌ఖానుసైతమామెను

చూచుటకు లోపలకుఁబోయి యామెకు విరక్తి కలిగించుటకు భయపడు చుండెను. అప్రియయేషా యిప్పుడు తనంతటతానే యెంటరిగవచ్చి యస్మాక్ ఖానుని చూడనిష్టపడుచుండెను. అస్మాన్ ఖానాకంఠస్వరము నువినినతోడనే చకితుఁడై "అయేషా! వచ్చిచూచుట కనుజ్ఞను వేఁడు చున్నావా? నేఁడేమి యాశ్చర్యమైనమాట! చూడవలసిన యావశ్యకమే యున్నచో నీవుస్మరించినంత మాత్రమున నీసన్నిధినుండనా? రమ్ము. ఇచ్చటమరెవ్వరును లేరు" అనియెను.

నవాబులేచి ద్వారముకడకేగెను. అయేషాయును నవనతశిరస్కయై యాగదిలోని కరుదెంచెను. నవాబాగది తలుపును తానేమూసివచ్చి "అయేషా! ఇదేమి! నాయదృష్టము నీవిచ్చటకువచ్చుటెందులకు? ఎవ రిచేనైన నించుకవర్తమానమంపినచో నేనేవచ్చియుందునుగదా! నీవు తొందరపడి యిట్లువచ్చుటకుఁ గారణమేమి?" అనియడిగెను.

అయేషావదనము విషాదపూరితమైయుండెను. ఆమె దీర్ఘనిశ్వాస మునువిడిచి యవనతముఖియై "రావలయునని వర్తమానమంపినచో నీకు దొందరకలుగదని యెరుంగుదును. కాని యనేకవిషయముల నాలోచించి నేనే నీకడకు వచ్చితిని. నేనెప్పుడును నిన్ను స్మరించుచుండుట లేదని నీకఁజ్ఞప్తియంపనున్నచో నంతియేచాలును. అట్లుకానిచో నీకు విషమ భ్రమకలుగును, ఆమాటవలన నిప్పుడు ప్రయోజనములేదు. నీకొక్క మాట చెప్పనేఁయునని వచ్చితిని" అనియెను.

అస్మాన్ —చెప్పుము నీమాటలను వినుటయన్న నాకుఁబరమా నందము. నిలుచుంటివేమి? ఇచ్చట కూర్చుండి చెప్పవలసిన దానిని చెప్పుము.

అయేషాయును పీఠమునధిష్టించెను. నిలుచుండి మాటలాడినచో మెదడు సరిగా నుండదనియోచించి పీఠముపైఁగూర్చుండెను. కూర్చుండి యాసక్తయై జారిపోయిన మేల్ముసుంగును రెండుచేతులతోడను సవరించు కొనఁదొడంగెను అస్మాన్ కొంచెము సేపాగి పిదప "చెప్పుము! అయేషా! చెప్పుము. ఏమిచెప్పవలయునని వచ్చితివో, దానిని జెప్పుము" అనియెను.

అయేషాయును బట్టుకొనిన చేలముకొంగును విడచి "నీవుకొన్ని దినములనుండి నాయెడ బహువిధములగు ప్రయత్నములను విశేషముగఁ జేయుచున్నాఁడవు. అనర్థకమైన మాటలను నీతోఁ జెప్పుట కిప్పుడు సమయము కాదు. నేను చెప్పని యీమాటలను మఱియొకప్పుడు చెప్పెదను" అనియెను.

అస్మాన్:—అయేషా నీవిప్పుడు చెప్పకపోయినచో నన్నతి కష్టములోఁ ద్రోసినదానవగుదువు. నీవు చెప్పునది సంపూర్ణముగా ననర్థకమును కలుగఁజేయునదియైనను దానిని చాలసార్థకమైనదిగా నేను దలంచెదను. ఎట్టిపనులున్నను వానినన్నిటిని రసాతలములోని కణఁగ ద్రొక్కి నీమాటలను వినుటకిప్పుడు నేను సిద్ధముగానుండుదును. ఆ విషయము నెఱిఁగియుండియుఁ జెప్పవలసినదానిని జెప్పక నీవిట్లనుమానించెద వేమి?

అయేషయును తనచేతితో నల్లని జీరచెఱఁగును బట్టుకొని కుడిచేతితో దానిని మెలివేయనారంభించెను. నోటినుండి మాటవెడలుట చాల బాధాకరముగనున్నట్లుతోఁచుచుండెను. అస్మాన్ ఖాను "చెప్పుము. అయేషా! చెప్పఁదలఁచినదానిని చెప్పుము. నీవు చెప్పునది శుభమైన నశుభమైనదానిని వినుటకు నేను మిగుల నువ్విళ్లూరుచుంటిని" అనియెను.

అయేషాయును జీరచెఱఁగును విడిచి "నీవు నాపైఁజూపుచున్న యనుగ్రహమునకు మేరలేదు. దానిని బోలునది మఱియేమియును లేదు. కాని, నేను నీకేమియు నుపకారమును జేయలేక పోవుచున్నదానను" అనిచెప్పి యూరకుండెను.

అస్మాన్—అయేషా! నేను నీపై నెట్టియనుగ్రహమును జూపియుంటినో నేనెఱుంగను. కాని నీవు నన్ను నీహితైషినని భావించుటయే నాకుఁ బరమసౌభాగ్యము. కాని, దానికొఱకు "నేను నీకు కృతజ్ఞురాలనై యుందును" అని చెప్పుట సరికాదు. నీవు నాకుఁ బరమహితైషిణివి. నీవీనవాబునియంతఃపురమున కలంకారమవు. నీవందఱకు నుపకారిణివైయుంటివి. అట్టినీవిప్పు డిట్లనుడివెదవు?

అయేషా యవనతముఖియై "అకృతజ్ఞతాధీనంబులైన యీ దేహప్రాణంబులతో నిచటనుండరాదని తలంచుచున్నదానను." అనియెను.

అస్మాన్ లేచినిలుచుండి యార్తస్వరముతో "నీవిచటనుండకుండుటకే యోచించినచో, బలవంతముగా నిన్నిటనుంచుకొనుట కెవరికిసాధ్యము? నాకిష్టముండునేని నీప్రయత్నమున కభ్యంతరము కలుగఁజేయఁగలను. అట్టిఅభ్యంతరముమాట యట్లుండనిమ్ము, నీయిష్టమునకు విరుద్ధముగా నేకార్యముచేయుటకును నాకుమనసొప్పదు. అయేషా నీవిప్పుడు నాతోఁజెప్పవలసినమాట యిదియా! నీవిచ్చట లేకపోయినచో మఱియెవరుందురు? నీవిచ్చటనుంటివిగనుకనే యధముఁడగు నీయస్మానుఖానింకను బ్రాణములతోనుండఁగలిగినాఁడు. నాదురదృష్టముచే నిన్నుఁబొందఁజాలకున్నాఁడను. కాని, యింకను నాకాయాశపోలేదు. ఈదేహమునఁ బ్రాణములున్నంతవఱకు నీయనుగ్రహమునుపొందగలుగుదుననునాశ నన్నువీడదు. నాహృదయమునం దాయాశ నెల్లప్పుడు బోషించుకొనుచున్నాడను. ఆయాశయే నాపరమసుఖమునకుఁ గేంద్రస్థానమై యున్నయది. అస్మానుని యాశాలతను ద్రుంచివేయుట నీకానందమా?—అయేషా అతని యావజ్జీవహృదయమును సంపూర్ణముగాఁ జూర్ణముసేయు టెందులకు? అయేషా! మమ్ములనువీడి మఱియెచ్చటకుఁబోయెదవు?" అనియెను.

అయేషా ప్రత్యుత్తరము నొసంగుటకు నుద్యుక్తయై "అస్మాన్!" అనియెను. ఆమెకంఠస్వరమించుక వికృతమయ్యెను. ఇంచుక సంక్షుభితమయ్యెను. ఆమె కొంచెముసేపూరకుండి మరల మాటాడనారంభించెను. "అస్మాన్ ! నీహృదయమమిగుల మహత్తరమైనది. అత్యుదారమైనది. నీవలపును నసమానమైనది. మానవలోకమునందంతట నదిదుర్లభమైనది. కాని—"అనిచెప్పి యయేషా మరల నూరకుండెను.

అస్మా—(ఆత్రముతో) "కాని. యనఁగానేమి?" అయేషా?

అయే—కాని దురదృష్టవశమున నీవు నన్నుఁ బ్రేమించి నీమనస్సును కేవలము తాపమునకు గుఱిచేసికొనుచుంటివి. ఈ పాషాణ

మును ప్రేమించి నీవు నిరంతరము ననేక యాతనలపాలఁబడుచున్నాఁడవు. ఈయభాగిని నీసమక్షమునుండి యంతర్హితమైనచో మాఱుఁరు పురకునుగూడ శుభమనియే తోఁచుచున్నది

ఇట్లుచెప్పి యామె యూరకుండెను. అస్మాన్ ఖానాహృదయ విదారకవాక్యముల నతిధీరభావముతో విని చాలసేపు మౌనమును దాల్చి యూరకుండి పిదప నిట్లుచెప్పనారంభించెను. "అయేషా! కాతరుఁడగు నీతఁపాశ్రోత్ర్రిమణాఁస్థపాలు సేయుటవలన నీకుఁ గలుగులాభ మేమి? ఏభవనమందయేషా వసించియున్నదో, యా భవనముననే యీయధముఁడును వసించియున్నాఁడు. అతని కదిగూడ నొకపరమానందకరవిషయమై యున్నది. అయేషా! ఆనాయీ నంద మును హరింపఁజేయుటవలన నీకుఁ గలుగులాభ మేమి? ఇష్టమొప్పుడు దూరమునుండియే యయేషాను జూడఁగలను లేదా దూరమునుం డియే యయేషాకంఠధ్వనిని వినఁగలను అదినాకుఁ బరమసుఖదాయ కము. అయేషా! నన్నాసుఖమునుండి వంచించుటవలన నీకగు నుప కార మేమి?"

అయే—అస్మాన్! నీవుధీరుఁడవు. బుద్ధిమంతుఁడవు. ధీరభావ ముతో యోచించిచూడుము. దానివలన నుపకారముకాఁగలదు. ఆ దర్శనమువలనను దూరమునందుండుటవలనను నీకష్టములకుఁ గారణ మైనదానిని నీవు మఱచిపోఁగలవు.

అస్మాన్—(నవ్వుచు) ఎంతటిభ్రాంతి! అయేషా! చూడక పోవుటవలనను, దూరమునందుండుటవలనను బ్రిణయాస్పదుల నెప్పు డైన మఱచిపోవుట తటస్థించునా? ఈనగరమునందున్నను నేనెప్పుడు ను నీసన్నిధికి వచ్చియుండలేదు. వంగదేశమునుండి తిరిగి వచ్చినపిదప నేను నిన్నొక్కసారిమాత్రమే చూచియుంటిని. అంతకాలము నీదగ్గఱ లాభము లేకపోయినను నాహృదయమున కించుకంతయును, నేపరి వర్తనమును గలుగలేదు. అట్టిపరివర్తనమే యున్నచో నీవు ప్రేమించు చున్నవారిని జూచి చాలకాలమైనదిగదా — నీవాతని మఱచి పోలేదేమి?

ఆయే—పురుషుల కనేకులగు సంబంధములును, ననేకము లగు లక్ష్యములును ననేకములగు కాంక్షలు నుండును. వనితలకు బ్రేమయొక్కటియే యమూల్యవస్తువు వారనాయాసముగా బ్రేమబంధము ద్రెంచుకొనజాలరు.—నేను ధైర్యముతో నుంటిని. అంతియేగాక భగవంతుని బ్రార్థించుచుంటిని. నీవీపాషాణ స్త్రీని సులభముగా మఱచి పోవుదువు గాక !

అస్మా—దురాశ—అయేషా ! అదియొక దారుణదురాశ. నా యీ యాకాంక్ష నా సమాధిస్మృతికతో జేరిపోయినప్పుడేమో చెప్పజాలను—కాని యీశరీరమునందు శ్వాసమాడుచున్నంతవఱకు నిన్ను నెడబాసిపోవుటను నాశ నాకు లేదు. మొట్టమొదటనే చెప్పియుంటినుకదా. ఆశయే నాకు బలమును గలుగజేయుచున్నది— నేను దానిని బ్రయత్నపూర్వకముగ బోషించుచున్నాడను. దారుణతాపముచే బాషాణముకూడ గరగిపోగలదు. ఈశ్వరసంకల్పముచే మరుభూమి కూడను సముద్రముద్భవింపగలదు. అయేషా ! ప్రాణములతో జీవించియున్నచో నొకప్పుడైన నస్మాన్ ఖానుని ప్రేమ పరిగాఢతను గ్రహింపగలవు. అస్మానుని ప్రేమించుట కిష్టమున్న దానవైన నగుదువు. అప్పుడీదురదృష్టవంతుడు ధన్యాత్ముడు కాగలడు.

ఆయే — నీ ప్రేమ మిగుల మహత్తరమైనది అత్యున్నతమైనది, అతిప్రగాఢమైనది ఆవిషయమును నేను మొదటనే చెప్పియుంటిని. నేను దానిని గ్రహింపలేనని యంటినచో నీవు నాహృదయమును సరిగా దెలిసికొనలేదని యర్థము. నీనిమిత్తమై నాప్రాణమునైనను విడుచుటకు సముతము సిద్ధముగానున్నాను నాప్రాణముత్సర్గీకృతమై పోయినది. నివేదితమైన పదార్థమును దిరిగి దానముచేయుటకు నాకధికారము లేదు. దేనినిచ్చి వైచితినో దానిని తిరిగి గ్రహించుటకు నాకు సాధ్యముకాదు. సుఖముగానీ—దుఃఖముగానీ—నేను మనస్సునందైనను ద్విచారిణినిగా జాలను. అస్మాన్! నీవు మొదటినుండియు నన్ను క్షమించుచున్నాడవు. ఇప్పుడును నన్ను క్షమింపుము. వ్యర్థముగా నీయభాగినిపై నాశచే నీసుఖమునకు భంగము కలుగజేసికొనవలదని, నిన్ను వినీతభావముతో వేడుకొనుచు

న్నదానను. మఱియు నాదొకప్రార్థన. నీకిష్టమైన కన్యను వరించి నీజీవనమును సుఖమయముగాఁ జేసికొనుము. నిరర్థకముగా నీఘనానాసించి ముగ్ధుఁడవై లోకోపకారమునకుఁ బ్రయోజనకరమైన నీజీవనమును ధ్వంసము చేసికొనకుము.

అస్మాన్ — అయేషా! నాజీవితమరణములయందు నీవు నాకుఁ బూజనీయవు నిన్నుఁ బొందజాలకపోయినను—ఇదివఱకు నాయాతనను నెమ్మదిగ సహించుకొనుచువచ్చినట్లే — ఇఁకముందును సహించుకొనఁగలను. కాని, యొకతుదిప్రయత్నమును జేసి చూచివిడిచెదను. నీవెవరిని ప్రేమించుచుంటివో, యాభాగ్యవంతుని నాస్వహస్తములతో వధియించెదను. పిదప నీవు స్వతంత్రవుకావచ్చును. అప్పుడు నేను నీయనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడనైనను గావచ్చును. అప్పుడును నామనోభీష్టము సిద్ధింపకపోయినచో నస్మాన్ఖాన్ని ప్రతిద్వంది నాశనమైపోయెనుగదా యను సంతోషముతో సుఖినయ్యెదను.

అయేషా—ఈప్రపంచమునం దమంగళప్రవాహమును వృద్ధి నొందించుటకై అయేషా జన్మించినట్లు తోఁచుచున్నది. నిన్ను నేను మిగులఁ బ్రేమించుచున్నదానను. నీవుసుఖివైయుండఁ జూడవలయునని నాయాశ, అదియేనాప్రధానప్రయత్నము. కాని విధాత యీయభాగిని యదృష్టమునం దాసౌభాగ్యమును వ్రాయలేదని తోచుచున్నది. నేను చెప్పదలఁచినది సమాప్తమైనది. ఇఁక సెలవుగైకొనియెదను. ఈజీవితమునందు మరల నిన్నుఁజూడఁజాలనని తోఁచుచున్నది ఒకవేళ నెప్పుడైనను నీకు విశేషాపద సంభవించినప్పుడు నావలనఁ గలుగునుపకార మేదైన కలదేని నేనప్పుడువచ్చెదను. దానిని దెలిసికొనుము. సోదరా! అస్మాన్ నన్ను దుఃఖితయగు నీసోదరినిగా భావింపుము. వలదు. వలదు వలదు — సర్వప్రయత్నములచేతను నన్నుమఱచిపోవ యత్నింపుము.

అస్మాన్ఖానధోముఖుఁడై యయేషాచెప్పుచుండెడి హృదయవిదారకవాక్యములను వినుచు భయానకములగు నానావిధకల్పనలయందు భ్రమత్తుఁడైయుండెను. అతఁడు తలయెత్తిచూచునప్పటి కయేషాయచ్చట లేదు. అస్మాన్ఖాను నిట్టూర్పుపుచ్చి రెండుచేతుఁతోడను శిరసును బట్టుకొని "ఓహో" అని యనుకొనియెను.

మొదటిభాగము సంపూర్ణము.

శ్రీరామచంద్ర.

నవాబునందిని

ద్వితీయ భాగము.

మొదటి ప్రకరణము.

జగత్సింహుఁ డెచ్చటనున్నాఁడు? పాట్నానగరమునందలిలోహ కారాగారమున సంకెలలచే బంధితుఁడై పడియున్నాఁడు. అట్లుండిన యా పౌరుషశాలి ప్రణయసంబంధమయిన యొకస్వప్నమును గాంచెను. కారాగారమంతయు గాఢాంధకారమయము. శృంఖలములచే నిబద్ధుఁ డైయున్న యావీరుఁ డొకచాపపైఁ గూర్చుండియుండెను. అత్యంతకఠోర మైన యాదుర్దశ కవసానములేదా? అతఁడిఁక నెన్నడును సూర్యచం ద్రులను జూడఁజాలఁడా? అయిన నాతనిజీవనసర్వస్వమైన తిలోత్తమ తో నొకసారియైనను మరలఁ గలసికొనకుండునా? ఆకారాగారాంధ కారమున నాతనిజీవితము సమాప్తమైపోవునా? ఎల్లయాశలకు నదియే తుదియా?

ధైర్యముతో నిరీక్షించినచో నీదుర్దినము నిజముగా దూరమై పోగలదు. జగత్తునం దెప్పుడెచ్చట నెవ్వరికి దుర్దినములు చిరస్థాయిగా నున్నవి? అనిమధురభాషిణియైన యాశాదేవత యాతని చెవియం దూదెను. జగత్సింహుఁడు గడచిపోయిన తనజీవితచారిత్రమును జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చుకొని యోచించి చూచుకొనియెను. అత్యల్పకాలములో నాతని స్థితియం దెట్టివిపర్యయములు సంఘటిల్లినవి! అతఁడు వానినన్నిఁటి నతి క్రమించి మరల సౌఖ్యముల ననుభవింపలేదా? మరలనట్లే సంప్రాప్త ముకాదా?

అతనికష్టసుఖములనుగూర్చి యోచించువారెవ్వరు? అతనియా క్లేశభారమునువహించి హృదయవేదన ననుభవించు వారెవ్వరు? తన విపద్వార్తనువిని తిలోత్తమయత్యంత చింతాభరాక్రాంత యగునని యు నాబాలిక యెట్టియాతనల ననుభవించుచున్నదో యనియు, దారుణమైన

దుశ్చింతచే నామె హృదయశరీరము లెట్లువసన్నములైపోయినవో యప్పు యు నాతఁడాలోచించుకొనియెను. ఆమురవస్థయందుఁ దనకష్టముకంటె దిలోత్తమనుగూర్చినచింతయే జగత్సింహునకు మిక్కిలి బాధాకరమయ్యె ను. ఎవరివలననైనను దిలోత్తమసమాచారము వినివచ్చినను, నెవరినోట నైనఁ దనకుశలవార్త తిలోత్తమకుఁ దెలియచేయఁగలిగినను జగత్సింహు డుకొంతవరకు నిశ్చింతుఁడై యుండును—ఆతనికిఁ గొంచెము శాంతియు సుఖమును గలిగియుండును కాని, దాని కుపాయమేది ?

జగత్సింహుఁ డీపరిక్లేశముచేతను, చింతచేతను, దినము లను జరు పుచుండెను దినములపై దినములు సాగిపోవుచుండెను. కాని యాతని యాశ లేమియు ఫలింపలేదు, ఫలింపకున్నను నాశమాత్రి మాతనిని విడి చిపోలేదు. నిద్రలేకుండ సర్వదా చింతతోడనే రాత్రులు జరిగిపోవు చుండెను అతిక్లేశముచే—చేయుటకు పనిలేకుండుటచే—పగలుగడచి పోవుచుండెను. కాని, యాశమాత్రిముపోవుట లేదు

ఒకదినమున, బ్రాతఃకాలమునందు జగత్సింహుఁడు కించుక కనుకుపట్టెను. రాత్రి యంతయును దిలోత్తమకొఱ కత్యంతము చింతించుటచే నలసియున్న యాతని నేత్రములప్పు డొకించుక మూత వడియెను. కాని యతఁడాయవస్థయందైనను నిశ్చింతుఁడై సుఖము ననుభవింపలేదు. ఆస్వల్పనిద్రయందును దిలోత్తమసంబంధమైన యస్పష్టోద్వేగము క్షీణభావముతో నాతని హృదయవీథికి వచ్చుచుం డెను.

ఇంతలో నాకస్మికముగఁ గారాగారపు టినుపతలుపును దట్టు ఘుర్ఘురశబ్దము జగత్సింహునకు వినవయ్యెను కాని, యాతని కాశబ్దము వేఱురీతిగఁ దోఁచెను. అత్యంతకఠోరమైన యాశబ్ద మాతనికర్ణము లకుఁ దిలోత్తమ మంజీరసంబంధమగు మధురధ్వనివలె వినఁబడియెను. నిద్రావివశతచే ముద్రితనయనుఁడైన యాతఁడు "ప్రియతమయగు తిలో త్తమ కుసుమమాలను హస్తమునఁదాల్చి నవ్వుచునవ్వుచు ముందునకు జరగి తనయొద్దకు వచ్చినట్లును, తాను "నీయిష్టానుసారముగఁ గత్తిని విడిచిపెట్టితిని, పుష్పమాల తిరిగి తెగిపోవునను భయములేదు "అని చెప్పినట్లును నొకస్వప్నమునుగాంచెను.

తెలుపఁబడినమార్గమునఁ గారాగారరక్షకుఁడు లోపలకు వచ్చి రాజపుత్త్రునికిఁ జేరువ నిలుచుండి మధురస్వరముతోఁ గూడిన సంభ్రమముతో "యువరాజా!" అని పిలిచెను.

కారాగారరక్షకుఁడు పిలిచినశబ్ద మాతని చెవినిఁ బడెను. కాని, దాని నాతఁడు వేఱుభావముతో గ్రహించెను. తిలోత్తమ "ప్రాణేశ్వరా!" అని పిలిచినట్లాతనికి వినవచ్చెను.

కారాగారరక్షకుఁడు మరల "యువరాజా!" అని పిలిచెను.

రాజపుత్త్రుఁడు "పోవలదు. పోవలదు. భయమేమి?" అని పలుకుచు నుద్వేగముతో శయ్యనుండి లేచి నిలుచుండి చూచెను. ఎదురుగ నప్రియమైన కారాగారరక్షకుని మూర్తి గనఁబడియెను. తిలోత్తమ యెక్కడ? స్వప్నకాండలు సంభవించెనని తెలిసి తాను పరువెత్త మొదలిడెనో, యా తిలోత్తమ యేది? పిదప జగత్సింహునకుఁ బ్రకృతస్థితి గోచరమయ్యెను. అతఁడు విసుఁగుకొని మనసునందు "అకటకటా! స్వప్నమందైనను సుఖము ననుభవించుట కీదుర్భాగ్యుఁడు నోఁచిపుట్టలేదు కాఁబోలు!" అని యనుకొని కాతరభావముతో జదికిలఁబడియెను. కారాగారరక్షకుఁడు వినీతభావముతో నాతనికి వందనము చేసెను.

జగత్సింహుఁడు నేత్రములను దుడుచుకొని కారాగారరక్షకా! తెల్లవాఱునప్పటికే నీవు వచ్చినసమాచారమేమి? అని యడిగెను.

కారా—(వినయముతో) మీరు కారాగారమునకు వచ్చిన యొకటి రెండు దినములలో నొకసన్న్యాసివచ్చి యప్పటినుండియు మిమ్ములను జూడవలయునని ప్రయత్నించుచున్నాఁడు.

జగ—సరియే. తరువాత?

కారా—మీదర్శనమునకో యాతనిని లోపలకు రానిచ్చుటకు నేను సాహసింపఁజాలకపోయితిని.

యువ—అట్లయినచో నామాట నాకుఁ జెప్పుటెందులకు?

కారా—ఆసన్న్యాసి యిప్పుడువచ్చి "చూచుటకున్నను లోపలకుఁ బోనీయకున్నట్లైతివేని, నా సంగతి మహారాజునకుఁ దెలిసి యాతఁడు

మిగులవిరక్తుఁడగును మరియు రాజకార్యమునకు విశేషహాని సంభవించును" అని చెప్పుచున్నాఁడు.

యువ—నేనేమిచేయవలసియున్నది?

కారా—ఆతనికి దేవరసందర్శనముచేయించు టుచితమని యోచించుచున్నాఁడను.

జగ—అయినచో నది నాకుఁ దెలుపు టెందులకు?

కారా—ఆసన్న్యాసిని లోపలకువిడిచిపెట్టినచో యువరాజునకసంతుష్టికలుగవచ్చును. యువరాజునకు మంగళమగునని మేము చేయఁబోవుకార్య మమంగళమైననుగావచ్చును.

యువ—(కొంచెముయోచించి) నాకిప్పుడుగలిగిన యమంగళముకంటె గొప్పయమంగళము వేఱొకటియున్నట్లు నాకుఁదోఁచుట లేదు. నన్నాతఁడు వచ్చిచూచినను నాకు హానివృద్ధులేమియు సంభవింపవు. నీకాక్షేపణము లేకపోయినచో నీకిష్టమువచ్చిన వానిని లోపలకు విడిచిపెట్టవచ్చును. అందువలన నాకు సంతోషమేగాని విచారమేమియు లేదు.

కారాగారరక్షకుఁడు వందనముచేసి వెడలిపోయెను. జగత్సింహుఁడొంటరిగఁ గూర్చుండి యోచింపనారంభించెను. విడివడునాశయేమియుఁ గాన్పించుటలేదు. మహారాజు స్వయముగా యావజ్జీవకారాగారవాసశిక్షవిధించినప్పుడాతని యాజ్ఞనుద్రిప్పుట కెవరికి సాధ్యము? శతసహస్రకారణములు గాన్పించినను మహారాజు తానాడినమాట కన్యథాచేయువాఁడుకాఁడు. న్యాయమునకును, ధర్మమునకును గట్టువడినచో నాతఁడట్లన్యథాచేయఁగూడదు. అన్యథాచేసినచో నాతని పదగౌరవమును శాసనశక్తియుఁ దృణీకృతములైపోవా? ఆతనిప్రతాపము క్షీణించిపోవును. అతనిన్యాయపరతయుఁ గర్తవ్యనిష్ఠయుఁ బరిహాసయోగ్యములైపోవును.

అట్లయినచో జగత్సింహుఁడు విడివడుట కుపాయమేలేదా? ఆతఁడిట్లే చిరకాలము కారాగారమునందు జీవితమును గడపవలయునా?—విడివడుట కొకయుపాయముకలదు. పాదుషహాయనుగ్రహ

మున్నచో నన్నికార్యములును జక్కబడును. అతఁ డనుగ్రహించి జగత్సింహునివిషయమున ననుకూలముగ నాజ్ఞయొసంగినచోఁ దన కష్టమున్నను లేకపోయినను మానసింహమహారాజు దానికిఁ బ్రతివా దమును జేయఁడు. కాని, యాకార్యమును చేయువారెవరు? డిల్లీకి పాదుషహా దర్బారునకీజగత్సింహుని విజ్ఞాపనమును గొనిపోయి విన్న వించువారెవరు ? ఎవరిమాటనైన నచ్చట వినువారెవరు ? దర్బారు నకుఁ బోయి జగత్సింహున కుపకారముసేయునిమిత్తము ముందంజవేసి వచ్చువారెవరు ?

అప్రసన్నవదనుఁడును, సన్యాసివేషధారియు నగునొకపురుషుఁడ వనతశిరస్కుఁడై మెల్లమెల్లగ నాకారాగారములోపలఁ బ్రవేశించెను, ఆతనిని జూచినతోడనే జగత్సింహుఁడాతని గుర్తించి భూమిపై కెఱగి వందనముచేసి "ఇదేమి ! మీరిచటకెట్లువచ్చితిరి ?" అనియడిగెను.

ఆ యాగంతుకుఁడు మనకుఁ బరిచితుఁడైన యభిరామస్వా మియే.

అభి—నాకిచ్చట చాలసేపు నిలిచియుండుట కధికారములేదు. అందుచే సర్వమును నీకు సంక్షేపముగా నెఱింగించెదను నీకీదండన విధింపబడినవార్త నాకుఁ దెలిసిన మఱుచటిదినముననే మందారణదుర్గ మును విడిచి వచ్చి యది మొదలిచ్చటనే యున్నాఁడను.

జగ—మందారణ దుర్గసమాచారము లేమైన మీకుఁ దెలిసి నవా ?

అభి—తెలిసినవి. అందఱును కుశలముగానున్నారు. నీకొఱ కందఱును విచారముతో నున్నారు. తిలోత్తమదుఃఖమునకు మితి లేదు.

జగ— మీరిచ్చటకువచ్చినపిదప మందారణదుర్గసమాచారము లేమైన వచ్చినవా ?

అభి—వచ్చినవి. ఒకనెలకిందట నాశిష్యుఁడైన గజపతి యిక్క డకు వచ్చినాఁడు. ఆతనిచే విమల యొకయుత్తరమంపినది. ఆయుత్త రమువలన నటనందఱును శోకాకులచిత్తులై యున్నట్లు తెలియవచ్చినది

తిలోత్తమ జీవించియున్నదనియు నతికష్టముమీఁదఁ గాలమును గడపు చున్నదనియు నాప్రయత్నముచే నీవీచెఱనుండి విముక్తి నొందుదువను నాశతో నామె ప్రాణములను నిలువఁబెట్టుకొనుచున్నదనియు నా యుత్తరమువలనఁ దెలిసినది.

జగత్సింహుఁ డధోవదనుఁడై యించుకసేపుయోచించి పిదప "మీరెన్నిదినములనుండి యిట నెందులకుంటిరి.?" అని యడిగెను.

అభి—నిన్నుఁ జూడవలయునను నాశచేతను నీవువిడివడుట కే దైన నుపాయమునాలోచింపవలయుననియు నుంటిని.

జగ—మీ మొదటియాశ యెట్లుసఫలమైనది?

అభి—కారాగారరక్షకునకు విశేషబహుమానముచేసి వశము చేసికొని కొంచెముసేపుమాత్రము నిన్నుఁ జూచుట కాతనియనుమతిని బడసితిని.

జగ—మీ రెండవప్రయత్నము సఫలమగునని తోఁచుటలేదు. మీరావిషయమున వ్యర్థముగా శ్రమపడ నభిలపింపుచున్నారు.

అభిరామస్వామి తనజోలెనుండి యొకకాగితమునుదీసి "నిరాశ పొందవలదు నిజముగా నా రెండవయాశయు సఫలముకాఁగలదు. నీవీ కాగితముపైఁ జేవ్రాలుంచుము. నేను లేఖినిని సిరాను దెచ్చితిని. పాదుషహా దర్బారునందు నాప్రయత్నము నిష్ఫలము కానేరదు" అనియెను.

జగ—అచట ప్రయత్నము చేసినచో మనయాశ సఫలీకృతము కాఁగలదనుమాట నిజమే కాని యీ కార్య మెవరివలన నిర్వహింపఁ బడును? మీ రెవరిసాహాయ్యమును బడసితిరి?

అభి—ఎవరీకార్యమును జేకొనియుండిరో, యెవరియుత్సాహ ప్రయత్నములచే నేనిప్పుడీకార్యమును జేయుచుంటినో, యెవరియర్థ వ్యయమువలనను సత్యాసక్తి వలనను మనకార్యములన్నియు నెరవే ర్పఁబడుచుండెనో, యావ్యక్తియే సమస్తమును నెరవేర్చునని నాకు న మ్మికయున్నది.

జగ—ఆవ్యక్తి యెవరు?

అభి.—నవాబునందిని—అయేషా

జగత్సింహుఁ డాశ్చర్యముతో "అయేషాయా ? ఆమె సాహాయ్యమును మీ రెట్లుబడయ గలిగితిరి ?" అని యడిగెను.

అభి—నేను బడయలేదు. ఆమె నిన్ను చెఱసాలనుండి విడిపించుటకై ప్రాణాంతప్రయత్నములను జేయుచున్నది. ఆమెయే యిప్పుడు నాకధికారిణియైయున్నది. ఆమె యిప్పుడు పాట్నానగరమునందున్నది నీవిజ్ఞాపనమును దీసికొని యామె స్వయముగా ఢిల్లీ కేగును. అచ్చట సర్వమును చక్కఁ జేసికొనవచ్చును. నీవిజ్ఞాపన మర్పించుట తోడనే నిన్ను చెఱసాలనుండి విముక్తుఁ జేయుట కాజ్ఞ కాఁగలదు. అందులకు సందేహము లేదు.

జగత్సింహుఁడు తనలో "అయేషా! చిరహితైషిణివైన యో యయేషా! నీశ్రమ నిశ్చయముగా సఫలము కాఁగలదు. కృతఘ్నుఁడైన యీనరాధము నకొఱ కిచ్చటకువచ్చి నీవ శేషకష్టములననుభవించుచున్నావు. ఈఋణమును జన్మజన్మాంతరములయందైనను నే దీర్పజాలను." అని యనుకొని ప్రకాశముగా "స్వామీ! అయేషా సందర్శనము సేయుట కేనిర్భాగ్యున కేయుపాయమును లేదా ?' అని యడిగెను.

అభి ... ఉపాయమున్నను నవాబునందిని నిన్నుఁజూచుట కిష్టపడుట లేదు. పరస్పరసందర్శన మీయుభయులకును క్లేశకారణమని యామె దృఢాభిప్రాయము. నీనిమిత్తము ప్రాణమునను విడుచుటకుఁగూడ నామె సిద్ధముగానున్నది. కాని, నిన్నుఁజూచుటకు మాత్ర మామె కించుకంతయు నిష్టము లేదు. తక్కినమాటలను సమయాంతరమునఁ దెలిపెదను. ఆలస్యము చేయకుండ నీవి కాగితముపైఁ జేవ్రాలుంచుము.

స్వామి తెచ్చిన లేఖినితో నాతఁడా కాగితముపై వ్రాలుచేసెను. స్వామియు నాకాగితమును బుచ్చుకొని నలఁగిపోకుండ జోలెయందు పెట్టుకొనియెను.

కారా—సన్యాసిగారూ! చాలసేపైనది. ఇంత సేపిట నుండుటకు మనము మొదట మాటలాడుకొని యుండ లేదు.

అభి—పోయెదను యువరాజా! నాకు సెలవిమ్ము. భగవంతుని కృపచే శీఘ్రముగనే శుభసమాచారమును దీసికొని మరలనిన్నుఁ జూడ గలుగుదునను ధైర్యముతో నున్నాఁడను.

జగత్సింహుఁడు వందనముచేసెను. సన్యాసి వెడలిపోయెను.

రెండవ ప్రకరణము.

మానసింహ మహారాజు ససైన్యసమేతుఁడై శ్రీక్షేత్రమునుండి పాట్నానగరమునకుఁ బోయి యాట నియమితకర్తవ్య కార్యములయందు నివిష్టచిత్తుఁడయ్యెను మహారాజుతోఁగూడ శ్రీక్షేత్రయాత్రకుఁబోయిన వారందఱును దిరిగివచ్చిరి. ఇంకొకవ్యక్తి కూడ నధికముగా వారితో వచ్చి యుండెను ఆవ్యక్తి మహారాజునాదరమునకును స్నేహమునకును బాత్రమైనరాజలక్ష్మి.

మహారాజు వెనుదిరిగివచ్చుటయేమో నిజమే. కాని, యాతని చిత్తప్రసన్నతమాత్రము మొరిస్సాసముద్రమునందు విడిచిపెట్టఁబడినది. దాని కేమికారణమో చెప్పుటకువీలులేదు. ఒకవేళ నాతఁడాప్రసన్నతను జగన్నాథస్వామిపాద సమీపమున విడిచిపెట్టివచ్చి యుండవచ్చును

మొగలులకును బఠానులకును జరిగినసంధిసంబంధముచే మానసింహుఁడు కొన్నిదినములవరకును నిశ్చింతుఁడైయుండెనుగాదా! ఆసంధి బంధము శీఘ్రకాలములోనే భంగమైపోవుననుఁ విషయమునందాతని కిసుమంతయు సందియము లేదు కాని, యదియెవరివలనను ? అస్మాన్ ఖాన్ మానసింహులిరువురిలో సంధిభగ్నము సేయుటకుఁగారకులెవరు ? దానికిబఠానులే కారకులనుటకు సందేహము లేదు. పఠానులు మిగుల నుద్ధతులు. అస్థిరచిత్తులు అందుచేవారిసంధిబంధమునకు లోఁబడియుండ జాలరని సులభముగాఁ దెలిసికొనవచ్చును. విశేషించి యస్మాన్ ఖాన్ ధైర్యసాహసములం దసదృశుఁడు అట్లేవీరత్వమునందును దృఢత్వమునందును నందఱకాశ్చర్యమును బుట్టించుచుండువాఁడు. అట్టివానియధికార

ముననున్న సైనికు లొకేవిధముగ సంతుష్టులై యుండఁజాలరా ? మాన సింహాదులే—అనఁగా మొగలాయిపక్షమువారే సంధినియమముల నుల్లంఘించి కళంకమును దెచ్చిపెట్టికొని రనుమాట నిజము. అందుచేఁ దప్పెన్నను, లేక పోయినను సంధిని దృఢీకరించిన విషయమునఁ బఠానులే యపరాధులని చరిత్రిసుు యందేమేమో వ్రాయఁబడినది.

అయిననీసందర్భమున నొకవిషయముమాత్రము బాగుగాజ్ఞప్తియం దుంచుకొనవలసియున్నది మానసింహు. డుద్ధతస్వభావముతో నస్మాక్ ఖానునకు వ్రాసిన యుత్తరమునందు "నీవు నీరాజ్యపుటెల్లకడకువచ్చి నాయాగమనమును నిరీక్షించుచు నన్నెదురుకొనవలయు" ననివ్రా యుటయుక్తమేనా ? పూరిక్షేత్రమునఁ దనదర్శనమునకు వచ్చినప్పుడ స్మాక్ఖానునితోఁ ఘృణీకారభావమున మాటాడఁదొడంగుట మానసిం హునకుచితమేనా ? మానసింహుఁడీరీతి ప్రశ్నలనుగూర్చి తనహృదయ మున మాటిమాటికి యోచనలఁ జేయనారంభించెను. అందుచే నాతని హృదయము ప్రసన్నమైయుండలేను.

మానసింహుఁడు కుమారజగత్సింహునకు యావజ్జీవకారాగార వాసశిక్ష విధించియుండెను. వీరపురుషున కుచితమగురీతి నాతఁడుకార్య మునేమో చేసివైచెను. దానికిసందేహములేదు. ఆతని యానిష్పాక్షిక కార్యానుష్ఠానమునకు సమస్తసైన్యాధిపతులు, సైనికులు, నాయకులు, సేవకులు, నందరును నాశ్చర్యపడిరి. వారిసమక్షమున నాతనికర్తవ్య పరాయణతయు, గౌరవమును మిక్కిలియభివృద్ధిఁజెందినవి. అక్బరుపాదు షహాస్సితము వీరోచితమైన యాకృత్యమునుజూచి హృదయమునందు మానసింహునిగూర్చి మిక్కిలి మెచ్చుకొనియెను. జరిగినదంతయునుత్త మమేయగును. కాని యందువలన నాతనిహృదయము ప్రసన్నతవహించి నదా? యావనవయోధర్మమునచేఁ బ్రకృతికి వశమైపోయినప్పుడుజరిగిన యపరాధములకై యోగ్యుఁడైన వీరపుత్రునకు యావజ్జీవకారాగారవాస శిక్ష విధించుట తండ్రికుచితమైన కార్యమేనా ? అత్యంతక్రూరతమ మైన యాయాజ్ఞను జేసినప్పటినుండియు మానసింహునిహృదయమునకు స్థిమితభావములేను. కాని తనహృదయాందోళనము నాతఁడు మాటల చేఁగాని ప్రవర్తనచేఁగాని వ్యక్తపడనిచ్చుటలేదు ఒకనాఁడు మహారాజ్ఞి

ఊర్మిళాదేవి సాహసించి సాక్షిణియైనను మహారాజుకడ జగత్సింహుని పక్షమున క్షమాపణమును చేసుకొనినను మహారాజు వలన సంతుష్టచిత్తుఁడు కాలేదు. అందుచే నాటినుండియు జగత్సింహుని ప్రస్తావన మడఁగిపోయెను.

కొన్నిదినములకుఁ బూర్వము పూరనగరమునందు, అస్మాన్ ఖాను జగత్సింహుని ప్రస్తావనను దెచ్చెను. అత్యంతోదారస్వభావముతో నస్మాన్ ఖాను జగత్సింహుఁ డన్నివిషయములయందుఁ గాకపోయిననొక్కవిషయమున మాత్రము నిర్దోషియని స్పష్టముగా వాక్రుచ్చి సమర్థించియుండెను. జగత్సింహుఁడు బుద్ధిపూర్వకముగఁ గాకపోయినను, విధివశమునచే బ్రణయవిషయమున నస్మాన్ ఖానునకుఁ బ్రతిస్పర్ధియై యుండెను. అట్టి శత్రుఁడైనను జగత్సింహుని నిర్దోషిత్వమును బ్రకటించుటకే శ్రమపడి వచ్చిన యస్మాన్ ఖాను గొప్ప పరాకాష్ఠగలవాఁడని తోఁచుచున్నది. ఆవిషయమున నస్మాన్ ఖానొక గొప్ప మహానుభావుఁడని మానసింహుఁడు గ్రహించెను.

నవాబుకన్యయందలి ప్రణయవిషయమున జగత్సింహుఁ డెట్లు నిరపరాధియో యట్లే తక్కినవిషయములయందుఁగూడ నాతఁడు నిరపరాధియైయుండుట యసంభవముగా నేరదు. జగత్సింహు నాకస్మికముగాఁ బట్టి బంధించి కారాగారమునఁ ద్రోసివేసిరి. సంగతుల నన్నిటిని రుజువుచేసి తన నిర్దోషతను స్థాపించుకొనుటకు జగత్సింహున కవకాశమీయలేదు. ఆతఁడు దోషియని నిర్ధారణసేయఁబడిన రాజకీయవిషయములనుగూర్చి యవకాశమిచ్చి విచారణజరిపినను బాగుగనుండును. అందులకు నవకాశమీయలేదు. విచారణయును లేదు.

ఒక్కతప్పుమాత్రము సహింపవీలులేనిది. క్షమింపనర్హము గానిది. జగత్సింహుఁడు తండ్రికిఁ దెలియకుండ వీరేంద్రసింహునితనయను బరిణయమాడెను. ఆకార్యమతిగర్హితమైన దైనను దానికి యావజ్జీవకారాగారవాస శిక్షమాత్ర ముచితమైనది కాదు. ఇట్లు యోచించుకొనుచుండ మానసింహునకుఁ దనయౌవనప్రారంభకాలమున జరిగిన యొకవిషయము జ్ఞప్తికివచ్చెను. తోడనే యాతఁడించుక లజ్జవడియెను.

విచారముచే నస్వస్థహృదయుఁడైన మానసింహుఁ డూర్మిళా దేవిమందిరమున కేగెను ద్వారముకడ కేగునప్పటి కూర్మిళయుఁ జిఱునగవుతోఁగూడిన వదనముతో నాతని కెదురేగి దర్శన మొసంగెను.

మాన—మహారాజ్ఞీ! ఒంటరిగఁ గూర్చుంటివేమి? నీరాజలక్ష్మి యేది?

ఊ—నా రాజలక్ష్మియా? అట్లయినచో రాజలక్ష్మికిని మీకును నేమియు సంబంధములేదా?

మాన—అట్లు చెప్పరాదు. రాజలక్ష్మి కేవలము నాయాదరమునకుఁ బాత్రురాలు నేనామెను జాలప్రీతితో గారవించుచుందును. ఏది రాజలక్ష్మి?

మహారాజు మంచముపైఁ గూర్చుండి పిదప ప్రశ్నించెను. (?)

ఊ— మీరు వచ్చితిరని యెఱింగి కాలుచేతులును ముఖమును గడిగికొనుటకై చల్లనినీటిని దీసికొనిరావలయునని వెళ్లినది. నీరు సరిగాలేకపోయినచో మీరాగ్రహపడెదరు.

మా— ఔను. నిజము. సేవకురాండ్రు నీటియందు గులాబియత్తరువును గర్పూరమును జేర్చి మిగులఁగటువుగాఁ జేసి తీసికొనివచ్చెదరు ఆనీటిని నోటఁబోసికొన నెవరికి సాధ్యము? రాజలక్ష్మి యట్లుచేయదు. అన్నియును జక్కగాఁ జేయుచుండును. మనఃపూర్వకమైనభక్తితో నామె నాసేవను జేయుచుండును. నేనాబిడ్డను మిగులప్రీతితోఁ జూచుచున్నాను.

మహారాజు తుదిమాటముగియకుండగనే రాజలక్ష్మి నీటినిదీసికొని లోపలకువచ్చెను. మానసింహునియావాక్య మామెచెవిని బడియెను. తనసంబంధమైనప్రస్తావన జరుగుచున్నదని గ్రహించెను. లజ్జయు నానందమును జేరుటచే నామెముఖము విశేషకాంతిని దాల్చెను.

ఊ— ఏలిక రాజలక్ష్మిని ప్రీతితోఁ జూచుచున్నారు. అది యామెయదృష్టమే యగును. కాని, నేనేమిచేయవలయునో యది నాకు గోచరించుటలేదు. మహారాజునకుఁ జాలసంతోషమున్నది.

వారందఱును నన్ను తల్లివలెనే భక్తితోఁ జూచుచున్నారు. కాని, రాజలక్ష్మి నన్ను "అమ్మా!" యనిపిలుచుచుండెను. ఆమెప్రేమా స్పదములగు భక్తిశ్రద్ధలనుజూచి నేనామె నౌరసతనయగా భావించు కొనుచున్నాను. ఇట్టితల్లిగానుండు సుఖమును నేనిదివఱకెన్నఁడు ననుభ వించియుండలేదు.

ఇట్లు చెప్పునప్పుడా మహారాజ్ఞినేత్రములు జలభారాకులము లయ్యెను. కంఠస్వరము సంక్షుబ్ధమయ్యెను.

మాన—రాజలక్ష్మి నిశ్చయముగా మిగులస్నేహపాత్రురాలుఁ నీవామెను నీయంతఃపురమునందలి పరివారములో నొకతెనుగాఁ జేర్చు కొనుటుచితము. నేనావిషయమున నిప్పుడేయేర్పాట్లు చేసెదను.

ఊ—అదియెట్లగును? మహారాజా!

మాన—రాజలక్ష్మి తలిదండ్రుల కామెను మనయొద్దనుంచుమ ట్లుత్తరవుల నొసంగెదను.

ఊ—రాజలక్ష్మిసంబంధులెవరును నీవిషయమునుగూర్చి యా క్షేపింపరని నాయభిప్రాయము.

మాన—అట్లయినచో నీకళవళమునకుఁ గారణమేమి?

ఊ—రాజలక్ష్మిని మనయొద్దనుంచుకొనుట మనకెంతయావశ్య కమో, యామెసౌఖ్యమునుగూర్చి యోచించుటయు మనకంతయావ శ్యకమే రాజలక్ష్మి రూపమునందును, గుణమునందును, నసదృశురాలే కాని యొక్కవిషయమునందుమాత్ర మామె దురదృష్టవంతురాలు. ఆమెభర్త యామెను గ్రహింపఁడు.

మాన—ఏల?

ఊ—భర్త మొట్టమొదట నెంతోయాదరముతో నామెను బరిణయమైనాఁడు. ఎంతోమమతతో నామెను జేఁబట్టినాఁడు. కాని, యిప్పుడామె నీచవంశసంజాతయనుకారణముచే గ్రహించుటకయోగ్య యని చెప్పుచున్నాఁడు.

మాన—ఏమి? వంశసంబంధమైనదోష మేమైన నున్నదియా యేమి?

ఊ — నేనెఱిగియున్నంతవఱ కంతటిదోషమేమియు నున్నట్లు కాన్పింపదు. ఒకవేళ దోషమున్నను నాబిడ్డచేసిన యపరాధ మేమున్నది? రాజలక్ష్మి సాక్షాల్లక్ష్మీస్వరూప యనుటకు సందియము లేదు. వంశదోషము మాటఁబట్టుకొని గుణవతియైనభార్యను విడనాడుట భర్తకు న్యాయమేనా?

మాన — నిజముగా భర్తయట్లు చెప్పి విడనాడుట మిగుల గర్హింపదగిన కార్యము, కేవలమధర్మము. ఏకారణముచేతను నట్టిగుణవతియైన భార్యను గష్టపెట్టుట భర్తకుఁగాని యాతనిస్వజనులకుఁగాని యుచితము కాదు. రాజలక్ష్మి భర్త యెవరు? ఏమిపని చేయుచున్నాఁడు?

ఊ — మీపరిపాలనమునందు మీకధీనుఁడైన యొక సైనికుఁడుగా నున్నాఁడు. (సర్వజ్ఞు)లనుగ్రహించినచో రాజలక్ష్మి కష్టములు దూరమైపోవును

మాన — నాకధీనుఁడైన సైనికుఁడేనా? అట్లయినచో నందునకుఁ దగినయేర్పాటులను గావించెదను. ఆమెభర్తను నాతనియాత్మీయబంధువుల నొప్పించి యామెనాదరముతో గ్రహించుటకు దగిన యేర్పాటులు చేసెదను. అది నిశ్చయమని నమ్ముము. నీవావిషయమున నిశ్చింతవైయుండవచ్చును. కాని యందువలన మనకేమిజరుగును? రాజలక్ష్మి భర్త యామెనుగ్రహించినచో భర్తతోడ నామెయు పోవునుగదా! నీసమీపమున నామెయుండుటెట్లు? నీవామెకుఁ దల్లివైనందున గలుగు సౌఖ్యములన్నియు నంతటితోఁ గూడముట్టునుగదా!

ఊ — మహారాజా! అదేమి? మీయనుగ్రహముచే నన్నియును సుఖప్రదములేయగును ఆసైనికుఁడు మీసమీపముననే యుండును. ఈబిడ్డయు మనయొద్దనేయుండును. ఆమెముఖమున హాసముప్పొంగిపొరలుటను నేనుచూచుచుందును. ఆమెసుఖమున నాసుఖమున్నది పగలంతయు రాజలక్ష్మి మహారాజుసేవయందుండును. అప్పుడు నాసంతోషమునకు మితియుండదు. మహారాజా! మీరు పరమధార్మికులు. న్యాయశీలురు. ధర్మపరాయణులు. దయయుంచి రాజలక్ష్మి దుఃఖమును దూరముచేయరా? మీచరణముల నాశ్రయించియున్న యీదీనురాలిప్రార్థనమును జెవియిచ్చి యాలకింపరా?

మహారాజ్ఞినేత్రములనుండి బాష్పములు ప్రవహించుచుండెను. మానసింహుఁ డత్యంతాదరభావముతో నామెహస్తమును బట్టుకొని యిట్లు చెప్పఁదొడంగెను. "మహారాజ్ఞీ! నేను నిశ్చయముగా నీమనోరథము నీడేర్చెదను. దానికేయాక్షేపణమును బ్రతివాదమును జెప్పను. నీయిష్టానుసారముగా రాజలక్ష్మిని సుఖవతినిగాఁ జేయుట కెట్టికార్యమైనను జేయరానిదిగాఁ దలంపను. అందుచే సరివారిలోఁ గాని సాధారణులతోఁగాని నేను హీనుఁడనుగాఁ బరిగణింపఁబడుట తటస్థించినను, జన సమాజమునుండి బహిష్కరింపఁబడుట సంభవించినను నేనావిషయమున వెనుదీయను.

మహారాజ్ఞి చీరనుసవరించుకొని మానసింహుని చరణములను బట్టుకొని "మహాప్రభూ! అట్లయినచోఁ దిలోత్తమను మీకోడలినిగా గ్రహించి మీప్రతిజ్ఞను గాపాడవలయును" అని వేఁడుకొనియెను.

తత్క్షణమే రాజలక్ష్మియు నశ్రులోచనయై వచ్చి మహారాజు పాదములపై శిరసునిడి యశ్రువర్షమును గురియింపఁదొడంగెను.

మానసింహుఁ డాశ్చర్యముతో "నాకుఁగోడలా? అదేమి మాటయూర్మిళా!" అనియెను.

ఊర్మిళ చేతులుముకుళించుకొని "ప్రభూ! ఔను. రాజలక్ష్మి జగత్సింహునకు వివాహితయైనధర్మపత్ని" అనియెను.

మాన—అట్లయినచో రాజలక్ష్మి వీరేంద్రసింహుని తనయా? ఓహోహో! ఈమె పేరు తిలోత్తమయా?

ఊ—ఈరాజకులవధువు పేరు తిలోత్తమయే.

మానసింహుఁడు చాలసేపుతలవాల్చుకొని చింతించి పిదప నిట్లనియెను. "ప్రియా! వినుము. నీదీనప్రార్థనమును నేను నిరాకరింపను. నేనాడినమాట నసత్యముచేయను. తిలోత్తమ నాకుఁ గోడలగుటకు సర్వవిధముల యోగ్యురాలు దానికిసుమంతయు సందియములేదు. నేనామెను సమాదరభావముతో గ్రహించెదను. ఇది మొదలు తిలోత్తమకు రాజమహిషికివలెనే యుచితమర్యాదలన్నియు

సరిగా జరుగునట్లు ఏర్పాటుచేసెదను. ఇఁకముందామె నిత్యమును నీతో నుండఁగలదు ''

తిలోత్తమయుఁ గన్నీళ్ళనుతుడిచికొని గద్గదకంఠయై మానసింహునిపాదధూళిని గ్రహించి శిరసునధరించుకొని దూరముగాఁబోయి ముఖమును జీరచెఱఁగుచే మూసికొని యేడువఁదొడఁగెను. ఊర్మిళయు మహారాజుచరణసాన్నిధ్యమునుండి దూరముగావచ్చి యాతనికిఁ బ్రణామముఁ జేసి "ఈదాసి చిరకాలమునుండియు మహారాజు కరుణాలాభముచేఁ జరితార్థయగుచున్నది. ఇప్పుడు చూపిన యీయనుగ్రహము మీదాసిజీవనాంతమువఱకును మఱచిపోవదు. ఇది చిరస్మరణీయమైన కార్యము'' అని విన్నవించెను.

మాన — అమ్మా! రాజలక్ష్మి! నీవిప్పుడు నిజముగా నాకుఁ దల్లివి. మాతృకార్యమును జేయుము. నాకాఁకలివేయుచున్నది. అమ్మా! భోజనమును సిద్ధపరుపుము.

తిలోత్తమయు నాతని భోజనవిషయమునఁ దగినయేర్పాట్లను జేయుటకు వెడలిపోయెను.

మూఁడవ ప్రకరణము

పాట్నానగరమునకు వచ్చిన కొన్నిదినములకు బీహారు మహారాజా పాట్నానగరమందొకధనికుఁడగు పఠానుగృహమున నతిథిభావముతో నవాబు కతులుఖానుని తనయయగు నాయేషా వచ్చియున్నదను సమాచారమును గూఢచారులమూలమునఁ దెలిసికొనియెను. మానసింహుఁ డాసమాచారమునుగూర్చి యనేకవిధముల నాలోచింపఁదొడంగెను. కాని; యందుమూలమున నేమేనియాపద సంభవింపనున్నదని గాని, తాను ముందుగ మేల్కొని చేయవలసినకార్యము లున్నవని గాని యాతనికిఁ దోఁచలేదు. ఒరిస్సాదేశపు పఠానులకును మొగలులకును సంధిసంబంధములున్నవి. అందుచేఁ బఠానులు సామాన్యులుగాని,

గొప్పవారుగాని, మొగలాయీలరాజ్యములోనైతే వచ్చుచుండు పోవు చుండవచ్చును. అంగుళకాలక్షేపణ మేమియు లేదు. కాని నవాబు నందిని, సుబేదారునకు సమాచార మెవరిచేనైన నందజేసినచో యథారీతిగ నామె నెదుర్కొని యామెకు దగినబిడారములు మున్నగు నవి సిద్ధముచేసి కుశలవార్త నడిగి యామెపటకుటీరములోపలకు గొంపో వలసినవాని నన్నిటిని కూడబెట్టి పంపుట మానసింహుని కావశ్యకమై యుండును. కాని యామె యాభావముతో రాకపోవుటచే నాసంబంధమున మానసింహుడు చేయవలసిన దేమియు లేకపోయెను.

పఠానులనేకులు పాట్నానగరమున సమస్తముకార్యములకొఱకు నివసించియుండిరి. అనేకులున్నతపదవియందుండుటయేగాక వారిలోఁ జాలమంది మిగుల సంభ్రమశాలులై యుండిరి. భారతవర్షమునందు మొగలాయీలకును బఠానులకును గల వివాదము చాలదినములకుఁబూర్వమే ముగిసిపోయినది. ఢిల్లీసింహాసన మిబ్రహింలోడీతోఁ బఠానుల చేతి నుండి వీడిపోయినది. దావూదుఖాను బంగాళాదేశపు సింహాసనమును బోగొట్టుకొని యొరిస్సాదేశమునకుఁ బలాయనుండయ్యెను. ఒరిస్సా దేశమునఁ బఠానులు స్వాధీనతకై యిప్పటికిని యుద్ధములో మగ్నులై యున్నవారు. కాని, బంగాళాదేశపు బఠానులనేకదినములనుండి తమయప్రతిమానవిధేయతయుక్తి తనీకులై మొగలాయీలప్రజలై యుండిరి. బంగాళాదేశమందలి పఠానులకు సాహసమనంతయు లేకపోయినను హైకసంతోషాగ్నిని బయల్పడనీక యుక్తముగానె జీవయాత్రను గడపుకొనుచుండిరి. అందుచే నయేషా గహాస్యాగమనమును, బఠానుని గృహనివాసమును మానసింహుని సందేహమున కవకాశమును గల్గింపలేదు.

ఒకవారమైనపిదప భయానకమైన యొకవార్త మానసింహుని చెవులఁ బడియెను. దానితో నాతనిశాంతియుతయు ధ్వంసమైపోయెను. నవాబస్మాన్‌ఖానును సులేమాన్‌ఖానును వచ్చి పూరినగరమును ముట్టడించినారనియు, రామచంద్రమహారాజు పలాయనుడైనాడనియు నాతనికి వార్తవచ్చెను.

ఆ వార్త నిజమైనది. అస్మాన్ ఖాను సంధివిషయమున మొదటి నుండియు నసంతుష్టచిత్తుఁడై యున్నాఁడని మన మెఱుంగుదుము. మానసింహుని వ్యవహారమునెడల నాతఁ డత్యంతవిరక్తుఁడై యున్నాఁడనికూడ మనమెఱిఁగియున్నాము. అతని సోదరుఁడగు సులేమాన్ ఖానావృత్తాంతము నన్నిటిని విని యుత్తేజితుఁడై సంధిబంధములను ద్రెంపివేయుట కంగీకరించెను. మానసింహుఁడు వెడలిపోయిన కొన్నిదినములలోపలనే వారిరువురును పూరిపట్టణమును ముట్టడించిరి.

అస్మాన్ ఖానుని యుద్ధతభావము మానసింహునకుఁ జాలవిరక్తిని గల్గించెను. ఆతఁ డొక్కమారుగఁ బఠానుల నందఱ నేలఁగలిపి ప్రపంచమున బఠానుశబ్దము లేకుండఁ జేయవలయునని సంకల్పించుకొని తానే స్వయముగ నొరిస్సాపై యుద్ధమునకుఁ బోవలయునని నిశ్చయము చేసికొనియెను. సైన్యమునకును సేనాధిపతులకును సిద్ధముగా నుండవలయునని యుత్తరువులఁ జేసెను.

పఠానుల నందువిశేషించి యస్మాన్ ఖానునిజయించి మర్మపీడితునిగాఁ జేయుట కొక్కయుపాయమున్నది. అయేషా యాతని యంతఃపురము నందంతయాదరభావముతో నుండకపోయినను నస్మానుఖానునకామెయత్యంతము ప్రణయభాజనమై యుండెను. అందుచే నామెనవరోధించిరేని యస్మాన్ ఖానునకుఁగాతర మధికమగును. అప్పుడాతనిని యుద్ధమున సర్వనాశనము సేయవచ్చును. ఆతనిని సులభముగాఁ గడతేర్చుటకు సుకరముగనున్న యీయుపాయమును విడిచిపెట్టుటకు మానసింహుని కిష్టము లేకపోయెను.

అయేషా ప్రచ్ఛన్నభావముతోఁ దాజఖానను వాని యింటవాసముసేయుచుండెను. తాజఖాను, కటులు ఖానునికాశ్మీరబీగమునకు సమీపబంధువుఁడు. ఆసంబంధముచేఁ దాజఖానును నాతనిభార్యయు నప్పుడప్పుడు కటులు ఖానుని మందిరమునకుఁ బోయివచ్చుచుండెడివారు. అందుచే వారియందయేషా మిగులగౌరవమును నభిమానమును, బంధుభావమును గలిగియుండెను. ఆకారణముచే దాజఖానునిభార్య యయేషాను దనయింటకిరమ్మని తఱచువేఁడుకొనుచుండెను. చాలకాలమునకిప్పు డాకస్మికముగ నయేషా యామెకుత్తరమును వ్రాసి పాట్నానగరమునకు

వచ్చెను. తాజఖానుఁడు నాతనిభార్యయు నామె నత్యంతగౌరవముతోఁ జూచుచుండిరి. అయేషాయును నచ్చట మిగుల నానందముతోఁ గాలమును గడపుచుండెను

సాయంకాలమైనపిదప మొగలాయిసైనికులు వచ్చి తాజఖానుని గృహమును ముట్టడించిరి తాజఖానేసంగతియు నెఱుఁగఁడు. అందుచే నాతఁడానిగ్రహమునకుఁ గారణమును వార్చి తెలిసికొన బ్రయత్నించెను. కాని, ముట్టడివేసినవారిలో నెవరును దానికిఁగల కారణమును దెలుపఁజాలకపోయిరి, తాజఖాను మహారాజు దర్శనముచేసికొనుట కనుజ్ఞ వేఁడికొనియెను. ముట్టడివైచినవారందుల కంగీకరించిరి.

మఱునాఁడు ప్రాతఃకాలమున భటులచేఁ బరివేష్టితుఁడై తాజఖాను బంగాళాబీహారు దేశములకు సుబేదారయిన మానసింహునికడకు బోయెను. ఆతనిగృహమునందు నవాబుకటుల్ ఖానుని తనయ యున్నదనియు నామెను బట్టుకొనుటకై ముట్టడివైవఁబడినదనియు నవాబునందినిని మొగలాయీల కప్పగించినచో ముట్టడిమాన వేయఁబడుననియుఁ దాజఖానున కెఱింగించిరి. ఆప్రస్తావనము కేవల మసంగతముగానున్నదని తాజఖాను తనహృదయమున ననుకొని తానువర్తకముచేసి కొనువాఁడననియు ననేకులు తనయింటికెప్పుడును వచ్చుచుఁ బోవుచుందురనియు నది నిలిచిపోయినచోఁ దనకును నితరులకును విశేషధననష్టము సంభవించుననియు మహారాజునకు విన్నవించుకొనియెను. మానసింహుఁ డయేషానొప్పింపకపోయినచో నేమాటలను విననొల్లననియు అయేషాకేవిధమగు నమర్యాదయును జరుగదనియు నామెస్థితికిఁ దగినమర్యాదలతో నంతఃపురమున నుంచెదననియుఁ దాజఖానునకు తెలియఁజేసెను. తాజఖాను "నాప్రాణముల నెవరైనఁ గైకొనినను సరియే కాని, యింటికి వచ్చినయామెను విడువనొల్ల"నని విన్నవించెను. అందుచే నాతఁడుభటులతోఁగూడ మరల నింటికిఁదీసికొనిపోఁబడియెను.

అయేషా కీసమాచారములన్నియుఁ దెలియవచ్చెను. ఆమె తాజఖానునికడ కేగి తనకు మానసింహునిఁ జూడవలసి యున్నదని చెప్పెను. చూచుటకుఁ గాలమును స్థలము నేర్పడియెను. యథాసమయమున నిరువురు పరిచారికలు తాజఖానుని సమేతముగా భటులచేఁ

బరివేష్టితమైన శిబిక నిర్దిష్టస్థలమునకుఁ బోయెను. నిర్భీకహృదయయై యసంకుచితభావముతో నయేషా మానసింహుని కెదురుగవచ్చి నిలుచుండెను.

సజీవదేవీమూర్తియే గౌరవముతోఁ దనశోభామహిమలను బ్రసరింపఁజేయుచు ముందునునకువచ్చియున్నదని మానసింహునకుఁ దోఁచెను. ఆమె సమీపమునకువచ్చినతోడనే మానసింహుఁడు "అమ్మా! నీవునాతనయవు నేను రాజనేతిప్రయోజనార్థము నీకుఁ గష్టములను గలుగఁజేయవలసివచ్చినది. నీవు నాతనయవని భావించుచున్నాఁడను అందుచేఁ నీవు జెప్పవలసినదానిని నిస్సంకోచభావముతోఁ జెప్పవచ్చును." అనియెను.

అ—తండ్రీ! మీరు నన్నవరోధించుటకు నిశ్చయించినట్లున్నది. తండ్రియవరోధమందు (అంతఃపురమునందు) తనయ స్వల్పకాలము వాసముసేయుట యసంగతముకాదు. నేను సంతుష్టచిత్తనై మీయంతఃపురమున నివసించియుండెదను. ఆసంబంధమున నేను చెప్పవలసిన దేమియును లేదు.

మా— నీవు చెప్పవలసిన దేమియును లేదు. కాని నేను వినవలసినది చాలఁగనున్నది. నీవు నాప్రశ్నలకు నిజమైనయుత్తరముల నొసంగితివేని నేను సుఖినయ్యెదను.

అ—అయేషా జీవితమునందు దాచియుంచఁదగిన ఘటనము లేవియు లేవు. ఆకారణమున నసత్యములను నుడువుటకు కించుకంతయు నావశ్యకము లేదు. మీరు వినవలసినసంగతుల నడుగవచ్చును.

మా—నీవు నీయాత్మీయులనువీడి యొరిస్సానుండి పాట్నానగరమున కేలవచ్చితివి?

అ—(కొంచెము యోచించి) నిజమునే జెప్పెదను. మీకొమరుఁడైన జగత్సింహుని చెఱనుండివిడిపించవలయునను నభిప్రాయముతో నిటకు వచ్చితిని.

మానసింహుఁడు తనపుత్రుని కారాగారవిముక్తిగై యించుక వ్యాకులపడుచుండెను పైకి వెల్లడిచేయకపోయినను హృదయమునం

దండుల కుపాయములను వెదకుచుండెను. ఇప్పుడంపులకు సహజమైన సనుపాయము దొరకినదని మనస్సునందు సంతుష్టుడయ్యెను.

మా—నీవందుల కేయుపాయముల నవలంబించుచున్నావు ?

అ—యువరాజుకడనుండి పాదుషహాకు విజ్ఞాపనపత్రికను బంపించుట—

మా—నేను సుబేదారుఁడను. నాకుఁ దెలియకుండ పాదుషహాకు విజ్ఞాపనపంపుటకుఁ బ్రయత్నమేలచేసితివి?

అ—మీవలన నీవిషయమున నేయుపకారమును జరుగదు. మీరు స్వయముగా బహిరంగమైనసభలోఁగూర్చుండి యపరాధియని నిశ్చయించి యువరాజునకు దండవిధానమును జేసియేయున్నారు. ఆ మొదటియాజ్ఞకు విరోధముగాఁ జేయుటకు మీకిప్పుడిష్టముండదు. ఒక వేళ నిష్టపడినచో సర్వత్ర సమాదృతమై విఖ్యాతినొందిన మీనామ మత్యంతపరిహాసమునకు గుఱియైపోవును. మహారాజుగారి మర్యాదను గ్రహించి రాజపుత్రుని యావేదనపత్రమును నాతని జనకునియొద్ద సమర్పింపక తండ్రికంటె నుచ్చపదస్థుఁడగు పాదుషహాకడ కంపుటకు నిర్ధారణచేసితిని.

అయేషాయిచ్చిన ప్రత్యుత్తరమునకు మహారాజుపరితుష్టుఁడై "ఆవేదనపత్రము సిద్ధమగుటకవకాశము కావలదా?" అనియడిగెను.

అ—ఆవేదనపత్రము సిద్ధమై కుమారజగత్సింహుని చేవ్రాలుంపఁబడి వెడలిపోయినది. అది యిప్పుడే ప్రయాగను దాటి ముందునకుఁ బోయియుండవచ్చును.

మా—ఆకాగితము కారాబద్ధుఁడైయున్న జగత్సింహునిదొంగ చేవ్రాలుఁపబడినదియా ?

అ—లేదు. మహారాజా ! దొంగచేవ్రాలు చేయుట కగత్యము లేదు. కారాబద్ధుఁడైయున్న కుమారజగత్సింహుఁడు స్వయముగా సమస్తవిషయములను జదువుకొని చేవ్రాలుంచినాఁడు.

మా—కారాగారమునందున్న యీతనికడ కా విజ్ఞాపనపత్రి మెట్లుపోయినది ?

అ__ఆవిషయమున నాకుఁగొంచెము కష్టము కలిగినది. అం దుచేఁ కారాగారాధ్యక్షునకు విశేషద్రవ్యమునిచ్చి వశముచేసికొనవలసి వచ్చినది.

మా__నీవు మిగుల బుద్ధిమఁతురాలవుగను, గార్యకుశలినివిగను గన్పట్టుచున్నావు. కాని ముఖ్యవిషయమున నేమిచేసితివి? ఆవేదన పత్రము ఫాదుషహాదర్బారునకుఁ బోవు టెట్లు? అదియేగొప్పసందే హము__ఆవిషయమున నేమైన నేర్పాట్లను గావించితివా?

అ__మహారాజా! ఆవిషయమునఁగూడఁ గావలసినన్నియే ర్పాటులైనవి. విజ్ఞాపనపత్రము దర్బారునకుఁ జేరుటకును, జేరినవెంటనే పాదుషహాచేతికందుటకును, నందినతోడనే యనుకూలములైన యుత్త రవులగుటకును దగినయేర్పాటులను గావించితిని. కార్యానుకూల మగుట కించుకంతయును సందేహములేదు.

మా__నీయుద్దేశమేమి? నీవా యసమసాహసకార్యము నిర్వ హించుట కేలపూనుకొంటివి? దానినిగూర్చి తెలిసికొన నభిలాషపడు చున్నాఁడను.

ఆయేషా యవనతమస్తకయై యోచించుచుండెను. ప్రశ్నకుత్త రము రాలేదు.

మా__నీకాప్రశ్నకొకటి_మారుగ నుత్తరమిచ్చుట కిష్టము లేనట్లు తోఁచుచున్నది. నేనావిషయమున నిన్ను మరలఁ బ్రశ్నింపను. నీవెప్పుడైనను జగత్సింహుని కారాగారమునందుఁ జూచియున్నావా?

అ__లేదు.

మా__నీసమాచారము నెప్పుడైన నాతనికి వర్తమానమంపి తివా?

అ__లేదు.

మా__నీప్రయత్నములచే జగత్సింహునకు విముక్తియైన పిదప నిజముగా నీవాతనినిజూడనొల్లవా?

ఆ__చూతను__

అయేషా పరిణయవిషయిక విద్యమానము లేమియు మానసిం హునకుఁ దెలియకుండ లేదు. అయేషాయొసగిన ప్రత్యుత్తరములను వినినపిదప నాతఁడాయనుపమానానారీరత్నము జగత్సింహుని యం దనురక్తయైయున్నదని తెలిసికొనియెను. ఇంతేగాక జగత్సింహుఁడు తనహృదయమున నయేషాయెడ తదనురూపమైన యనురాగమును గలిగియుండ లేదనియు, నందునేతనే యాఁమె యంతవఱకును జగత్సిం హునిఁ జూచియుండ లేదనియు, నికముందును జూడనిష్టపడుట లేదనియు నందులకాయబల నితాంతమనఃపీడితయై యున్నదనియుఁగూడ మాన సింహుఁడు స్పష్టముగాఁ దెలిసికొనియెను. తనయునకుఁ గారాగార విముక్తియైనపిదప నానారీరత్నముయొక్క మనఃక్లేశమును బొరదోలుటకై శక్తివంచనములేకుండఁ బ్రయత్నముచేయవలయునని యాతఁడు మన సున సంకల్పముచేసికొనియెను.

పరిణయసంబంధమైన విషయముల నింకను దెలిసికొనవలయు ననునభిప్రాయముతో మానసింహుఁడు తనతనయుఁడగు జగత్సింహుని గృతఘ్నుఁడనియు, నరాధముఁడనియు నుడివి పిదప "అమ్మా! నీవాతని నిమిత్తమై యంతటియాయాసము నెందులకుఁ బొందెదవు?" అని యడిగెను.

అయేషా నీరవయు, నధోముఖియుఁ జింతాకులస్వాంతయు నయ్యెను.

మా—తల్లీ! సామాన్యప్రశ్నల కుత్తరమిచ్చుటకు సందే హించుచుంటివేమి?

అ—మహారాజా! మీరొకకట్టిపుల్లనుగూర్చి "పరులకొఱకు దగ్ధమై నీవెందులకు భస్మమయవయ్యెదవు?" అనిప్రశ్నించిన బాగుగ నుండును. జగత్సింహుఁడకృతజ్ఞుఁడుగాఁడు. నరాధముఁడునుగాఁడు. ఆతఁడత్యంతధర్మపరాయణుఁడైన మహాపురుషుఁడు.

మా—బిడ్డా! అయేషా! నీవు రమణీలోకమున కంతకును రత్నమవు. నీకు సౌఖ్యముగలుగఁజేయుటకై నేననేకవిధములఁ బ్రయ త్నించెదను.

అ—అతిప్రగల్భవలె మహారాజంశటివారి సమక్షమున నిలుచుండి విశేషముగా మాటలాడితిని. కాని, నేనామాటలను నామనః పూర్వకముగా నుడివియుండలేదు. మహారాజుగారి యాజ్ఞయైనప్పుడు చెప్పకపోయినచో నాగ్రహమువచ్చునను భయముచే నానాలుక లజ్జావిహీనయై విశేషముగా మాటలాడినది. అందుకొఱకు మహారాజు చరణ సమక్షమున క్షమాపణమును వేఁడుకొనుచున్నదానను

మా—అయోహా! రాజకార్యార్థము నిన్నుఁ గొన్నిదినముల వఱకును నిర్బంధములో నుంచవలసివచ్చినందులకు నేనెంతయో దుంఖించుచున్నాఁడను. కాని, అమ్మా! నిన్నుఁజూచి నీతో మాటాడినపిదప నామన సన్యథాపరిణమించినది. ఇప్పుడావిచారమువలదు. ఒరిస్సాదేశమునఁ బఠానులతో యుద్ధముప్రారంభమైనది. తేపటిదినముననే నేనక్కడ కేగుచున్నాఁడను. యుద్ధముసమాప్తమగువఱకును నీవునాయొద్ద నుండవలయును. ఆయుద్ధసంబంధమున నీవు చెప్పవలసినదేమైనఁ గలదా?

అ—నేను చెప్పవలసిన దేమియును లేదు. సంధివిగ్రహశాసన పాలనములన్నియు రాజసంబంధమైనవి. మేము స్త్రీలము. మాకవియేమియుఁ దెలియవు. నేనావిషయమున మాటాడుటేల?

మా—నవాబస్మాన్ ఖానున కాసంబంధమునఁ దెలియఁజేయవలసిన దేమైనఁగలదా?

అ—తెలియఁజేయవలసిన దేమియును లేదు. నవాబు స్వతః తేజస్వి, సాహసికుఁడు. పరాక్రమవంతుఁడు, ఆతనిబుద్ధి కేదితోఁచునో, యేకార్యమునందాతఁడు ప్రవర్తింపనుద్యమించునో యట్టివా విషయమున నావంటివారాలోచనఁజెప్పనుద్యమించుట మహాసాహసము. అతఁడు చేయఁబూనినకార్యముయొక్క పరిణామమును ఫలాఫలములు నాతఁడు బాగుగా నెఱుఁగును. ఆతఁడందులకు సిద్ధముగాఁగూడ నుండును.

మా—అంతపర్యంతమును నీవీయంతఃపురమునందే యుండవలయును. ఊర్మిళాదేవి నీకుఁగావలసినవన్నియు సమకూర్చి నీక్షేమ

ము నరయుచుండుము. యుద్ధానంతరమున నేను మరలవచ్చి నిన్నుఁ జూచెదను. నేనిప్పుడు బహుళకార్యాంతరనియుగ్నుఁడనై యున్నాఁడను. వెడలిపోయెదను. నీవు తాజఖాను నాతని గృహమున కంపివేయుము.

మహారాజు వెడలిపోయెను. తాజఖాను మరల దనగృహమున కేగెను అతనిగృహము కావలివారినుండి విముక్తినొందెను.

నాల్గవ ప్రకరణము.

ఒరిస్సాదేశమున విషమసమరానలము ప్రజ్వలితమయ్యెను. పఠానులు సంధినియమములను బాటింపక పూరినగరమునాక్రమించుకొనిరి. రామచంద్రదేవ రాజాయుద్ధమునకు సన్నద్ధుఁడై యుండకపోవుటచే నతిసులభముగా పూరినగరము పఠానులవశమై పోయెను. రామచంద్రదేవుఁడు పూరినివిడిచి పలాయనుఁడై పోయెను. సర్వవృత్తాంతములును మానసింహునకు వర్తమానమంపి యాతఁడంతటితో నిశ్చింతుడై యుండెను.

మానసింహుఁడు విశేషప్రయత్నములతో నొరిస్సాకు బయలుదేరివచ్చెను. వర్ధమానమునుండి సైదుఖానుగూడ విశేషసైన్యములను దీసికొని యొరిస్సాకు రానారంభించెను. సంధినియమములకు భంగము చేసినారను క్రోధమొకటి— ఇంతియేగాక హిందువులకు ప్రధానతీర్థక్షేత్రమగు పురుషోత్తమ నగరము నాక్రమించుట యొకటి— విశేషించి యస్మాన్‌ఖానుని నితాంతగర్వోద్రేకము — వీనియన్నిటిమూలముగను బఠానుకులమును సర్వనాశము చేయవలయునని మానసింహుడు దృఢనిశ్చయుడయ్యెను.

పఠానులును దమప్రయత్నముల యందేమియు గొఱత లేకుండ జేసికొనిరి. ధరపురవిజయుఁడైన యస్మాన్‌ఖాను సంధినియమములకు భంగము కలిగినతోడనే యుద్ధముతప్పక సంప్రాప్తమగునని యెఱింగి యున్నవాఁడగుటచేఁ జాలదినములనుండి యుద్ధసంబంధములగు నాలోచనలను జేయుచు సంపూర్ణముగా రణసన్నద్ధుఁడయ్యెను. యుద్ధవిషయ

మూఁడిన్నియును చరిత్రలయందు వివరముగా వర్ణింపఁబడి యున్నవి. మేమిట నాయుదంతమంతయును వర్ణించిచెప్పుట నావశ్యకము. ప్రస్తుత కథతో సంబంధించినంతవరకు సంక్షేపముగా నాయంశములనిట సూచించెదము.

వనపురసమీపమున మొగలాయీలకును బతానులకును దుముల యుద్ధము ప్రారంభమయ్యెను పతానులు రణరంగమునకు విశేషముగ నేనుఁగులను దెచ్చిరి. మొగలాయీలనేక శతఘ్నులను దీసికొని వచ్చిరి. వాని ఫెళఫెళశబ్దములను వినినతోడనే కరిబృందమునకు గుండెలవియఁ జొచ్చెను మూవటీందురీ కరిసంకులసంరంభము నణంపలేకపోయిరి. ఆమత్తగజము లొక్కమూరుగ విశృంఖలవృత్తి చెలరేగి సమీపసైన్యములఁ జిందరవందరఁ జేయుచు నల్గుదిక్కులకును బారిపోవఁదొడంగెను. యుద్ధాంగణమునకు ముందుగ నేనుఁగులనుంచిన యవివేకముచేఁ బతానుసైన్యవ్యూహము భంగమయ్యెను. అనేకసైనికు లేనుఁగులకాళ్ళక్రింద బడి ప్రాణములంగోలుపోయిరి.

అయినను బతానులొకరి నొకరు హెచ్చరించుకొని మరలరణోన్ముఖులైరి. కాని, మొట్టమొదటి ప్రయత్నమంతయు భంగమైపోవుటచే రెండవసారిచేసిన యీరణమునందు హాతోత్సాహులైపోయిరి. యుద్ధము భయంకరముగనే జరిగినది. కాని తుదకుఁబతానులు పరాజితులైపోయిరి. వనపురమునందట్లు ఘోరరణముజరగెను. ఆరణముమూలముననే వనపురము చరిత్రలయందుఁ బేరుఁగాంచినది. వనపురరణమున జయ మొందిన మానసింహుఁడంతటితో శాంతచిత్తుఁడు కాలేదు. ఒరిస్సాదేశమునఁ బతానుల ప్రాముఖ్యమును నాశనముచేయవలయునని యాతఁడు సంకల్పించుకొనియెను ఆతఁడు క్రమక్రమముగ దుర్గమువెనుక దుర్గమునుఁ నగరమువెనుక నగరము నాక్రమించుకొనఁ జొచ్చెను. జలేశ్వరమును, కటకమును మొగలాయీల యధీనమయ్యెను. ప్రతిదుర్గమునందును మొగలులపతాక మెగురనారంభించెను. మొగలుల స్వర్ణదుర్గము మొగలాయీలవశమైపోయెను ఇఁక జేయునదిలేక యస్మాన్‌ఖాను పరాజయమునొప్పుకొనవలసివచ్చెను నవాబు సులేమాన్‌ఖానును నస్మాన్‌ఖానును, అక్బరునధికారము నంగీకరించి యాతనికి సామంతులై కప్పముగట్టు

టకంగీకరించిరి. ఒరిస్సాదేశము సంపూర్ణముగా మొగలాయీల రాజ్యమునఁ జేరిపోయెను.

ఒరిస్సావిజయసమాచారము యథాసమయమున నక్బరునకుఁ దెలిసెను. సస్యశాలినియు, రత్నగర్భయు నగునాప్రదేశము చాలకాలమునుండి మొగలాయీల కశాంతిని, నుద్వేగమును బుట్టించునదిగ నుండెను. ఇప్పుడది సంపూర్ణముగ మొగలులస్వాధీనమైనందున నక్బరు షాదుషహా సంతోషమునకు మితిలేకుండెను. అదిమొదలు మానసింహమహారాజు బంగాళా, బీహారు, ఒరిస్సాదేశములకు సుబేదారుగా నెన్నఁబడుచుండెను రామచంద్రదేవుఁడు మొదలగు పూర్వభూపతు లవిచలచిత్తులై మొగలాయీపక్షము నవలంబించి వారికి సామంతులై తమపవ గౌరవములను నిర్విచారముగాఁ గాపాడుకొనుచు వచ్చిరి.

అస్మాన్‌ఖాను హతాశుఁడైపోయెను. అట్టిదుర్గతిసంభవించునని యాతఁడెప్పుడు ననుకొనియుండలేదు ఈరణము ప్రారంభమైనది మొదలాతనిచిత్తము స్థిరముగానుండక నానావిధయాతనలకును దుశ్చింతలకును, విచారములకును, నాకరమయ్యెను. యుద్ధారంభమున కించుకపూర్వ మయేషా యంతఃపురమును వీడి వెడలిపోయెను. అయేషాయస్మాన్‌ఖాను నేభావముతోఁ జూచుచున్నను, నామె యాతని ప్రాణములకుఁ బ్రాణమై, సకలానందములకును సకలోత్సాహములకును సకలప్రియయత్నములకును గారణభూతురాలై యుండెనని చెప్పుటకు సందేహములేదు. అయేషాయును నస్మాన్‌ఖానును బాల్యమునుండియు నొక్కచోనాడుకొనుచు హాస్యపరిహాస్యములను జేసికొనుచువిహారము సేయుచుండెడివారు వారిరువురు నొక్కచోఁ బెరిఁగి పెద్దవారైరి. ఆమెపై నస్మాన్‌ఖానునకుఁ గలప్రీతివిశ్వాసములకు మేరలేదు. ఆతనిప్రేమ కవధిలేదు. అట్టియయేషా యిప్పుడంతఃపురమును వీడిపోయినది. అతనిసాహసోత్సాహములన్నియు నాతనివిడిచి యామెతో మాయమైపోయినవి. అంతటి నిరాశతోడను నసంతుష్టితోడను వ్యాకులహృదయముతోడను జేసినకార్యములకు విరుద్ధఫలమే లభియించెను. అస్మాన్‌ఖాను నిజముగ నవసన్నుఁడైపోయెను.

ఐదవ ప్రకరణము.

కారాగారవాసియైన జగత్సింహుని విముక్తినొందించుటకై వి జ్ఞాపన పత్రికాదులను తీసికొని యభిరామస్వామి ఢిల్లీకిఁబయనమ య్యెను. ఆతనితోఁగూడ నైదుగురు రక్షులు బయలువెడలిరి. బయ లుదేరిన వారందరు నాశ్వికులైయుండిరి. అనేకస్థలములయం దనేకు లకు లంచములీయవలసిన యవసరముండును. పాదుషహా దర్బారున కు విజ్ఞాపనపత్రమును గొంపోవుటయన సామాన్యపుగుపనికాదు. దాని కెంతయో ద్రవ్యము వెచ్చింపవలసియుండును అందుకొఱకే యేసా యనేకరత్నములను, విశేషధనమును నభిరామస్వామి కిచ్చియుండెను.

అయేసా యింకను ననేకసదుపాయములను జేసెను. పాదుషహా యంతఃపురమునందును దర్బారునందును గలయనేకులతో నదివఱకామె పరిచయమును గలిగియుండెను. ఆపూర్వపరిచయమును జ్ఞప్తికిఁదెచ్చుచు నామె వారికుత్తరములను వ్రాసియిచ్చెను. ఇంతియేగాక మానసింహు నకు సోదరియు, జగత్సింహునకు మేనత్తయు నగుబీగమున కొకవినయ పూర్వకవిజ్ఞాపనమును వ్రాసి యామెకరుణావిలోకమును బ్రసరింపఁ జేయుటకై వేఁడుకొనియెను. ఆమెవ్రాసిన యుత్తరములన్నియు వార లకుఁ జేర్పఁగలిగినచోఁ గార్యసాఫల్యమగుట కించుకంతయును సంది యములేదు. ఆమె యేకొఱంతయు లేకుండఁ జేయవలసిన ప్రయత్న ముల నన్నిటినిఁ జేసెను.

అయేసా కొన్నిదినములు గడచినపిదపఁ దాను స్వయముగ ఢిల్లీకిఁబోవలయుననికూడ నిశ్చయించుకొనియెను. బహుశః ఆమె ఢిల్లీకిఁ బోవుటకుఁ బూర్వమే యభిరామస్వామి కార్యమును సఫలముచేసికొని తిరిగివచ్చునని యందఱు ననుకొనుచుండిరి. ఇంతలో నాకస్మికముగ మానసింహమహారాజు నాజ్ఞాప్రకార మయేసా పాట్నానగరమున బందీగానుండవలసివచ్చెను. మానసింహుఁడు యుద్ధవిషయములలో మునిఁగియుండెను. అందుచే నయేసా యటనుండి కదలుట కవకాశము లేకపోయెను, అయిన నామె యసంతుష్టచిత్తయై యుండలేదు. ఎందు

వలన ననఁగా—ఆమె తనయభీష్టసిద్ధికిఁ గావలసినప్రయత్నములన్నియుఁ జేసినపిదపనే మానసింహుని యంతఃపురమున నవరుద్ధయయ్యెను. కొంత కాలమేకాదు.—బ్రదికియున్నంతవఱకును బందీగనుంచినను నామెకు విచారములేదు. కర్మమయమును సుత్సాహమయమును నానందమయమునగు జగత్సింహునిజీవన మంధకారమయమైన కారాగారమునందు నష్టమైపోవుచున్నది. ఆతని నాయంధకారమునుండి విముక్తినొందించుటకై యావజ్జీవమును నాతనిస్థానమునఁ గారాగారమునం దుండవలసి వచ్చినను నయేషా సంతోషచిత్తముతో నందులకు సిద్ధముగానుండును.

ఐదవదినమున నభిరామస్వామియు నాతనితోఁగూడవచ్చిన యైదుగురువీరులును గుఱ్ఱములనెక్కి కానపురమునకు వచ్చిరి. అక్బరు పాదుషహా డిల్లీనుండి యాగ్రాకువచ్చెనని యభిరామస్వామి కచ్చటఁ దెలియనయ్యెను. ఆసమాచారము తెలియుటతోడనే యభిరామస్వామికిఁ బట్టరాని సంతోషముకలిగెను. వెదకఁబోయినతీవపదములఁ దగిలినట్లయ్యెను. అచ్చటనుండి రెండుదినములలోనే యాగ్రాకుఁ బోవచ్చును. విధాత యనుకూలుఁడై యున్నాఁడనియు, నేవిషయమునందుఁ బ్రతికూలత లేదనియు నభిరామస్వామి సంతోషించుచుండెను.

వారందఱును కానపురముచేరునప్పటికి మధ్యాహ్నకాలము తిరిగిపోయెను. అశ్వము లాయాసమునొందుచుండెను. అశ్వారోహకులును క్షుధాతురులై దప్పిఁగొనియుండిరి. అభిరామస్వామి యంగడివీధికి సమీపప్రదేశమ్మునందలి యొకగొప్పవటవృక్షముక్రింద నాశ్రయమును గల్పించుకొనియెను. తక్కినయశ్వారోహకులు కొంచెముదూరములో మఱియొకచెట్టున కశ్వములను గట్టివైచిరి. స్వామి వీపునకుఁ గట్టుకొనిన చర్మమును నేలపైఁబఱచి దానిపైఁ గూర్చుండెను. జగత్సింహుని విజ్ఞాపనమును, నయేషాయిచ్చినయుత్తరములును, నామె యొసఁగిన ధనరత్నములును దనయుత్తరీయమున మూటగట్టి దాని నాతఁడు తనవక్షోభాగమ్మునఁ జేర్చి కట్టుకొనియెను. అతఁడామూటను విప్పి చర్మాసనము క్రిందనుంచి దానిపైఁ దనశిరసుంచి పండుకొనియెను.

రక్షకులుగావచ్చినవారు తమతమచెంబులను, బగ్గములను దీసికొని సమీపమునలోనున్న బావిలోనినీటిని దోడుకొని ముఖమును, గా

లుచేతులను గడిగికొనిరి. వారు వరుసగా గుఱ్ఱములకు సేవచేసిరి పిదప వారిలో నిరువురు గుఱ్ఱముల కాహారమును దేబోయిరి. వారం దఱు నొకే జాతివారు. ఒకవంటకముసందు వారందఱును గలిసి భుజించెదరు. కాలుసేతులను గడిగికొనినపిదప నొకఁడుప్పు, బప్పు మొద లగు పదార్థములను దీసికొనివచ్చుటకై యంగడికిఁ బోయెను. ఇం కొకఁడు వంటఁజేయ దొడఁగెను. ఐదవవాఁ డభిరామస్వామికడకు వచ్చి "ప్రభువు వారిసేనకొఱకేమి సిద్ధముచేయవలయును?" అనియడి గెను.

అభిరామస్వామి "కొంచెము పిండిలోఁ బంచదారనుగలిపివు చ్చుకొనియెదను. నానిమిత్త మేమియును జేయవలసినపనిలేదు. మీా రుతెచ్చినదానిలోఁ గొంచెమ్మాత్రము చాలును. వేఱుగ నేమియు నక్కఱ లేదు" అనియెను.

అనుగనచ్చినవాఁడు వంటచేయువానికి సాహాయ్యముసేయు టకై నెడలిపోయెను. గుఱ్ఱములనుజూడఁబోయినవారు రెండుమోపుల గడ్డినిగోసి తమబట్టలలోఁగట్టి దానిపై నీటినిజల్లి తోడివాండ్రతో గుఱ్ఱ ములనుదీసికొని నీటివసతియొద్దకు వచ్చిరి. భోజనమునకుఁ గావలసిన పదార్థములను దేఁబోయిన యాతఁడు యథేష్టముగాఁ బదార్థములను గొని తీసికొనివచ్చెను. వంటచేయువారిలో నొకఁడు వానినన్నిఁటిని దీసికొని యభిరామస్వామికొఱకు కొంచెముపిండియుఁ బంచదార మొద లగునవి వేరుగనుంచి మిగిలినవానితో వంటకముచేయనారంభించెను. వంటప్రారంభమయ్యెను. గుఱ్ఱములను మేపఁబోయినవారు వానికిఁ జక్కగ నాహారమిడి తమకాలుచేతులను గడుగుకొన నారంభించిరి. ఎల్లెడఁ జీకటులుక్రమ్మనారంభించెను.

సాయంకాలమయ్యెను. రతుకు లంగడికిఁబోయి దీపపుసామ గ్రిసెచ్చి దీపములను వెలిగించిరి. భోజనమునకు సర్వమును సిద్ధ మయ్యెను.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలైనది. ఆకస్మికముగ నంగడివీథియం దొకగొప్ప కోలాహల ముత్పన్నమయ్యెను. "పోయినది! అగ్నిహో త్రము! నీరు! నీరు! తెండు! తెండు!" ఈ మొదలగు శబ్దములు

హెచ్చుగవినవచ్చుచుండెను. అందఱిదృష్టియును నావైపునకే పో యెను. అతిభయంకరముగాఁ గన్పట్టుచుండెను. అంగడివీధి కగ్ని హోత్రము ముట్టుకొనియెను, "హా! హా! ఏమైనది? అయ్యో! సర్వ మును నాశనమైనది" ఈమొదలగు హృదయవిదారకశబ్దములు నిరంత రమును వినవచ్చుచుండెను. చూచుచుండగనే యగ్నినాల్గుమూలల వ్యాపించెను చీకఁటిలో నాయగ్నిశిఖ లగ్నిమయశైలమువలె గన్పట్టు చుండెను. అగ్నిశిఖలు నభోమండలమున కంట వ్యాపించెను. ఆపైని నాల్గుదిక్కులకును బరువులెత్తుచున్నమంట లగ్నిశైలముపైఁ బరువెత్తు వహ్నివిహంగములవలెఁ దోఁచుచుండెను. సర్వభక్షకుఁడగు నగ్నిభగ వానుఁడు తనసహస్రజిహ్వలను విస్తరించి సర్వభక్షణకార్యమునం దు ద్యుక్తుఁడయ్యెను. భయంకరముఁగు చీత్కారధ్వనులును నార్తనాదము లును దిఙ్మండలమంతయు వ్యాపించి కలగుండువడఁ జేయుచుండెను.

అభి—అయ్యో! అన్నలారా! చూచినఫలమేమి? విపద్గ్రస్తు లకు సాహాయ్యముచేయువారు లేకపోయినచో మీరుపోయి మీప్రయ త్నములను జేయుఁడు.

ఈమాట ముగియకపూర్వమే రక్షకులందఱును సిద్ధముగా నున్నపదార్థముల నక్కడవిడిచిపెట్టి మండుచున్న యంగడివీధికిఁ బరువెత్తు కొనిపోయిరి. అభిరామస్వామి యచ్చటనే నిలుచుండి మనోవ్యథా జనకమగు నాదారుణవ్యాపారమును జూచుచుండెను.

ఇంతలో నొకయార్త నాదమాకోలాహలమునంతను నతిక్ర మించి వినవచ్చెను. అది నారీకంఠస్వరము, హృదయభేదకమై యీ క్రింది విధముగ వినఁబడియెను. "అయ్యో! నాబిడ్డ! నాసర్వస్వము. రక్షింపుఁడు! కాపాడుఁడు! నేను మీకు దాసినయ్యెదను. అయ్యో! నాబిడ్డ! కాపాడనిచో నాతోడు! లేదేని నన్నాయగ్నిలోఁ ద్రోసి వేయుఁడు! అయ్యోబిడ్డా!"

అభిరామస్వామి యాయార్తనాదమునువిని, యేమియుఁదోఁచక జ్ఞానశూన్యునివలెనై యతిశీఘ్రముగ నాశబ్దము వినవచ్చువైపునకుఁ బరువెత్తుకొనిపోయెను. అతిసాహసముతో నున్నమత్తపాయఁడైన యభి

రామస్వామి యాయగ్నికుండమునం బడియెను. ఆబిడ్డ రక్షింపంబడి యెను. పరుండినిద్రించుచున్న యాబిడ్డ నెత్తుకొని వక్షస్స్థలమున గది యించి పట్టుకొని నిర్విఘ్నముగా నీవలకుం బరువెత్తుకొనివచ్చెను అతని దేహ మనేకస్థలముల నగ్నిచుట్టుముట్టుకొనియెను. కాని, యాతఁడు దానిని గనెత్తిచూడ లేదు.

రాత్రి పండ్రెండుగంటలకు వీతిహోత్రునియాటోప మించుక యడంగెను. రక్షకు లభిరామస్వామినిజూచి యాతనితోఁగూడ తమ విశ్రమస్థానమునకు వెనుదిరిగివచ్చిరి. అందఱును ధూళిధూసరిత గాత్రులై దగ్ధప్రాయములైన దేహములతో సమీపముననున్న వటవృక్షముక్రింది కరుదెంచిరి. కాని, యెంతభయానకము! గుడ్డములలో నొక్కటియు నచ్చట లేదు. అగ్నిభయముచేఁ బగ్గముల ద్రెంచుకొని యెచ్చటికైన పారిపోయియుండునా? రక్షకులు సిద్ధముచేసికొనిన కూర, పచ్చడి, రొట్టె మొదలగునవియేమియు నచ్చట లేవు. కుక్కలు నక్కలు తినిపోయియుండవచ్చును. చెంబులు మొదలగు వస్తువులు కూడ లేవు. అట్లయినచో దొంగలెవరైన వచ్చియుండవలయును. అభిరామస్వామి యాందోళనముతోఁ దనచర్మాసనము నెత్తి చూచి కొనియెను. అచట నుత్తరీయమునఁగట్టినమూట లేదు, ఆవిజ్ఞాపన పత్రమును లేదు. ఆయుత్తరము లేమియును లేవు. అథవరత్నముల యందొక్కటియును లేదు. "హా! ఏమైపోయినవి?" అని యరచు కొనుచు నిశ్చేష్టుండై యభిరామస్వామి యచ్చటనే కూలబడియెను.

ఆఱవ ప్రకరణము.

అంధకారమయమైన కారాగారమునందుంబడియున్న జగత్సింహుఁడు తనకతిశీఘ్రకాలములోనే విముక్తికలుగునని యొకకలగాంచెను. ఆనందపంజరమున బద్ధమైయున్నయరేషా హృదయమునందుఁ దనహృదయేశ్వరునకు సుఖాసుఖనందములు గలుగునని యాశను గల్పించుకొని సంతసించుచుండెను. మానసింహమహారాజు దారుణ

యుద్ధవ్యాపారనిమగ్నుఁడై యుండియు నిరంతరప్రయత్నముచే దినదిన యునకుఁ గారాగారబంధము తొలఁగిపోవునని యాశించుచుండెను. వారి యాశలన్నియు వ్యర్థములైపోవునని యెవ్వరుననుకొనలేదు. ఎవ్వరు ననుకొనియుండని యొకయపూర్వకార్యముమూలమున నా యాశలన్నియు వ్యర్థములైపోవునని వారిలో నొక్కరైన నెప్పుడును దలఁపోసికొనియుండలేదు

అభిరామస్వామియు నాతని యనుచరులు నారాత్రి యేమియుఁ జేయకుండ నూరకుండిరి. పరిశ్రమములను నాదినమెల్ల నేమియు భుజింపకుండుట వలనను, సాత్త్వికతనూలమునను వారందఱును గాఢముల నడచేతనిదురకొని నటస్మృతులుకిరఁద నారాత్రి పడియుండిరి. మఱునాటియుదయముననే లేచి చోరులుపట్టుకొనిపోఁగా మిగిలినసామగ్రులను గైకొని సూర్యాస్తమయసమయమునకు నగరమునందలి కొత్వాలు కడకుఁబయలుదేరిపోయిరి.

కొత్వాలు యమదూతవలె నత్యంతభయంకరుఁడుగా నుండెను. ఆతనియెదుటకుఁబోయి నిలుచుండి మాటలాడుటకు జంకనివారరుదు. అభిరామస్వామి చాలసారి బాదుషాహాలదర్బారులకుఁబోయి చూచి యున్నవాఁడు. ఈకొత్వాలునిదర్బారు బాదుషాహాలదర్బారులకంటెఁ జాలభయానకస్థానమని యభిరామస్వామికిఁ దెలియదు. కొత్వాల పదవిలోని యనేకులు కారణమున్నను లేకపోయినను దమప్రభుత్వాధికారమును జూపి తమ కెదురుగవచ్చిన మనుష్యులనుబట్టి దండించి తమ ధర్మమును విద్యుక్తముగా నెరవేర్చినట్లు సంతోషించుచుందురు. అట్టి వారిలోఁ జేరినయత్యాశచర్యులుగల యాకొత్వాలుకడ కభిరామస్వామి తన యనుచరులతోఁగూడఁ బోయి నిలుచుండెను.

అభిరామస్వామిచేసిన యభియోగవిషయములనన్నిఁటిని విని యాకొత్వాలు "వీరందఱును నితరదేశమునుండి వచ్చినచోరులు. ఈసన్యాసి నిశ్చయముగా పాతచోరుఁడు. (K. D.) సుప్రసిద్ధచోరుఁడు. అందుచేతనే యీతఁడు సన్యాసివేషమునుదాల్చి నిజస్వరూపమును గప్పిపుచ్చ యత్నించుచున్నాఁడు. వీరందఱు నిచ్చటకు దొంగతనముచేయుటకై వచ్చియున్నారు. తమదుష్కృత్యములు వెల్లడి

యుగుడను భయము చే, డమసాత్త్విక త్వమును లోకమునకుముం దే తెలుప వలెననుప్రతి)మోద్దేశముతో నీయభియోగమును జేయుటకై వచ్చి నారు" అని నిశ్చయముచేసెను. అత్యంతసమర్థుడగు నాకొత్వా లీరీతిగ నొకవిలక్షణసిద్ధాంతమును జేసికొని తత్క్షణమే "ఈసన్యాసిని, ననుచరులను గొంపోయి చెఱసాలలోవేయుఁడు" అని తన సేవకులకాజ్ఞ యొసంగెను.

అభిరామస్వామి ఘోరవిపత్తునఁ బడియెను. చోరులవృత్తాంతము తెలియనిమ్ము. తెలియకపోనిమ్ము—పోయినవస్తువులు దొరకనిమ్ము దొరకకపోనిమ్ము—దానికిప్పు డవియేవియు నక్కఱలేదు. అవకాశము చిక్కినేని పాటణ్ణానగరమునకుఁ బోవలయును. పోయినచో సంగతు లన్నిఁటిని నవాబుసంధినికిఁ దెలిపి విహితకార్యములను జేయవచ్చును. అందువలన కొంతకాలము వ్యవధియగును పదిదినములధికముగఁ గాలవిళంబము కావచ్చును. అంతకాలము పనియూఁగిపోవును. కాని పదిదినములు వ్యవధియైనంతువలన నష్టమేమియునులేదని యాతఁ డను కొనియెను.

అభిరామస్వామి కొత్వాలునితో నొకవిషయమునుగూర్చి యే మియో చెప్పఁదొడంగెను కాని, యాతనిమాటను వినువారెవరు ? స్వామినోటనుండి మాటరాకపూర్వమే కొత్వాలు "ఈచోరులను గొనిపోయి కారాగారమునఁ ద్రోయుఁడు" అని కర్కశభావముతో నాజ్ఞయొసంగెను. అభిరామస్వామి విపదంబుధిలోఁ బడిపోయెను." అనుచరు లో, కూడ బందీకావలసివచ్చెను

ఆచెఱసాల కసవుతో నిండి దుర్గంధమయమై యంధకారావృత మై భయంకరముగ నుండెను. అందుఁగూర్చుండి వారందరు నీరీతిగ యోచింపఁదొడఁగిరి "ఇకముందు మనలనందరను వీరు ఖాజీకడకుఁ గొనిపోయెదరు. ఖాజీసాహెబు కొత్వాలుమహాశయునికంటెఁ గూడ సూక్ష్మదర్శి. అందుచే మనకిఁకఁ గారాగారవాసశిక్ష దప్పదు. కావున మనమెట్లయిన నిచ్చటనుండి తప్పించుకొనిపోవుటయే శ్రేయ" మని యోచించుకొనిరి. ఎట్లయినఁ బారిపోవలయునని సిద్ధాంతము చేసి కొనిరి కాని, దానికేమి యుపాయమున్నది? పలాయనమై పోవలయునని

నిశ్చయించుకొనిన పిదప నొకఁడు "అగడిగుమ్మమునకు నైచిన యినుపకమ్మి పరిశోధించి నూడఁగొట్టవచ్చుననియు, నాకమ్మి నాధారముచేసికొని యొకనిపై నొకఁడెక్కి గోడపైనున్నకిటికి నూడగొట్టవచ్చుననియు పిమ్మట దానినుండి యొక్కరొక్కరుగ నందరు నావలకు దాటిపోవచ్చుననియు నాలోచనము చెప్పెను అదిసంభవమేయని యందరు నొప్పుకొనిరి. మొదటనాలోచన చెప్పినయాతఁడు తలుపుబందు నూడఁదీయఁ దొడఁగెను. క్రిందటిదినమున వారెవరును భుజించియుండలేదు. అగ్ని మూలమున మిగులశ్రమ గాని దగ్ధప్రాయులైయుండిరి ఈదినమునను నన్నము లేదు. మొదట నాలోచన చెప్పినయాతఁడు వడివిపరీతిగ నన్నియుననుకూలమయ్యెను. క్రమక్రమముగ నొకనిపైనొకఁడు నిలుచుండి శ్రమపడి యెట్లయిననేమి గోడపైనున్న వెలుఁగునిచ్చు కిటికిత్రోవను పెద్దదిగాఁజేసిరి. నిర్విఘ్నముగా నందరు నీవలఁబడినచో నాయార్వురిలో ముప్వురు మరల పాట్నానగరమునకేగి నవాబునందినితో జరిగిన యావదుదంతమును దెలిపి యామె యాజ్ఞానుసారముగ ముందు కార్యములను నిర్వహింపవలయుననియు, నభిరామస్వామి మిగిలినయిరువురితో నాగ్రానగరమునకుఁబోయి, ఏయుపాయముచేనైనను పాదుషహాదర్బారునందు జగత్సింహుని విషయముగూర్చి ప్రస్తావింపవలయుననియు, మఱియు సమయము నిరీక్షించుచు నయేషా యాజ్ఞానుసారముగాఁ గార్యమును నిర్వహించుకొనుటకచ్చటనే యుండవలయుననియు నేర్పాటులను జేసికొనిరి అర్ధరాత్రమున రంధ్రపథమున నొక్కొక్కఁడుగ నీవలఁబడి యెవరికిని గనఁబడకుండ మిగులజాగరూకతతో వారందరును బలాయనులైరి రాత్రియంతయును విసుఁగులేకుండ నడచి నగరమునకుఁ జాలదూరమునందున్న యొకమహారణ్యమధ్యమునకు వచ్చి చేరుకొనిరి. సూర్యోదయమునకుఁ బూర్వమే వారు రెండుతెగలుగ విడిపోయి ముప్వురు పాట్నానగరాభిముఖులై నడచిరి అభిరామస్వామియు మఱియిద్దరును నాగ్రాభిముఖులై పోయిరి అందరును భిక్షావృత్తి నవలంబించిరి. ఔరా! కాలమహిమ! తానొకటిదలచిన దైవమొకటి దలఁచెనుగదా!'

పాట్నానగరాభిముఖులై పోయినవారు యథాకాలమున గమ్యస్థానమును జేరఁగలిగిరికాని వారేకార్యమునుఁ జేయలేకపోయిరి. వారు

తిన్నగా తాజఖానుని గృహమునకువచ్చి కనుఁగొనిరి నవాబునందిని బం దీయై మానసింహా మహారాజు పాదమున నున్నట్లు వారికిఁ దెలియ వచ్చెను. ఆమెను జూచుట కవకాశము లేదు. కారాగారవాసిద్దైనజగత్సిం హునిదర్శించుటకును వారికి శక్యముకాకపోయెను. అందుచే వారికేమి చేయునదిలేక కార్యాంతరముల నవలంబించి పొట్టపోసికొనుచు జీవ మును నిలుపుకొనుచుండిరి.

ఇఁక నిచ్చట నభిరామస్వామిప్రముఖు లరణ్యమార్గమునఁబట్టి యా గ్రాభిముఖులై తమప్రయాణమును సాగింపనారంభించిరి. మధ్యాహ్న వేళఫలములు మొదలగు సస్యపదార్థములతోడను, నదీజలములతోడను వారు తమక్షుత్పిపాసలను నివారణచేసికొనుచుండిరి. రాత్రులు చెట్లపై కొమ్మలలో నొకదానికిఁ దమదేహమును భద్రముగాఁ గట్టుకొని కును కుచు గడపుచుండిరి. ఈవిధముగ రెండుదినములు గడచిపోయినవి. మూఁడవనాఁటి యుదయమునకు వార లాగ్రానగరసమీపమందలి యమునానది కుత్తరభాగముననున్న మహారణ్యమునకు వచ్చిరి. ఆస్థల మునకుత్తరపుదిక్కునందు వేఱొకఘనారణ్యమునుండి యొకమార్గము వచ్చి యభిరామస్వామి మొదలగువారు వచ్చినమార్గముతో నచ్చటఁ గలిసికొనియెను. వారచ్చటకువచ్చుట కించుకపూర్వ మశ్వారోహ కులుకొందఱామార్గముగుండ వచ్చి వెళ్ళినట్లుఁ గన్పట్టుచుండెను. పద చిహ్నములను బరికించిచూచినచో నొకటిరెండునిమిషములకుఁ బూ ర్వమే యశ్వములాదారిని బోయినట్లు తోఁచుచుండెను. అట్టిమహా రణ్యమున నట్టిసమయమున నశ్వారోహకు లట్లుపోవుటకుఁ గారణ మేమో తెలిసికొనవలయునని యభిరామస్వామి తనయనుచరులతో వడివడిగ ముందునకు నడచిపోయెను. ఇంచుకదూరమేగునప్పటి గుఱ్ఱ ములు దక్షిణపుదిక్కునకు మరలి వేఱుమార్గమునఁ జనినట్లుగఁగన్పట్టెను ఆమార్గమున బోవుట కభిరామస్వామి కిష్టములేకపోయినను దనకౌతూ హలమును దీర్చికొనుటకై తనయనుచరులతో నాతఁ డామార్గమునఁ జనియెను.

కొంచెముదూరముపోయినపిదప నాతని కశ్వపదాంకి మొక్క టియును దృష్టిగోచరముకాలేదు. ఆపార్శ్వమందలి ఘనవనాంతర

నిశ్చయించుకొనిన పిదప నొకఁడు "ఆగదిగుమ్మమునకు వైచిన యినుపకమ్మి పరిశోధించి యూడఁగొట్టవచ్చుననియు, నాకమ్మి నాధారముచేసికొని యొకనిపై నొకఁడెక్కి గోడపైనున్నకిటికీ నూడఁగొట్టవచ్చుననియు పిమ్మట దానినుండి యొక్కరొక్కరుగ నందరు నావలకు దాటిపోవచ్చుననియు నాలోచనము చెప్పెను అదిసంభవమేయని యందరు నొప్పుకొనిరి. మొదటనాలోచన చెప్పినయాతఁడు తలుపుబందు నూడఁదీయఁ దొడఁగెను. క్రిందటిదినమున వారెవరును భుజించియుండలేదు. అగ్నిమూలమున మిగులశ్రమఁగొని దగ్ధప్రాయులైయుండిరి ఈదినమునను నన్నములేదు. మొదట నాలోచన చెప్పినయాతఁడు నుడివినరీతిగ నన్నియుననుకూలమయ్యెను. క్రమక్రమముగ నొకనిపై నొకఁడు నిలుచుండి శ్రమపడి యెట్లయిననేమి గోడపైనున్న వెలుఁగునిచ్చు కిటికీత్రోవను పెద్దదిగాఁ జేసిరి. నిర్విఘ్నముగా నందరు నీవలఁబడినచో నాయార్వురిలో మువ్వురు మరల పాట్నానగరమున కేగి నవాబునందినితో జరిగిన యావదుదంతమును దెలిపి యామె యాజ్ఞానుసారముగ ముందుకార్యములను నిర్వహింపవలయుననియు, నభిరామస్వామి మిగిలినయిరువురితో నాగ్రానగరమునకుఁ బోయి, ఏయుపాయముచేనైనను షాహుమహాదర్బారునందు జగత్సింహుని విషయముగూర్చి ప్రస్తావింపవలయుననియు, మఱియు సమయము నిరీక్షించుచు నయేషా యాజ్ఞానుసారముగాఁ గార్యమును నిర్వహించుకొఱ కచ్చటనే యుండవలయుననియు నేర్పాటులను జేసికొనిరి. అర్ధరాత్రిమున రంధ్రపథమున నొక్కొక్కఁడుగ నీవలఁబడి యెవరికిని గనఁబడకుండ మిగులజాగరూకతతో వారందరును బలాయనులైరి రాత్రియంతయును విసుఁగులేకుండ నడచి నగరమునకుఁ జాలదూరమునందున్న యొకమహారణ్యమధ్యమునకు వచ్చి చేరుకొనిరి. సూర్యోదయమునకుఁ బూర్వమే వారు రెండుతెగలుగ విడిపోయి మువ్వురు పాట్నానగరాభిముఖులై నడచిరి అభిరామస్వామియు మఱియిద్దరును నాగ్రాభిముఖులై పోయిరి అందరును భిక్షావృత్తి నవలంబించిరి. ఔరా! కాలమహిమ! తానొకటిదలచిన దైవమొకటి దలఁచెనుగదా!'

పాట్నానగరాభిముఖులై పోయినవారు యథాకాలమున గమ్యస్థానమును జేరఁగలిగిరికాని వారేకార్యమునుఁ జేయలేకపోయిరి. వారు

తిన్నగా తాజఖానుని గృహమునకువచ్చి కనుఁగొనిరి నవాబునందిని బం దీయై మానసింహమహారాజు ప్రాసాదమున నున్నట్లు వారికిఁదెలియ వచ్చెను. అమెనుజూచుట కవకాశము లేదు. కారాగారవాసియైనజగత్సిం హునిదర్శించుటయును వారికి శక్యముకాకపోయెను. అందుచే వారికిఁ జేయునది లేక కార్యాంతరముల నవలంబించి పొట్టపోసికొనుచు జీవ మును నిలుపుకొనుచుండిరి.

ఇఁక నిచ్చట నభిరామప్రముఖు లరణ్యమార్గమునఁబట్టి యా గ్రాభిముఖులై తమప్రయాణమును సాగింపనారంభించిరి. మధ్యాహ్న వేళఫలములు మొదలగు సస్యపదార్థములతోడను, నదీజలములతోడను వారు తమక్షుత్పిపాసలను నివారణచేసికొనుచుండిరి. రాత్రులు చెట్లపై కొమ్మలలో నొకదానికిఁ దమదేహమును భద్రముగాఁ గట్టుకొని కును కుచు గడపుచుండిరి. ఈవిధముగ రెండుదినములు గడచిపోయినవి. మూఁడవనాటి యుదయమునకు వార లాగ్రానగరసమీపమందలి యమునానది కుత్తరభాగమునసున్న మహారణ్యమునకు వచ్చిరి. ఆస్థల మునకుత్తరపుదిక్కునసుండు వేఱొకఘనారణ్యమునుండి యొకమార్గము వచ్చి యభిరామస్వామి మొదలగువారు వచ్చినమార్గముతో నచ్చటఁ గలిసికొనియెను. వారచ్చటకువచ్చుట కించుకపూర్వ మశ్వారోహ కులుకొందఱామార్గముగుండ వచ్చి వెళ్ళినట్లుఁ గన్పట్టుచుండెను. పద చిహ్నములను బరికించిచూచినచో నొకటిరెండునిమిషములకుఁ బూ ర్వమే యశ్వములాదారిని బోయినట్లు తోఁచుచుండెను. అట్టిమహా రణ్యమున నట్టిసమయమున నశ్వారోహకు లట్లుపోవుటకుఁ గారణ మేమో తెలిసికొనవలయునని యభిరామస్వామి తనయనుచరులతో వడివడిగ ముందునకు నడచిపోయెను. ఇంచుకదూరమేగునప్పటి గుఱ్ఱ ములు దక్షిణపుదిక్కునకు మరలి వేఱుమార్గమునఁ జనినట్లుగఁగన్పట్టెను ఆమార్గమున బోవుట కభిరామస్వామి కిష్టములేకపోయినను దనకౌతూ హలమును దీర్చికొనుటకై తనయనుచరులతో నాతఁ డామార్గమునఁ జనియెను.

కొంచెముదూరముపోయినపిదప నాతని కశ్వపదాంక మొక్క టియును దృష్టిగోచరముకాలేదు. ఆపార్శ్వమందలి ఘనవనాంతర

మున నొకప్రక్క గుల్మలతాదులు తునిఁగియు వృక్షశాఖలు విఱిగియు గన్పట్టెను. అచ్చట తీగెలు నాకులు మొదలగునవి తునిసిపడియుండుటఁజూచి యట మనుష్యులెవరో తిరుగాడుచున్నారనియు, గుఱ్ఱములు మేయునప్పు డవియట్లు చెదరిపడియుండవచ్చుననియు నభిరామస్వామి యూహించి తెలిసికొనియెను. అతికుతూహలభావముతో మరికొంతదూరము ముందునకుఁబోయి తనసేవకులలో నొకనింజూచి “మిగులజాగ్రత్తగఁబోయి విశేషములేమియో తెలిసికొని త్వరలో రాఁగలవా?” అని యభిరామస్వామియడిగెను.

అభిరామస్వామియు నొకపరిచరుఁడును నొకరహస్యస్థలమును గురుతుగానేర్పరచికొని యచ్చటఁ గూర్చుండియుండిరి. రెండవవాఁ డచటనుండిబయలువెడలి ధ్వనియగుచున్న యామార్గమునుబట్టి పోయెను. ఇఁట వీరిరువురు నొకముహూర్తకాలముఁ గూర్చుండి “ఆతఁ డింకనురాలేదేమిచెపుమా?” అని యోచించుకొనుచు కళవళ మొందుచుండిరి. ఇంతలో నాతఁడు వచ్చెను.

అభి—ఏమైనఁగనఁబడియెనా?”

“ఒక్క శుభసమాచారము”

“ఏమది ?”

“మనయాఱుగుఱ్ఱములు—”

“(ఆశ్చర్యముతో) ఏమి! చెప్పుము. చెప్పుము.”

“నేను బాగుగాఁ బరిశీలించిచూచితిని. ఆయశ్వములాఱును మనవియే యగును. లేశము ననుమానములేదు.”

“మనుష్యులెందఱున్నారు?.’

“పదిమందియున్నారు. మనచెంబులు మొదలగు సామానులన్నియు వారికడనున్నవి. వానినన్నిఁటిని బాగుగాఁ జూచితిని.”

“అస్త్రశస్త్రము లేమైన నున్నవా?”

“అందఱియొద్దను గత్తి, చురియ, మొదలగు నాయుధములున్నవి.

అభి — ఇప్పుడు తెలిసినది. మనసర్వస్వమును దొంగిలించినవారు వారేయగుదురు వారినిబట్టికొనినచో మనవస్తువులన్నియు దొరకఁగలవు.

ఒకఁడు — ఔను అందుల కించుకంతయును సందియము లేదు. కాని యదియెట్లుసంభవమగును ?

అభి — మీరిరువురు నీయడవియందేయుండి చోరులను జూచుచుండవలయును అట్లుచేయుటకు మీకేమైన సందియమున్నదా ?

ఒకఁడు — అట్లుచేయవచ్చును. కాని మీరేమిచేసెదరు ?

అభి — ఈమార్గముగఁబోయిఁ బోఁ బు కొంచెము పశ్చిమముగఁదిరిగి నడచినచో నట యమునానదికలదు. యమునానదినిదాటినచో నాగ్రా కుఁబోవచ్చును. నేనాగ్రాకుఁబోయి యచ్చటనుంచి సర్కారుసిపాయీలను పిలిచికొనివచ్చెదను.

రెండవ — మనగల కొత్వాలు కడకుఁబోయి చెప్పవలయునా యేమి ?

అభి — అవును చెప్పవలయును. కాని యన్నితావులయందును కాశపురపుమహాత్మునివంటి కార్యదక్షులును, యుక్తాయుక్త విచక్షణులునే యుండురని తలంపవలనుపడదు ఆగ్రానగరము రాజధాని అచ్చట కుశాగ్రబుద్ధులును వివేకవంతులు నుందురు. కొత్వాలువలనఁ గార్యసిద్ధి కాకపోయినచో మనకిఁక వేఱుమార్గములేనేలేదని తలంపరాదు.

రెండవ — మీరు తిరిగివచ్చువరకును, లేదా మీసమాచారము మరలమాకుఁ దెలియువరకును మేమిచ్చటనేయుండి చోరులగతివిధానములను దెలిసికొనుచుందుము. కాని దొంగలిచ్చటనుండి వెడలిపోవుచుండినచో మేమేమిచేయవలయును ?

అభి — మంచిమాటనడిగితివి మీలోనొక్కఁడు చోరులను వెంబడించి వారివెనుకనే దూరదూరముగఁ బోవుచుండవలయును. ఒక్కఁడిక్కడనే యుండవలయును. తస్కరులిటనుండి వెడలిపోయి వేఱొకతావున విడిసినతోడనే వారివెనుకనేపోయి వారు నివసించినస్థలము. మార్గముమొదలగువానినిగూర్చి తెలిసికొని యాతఁడు మరలనిక్కడకు

వచ్చి యిక్కడనున్నవానితో నావివరములనన్నిటిని దెల్పి మరల ముందునకుఁ బోవుచుండవలయును.

మొదటి—మీయుద్దేశము తెలిసినది. మేమట్టికార్యములను నెరవేర్చుచుందుము. కాని యాచోరులు చాలదూరముపోయినచో వెనుకకువచ్చి మరల ముందునకుఁబోవుట కెట్లువీలుపడును ? తుదకు వారియానుపానులు తెలియకుండఁ బోవునుగదా !

అభి—అదియు నాలోచింపవలసినదే. ఇప్పుడేడుగంటలైనది. నేనాగ్రికిఁ జేరునప్పటికిఁ బండ్రెండుగంటలగును. అచ్చటఁగార్యము లన్నియు జక్కనగునప్పటికి రెండుగంటలకాలము పట్టవచ్చును. సాయంకాలమగునప్పటికి. దప్పకుండ నేను మరల నిక్కడకువచ్చెదను.

అట్లయినచో నిఁక నేమియు సంశయింపనక్కర లేదు. ఆచోరులు మూఁడుదినములనుండి నడచినడచివచ్చి యిక్కడ విశ్రమించుచున్నారు. వారెవ్వరు నంతగాకాశరము నొందుచుండుటలేదు. వారీనాఁడిచ్చటనే యుండురనుటకు సందియములేదు

అభి—వారిక్కడనే యుందురని నానమ్మకము వారిక్కడనే యుండి యొక్కొక్కఁడే యాగ్రాకుఁబోయి క్రమ క్రమముగ నశ్వములను రత్నములను విక్రయించెదరు. వారికాయుద్దేశమే లేకపోయినచో రాజధానియగు నాగ్రామార్గమునుబట్టి వచ్చి యింతసమీపములో విడియరు.

మొదటి—మీరుసెలవిచ్చినది సరియైయుండుననియే తోఁచుచున్నది.

అభి—విశేషముగ మాటలతోఁ బ్రయోజనములేదు. నేనిప్పుడేపోయెదను. సాయంకాలమునకు రాకపోయినచోఁ దుదకుఁ దెల్లవారుసరికైనను నేనొక్కఁడనైనను దప్పక వచ్చితీరెదను. సందేహాము లేదు. మీరు జాగరూకులై యుండవలయును.

అభిరామస్వామి వెడలిపోయెను.

ఏ డ వ ప్ర క ర ణ ము.

పాట్నానగరమున మానసింహమహారాజుచే నేర్పాటుపఱుపఁబడిన యొకమహాభవనమునం దయేషా సంపూర్ణస్వేచ్ఛతో నివసించియుండెను. ఊర్మిళామహారాజ్ఞియు ననేకవిధముల నామె సుఖముగాఁ గాలముగడపుటకు సదుపాయములనన్నిటిని సరిగాఁ జేయించుచుండెను. ఆమె స్వయముగ ననేకపర్యాయము లయేషాకడకువచ్చి చూచిపోవుచుండెను. చాలసేపామెతో గూర్చుండి మాటలాడుచుండును. ఈప్రపంచమున నయేషాతో మాటలాడి ప్రీతిజెందనివారెవరు? అయేషా హృదయమునందలి సద్భావములను తెలిసికొని యూర్మిళ యత్యంతము విమోహితయయ్యెను

రెండునెలలు గడచిపోయినవి. సుఖదుఃఖసమ్మిశ్రితమైన కాలము సమభావముతో గడచిపోవుచుండెను. పఠానుల పరాజయవృత్తాంతము లనుదినమును గ్రొత్తక్రొత్తగ నయేషాకుఁ దెలియవచ్చుచుండెను. స్వచ్ఛందమైన కారాగారము నందున్నను, సంతతమును మొగలాయీల విజయవృత్తాంతములును వానితోడనే యస్మాన్‌ఖానుని భయానకము లగు సంతతపరాజయోదంతములును వినవచ్చుచుండుటచే నయేషా హృదయము మిగులఁ గళవళ మొందుచుండెను. అస్మాన్‌ఖాను విపద్గ్రస్తుఁ డైయుండెను. ఇట్టిక్లిష్టకాలమున దానొరిస్సాదేశమును వీడివచ్చుట సరికాదనియు, నిట్టిసమయమున పితృభవనమును విడిచియుండుట తనకు శ్రేయస్కరముగాదనియు, నబాబగు నస్మాన్‌ఖానువిడిచి దూరముగా నుండు టుచితముకాదనియు, నామె యోచించుకొనుచుండెను. ఈ సమయమున నామె సమీపము నందున్నచో నస్మాన్‌ఖా నంతటియుత్సాహశూన్యుఁడై యుండఁడు. వివేకావివేకవిచారమునఁ దప్పుమార్గమును ద్రొక్కియుండఁడు. పఠానుల పరాజయమునకుఁ దానేకారణమని యయేషా తనమనసున భావించుకొనుచుండెను అస్మాన్‌ఖా నయేషాయెడల నత్యంతకరుణామయుఁడు. అతిచలిత ప్రేమమయుఁడు. అట్టిసుహృద్వరున కట్టియాపదలువచ్చినప్పుడు దూరమునుండి చూచుచు

నూరకుండుటచేఁ దాను మిగులఁ గృతఘ్నురాలనని యామె తలపోయు చుండెను.

ఒరిస్సాదేశమున మానసింహమహారాజు సంపూర్ణవిజయము నొందినాఁడనియు, నస్మానుఖాను సర్వవిషయముల నక్బరుబాదుషహా యధికారపాశముచే బద్ధుఁడైయున్నాఁడనియు నయేషాకుఁ దెలియ వచ్చెను. అందుచే నస్మానుఖానింకను బ్రాణములతో నిలిచియున్నాఁ డని యామె తెలిసికొనియెను. తేజస్వియు సాహసికుఁడునగు నావీరా గ్రేసరుఁడు ప్రాణములతో నిలిచినామెపాలిటికి సర్వమునున్నట్లగును. ఉత్కలవిజయుఁడైన మానసింహుఁడు పాట్నానగరాభిముఖుఁడైనాఁ డనియుఁ ద్వరలోనే రాజధానికి వచ్చునని యు నయేషాకు వార్తవచ్చెను.

రాజనైతికప్రయోజనార్థమై తా నవరుద్ధనైతినని యయేషా తెలిసికొనియెను. ఆమె తనచేఁజిక్కినదనువార్త తెలిసికొనినచో నయేషా యుద్ధముచేయక తనయధికారమున కంగీకరించునని మాన సింహుఁడు యోచించుకొనియెను. మఱియొకవిధముగ నయేషా యవ రోధము మానసింహునికార్యసిద్ధికి సాహాయ్యమే యయ్యెను. ఆయేషా తనసమీపమున నుండకపోవుటయేగాక మానసింహునిచే నవరుద్ధ యయ్యెననువార్తనువిని యస్మానుఖాను విచలితుఁడై విషయజ్ఞానరహిత మును హితాహితవివేకశూన్యములు నగు కార్యములను జేసెను. అందు వలన మహారాజున కనుకూలఫలమే లభించెను. అది యెట్లయినను గానిమ్ము. ప్రకృతమున నారాజనైతికప్రయోజనము ముగిసినట్లు తోఁచుచున్నది బహుశః మానసింహమహారాజు పాట్నాకుఁ దిరిగి వచ్చినతోడనే యయేషాను విడిచిపెట్టఁగలఁడు.

ఈమొదలగు చింతనలతోడను, నాశలతోడను నయేషా కాల మును గడపుచుండెను మూఁడుగంటలవేళ సుసజ్జితమైన యొకప్రాసా దమున నయేషాయొక్కతె యొంటిగూర్చుండి ముందుజరుగఁబోవు తనస్థితి గతులనుగూర్చి యేమేమో యోచించుకొనుచుండెను. అంతలోఁ బార్శ్వమునందున్న ద్వారముకడ నొక పరమసుందరనారీమూర్తి యామెకు దృష్టిగోచరమయ్యెను ఆస్త్రీ లోపలకు వచ్చెను అయేషా యును సంభ్రమముతోఁ బీఠమునుండి లేచి యాస్త్రీమూర్తి కెదురుగఁ

బోయెను. ఆస్త్రీరత్నము వేగముగా ముందునకువచ్చి యయేషా వక్షమునఁ బడియెను. ఆసుందరులిరువురును జాలసేపు పరస్పరాలింగనముఁ జేసికొని యట్లె నిలువఁబడియుండిరి వారిరువురి నేత్రముల నుండియు నశ్రుధారలు నగంపరగాఁ వచ్చుచుండెను. క్రొత్తగావచ్చిన యాసుందరి తిలోత్తమయే.

అయేషా మొదట మాటలాడుటకుఁ బ్రారంభించెను. "నేను నిన్ను మరలఁజూచుట సంభవించునని యెన్నఁడు ననుకొనలేదు. నీ యదృష్టము ప్రసన్నమైనది. నీకు నీమామగారిగృహమునఁ దాపుదొరకినదను శుభసమాచారమును విని సంతోషించితిని"

అయేషావక్షఃప్రదేశమునుండి తిలోత్తమ తనమస్తకము నెత్తికొనియెను. అపారవివేకమును, ననుపమాన తేజస్వితను సూచించు నయేషాముఖమండలమువంక నొకసారి యామె తనదృష్టిని సారించి "అదృష్టమెట్లుప్రసన్నమైనది? ఆయన యింకను గారాగారమునందే యుండిరిగాదా!" అనియెను.

చీరచెఱఁగును ముఖముపైఁ గప్పుకొని చిన్నబిడ్డవలెఁ దిలోత్తమ యేడువనారంభించెను అయేషా యామెహస్తమును బట్టుకొని ముఖమును, నేత్రములను దుడిచి పిదప నామెను దనసమీపముననున్న పీఠముపైఁ గూర్చుండఁబెట్టికొని తానామెహర్మ్యమునఁ గూర్చుండి "విచారింపకుము. వీరపత్ను లెన్నియోదుఃఖములను దుర్దశల ననుభవింపవలసియుండును ఎంతయోధైర్యవంతులై యుండవలయును. ఈసామాన్యవిపత్తునకే యింత కాతరమునొందుచుంటివా?" అనియెను.

తి—ఇంతటిక్లేశములోఁ గాలమునుగడపుటెట్లు? నాయీదుఃఖమునుజెప్పుకొనుటకు నాకీ ప్రపంచమున నెవ్వరునులేరు. అందుచే నీకడ నాదుఃఖమును జెప్పుకొనుటకై వచ్చితిని.

అ—మంచిపనిచేసితివి. "సోదరీ! నిన్నుఁజూచుటచే నేను చాలసుఖినైతిని. నీయీదుఃఖదినములు త్వరలోనే పూర్ణముగా గడచిపోవును. రాజపుత్రునకు శీఘ్రకాలములోనే విముక్తిగలుగును.

తి—నీవట్లూహించుటకు గారణము లేవైనగలవా?

అ—అభిరామస్వామి విజ్ఞాపనపత్రికను ఢిల్లీకిఁ గొంపోయి నాఁడు. ఆవిజ్ఞాపనము వ్యర్థము కాఁజాలదు

తి—అతఁడు ఢిల్లీకెప్పుడు వెళ్ళినాఁడు ?

అ—రెండు నెలలకు పైగా నైనది

తి—అయినచో నింతయాలస్యమేమి ?

అ—మధ్య విఘ్నము లుగల్గుటకు గారణమేమియుఁ గాన్పింపదు పాదుషహాదర్బారునుండి యాజ్ఞాపత్రిక రావలయునన్నచోఁ గాలవిళంబము కాకమానదు. సోదరీ! రెండు నెలలుగాక— నాలుగు నెలలైనను బాధకమేమి ?

తిలోత్తమయించుక యాశ్చర్యపడి మనసులో "ఇదేమి ప్రేమప్రదర్శకమైనమాట! నేనెవనిని మనసార ప్రేమించుచుంటినో, యట్టి నాహృదయేశుఁడు శృంఖలాబద్ధుఁడై యంధకారమయమైన కారాగారమునందున్నాఁడు. ఆవిషయము తలపునఁ బారినచో హృదయము వ్రక్కలైపోవుచున్నది. ఒక్క ముహూర్తము..... తుదకొక్క నిమిషమైనను ముందుగ నాతనికి విడుదలయయ్యేనేని, యది నాకుఁ బరమలాభముగాఁ బరిగణించుకొనెదను. నవాబునందిని రెండు నెలలకు బదులుగ నాల్గునెలలను లెక్కించుచున్నదేమి ?" అని యనుకొని ప్రకాశముగా "అక్కా! సర్వమును పోఁగొట్టుకొనినదైనను యువరాజు సుముహూర్తమునఁ జెఱసాలనుండి విడిపింపఁగలిగినచో నదియే మేలని నా యభిప్రాయము. రెండు నెలలైనపిదప యువరాజు సకలైశ్వర్యములతోడను, గారాగారమునుండి విముక్తినొందనున్నను, నది కోరదగినది కాదని నాకుఁదోఁచుచున్నది" అనియెను.

అయేషాచిఱునగవుతో "ప్రణయమహిమచే హృదయమునకట్లు తోఁచుచుండుటనిజము" అనియెను.

తి—అట్లయినచో నీవు వేరువిధముగాఁ దలంచుటేమి ?

అయేషా యించుకసేపధోముఖియై చింతించి పిదప నిట్లు చెప్పనారంభించెను. "రాజపుత్రుఁడు వీరాగ్రగణ్యుఁడని నేనెఱుంగుదును వీరులు తమ దేహము తీక్ష్ణమైనకత్తిచే గాయపఱుపఁబడినను దానినించు

దెచ్చుకొనవలదు. నీవాసంగతిని బూగ్గ గా మఱచిపోనలయును. ఇదే నా ప్రార్థనలు.

తి—అక్కా! అదేమి? దానిని మఱచిపోఁగలవా? ఆవిష యము నితరులకేల తెలుపఁగూడదు? ప్రేమ దోషాకరమైనదికాదు. ప్రేమించినచోఁ బాపమున్నదా? అందులకు నీవేఁ సిగ్గుపడుచుంటివి?

అ—సోదరీ! నీకు నేఁజెప్పునదేమన, - - ప్రేమ, లేక ప్రణయ మనునది ప్రియములలోఁ బ్రాణపదార్థము. అతిసావధానముగఁ బ్రి యత్నపూర్వకముగ వానిని ప్రాణములలోనిముడ్చి యుంచఁదగిన పదా ర్థమని తెలిసికొనవలయును. దానిని బహిరంగముచేసి ప్రపంచమంత టను వెల్లడిసేయుచువచ్చితేని యదినిస్సారమైపోయి సులభముగఁ బరిహాసా స్పదమగును. అప్పుడది లజ్జాహేతువగును.

తి—ప్రణయము ప్రాణపదార్థమనుమాట యథార్థమే. నిశ్చయమే. కాని, మన మెవరిని బ్రేమించుచుంటిమో, యతనికావిషయము తెలిసి నందువలన దోషమేమి? అతనికాప్రేమ తెలియకపోయినచోఁ బ్రేమిం చుటవలన సుఖమేమి?

అ—సోదరీ! అట్లయినచో నది ప్రణయమును గ్రయవిక్రయ వ్యాపారమును జేయుట కారంభించినట్లగును. మన మెవరిని బ్రేమించు చుంటిమో వారికాప్రేమను దెలియఁజేయుఁదలంచితిమేని మనప్రణయ మునకు బదులుగ నాతనిప్రణయము నాకాంక్షించుచున్నామనుట స్ప ష్టము. ప్రణయమునకుఁ బ్రణయమును బదులుగోరినప్పు డంగడియం దలి యితరపదార్థమువలెనే ప్రణయముకూడ నొకవ్యాపారపదార్థముగాఁ బరిణమింపఁగలదు. నేను నీకొకపదార్థము నిచ్చినప్పుడు నీవు దానికి బదులుగ వేఱొకపదార్థమును నాకొసఁగితివేని యది యంగడివ్యాపార మనిపించుకొనును. మిక్కిలిపవిత్రమైన యమూల్యమైనప్రణయమును, బదులువస్తువునుకోరి విక్రయించి యంగడిపదార్థమునుగాఁ జేయుట కేవ లము లజ్జాకరమని నాయభిప్రాయము.

తిలోత్తమ తనహృదయమునఁ బ్రణయసంబంధమగు నాభావ మతిమధురమైనదియు, నత్యుచ్చమైనదనుట కించుకంతయును సంది

యము లేదనియుఁదలంచి పిదప "మన మెవనిని బ్రేమించుచుంటిమో యాతఁ...మ కొఱ్ఱకేసను నాప్రణయము నాతనికిఁ దెలుపు టుచితము" అనియెను.

అ___ఉచితమేయగును కాని, చూడుము! మన మెవనిని బ్రేమించుచుంటిమో యాతఁడా ప్రేమననుభవించుట కాతురపడుచున్న ప్పుడును బ్రేమాభావముచే దరిద్రుఁడై యున్నప్పుడును మాత్రమే మన ప్రాణములఁదుంచవలె ప్రణయమును సంపూర్ణముగ నాతనికిఁ దెలుపుటుచితమగును.

త్రి__కాని, అక్కా! మనము స్త్రీలము. ప్రేమించుచుండుటయే మనపని. మన మెవనిని బ్రేమించుచుంటిమో యాతఁడు ప్రేమాభావముచే దరిద్రుఁడు కాకపోయినను మనము సకలాంతఃకరణములచేతను నాతని నేల ప్రేమింపఁగూడదు? నిరంతరమును బ్రణయప్రవాహమున నాతని నేల ముంచుచుండఁగూడదు?

అ___ప్రేమింపఁగూడదని నేను చెప్పుటలేదు. మనసర్వాంతఃకరణములచేతను బ్రేమించుచుండుటకు మనకధికారముకలదు. కాని, మన మెవనిని బ్రేమించుచుంటిమో యాతనికి మనప్రేమను దెలియనీయరాదు.

త్రి___అక్కా! నీవట్లనుచున్నా వేమి? పురుషునిహృదయము సముద్రమువంటిది. ఆసముద్రమునందు మన ప్రణయఘటములను ముంచి మనకుఁ గావలసినప్రణయము నేల తెచ్చుకొనఁగూడదు? మనుష్యజీవితమునందు సర్వమునకును బ్రణయము ప్రధానసుఖవిషయముగ నున్నది. వలపుచేవలచుటయును, వలపుచేవలపించుటయును నను నీరెండును మనుష్యున కాతనిజీవితమునందు సర్వశ్రేష్ఠమైన యధికారములు. అక్కా! అయేషా! నీవు రాజపుత్త్రుని ప్రాణములవలె మనసార బ్రేమించుచుంటివనుమాట నిశ్చయము. అట్లయినప్పుడు నీవు ప్రకాశముగా నాతని బ్రేమించి యేల సుఖపడఁగూడదు? రాజపుత్త్రుని మఱియెవ్వరైనఁ బ్రేమించినచోఁ దిలోత్తమ దుఃఖించునని నీవొకవేళ తలంచియుండవచ్చును. నీవట్లు యోచించినచో—అక్కా! ఆసంబంధ

మైన యోచన కేవలము భ్రమాత్మకమైనదని నిశ్చయముగాఁ జెప్పుచున్నాను. నీయంటిగుణవతియు, హితభాషిణియు నగు స్త్రీ యువరాజును బ్రేమించినదను విషయమును స్మరించుకొనినంతమాత్రముననే నాహృదయము ముప్పొంగి యానందముచే నా దేహము పులకలెత్తుచుండెను. నీవును నేనును నొకగుత్తియందుండు రెండు పుష్పములవలె వికసించియుండవలయునని నేను సదా కోరుచుందును. శోభాయమైన యొకయుద్యానమునఁ బూవు లెన్నివిధములు వికసించుటలేదు. ఒకగిరి హృదయమును భేదించుకొని యెన్నినిర్ఝరిణులు హృదయరంజకముగ గలగలధ్వనులను జేయుచుఁ బ్రవహించుచుండుటలేదు? ఒక్కసాగరమున నెన్నినదులు తమదేహముల నర్పించుకొనుటలేదు? నీవెవనిని బ్రేమించుచుంటివో నేను నాతనినే ప్రేమించుచున్నదానను. ఇఁక ముందు శరీరములు వేరయినను మనమిరువురము నొకేప్రాణముగలవారమై యొకేసహానుభూతికలవారమై యుండుటుచితము. అక్కా! నీవు కూడ యువరాజు వక్షఃప్రదేశమున "కోహినూరు"వలె నెందులకుఁ బ్రకాశింపఁ గూడదు.

ఇట్లుచెప్పి తిలోత్తమ యయేషాకంఠమును గౌఁగిలించుకొనియెను. అయేషాయు నాదరభావముతో నామెగడ్డముఁబట్టుకొని నీవంటిసరళహృదయయగు స్త్రీనోటినుండి వచ్చువాక్యములన్నియు నతిమధురములై హృదయరంజకము సేయుచుండును. నీవంటిగుణవతియైన సహధర్మిణి పార్శ్వవర్తినియైనప్పుడు యువరాజజీవితమునం దొకప్పుడును దీర్ఘనిశ్వాసమును విడువవలసిన యావశ్యకముండఁజాలదని నా నమ్మకము. కాని, సోదరీ! నీకొక్కభ్రమయుండెనని నాకుఁ బొడగట్టుచున్నది. నాప్రణయమును నేనొకస్వతంత్రమార్గమునఁ బెట్టి నేనత్యంతము సుఖమునొందుచున్నదానను. ప్రేమించుటను నేనెఱుంగుదును. ప్రేమించి యమితానందమును నేననుభవించుచున్నదానను. ప్రేమను సంపాదించుటకుఁగాని ప్రేమాడంబరమును గనపఱచుటకుఁగాని నాకిష్టములేదు. సోదరీ! నావిషయమును గూర్చి యిఁక నీవెప్పుడును యోచింపవలదు. నేను క్లేశమునొందుచున్నానని తలంచి నీవు విచారపడవలదు." అనియెను.

తి—(దీర్ఘనిశ్వాసమును విడిచి) ఈసారి నీ ప్రాణసంరక్షణ మెట్లు చేయఁగలవాఁడనో నేనెఱుఁగఁజాలకున్నాను. ఈప్రపంచమునం దెవ్వరును నిన్ను రక్షింపఁగలవారు లేరు

అ—(సంతోషసూచకమగు చిఱునగవుతో) నేను పాపాత్మహృదయను. ఈనిష్కళంకపాపాత్మహృదయమున నీకోమలతకు స్థలము లేదు. ఈమాటల నుండనిమ్ము. మనము చాలసేపటినుండి మనసంబంధములగు మాటలనే మాటాడుకొనుచున్నాము. రాజపుత్త్రికా కారాగారవిముక్తి విషయమున నేను నిశ్చింతనై యున్నాను. నీవుకూడ నావిషయమున నిశ్చింతనై యుండవలయునని నాయభిప్రాయము.

తి—ఆవిషయమున నీకు సందియము లేనప్పుడు నాకు విచార మెందులకు?

తరువాత నయేషా ప్రేమభావముతోఁ దిలోత్తమను గౌఁగిలించుకొని యిట్లు చెప్పనారంభించెను "నాయీజీవితమున మరల నిన్నుఁ జూచుభాగ్యము నాకుండదు. నాసోదరుఁడు యుద్ధమునందుఁ బరాజితుఁడైనాఁడు. మహారాజుగారియనుగ్రహమువలన నేనిటనుండి విముక్తి నొందినతోడనే యొరిస్సాదేశమునకు నాయన్నయొద్ద కేగెదను. ప్రకృతము సంభవించిన యనేకకారణములచే నికముందుఁ బఠానులును, మొగలాయీలును సద్భావముతో నుందురనునాశ నాకు లేదు. బహుశః పఠానులు నశించిపోవుదురనియే తోఁచుచున్నది. పఠానులతోఁగూడ నయేషాయును విలుప్తమైపోవుననుకోవచ్చును. ఒకవేళ నాకు మరణము సంభవించినచో మీకా సమాచారము తెలియుటకూడ సందేహముగాఁ దోఁచుచున్నది. నాకు నీయీదర్శనమే తుదిసందర్శనమని నేను తలంచుచున్నదానను.

తి—అక్కా! అంతటిమాట యనఁబోకుము చిరకాలము నిన్నుఁ జూచుచుండఁగలసినెడ నాశతో నున్నాను. చిరకాలము నా సుఖదుఃఖములు నీకుఁ దెలుపుచుండెదను. ఆపదలయందు నీసాహాయ్యమును వేఁడుకొనుచుండెదను. సంపత్కాలమునకు వచ్చినప్పుడు నీతో సమభాగినినై సుఖానుభోగములనందెదను. అంతటి కఠోరవాక్యములను బలికి నాయాశలన్నిఁటి నొక్కమారుగ నేలనిర్మూలముచేసెదవు?

వైన యోచన కేవలము భ్రమాత్మకమైనదని నిశ్చయముగాఁ జెప్పు చున్నాను. నీయంటి గుణవతియు, హితైషిణియు నగు స్త్రీ యువ రాజును బ్రేమించినదను విషయమును స్మరించుకొనినంతమాత్రముననే నా హృదయము పొంగి యానందముచే నా దేహము పులకలెత్తుచుం డెను. నీవును నేనును నొకగుత్తియందుండు రెండుపూవులవలె విక సించియుండవలయునని నేను సదా కోరుచుందును. శోభామయమైన యొకయుద్యానమునఁ బూవు లెన్నివిధములు వికసించుటలేదు. ఒకగిరి హృదయమును భేదించుకొని యెన్నినిర్ఝరిణులు హృదయరంజకముగ గలగలధ్వనులను జేయుచుఁ బ్రవహించుచుండుటలేదు? ఒక్కసాగర మున నెన్నినదులు తమదేహముల నర్పించుకొనుటలేదు? నీవెవనిని బ్రేమించుచుంటివో నేను నాతనినే ప్రేమించుచున్నదానను. ఇఁక ముందు శరీరములు వేరయినను మనమిరువురము నొకే ప్రాణముగలవా రమై యొకే సహానుభూతికాధారమై యుండుటుచితము అక్కా! నీవు కూడ యువరాజు వక్షఃప్రదేశమున "కోహినూరు"వలె నెందులకుఁ బ్రకాశింపఁ గూడదు.

ఇట్లు చెప్పి తిలోత్తమ యయేషాకంఠమును గౌఁగిలించుకొని యెను. అయేషాయు నాదరభావముతో నామెగడ్డమును బట్టుకొని నీవంటిసరళహృదయయగు స్త్రీనోటినుండి వచ్చువాక్యములన్నియు నతి మధురములై హృదయరంజకము సేయుచుండును. నీవంటిగుణవతియైన సహధర్మిణి పార్శ్వవర్తినియైనప్పుడు యువరాజుజీవితమునం దొకప్పు డును దీర్ఘనిశ్వాసమును విడువవలసిన యావశ్యకముండఁజాలదని నా నమ్మకము. కాని, సోదరీ! నీకొక్క భ్రమయుండెనని నాకుఁ బొడ గట్టుచున్నది. నాప్రణయమును వేఱొకస్వతంత్రమార్గమునఁ బెట్టి నే నత్యంతము సుఖము నొందుచున్నదానను. ప్రేమించుటకు నేనెఱుం గుదును. ప్రేమించి యమితానందమును నేననుభవించుచున్నదానను. ప్రేమను సంపాదించుటకుఁగాని ప్రేమాడంబరమును గనపఱచుటకుఁ గాని నాకిష్టములేదు. సోదరీ! నా విషయమును గూర్చి యింక నీవెప్పు డును యోచింపవలదు. నేను క్లేశము నొందుచున్నానని తలంచి నీవు విచారపడవలదు." అనియెను.

త్రి—(దీర్ఘనిశ్వాసమును విడిచి) ఈసారి నీప్రాణసంరక్షణము చేయఁగలవాఁడను నేనెట్టుఁగఁ జూచుచున్నాను. ఈప్రపంచమునం దెవ్వరును నిన్నుఁబోలినవారు లేరు.

అ—(విషాదసూచకమగు చిఱునగవుతో) నేను పాషాణహృదయను. ఈపుష్ప—నీరసపాషాణహృదయమున నీకోమలతకు స్థలము లేదు. ఆమాటల నటుండనిమ్ము. మనము చాలసేపటినుండి మనసంబంధములగు మాటలనే మాటాడుకొనుచున్నాము. రాజపుత్త్రి కారాగారవిముక్తి విషయమును నేను నిశ్చింతనై యున్నాను. నీవుకూడ నావిషయమున నిశ్చింతవై యుండవలయునని నాయభిప్రాయము.

త్రి—ఆవిషయమున నీకు సందియము లేనప్పుడు నాకు విచారమెందులకు?

ఇడప నయేషా ప్రేమభావముతోఁ దిలోత్తమను కౌఁగిలించుకొని యిట్లు చెప్పనారంభించెను. "నాయీజీవితమున మరల నిన్నుఁ జూచుభాగ్యము నాకుండదు. నాసోదరుఁడు యుద్ధమునందుఁ బరాజితుఁడైనాఁడు. మహారాజుగారియనుగ్రహమువలన నేనిటనుండి విముక్తి నొందినతోడనే యొరిస్సాదేశమునకు నాయన్నయొద్ద కేగెదను. ప్రకృతమున సంభవించిన యనేకకారణములచే నికముందుఁ బఠానులును, మొగలాయీలును సద్భావముతో నుందురను నాశ నాకు లేదు. బహుశః పఠానులు నశించిపోవుదురేమో యని తోఁచుచున్నది. పఠానులతోఁగూడ నయేషాయేని విలుప్తమైపోవుననను నవచ్చును. ఒకవేళ నాకు మరణము సంభవించినచో మీకా సమాచారము తెలియుటకూడ సందేహముగాఁదోఁచుచున్నది. నాకు నీయీదర్శనమే తుదిసందర్శనమని నేను తలంచుచున్నదానను.

త్రి—అక్కా! అంతటిమాట యనఁబోకుము. చిరకాలము నిన్నుఁ జూచుచుండఁగలననెడి యాశతో నున్నాను. చిరకాలము నా సుఖదుఃఖములు నీకుఁ దెలుపుచుండెదను. ఆపదలయందు నీసాహాయ్యమును వేఁడుకొనుచుండెదను. సంపత్కాలమునకు వచ్చినప్పుడు నీతో సమభాగినినై సుఖానుభోగములనందెదను. అంతటి కఠోరవాక్యములను బలికి నాయాశలన్నిటి నొక్కమారుగ నేలనిర్మూలము చేసెదవు?

అ—సోదరీ! మానవులు తమహృదయముయందు ఆశాకాంక్షలు లేకుండఁజేసికొనినచో వారికది మంగళదాయకమగును ఆశాకాంక్షలను ద్రోసివేయుటకు నామనస్సునకు శక్తికలదు. అందుచేత నేను కాతరమునొందుచుండుటలేదు నీవును నానిమిత్తమై కాతరము నొందవలదని ప్రార్థించుచున్నాను.

ఇంతలోదాసియొకర్తువచ్చి "మహారాజ్ఞిగారు మిమ్ములను దీసికొనిరమ్మని యాజ్ఞాపించినారు" అని విన్నవించెను

తోడనే తిలోత్తమ లేచి నిలుచుండి యయేషాతో "నేనిఁక నిట నుండుట కవకాశములేదు. భర్తృజననియగు నూర్మిళాదేవిగారి యనుగ్రహముచే నిన్నుఁజూచుభాగ్యము నాకుఁ లభించినది. అది యదృష్టముగా భావించుకొనుచున్నదానను కాని అక్కా ఇందుచే నాకు సుఖముగలుగనేరదు. నేనీదేశమునుండి వెడలిపోవుటకుఁ బూర్వ మింకొకసారి వచ్చిచూచెదను. అప్పుడు నీహృదయము వేఱుమార్గము ననుసరించుటనుజూచి సంతోషించెదను. ఇప్పుడు నాకు సెలవొసంగుము" అనియెను.

అ—ఇంకొకసారి చూడఁగలిగినచో నేనును సుఖవతి నయ్యెదను. నాహృదయము వేఱుమార్గము త్రొక్కుటను నీవు నాయీజన్మమునందు చూడఁజాలవు నీకు సర్వదా సకలసుఖములను గలుగఁజేయవలయునని యీశ్వరుని ప్రార్థించుచుండెదను. మహారాజ్ఞిగారికి నాయనంతప్రణామములను నివేదింపుము నేనీ దేశమునువిడిచి, వెళ్లుటకుఁ బూర్వము మరమింకొకసారి కలిసికొనఁగలిగితిమేని చరితార్థనయ్యెదను.

తిలోత్తమయు విషణ్ణభావముతో సెలవుగైకొని వెడలిపోయెను.

ఎనిమిదవ ప్రకరణము.

ఒరిస్సాదేశమునుజయించి 'మానసింహమహారాజు పాట్నానగరమునకుఁ దరిగివచ్చెను. అతఁడయేషాను సంపూర్ణముగా విడిచిపెట్టలేదు కాని, పూర్వముకంటె నధికముగ స్వాతంత్ర్యమునొసంగి యుంకకొంచెది

కాలములోనే యామెను విడిచిపుచ్చెదనని చెప్పియుండెను ఇంచుకస్వా తంత్ర్యము వచ్చినతోడనే యయేషా పాట్నానగరమునందలి యాత్మీ యుల సమాచారములను దెలిసికొనియెను.

తాజఖానుని కుటుంబములోనివార లయేషాను జూడవచ్చిరి. వారు చెప్పినదానినిబట్టి యభిరామస్వామిదౌత్యము నిష్ఫలమయ్యెనని యు నాతనిచేతికొసంగినవిజ్ఞాపనపత్రము, ధనము, రత్నములు నుత్త రములు, మొదలగునవన్నియును గానపురసమీపమున దొంగలచేతిలో బడిపోయినవనియు, నచ్చటనుండి యాతనితోఁగూడ వెళ్లిన మువ్వురు రక్షకులు పాట్నాకువెనుదిరిగి వచ్చిరనియు, మనయభిరామస్వామియును మరియిరువురును ఢిల్లీకేగిరనియు నయేషా తెలిసికొనియెను. ఆసంగతు లను వినినపిదప నామె తానచ్చటనుండి శీఘ్రముగ విముక్తినొందవల యునని తొందరపడఁజొచ్చెను. తానే స్వయముగ ఢిల్లీకిఁ బోవలయునని యామె నిశ్చయముచేసికొనియెను

ఒకనాఁటిమధ్యాహ్నమున నయేషా యొంటరిగఁగూర్చుండి యొకయుత్తరమును వ్రాసెను. అంతవఱకును నామె కాస్వాతంత్ర్యము లేదు. ఆమె యెవరికిని నుత్తరములను వ్రాయఁగూడదు. ఎవరియొద్ద నుండియు నుత్తరములను దెప్పించుకొనఁగూడదు ఇప్పుడట్టి స్వాతం త్ర్యమామెకు లభించినది ఉత్తరము నించుకసేపటిలోనే వ్రాసిముగిం చెను. ఆయుత్తరమస్మాన్ ఖానునకు వ్రాసెను వ్రాసి యిట్లు చదువఁ దొడంగెను.

"సోదరా! అస్మాన్!

అనేకయుద్ధములలో నీకుఁ బరాజయము సంభవించినదని విని యున్నాను. కాని, నేనావార్తవలన విశేషవిచలితను గాలేదు ఏమనిన నీహృదయబలమునందు నాకు విశేషవిశ్వాసమున్నది. రణరంగమునఁ బరాజయముఁగలిగినను నీహృదయమును జయించువీరు లెవ్వరును ప్రపం చమునందింతవఱకును పుట్టియుండలేదు

నిన్నువిడిచి చాలదూరము వచ్చియుండుటవలన నేను మిగుల నన్యాయకార్యమును జేసినదాననగుచున్నాను. స్నేహమయమైన నీ యాశ్రయమును విడిచివచ్చుటకు నాకించుకంతయు నధికారములేదు.

అట్టి యధికార మిప్పుడును లేదు— ఇక ముందుండదు. చాలకాలము వచ్చినపిదప నా యపరాధ మెంతమహత్తరమైనదో నీవు తెలిసికొంటివి. అందువలననే ననేకయాతనలకు లోనగుటయేగాక నిష్ఠురముగ నన్ను నేనే నా కారుమారులు నిందించుకొనుచున్నాను. నీ స్వాతంత్ర్యమును గైకొనినందువలన నీహృదయమునకు జాల వ్యసనగలుగజేసితినని తలంచుచున్నాను. ఇంతేగాక, యాపదమూలమున నీచిత్తస్థైర్యముకూడ పోయియుండునని యూహించుచున్నాను. నాయెడల జిరకాలమునుండి నీవు కరుణామయుడవై యున్నావు. నా యపరాధము క్షమింపదగినది కాదు అందులకు సందేహము లేదు. కాని నీవు నన్ను దప్పక క్షమించి యనుగ్రహించెదవని ధైర్యముతో నున్నాను. నా యీధైర్యము విఫలమగునా ?

నేనెందుకొరకు నిన్నువిడిచి వెడలివచ్చితినో యాప్రయోజనమును నీవు తెలిసికొనవలసిన యావశ్యకము లేదు. నా యాప్తునిగూర్చిన వ్యాపారములను జక్కజేసికొనుటకై కరుణామయమైన నీయాశ్రయమును విడిచివచ్చితినని మాయమ్మవలన నీవు వినియుందువు. కాని, తుచ్ఛములైన ధన సంపదలనాశించి, యమోఘ స్నేహామృతమైన నీసాన్నిధ్యమును విడిచిరాలేదు. నీయనుగ్రహముతో నీప్రపంచమునందలి సమస్తసంపదను వినియోగము చేసికొనుట కమోఘాకసంభవము గాదు.

అత్యవసరమైన యేకార్యముకొరకు నేను నీభవనమును విడిచి వచ్చితినో యాకార్యమింక ముగియలేదు. ఆకర్తవ్యకార్యము స్వల్ప కాలములోనే నెరవేరునని తోచుచున్నది.

నేనును శీఘ్రకాలములోనే నీకడకరుదెంచెదను. నేనెప్పుడెట్టులు వచ్చునదియు వెనుకనుండి నీపేర వ్రాసెదను.

అపారమగు నీస్నేహమువలనను, కృపవలనను నాదరమువలనను నార్ద్రీభూతమైన నా ప్రాణము, నాదారుణాపరాధమువలన గలిగిన నీక్రోధముచే శుష్కమైనదగునా ?

నీకు సంభవించిన దశావిపర్యయమునుగూర్చి నేనెంతగా జింతించుచుండుట లేను. ఈరాజగౌరవమనున దెవరియందును జిరస్థాయిగా

నందనదికాదు. ఆవిషయమును నేను బాగుగా నెఱుంగుదును. అది వచ్చుటకును బోవుటకును శేషకాల మావశ్యకము లేదు. కాని, హృదయ మహాత్మ్యమును సౌశల్యమును మిక్కిలి మెవ్వరును సులభముగాఁ బొంద జాలరు వానిని బొందినవాఁడే మానవులలో ధన్యతముఁడు, నీహృదయ మసాధారణసద్గుణ గణాశ్రయమని నేను బాగుగా నెఱుంగుదును. ఐహికములగు నైశ్వర్యసంపదలకు హానివృద్ధులు తటస్థమైనప్పు డందుమూల మున నీకుఁ గలుగు లాభనష్టము లేమియును లేవు.

ఈయవస్థాంతరమునందున్నప్పుడు నీకు సంభవించెడి యాతనలను, నాపదలను నీ వెంతధైర్యముతో సహించుచుందువో నే నెఱుంగుదును. నీధైర్యమును సామర్థ్యమును, నోర్పును, నసాధారణములైనవి. అవస్థాపరివర్తనము మూలమున వర్తమానకాలమున నీకు సంభవించిన కష్టములకంటె వేయిరెట్లధికకష్టకారణమైన హృదయజ్వాలను బైకిఁ గనఁబడకుండ నీవు ధైర్యముతో మౌనముగా సహించుకొనుచు వచ్చుచుండుటను నేను బాగుగా నెఱుంగుదును. అందుచే నల్పమైన యీపరిస్థితియం దు నీవు ధైర్యముచెడియుండవనియే నాదృఢవిశ్వాసము.

ఇదానీమయమ సందతిశీఘ్రముగా నీయొద్దకు రావలయునని యు, నవస్థాంతరమునందు నీహృదయము చెక్కుచెదరకుండఁ బర్వతము వలె స్థిరమైయుండుటను గన్నులారజూడవలయుననియు, నావశ్యకమైనచో సాహాయ్యముచేసి నీకు సంతోషముఁగలుగఁ జేయవలయుననియు నేనెంతయో తొందరపడుచున్నదానను. స్థానాంతరమునకు వచ్చిన నేను స్వల్పవిపత్తునకు లోనైతిని. దానిని నీవు వినియేయుందువు. అందుచే నావిషయమునుగూర్చి యీయుత్తరమున వ్రాయలేదు. కాని తన్మూలమున నాకేమియు నష్టముకలుగలేదు.

చాలఁగా వ్రాసితిని. నాశతాపరాధములును జిరకాలమునుండి క్షమించుచువచ్చుచున్నాఁడవు. అతివినీతభావముతో మరల నాయీ యపరాధమును క్షమింపవలయునని వేఁడుకొనుచు నుత్తరమును ముగించుచున్నదానను. క్షమింపుము.

ఇట్లు
అభాగిని.
"ఆయేషా"

ఉత్తరమును సరిగా నస్మానుఖానున కంపుటకై రాజఖానుని కడకం పెను. వేరువిషయములనుగూర్చి చెప్పవలసినదంతయుఁ రాజఖానునకుఁ జెప్పుటకై నమ్మకముగలయొకమనుష్యునితోఁ జెప్పి యుత్తరమునాతని చేతికిచ్చి పంపించెను.

ఆమె యచ్చటనే కూర్చుండి చింతామగ్నయయ్యెను. తాను శీఘ్రముగా నాయవరోధమునుండి విముక్తినొందుట యావశ్యకమై యుండినను, నందునిమిత్తము మానసింహుని వేఁడుకొనుట మంచిదని యామె యోచింపలేదు.

తొమ్మిదవప్రకరణము.

ఏదినముమధ్యాహ్నమున నయేషా యస్మానుఖానునకు త్తరము వ్రాసెనో యానాఁటి సాయంకాలమునఁ గొంచెమురాత్రియైన పిదప నూర్మిళాదేవియును మానసింహుఁడును రాజాంతఃపురమునకు రావల యునని యయేషాకు వర్తమానమంపిరి. అయేషాయును సంతుష్టచిత్తయై యచ్చటకువచ్చుట కంగీకరించెను.

అయేషా రాజనగరునకు వచ్చినదనువార్త తెలియుటతోడనే యూర్మిళాదేవి ద్వారమువఱకు నేగి యామె నత్యంతసమాదరభావముతో నెదుర్కొని గౌరవించి తీసికొనివచ్చెను. అయేషా మహారాజ్ఞితోఁగూడ విశాలమై, మనోహరమైన యొకప్రాసాదములోని కరుదెంచెను. అచ్చట నొకరత్నసింహాసనముపై మానసింహుఁడొంటరిగఁ గూర్చుండియుండెను.

అయేషా లోపలికరుదెంచినతోడనే మానసింహమహారాజు సింహాసనమునుండి లేచి ముందునకువచ్చి యామెకూర్చుండుటకై యొక పీఠము నామెకుఁ జూపించెను. అయేషా కూర్చుండకయే యధోవదనయై మహారాజ్ఞిపార్శ్వమున నిల్చుండియుండెను. మహారాజ్ఞి యత్యాదరముతో నయేషాచేయిపట్టుకొని యటనున్న యొకపీఠము కడకుఁ దీసికొనివచ్చి దానిపై నొకప్రక్కఁ దానుగూర్చుండి యయేషాను వేరొకప్రక్కఁ గూర్చుండఁబెట్టికొనియెను.

పిదప మహారాజు తనసింహాసనముపైఁగూర్చుండి యయేషాను గూర్చి యిట్లుచెప్పఁదొడంగెను.

మా——బిడ్డా! నిన్నింతవఱకనేకకష్టములకు గుఱిచేసినందులకు నేనెంతయో సిగ్గుపడుచున్నాఁడను. ఈనిమిషము మొదలుకొని నీయిష్ట మువచ్చినట్లు మెలంగవచ్చును. ఒకరాజకార్యవిషయమున నిట్టియుపా యము నవలంబించి నిన్నింతకష్టపెట్టుట గొప్పతప్పిదమేగును. నీయవ రోధమును దొలగించి స్వాతంత్ర్యమునొసంగితినను సంగతిని నేనేనీకడకు వచ్చి చెప్పవలయునని యనుకొంటిని. కాని, మహారాజ్ఞి నిన్నుఁజూడ వలయునని యాశపడుచుండుటచే నామె యభీష్టానుసారముగ నిన్నిటకు రప్పించుటకై తొందరనొసంగుచు వర్తమానములపంపితిని.

అ——జననిమహారాజ్ఞి నన్నుస్మరించుచుండుట నాపరమ సౌభా గ్యము మహారాజుగారు నన్నీయవరోధమునుండి విడిపించినందులకు నేనెంతయుఁ గృతజ్ఞురాలనై యున్నాను.

మా——అమ్మా! ఇఁకముందు నీవేమిచేసెదవు? ఎక్కడ కేగె దవు? ఎచ్చటనుండవలయునని నీయభిప్రాయము?

అ——బహుశః డిల్లీ కేగెదను.

మా——డిల్లీయందుండవలెనని నీయభిప్రాయమా?

అ——అదేమి ? అట్లుయోచించుచున్నారు?

మా——నీకు డిల్లీయందు పరిచితులనేకులున్నారని నేనెఱుంగు దును. పాదుషహాకూడ నిన్నెఱిఁగియుండునని తోఁచుచున్నది. నే నెఱింగియున్నంతవఱకు మొగలాయీలతోడనే నీకు విశేషసంబంధ మున్నది.

అ——అందుచేత నేను డిల్లీయందుండుటయే శ్రేయస్కరమని తోఁచుచున్నదా?

మా——అంతేకాదు. భారతవర్షమునఁ బఠానులప్రాబల్యము విలుప్తమైపోయినవి. ఒరిస్సాయందు నీతోసంబంధముగలిగియున్న పఠా నులందఱు నిష్పషతిద్దైన్యావస్థనొందియున్నవారు. అందుచే నీవు వారి యాశ్రమమును విడిచిపెట్టుట విధియై యున్నది.

అ—(కొంచెము యోచించి) ఇప్పుడు మహారాజుగారు సెలవొసంగినదంతయు వినినపిదప నేనిప్పుడు పఠానుల కారాగృహమును విడువకుండుటయే మంచిదని తోఁచుచున్నది. నాకిన్నాళ్ళు మొదటినుండియు నాశ్రయభూతులైయుండిరో, యెవరు ప్రతిపాలకులైయుండిరో, నాయందెవపారస్నేహకృపాదరములను గలిగియుండిరో, నాసుఖదుఃఖములయందెవరు సమభాగులైయుండిరో, యట్టివారిప్పుడు ఘటకాచక్రముయొక్క పరిభ్రమణముచే హీనావస్థనొందియున్నారని వారిని విడనాడుట న్యాయమగునా ? పఠానులిప్పుడు హీనస్థితియందున్నారుగనుకనే యవిచ్ఛిన్నముగా నేను వారితోఁగూడ నుండుట నాకత్యంతావశ్యకము. ఉచ్చదశయందున్నప్పుడు కూడనుండువారు వేనవేలుందురు. హీనావస్థయందున్నప్పుడు కూడనుండువారే బంధువులు కృతజ్ఞులు.

మహారాజువాక్యములను విని యించుకయప్రతిభుఁడయ్యెను. సరియైనప్రత్యుత్తరము నొసంగుటకు సమర్థుఁడుకాకపోయెను. మహారాజ్ఞియగు నూర్మిళాదేవి తనవిభునియవస్థ నెఱింగి యమోహాత్తో "నీవెచ్చటకును పోవలసినయావశ్యకములేదు. నీవు మాసస్నునవు. మాకాత్మీయవు. బిడ్డా! మాయొద్దనేల యుండఁగూడదు?" అనియెను

అ— అమ్మా! నాపై నీకుఁగల యనుగ్రహమునకు మేరలేదు. కాని, నాప్రాణాకర్షణయు, నాకర్తవ్యబుద్ధియు నేను వేఱుమార్గమును బట్టిపోవునట్లు నాకుపదేశముచేయుచున్నవి.

మా—ఒరిస్సాదేశమునకుఁ బోవలయునని నీకుద్దేశమున్నప్పుడు నీవు ఢిల్లీకిఁబోవుటెందులకు?

అ—కుమారజగత్సింహుని కారాగారమునుండి విడిపించు విషయమై యావసరములగు ప్రయత్నములుసేయుటకు.

మా—అందునిమిత్తమిదివఱకే విజ్ఞాపనపత్రికనంపఁబడెనని వినియున్నాఁడను. ఇప్పుడు నీవు మరల నచ్చటికిఁ బోవలసిన యావశ్యకతయేమి?

అ — దౌర్భాగ్యవశమున నా విజ్ఞాపనపత్రికాదులన్నియు మనుజోరులచే నపహరింపబడినవి.

మా — మరలఁ గ్రొత్త విజ్ఞాపనపత్రము వ్రాసి దానిపై నాతని చేవ్రాలు చేయింపవలదా?

అ — అక్కఱలేదు. నేనే స్వయముగాఁ బోయి దర్బారునందీవిషయమును బ్రస్తావించి ప్రయత్నముచేసినచో విజ్ఞాపనపత్రిక మక్కఱలేకుండఁగనే కార్యసిద్ధి కాఁగలదని నా నమ్మకము.

మానసింహుఁడు ఈయేమా నుడివినతీరున కార్యసిద్ధియగుట కభ్యాంతరముండదని మనసునందనుకొని యిట్లనియెను.

మా — రాజాజ్ఞచే దండితుఁడైన యొక మనుష్యునకు నీవారీతిగ సాహాయ్యమును జేసి యతిగర్హితకార్యమును జేయుచున్నావు. నీవు స్త్రీవగుటచే నీయపరాధము నొకసారి క్షమించినాఁడను మరల మరల నదే రీతియపరాధములు చేయుచున్నచో క్షమింపవలనుపడదు. నీవాప్రయత్నమును విడిచిపెట్టుము. నీవాప్రయత్నమును విడువకున్నచో నిన్నుఁ గూడ దండింపవలసిన వాఁడనగుచున్నాను.

అ — నన్ను దండించుటకు మీకు సంపూర్ణాధికారముకలదు. కాని, మీరెప్పుడునట్లుచేయరు.

మా — ఏమి?

అ — ప్రపంచమునం దెప్పుడును హితముచేయువారిని దండింపువారుండరు.

మా — నీవు నాయధికారము నుల్లంఘించి దానికి విరుద్ధమైన కార్యమును జేయుచున్నావు. నీవిట్టి మొదట నాకుఁ దెలియఁ జేయకుండ నా యాజ్ఞను బడయకుండ రాజదండనచే దండితుఁడైనయొక మనుష్యునకు సాహాయ్యమును జేసితివి. అందువలన నిన్ను హితముచేయు దానినిగాఁ బరిగణించుటెట్లు?

అ — మహారాజుగారు వాక్కుచే సెలవొసంగునది యంతయును సత్యమేయగును. కాని, వారిమనోభిప్రాయము మాత్ర మట్లున్నదా? నిజము చెప్పవలసివచ్చినచో యువరాజును దండించుటయనునది యషా

రమైన మీరాజనీతికౌశలమును సూచించుటయే యనిచెప్పవలయును గదా! అందఱియెదుటను, విశేషించి యక్బరుఫాదుషహాసమక్షమునందు మీరాజభక్తియును న్యాయనిష్ఠయుఁ గర్తవ్యపరాయణతయు స్పష్టముగాఁ దెల్లమగుటకై యొకసామాన్యకారణమును నెపముచేసికొని మీప్రియపుత్త్రుని నాజన్మాంతము బందీగానొనర్చితిరి కాదా? ఇప్పటి కనేకదినములనుండి మీహృదయమున యువరాజున కేయుపాయముచే విముక్తి గలుగునా యనుయోచన యుదయించి నిరంతరమును మీరు వ్యాకులపడుచుండుట లేదా? అట్లయినప్పుడు స్వతస్సిద్ధముగ మీకుపకారమును జేయనుద్యమించిన యీయబల మీకు యథార్థముగా హితకారిణియగునో కాదో నిజమానతిచ్చి యనుగ్రహింపవలయును.

మా—నీవు చెప్పినది సత్యమో యసత్యమో యావిచారణతో నిప్పుడు ప్రయోజనమేమియును లేదు. నీవు నాయిష్టానిష్టములను దెలిసికొని యాకార్యమునందుఁ బ్రవృత్తవుకాలేదు. నీస్వార్థముకొఱకు రాజ్యనిబంధలకు వ్యతిరేకముగాఁ గార్యమునుచేయఁ దొడంగితివి. అందుకొఱకు నిన్నేలదండింపఁగూడదు?

అ—నేను స్వార్థమునకే రాజపుత్త్రుని విముక్తికై ప్రయత్నించుచుండవచ్చును. కాని, యీకార్యమునందుమాత్రము నాస్వార్థపరతయును మహారాజుగారి స్వార్థపరతయును సమానములైనవి. అందుచేఁ నాప్రయత్నము మహారాజుగారికి హితకరమైనది. అట్టి సందర్భమున నన్ను మీరు దండించినచో మీహృదయమెప్పుడును సంతోషమును బొందఁజాలదు.

మానసింహమహారాజు మాటకు సరిగామాటనడించుటకు సమకట్టీగానుండనసమర్థుఁడై యూరకుండెను. ఊర్మిళామహారాజ్ఞియు "నీవంటిగుణవతియగు కన్యను నేనెప్పుడును విడిచిపెట్టఁజాలను. నిన్నుఁ గోడలనుగా గ్రహించి సంసారమును జక్కఁగా నిర్వహించెదను." అని యెను.

అయేషాయును లజ్జచే నధోముఖయై యుండెను. ఊర్మిళాదేవి మరల నిట్లుచెప్పఁదొడంగెను. నీవు యవనకన్యవను నాక్షేపణము

మాకిసుమంతయును లేదు. మహారాజుగారిదివఱకే ముసల్మానుల సం బంధమును జేసియున్నారు. మరల నాసంబంధమభివృద్ధినొందినచో నష్ట మేమియును లేదు." అనియెను.

అయేషా యధోముఖియై కూర్చుండియుండెను. ఊర్మిళాదేవి మరలఁజెప్పనారంభించెను. అమ్మా! "మాటాడవేమి? నీరూపమును, గుణమును, బుద్ధియు నసదృశములు, నిన్నెవరు తమయాత్మీయురాలని చెప్పుకొందురో వారేధన్యులు; వారేసుఖులు నేనాసుఖము ననుభ వింపకుండ విడిచిపెట్టజాలను"—

అ—మీరు నాయందుఁజూపుచున్న యనుగ్రహమునకుఁ బార ములేదు. నేను మీసేవకురాలను, కాని.

ఇట్లుచెప్పి యయేషా యూరకుండెను. ఊర్మిళ "కానియేమిటి? చెప్పుముతల్లీ!" అనియెను.

అ—కాని, నేనట్టియనుగ్రహమును బొందుటకుఁ దగినదానను కాను. నాకర్తవ్యమును, నాజీవితముయొక్క భవితవ్యగతియును నిది వఱకే దృఢముగా నిశ్చితములైయున్నవి.

మా—నీవు డిల్లీకిఁ బోవుటకుఁ బూర్వము జగత్సింహునిఁజూడ దలంచుచుండుటలేదా? ఇష్టమున్నయెడలఁ గారాగారమునందాతనిఁ జూచుటకు నీకిప్పుడే యాజ్ఞయొసంగెదను

అ—అందువలన నేప్రయోజనమును గాన్పించుచుండుటలేదు. దయచేసి మీరిప్పుడే నాకు సెలవొసంగవలయును. రేపటియుదయము ననే బయలుదేరివెళ్లెదను. చేయవలసినకార్యము లనేకములున్నవి.

ఊ—నీవీరాత్రి యిచ్చటనేయుండవలయును. రమ్మి. నిన్ను నాకోడలియొద్దకుఁ దీసికొనివెళ్లెదను. నీవామెయొద్దనుండవలయును.

అయేషాయును సంభ్రమముతో లేచి మహారాజునకు వందనము చేసెను. మహారాజ్ఞియు నామెహస్తమును దనహస్తముతోఁ బట్టుకొని యామెను దీసికొనివెళ్లెను.

మానసింహుఁడు గమనశీలయగు నయేషానుజూచుచు హృద యమునందు "ఆశ్చర్యమాశ్చర్యము! ఈమెరూపసంపద దేవకన్యను

బాలికయున్నది! ఎంతసాహసము! ఎట్టితీక్ష్ణబుద్ధి! ఎట్టివాక్చాతుర్యము! ఎట్టినిర్భీకత! ఆహా! ఇంతియేకాదు. ఎంతకోమలత్వము! ఎంతసరళత! ఎంతమధురత! ఎంతలజ్జాశీలత! ఈసుకుమారి చేసినయుపకారము గొప్పదగునో, నాజన్మము ధన్యమైనది. నాకింతటిమహాభాగ్యము కల్గునా?" అనియనుకొనియెను.

పదియవ ప్రకరణము.

అభిరామస్వామి సూచనానుసారము కొత్వాలు నిశ్శబ్దముగ మఱికొందఱు పాయుధులతోడను యమునానదీతీరమున నారణ్యమునఁ బొంచెను. చోరులందఱు వచ్చుటనే గనిరి. బిడారమునందు నిద్రించుచు పోవుటచే వారందఱును సులభముగాఁ బట్టుపడిరి. వారు దొంగిలించి తీసికొనిపోయిన ధనము, నగలు, విజ్ఞాపనపత్రము, ఉత్తరములు, పాత్రలు, మున్నగుసామానులన్నియు వారియొద్దనే యుండెను. ఆ వస్తువులనేకాకుండ సన్యాసులు వస్త్రములు మొదలగువాని నిప్పటివి కొత్వాలు స్వాధీనము చేసికొని యింటను మిగిలినవస్తువులుసహితముగ దొంగలను బట్టి బంధించి నగరమునకుఁ గొనితెచ్చెను. అభిరామస్వామియును దనయిరువురు సహచరులతోడను కొత్వాలు ననుసరించి నగరమునకువచ్చెను.

అన్నియును సరిగా నడచినవి కాని, యభిరామస్వామి యభీష్టసిద్ధి మాత్రము కాలేదు. తన ధనరత్నాదులన్నిటిని తనకొసఁగవలయు నని మాత్రమతఁడు కొత్వాలుతో విన్నవించుకొనియెను. వస్తువులు సహితముగాఁ జోరులు విచారణనిమిత్తము ఖాజీకడకుఁ బంపబడిరనియు, విచారణయైనపిదప వస్తువులు తిరుగ నీయవచ్చునని వారి యుత్తరువు కావలసియుండుననియు, నుత్తరువైన పిదపఁగూడ నీవస్తువులు మీవైనట్లు మీరు సప్రమాణముగా ఋజువుచేయవలయుననియు, నెప్పుడైనను మీరీవస్తువులకు పూఁచీ యీయవలసియుండుననియుఁ గొత్వాలాతనితోఁ జెప్పెను. అదివిని యభిరామస్వామి దశతాళప్రమాణమగు నీటిలో మునిఁగినట్లయిపోయెను.

అభిరామస్వామికిఁక నోర్పువిడికొనుటకును లేదు. కాని, సన్యాసివేష మనేకవిషయములలో మానవునకు విశేషసాహాయ్యము చేయుచుండును. క్షుత్పిపాసానివారణార్థమై యాతఁడు భిక్షాటనము సేయ నిశ్చయించుకొనియెను. ఆతఁడాకయుచ్చపదస్థుఁ డగు రాజపుత్రసైనికుని యొద్దకేగి తనయవస్థయును జరిగినమహావదృత్తాంతమును జెప్పి యేమైన ద్రవ్యసాహాయ్యముఁ జేయుమనియు, మహాసదనమునుండి విడివడుటకు సహాయ్యమునకై యాలోచనను జెప్పుమనియు వేఁడుకొనియెను. ఆసైనికప్రభుఁడు స్వామి యవస్థకు విచారించి యేమాత్రమో యొకరూక యొసంగి వస్తువులు మరల లభించెడివిషయమున్నది యింక సాహాయ్యమును శక్తికొలఁదిఁ జేసెదనని వాగ్దత్తముచేసెను.

నగరమునకుఁ గుసుమపురమని పేరు. యమునానదీతీరమునందలి యొక వృక్షచ్ఛాయయందుం డభిరామస్వామియు నాతనియనుచరులును దమ యవస్థను గూర్చి విచారణచేసికొనిరి. అచ్చటనే నివాసముగా నుండుటకు నిశ్చయించుకొని తననుచరుల నిరువుర నటనుండ నియమించి స్వామి మరలనగరమున కేగెను. నగరమున కేగి తనకుఁ గనఁబడిన గొప్పవారితో నెల్ల తనదుఃఖసమాచారమును జెప్పుకొన దొడంగెను. హిందువులుగానీ మహమ్మదీయులుగానీ యెవరు కనఁబడిన ను వారితో నెల్ల దాను నసింహానివాసమునకుఁ బోవుటయు, జగత్ప్రసిద్ధుఁడగు గంధర్వశిక్షవిధించుట, యాతని విడిపించుటకై తాను విజ్ఞాపనపత్రముం దెచ్చుట, యుత్తరమునకుఁ గని బహుమానముగ నొసఁగఁబడు సహాయముఁ గాక యితరసహాయ్యముం జేయుటయేగాక ధనము, రత్నములు మొదలగునవి నొసంగుట, కానపురారణ్యమున సర్వమును జోరులచే దొంగిలింపఁబడుట, యొకమహోపాయముచే జోగులనుగని పెట్టి యావార్త కొత్వాలునకు విన్నవించుట, కొత్వాలువారిని పట్టిబంధించుటఁ గొత్వాలా వస్తువులను దనకీయకపోవుట మొదలగు సంగతులనే యెకరువు పెట్టుచుండెను. అభిరామస్వామి యిట్లందఱితోడను జెప్పుచుండుటచేఁ గొలదిదినములలోనే యీయుదంతము నగరమంతటను వ్యాపించెను. అత్యల్పకాలములో నుచ్చపదస్థులైన గొప్పయధికారులకందఱకును సంగతులన్నియుఁ దెలియవచ్చెను. మొదటిదినమున ధనసాహాయ్యమును జేసిన సైనికునియొద్దకుఁ బోయి

ప్రతిదినము నభిరామస్వామి యాతనిని దర్శించుచుండెను. అతఁడును శీఘ్రకాలములోనే యభీష్టసిద్ధియగునని యభిరామస్వామికి ధైర్యము చెప్పుచుండెను.

ప్రతిదినమును రెండువేళలను దప్పకుండ నభిరామస్వామి కొత్వాలుకడకుఁబోయి చూచుచుండెను. కొత్వాలును దోడనే సమస్తమును నెరవేర్చునట్లు మాటలు చెప్పుచుండెను. అతిచింతాకులుఁడై యున్న యభిరామస్వామి శిరస్సుపై, ధైర్యము, సహానుభూతి, సాహాయ్యము కొఱకు వాగ్దానము, మొదలగున వనుదినమును వర్షించుచుండెను. కాని, క్రియమాత్ర మించుకంతయును జరుగుటలేదు. ఇంచుమించుగ మూఁడునెలలీరీతిగ గడచినవి. ఈనడుమ నయేషా యాగ్రాకు వచ్చినదనువార్తనువిని యభిరామస్వామి తనమనోభీష్టము నెరవేరుటకనుకూలోపాయములు తటస్థించినవని సంతసించెను.

అభిరామస్వామి విశేషప్రయత్నములనుజేసి యయేషానివసించియున్నస్థలమును దెలిసికొనియెను. స్థలమేమో తెలిసినది. కాని, యామెదర్శనమాత్రము లభించినదికాదు. అయేషా యాగ్రకువచ్చి యొకగొప్పయుమ్రావునిభవనమున విడిసియుండెను. అభిరామస్వామికచ్చట ప్రవేశించుటకు మార్గములేదు. అనేక ప్రయత్నములు చేయఁగాఁ జేయగా నొక్కపరిచారిక స్వామివార్తను నవాబునందిని కెఱింగించెదననిచెప్పి వార్తను గొనిపోయెను; కాని, యామె తిరిగిరాలేదు. మఱియెవరును వచ్చి యయేషాయభిప్రాయము నభిరామస్వామికిఁ దెలుపలేదు. చేయునదిలేక యభిరామస్వామి వికలచిత్తుఁడై యచ్చటనుండి తిరిగి వచ్చెను.

అయేషాను జూడకపోయినను, నామె సమాచారమేమియును నాతనికిఁదెలియకపోయినను, నభిరామస్వామి యభీష్టసిద్ధి కనుకూలములగు నేర్పాటులు వానియంతటనవియే సులభముగా జరుగునని యాతఁడనుకొనుచుండెను. మఱునాఁడుదయమున నభిరామస్వామి కొత్వాలునుజూడఁబోయెను. కొత్వాలింతకుపూర్వమునకంటె హెచ్చుగౌరవముతో నభిరామస్వామినిఁ జూచి "చోరులయొద్దదొఱికినయుత్తరములు మొదలగునవి పంపవలయునని హుజూరుదర్బారునుండి సర్కారాజ్ఞయై

నది. ఆజ్ఞానుసారముగా నా కాగితములన్నియు నచ్చటకంపఁబడినవి. ధనము, రత్నములు. నాయొద్దనున్నవి. వాని విషయమై యుత్తరవు లేవియుఁ గాలేదు" అనియెను.

అభిరామస్వామియు నచ్చటినుండి తిరిగివచ్చి కార్యములన్నియును నయేషాప్రయత్నముచేఁ జక్కగా జరిగిపోవుచున్నవని యనుకొనియెను. తానన్నిదినములు ద్వారద్వారముకడకుఁబోయి తిరిగి విన్నవించుకొనినను సానుకూలముకానికార్య మిప్పుడాకస్మికముగ ననుకూలమగుచుండుటకుఁ గారణమేమని యోచించుకొనియెను. అన్నిదినములైన పిదప యువరాజు విజ్ఞాపనపత్రము గమ్యస్థానముచేరినదని తెలిసికొని నిశ్చింతుఁడయ్యెను.

అభిరామస్వామియును మఱునాఁడు కొత్వాలుని జూడనేగెను తానిఁక నాగ్రయందుండవలసిన యావశ్యకములేదనియు, నిష్టమున్నచో స్వదేశమునకుఁ బోవచ్చుననియుఁ దానాగ్రకువచ్చిన కార్యమువిషయమై యథాసమయమున నుత్తరవులీయఁబడుననియు, నాయుత్తరవులు సర్కారుమూలమునఁ జేరవలసినస్థలమును జేరుననియు నభిరామస్వామి కొత్వాలువలనఁ దెలిసికొనియెను.

అభిరామస్వామి యటనుండి తిరిగివచ్చి యెట్లయిన నయేషాను జూచిపోవలయునని తలంచి యందులకువలయుప్రయత్నము లొనర్పఁజొచ్చెను. కాని యాప్రయత్నములవలనఁ బూర్వమువలెనే ఫలమేమియును లేకపోయెను. వర్తమానము నామె కెఱింగించుటకైన చెప్పిపంపుటకుఁ గూడ నవకాశములేక విఫలమనోరథుఁడై తిరిగి వచ్చెను.

మఱునాఁడుదయమునఁబోయి మరలఁ గొత్వాలు దర్శనము చేసెను. స్వామియు, నాతనితోఁగూడవచ్చిన రక్షకులును, బంచుకొని పుచ్చుకొనుటకును, మార్గమధ్యమున వలసినవ్యయముచేసికొనుటకును నైదువందలస్వర్ణముద్రికల నిచ్చుటకుఁ గొత్వాలు సిద్ధముగానున్నట్లును స్వామియిఁకఁగష్టపడి యాగ్రయందుండుటవలనఁ బ్రయోజనమేమియునులేదనియును, దొంగలకు విశేషదండన విధింపబడుననుటకు సందేహములేదనియు, వారివిచారణకాలమునందు స్వామి యుండవల

సినయావశ్యకము లేదనియు, నవసరమున్నచో గుణ్ణములను స్వామి తీసికొనిపోవచ్చుననియు, లేదా వానినచ్చుటనే విక్రయించుకొనిపోవచ్చుననియుఁ గొత్వాలువలన నభిరామస్వామికిఁ దెలియవచ్చెను

ఆవిషయమును గూర్చి యేమిచెప్పుటకును నభిరామస్వామి కేమియుఁ దోఁచలేదు. మఱునాఁడు మరలఁబోయి యభిరామస్వామి కొత్వాలుని జూచెను. అభిరామస్వామి యభీష్టసిద్ధివిషయమున నించుకంతయును సందియము లేదనియు, దొంగలచే నెత్తుకొనిపోబడినధనము రత్నములు మొదలగువాని విషయమున నాతఁడు చేయవలసినకార్య మేమియును లేదనియును, నావిషయమున నాతనిసంబంధ మదివఱకే ముగిసినదనియుఁ గొత్వాలెఱింగించెను.

యువరాజువిషయమునఁ గాబోవునాజ్ఞనుగూర్చి యేమియు నభిరామస్వామికిఁ దెలియలేదు. దానిఛాయమైనను దెలిసినఁగాని యాతనికి సంతుష్టిలేదు. ఆవిషయమున బిందుమాత్రమైనను నాతనికిఁ దెలియలేదు. కాని, యనుకూలమగునాజ్ఞ యీయఁబడునని మాత్రము తెలిసెను. మూఁడునెలలకాల మభిరామస్వామి యెంతప్రయత్నించినను నొక్కరైన నావిషయమును గమనింపరైరి. అయేషా యాగ్రాకు వచ్చినతోడనే యందఱును నావిషయమునే గమనించుటయేఁగాక యాతనిస్వవిషయమునఁగూడఁ గార్యమనుకూలముగాజరిగినది. అయేషా యెవరియవలంబనముచే నాకార్యముల నట్లుజరుపుచున్నదో యావిషయమై యిసుమంతయు నభిరామస్వామికిఁ దెలియదు. కాని యీకార్యములన్నియు నయేషాప్రయత్నములవలననే చక్కఁబడినవనుట కించుకంతయును సందియము లేదు.

అయేషాకడ సెలవుఁగైకొనిపోవలయునని యభిరామస్వామి మఱియొకసారి యమ్రావుమహాశయుని యింటికడకేగెను. ఆమెదర్శనము కాలేదు. అయేషా అభిరామస్వామికి ప్రణామపురస్సరముగా నిట్లువర్తమానమంపెను "ఈజన్మమునందిఁక మీరు నన్నుజూడఁజాలరని తోఁచుచున్నది. యువరాజగు కుమారజగత్సింహుఁ డాతని స్వజనులతోఁ గుశలముగా నుండవలయునని సదా నేను కోరుచుందును. ఆతనినిగాని, యాతనితోఁగూడనుండువారినిగాని నేను చూడ

వలసిన యావశ్యకము లేదు నావిషయమై మీరెవరును వ్యాకులపడ వలదు. నాసమాచారము లేమియు నికమీఁద మీకు వచ్చుసంభవము లేదు. నాకుఁ జిరకాలమువఱకు సెలవొసంగుఁడు."

హృదయభేదకములగు నావాక్యములనువిని యభిరామస్వామి కన్నులనీరుఁ బెట్టుకొనియెను. కాని, చేయున దేమియును లేదు మఱు నాఁడు కొత్వాలుకడ కేగి ధనమును, గుఱ్ఱములను దీసికొని యిరువురు సహచరులతోఁగూడ నప్రసన్నమనస్కుఁడై వెడలిపోయెను.

పదునొకొండవ ప్రకరణము.

ఒరిస్సాదేశమునందలి కటకనగర మనేక కారణములచేఁ జరిత్రల యందుఁ బ్రసిద్ధివహించినది. శిల్పసంబంధములగు ననేక కార్యములచే నానగరము జనసమూహమునందు సుపరిచితమై యుండెను. అత్యంత శోభామయమైన యానగర మొకానొక కాలమునఁ జాలఁ బ్రతిష్ఠవహించినది. అనేక కాలములలోఁ జరిత్రకారులదృష్టి నాకర్షించు విశేషకార్యముల కానగరము రంగభూమియై ప్రకాశించుచువచ్చెను. ఆర్యులు, పఠానులు, మొగలులు, మహారాష్ట్రులు వీరందఱికాలములలో నానగరము మిక్కిలి ప్రాధాన్యము వహించినందులకు నిదర్శనము లిప్పటికి నానగరమున విరాజిల్లుచున్నవి.

కటకనగరప్రాంతమునఁ బ్రవహించెడిది మహానది. విశాలమునందు పద్మా, మేఘనానదులతో సమానముగా కాకపోయినను నెప్పుడును నీరులేక శుష్కించిపోయియుండుట లేదు. మహానదీ నిర్మల ప్రవాహ మెప్పుడును చాల్మియు మృదుభావమునుఁగలిగి మనోహరముగఁ బ్రవహించుచుండును. దానిమధురకల్లోలధ్వని నిరంతరమును వినువారల హృదయముల నాకర్షించుచుండును. నానాదేశములనుండి వచ్చినపడవలు విశేషముగ నానదిపై నానగరప్రాంతమునఁ దేలియాడుచుండును. ఒకపడవనుండి కూలిమనుష్యులు పణ్యద్రవ్యములను మోసికొనివచ్చి యొడ్డునఁ జేర్చుచుండిరి. ఒకపడవలోఁ గూలిమనుష్యులు విశేషాయాసముతో ననేకవిధములగువస్తువులను తీరమునుండి

కొనిపోవు వేయుచుండిరి. ఒక్కొక్కపడవనుండి పధికులు విశేషాయాసముతో దిగి యొడ్డునకుం బోవుచుండిరి. స్థానాంతరగమనాభిలాషులు మఱికొందఱతివేగముతో నాపడవలోని కెక్కుచుండిరి. ఒక్కొక్కస్థలమున దీర్ఘకాలప్రవాసులగు కొందఱు మనుష్యులు చాలకాలమునకుం బునర్దర్శనభాగ్యములభించుటచేం బరమానందముతోం దమబంధుమిత్రులంగౌగిలించుకొని యానందించుచుండిరి. ఒక్కొక్కస్థలమునందుం బ్రియజనులు వీడిపోవుకాలమున హృదయములయందుం బొడసూపెడి వియోగచింతాసూచకములగుచేష్టలు వారివారిముఖభావములం బొడగట్టుచుండెను. ఒకపడవ తీరమునువిడిచి దూరమునకుంబోయి జలములలోం దేలియాడుచుండెను. ఒక్కొక్కపడవ చాలసేపు నదీవక్షస్థలమున నాట్యముచేయుచుం జేయుచుం గూలమును చేరి నిట్టూర్పును విడుచుచు నిలుచుండెను.

నగరమున కల్లంతదూరములో నదీతీరమున నస్మాన్ఖాను బ్రచారముం జేయుచుండెను. అనుచరులిద్దఱుమాత్రము శశస్త్రులై యాలెనికిఁ గొంచెముదూరములో నిలుచుండియుండిరి. నవాబు నిల్చుండియున్నస్థలము జనశూన్యమై యుండెను. నవాబుమూర్తివిషణ్ణమై పరాజయము వలనను హీనావస్థచేతను విచారగ్రస్తమై యున్నట్లు గాన్పించుచుండెను. నవాబునడయాడుచు నొక్కొక్కసారి యొకచో నిల్చుచు నదివైపు చాలదూరమువఱకుం బరీక్షించిచూచుచుండెను. అతఁడు ధరించినవస్త్రము లతిసామాన్యములైనవిగ నుండెను. ఒకపాయిజామా, యొకశిథిలమైన పంజాబుచొక్కాయిఁ శిరస్సుపై నొకసామాన్యమైనయుష్ణీషము—అన్నియును దెల్లనివి—పరిశుభ్రమైనవి—పాదములకు జలతారుజోడు—కటిప్రదేశమునకత్తి లేదు. అతఁడు శిరస్త్రీఁడై సామాన్యములైన దుస్తులనుధరించియుండెను. స్వభావముచే సౌందర్యముకలవాఁడగుటచే నెల్లప్పుడును సకలభావములయందును మనోహరుఁడుగనే కన్పట్టుచుండును. అస్మాన్ఖానావేషముతోఁ జాలసుందరపురుషుఁడుగ గన్పట్టుచుండెను.

భాద్రపదమాసము—పొద్దుతిరిగినది. అపరాహ్ణమైనను వేడిగాలివిసరుటలేదు. అస్మానుఖాను తిరుగాడుచున్నతావున ననేకములగు

గొప్పవృక్షములు చక్కగా పెఱిగి విరాజిల్లుచుండెను. నవాబతిశీతలము గనున్న యావృక్షచ్ఛాయను బ్రిచారము సేయుచుండెను. నదిపైనుండి బయలువెడలిన మారుతమతిశీతలమై వృక్షచ్ఛాయను మఱింతచల్లఁబడి నవాబుశరీరమును సోఁకుచుండెను. అటునిటు నడయాడుచున్న యాతఁ డాకస్మికముగ నొకసారి యచ్చో నిలువఁబడియెను. నిలువఁబడి మిక్కిలి యాతురముతో దృష్టిపోయినంతదూరము నదివంకఁ బరీక్షించిచూచెను. పిదప నావైపునుండి తనదృష్టినిమరల్చి ముఖము నిటుతిప్పుకొని యు త్కంఠభావముతోఁ బాదచారణము చేయఁదొడఁగెను.

అయేషాయొక పెద్దపడవపైఁ గటకనగరమునకు వచ్చుచుండె నని వార్త వచ్చెను. మార్గమధ్యమున నే యాటంకమును సంభవింపకుండు నేని యాపడవ యిప్పటికప్పుడే కటకనగరము వచ్చియుండవలసినది. ఆసంగతి నెఱింగి యస్మాన్ ఖానాసమయమునకు సరిగానదీతీరమునకువచ్చి తనహృదయేశ్వరి యాగమనమును నిరీక్షించుచుండెను. నొక రావలసిన కాలము మీరిపోయి చాలసేపైనది కాని, యది యెచ్చటను గాన్పించు టలేదు. అస్మానుఖా నుద్విగ్నుఁడగుచు నచ్చటనే యుండెను.

తుదకు విశేషదూరమున నదీగర్భమునందుఁ జాలపడవలు పరు వెత్తుకొని వచ్చుచుండుట యాతఁడుచూచెను. నీటిపైఁదేలి చాలదూర మున వచ్చుచుండుటచే నవి పక్షులవలెఁ గన్పట్టుచుండెను. అస్మానుఖాన్ స్థిరదృష్టితో వానినిఁజూచుచుండెను. పడవలు మఱింతదగ్గరగా రానా రంభించెను. అందైదు పెద్దనౌకలును రెండుచిన్నపడవలును గనఁబడి యెను. అన్నియును జాలవేగముతోఁ బరువెత్తుకొని వచ్చుచుండెను. అస్మానుఖాను వానివంకఁ దదేకదృష్టితో నీక్షించుచుండెను. వానియం దొకపెద్దనౌక తక్కినవానికంటె నెక్కుడుమనోహరముగ నలంకరింపఁ బడియుండెను. ఆపెద్దపడవయందే నవాబునందిని యుండెనని స్థిరము చేసికొని యస్మానుఖాను తనశిరోవేష్టనమునుదీసి పైకెత్తి విసరి యల్లాడిం చుచు సంజ్ఞనుజేసెను గొప్పదైనయానౌకయందలి యొకగవాక్షద్వా రము తెరువఁబడియెను ఆగవాక్షమునుండి స్వర్ణసూత్రరచితమైన వస్త్ర రాజమొకటిజారుచు నసదృశమైనయొకకోమలహస్తముచే నదిపట్టుకొన బడి మెల్లగనటునిటు నాందోళనము నొందుచుండెను.

అస్మానుఖానానందపరవశుఁడై చంచలపదములతో మెల్లమెల్లగ నాజలయానాభిముఖుఁడై నడవఁజొచ్చెను పడవలు తనుపాలకులతోడను శరీరరక్షకులతోడను, దాసదాసీజనములతోడను, సామగ్రి మొదలగువాని తోడను నిండినిబిడీకృతములై యుండెను. అయేషాయున్న పెద్దనౌక యందు మఱెవరును జనులున్నట్లు నవాబునకుఁ దోఁచలేదు.

అస్మానుఖాను గవాక్షముగుండ ప్రఫుల్లకమలసదృశమైన య యేషాముఖమండలమును స్పష్టముగాఁ జూచెను. ఇరువురును బరస్పర మభివాదనముచేసికొనిరి. ఆనందజ్యోతిచే నిరువురివదనములును బ్రదీప్త ములయ్యెను.

అయేషాయాజ్ఞానుసారము పడవనడపువారు కష్టపడి చాలసేపు వేగముగాఁ బడవను నడపఁజొచ్చిరి. నౌకలును, జిన్నపడవలును వేగ ముగా ముందునకుఁ బరుగెత్తుకొనివచ్చెను. ఆయేషాయున్ననౌక శీఘ్ర గమనమును వీడలేక మెల్లగావచ్చుచుండెను మిగిలినజలయానములన్ని యు ముందైనవి. అయేషాయున్ననౌక వెనుకఁబడిమెను ఆనౌకను నడపుసేవకులు తమయశక్తతకుఁ జాలసిగ్గువడి శక్తివంచనలేకుండ శ్ర మపడుచు నౌకను నడపుచుండిరి. కాని, ఫలములేకపోయెను. ఎంతశ్ర మపడినను నౌక నడచుచుండకపోవుట కాశ్చర్యపడి కళాసులందులకుఁ గలకారణము నరయఁజొచ్చిరి.

వారాకారణమును నిర్ణయించుటకుఁ బూర్వమే యస్మానుఖాన్, నౌక, నీటిపైభాగమున నెంతయుండవలయునో, యంతయుండలేదనియు నింతేగాక క్రమక్రమముగ నది నీటియందు మునుగుచుండెననియు, నీటిపైఁదేలియున్నభాగము మిక్కిలితక్కువగనున్నదనియు గ్రహించెను పడవనడపువారి కది గోచరముకాలేదు నౌకయడుగుభాగ మంతభద్ర ముగాలేదని వారెఱుంగుదురు, ఇప్పుడాభాగమే మఱింతపాడైపోయినది. అడుగుభాగము దృఢముగానుండలేదనుమాట నిశ్చయము. కాని, యది కదలిపోవుననుభయము వారికిలేదు. నవాబునందిని యాజ్ఞాప్రకారము చాలతొందరగ పడవనునడపుటచే నత్యంతవేగముతోఁ గూడినజలప్రతి ఘాతమువలనను, విశేషఁబలముజూపించి నడపుటచేఁగలిగినవిషమాందో ళనమువలనను నౌకకాదుర్దశసంభవించినది.

అస్మాన్ ఖాను వ్యాకులచిత్తుఁడై యాతురముతో నీటిలోనికిదుమి కెను. అయేషా గవాక్షమునుండి నవాబుచేసిన కార్యమునుజూచి యుద్వేగముచేతను, నాశ్చర్యముచేతను, నిశ్చేష్టయైపోయెను. నీటదుమికిన యస్మాన్ ఖాన్ "నవాబునందినీ! శీఘ్రముగా పడవగదినుండి యీవలకు వెడలిరమ్ము—ఇంచుకంతయు నాలస్యము సేయవలదు. ఆగదియందింకను నెవరోయున్నట్లున్నది. ఈవలకు రండు" అనియెను.

అప్పు డస్మాన్ ఖానెదబంటినీటియం దుండెను. పడవయందలిగది లో నయేషాతోఁగూడ నింకొక స్త్రీయుండెను. కారణమునడుగకుండ నయేషాయును దక్షణమే కూడనున్నయామెతో నీవలకువచ్చిచూచెను తానున్ననౌక మునుఁగుట కిఁక నెంతోకాలము పట్టదని యామె తెలిసికొనియెను. పడవనడుపువారు నౌక మునింగినచో నవాబు తమప్రాణములనుండనీయఁడని యెఱుంగుదురు. మునుఁగకుండఁ గాపాడుట కుపాయమేమియుఁ గాన్పించుటలేదు. అందుచే వా రుదాసీనులైయుండిరి.

అయేషా నవాబువంక చూచి "ఏమిచేయుచున్నావు? నీటిలో దుముకు టెందులకు? అస్మాన్ తీరమునకు శీఘ్రముగాఁ బొమ్ము! ఇది యే నాప్రార్థనము" అనియెను.

అస్మాన్ ఖానంతటిలో నీదుటకారంభించి "నిన్ను పైకెత్తుకొని తీరమునకుఁబోయెదను. లేనిచో, నీతోఁగూడ—"అనియెను.

మాటపూర్తి కాలేదు. ఇంతలో నౌకలోనివారు గందరగోళము చేయనారంభించిరి. అయేషాతోఁగూడ నున్నస్త్రీ యేడువఁదొడంగెను. అయేషా చేయూడించుచు నస్మాన్ ఖానును వెనుకకుదిరిఁగి పొమ్మని సంజ్ఞ చేసెను. పడవమునిఁగిపోయెను.

నౌక మునుఁగుటతోడనే భయానకమైన సుడియొకటి బయలు దేరెను. ఘూర్ణాయమానమైన యావారిరాశిమధ్యమున మఱియొక మనుష్యుఁడు మునిఁగిపోయెను. నవాబస్మాన్ ఖానీఁదుచు నానదిపై నడవలేదు. నౌకాసేవకు లీఁదుకొని తీరమునకు వచ్చిచేరిరి మిగిలిననౌకలును బడవలు నాయావర్తమునఁ జిక్కి దానియందే గిఱ్ఱుమని తిరుగుచు నాపదకు లోనైనవి. మఱియొక పడవయందలి కొందఱుమనుష్యులు వస్త్రములనువిప్పి పాఱవైచి నదిలోదుమికిరి.

అస్మాన్ఖాను పైకి తేలెను. కాని, మిగులకాతరుఁడై యుండెను ప్రాణావసానసమయమున మానవుని నోటనుండి వచ్చెడితీరుననే యస్మాన్ఖాను నోటనుండి యుచ్ఛ్వాసనిశ్వాసములు వెడలుచుండె ను. మాటాడుటకు సామర్థ్యము లేదు. చాలబరువుగలపదార్థ మొక్కటి యాతనిదేహమునకుఁ గట్టిపెట్టినట్లుఁ గన్పట్టుచుండెను. అతఁడు పైకి తేలినతోడనే యొకపడవ యాతనిసమీపమునకు వచ్చెను. కాని, యా తఁడందులోని కెక్కునుపాయము లేదు అప్పుడాతఁడు మఱల మునుఁగు నట్లుండెను. పడవలోని మనుష్యులు నీటివఱకును వ్రేలాడునట్లొకవస్త్ర మును విడిచి యొకప్రక్కదానిని బట్టుకొనియుండిరి అస్మాన్ఖానొక చేతితో రెండవప్రక్కను బట్టుకొనియెను. చాలమంది యావస్త్రమును బట్టి మెల్లగఁ బైకిలాగిరి. కొందఱు క్రిందికివంగి యాతనిచేతిని బట్టు కొనిరి.

అనేకులుచేరి జ్ఞానశూన్యప్రాయుఁడైన యస్మానుని దేహమును బైకిఁ గొంచెముదూరము లాగిచూచిరి. అస్మాన్ఖానొక్కఁడే నీటిపై తేలలేదు. ఆతనికటిప్రదేశమునకొకబట్ట బిగించి కట్టఁబడియుండును. ఆబట్టయొక్క మఱియొకయంచున భారమైనయొక పదార్థము కట్టఁబడి యున్నట్లు తోఁచుచుండెను. అది యచేతనప్రాయమైన యయేషాకళే బరము. ఆమెశిరోబంధము విడిపోవుటచే దానినుండి నీలోడుచుండెను. జనులందఱు నతిజాగరూకతతో నిరువురను పైకిఁదీసిరి.

అస్మాన్ఖాను తెలివిఁదెచ్చుకొని "దానిని బ్రదికించినవారికి విశేషబహుమానమిచ్చెదను" అనియెను.

ఒక్కఁడప్పుడే యయేషాతోఁగూడవచ్చిన యామెనునీటినుండి తీసి మఱియొకపడవయందుఁ బరుండఁబెట్టెను.

ఆయేషాశరీరముపై వస్త్రమించుకంతయును జెదరలేదు. మను ష్యులతిజాగరూకతతో నుర్మరప్రసరనిర్మితమై, సంఘటితమై యొప్పు ప్రతిమవలెనున్న నామెశరీరము నాపడవయందుఁ బెట్టిరి.

పండ్రెండవప్రకరణము.

అయేషా చాలసుకుమారి. ఆమెకుఁ దటస్థించినయాపద ప్రాణాపాయకరమైనది. అస్మానుఖానుని ప్రయత్నముమూలమునను, బరిశ్రమమూలమునను నామె సలిలసమాధినుండి నిష్కృతిఁజెందినది. కాని, యాదుర్ఘటనమూలమున నామెదారుణజ్వరపీడితయై బాధపడుచుండెను. విజ్ఞులగుననేకాయుర్వేదచికిత్సకులును, యూనానివైద్యులునువచ్చి విశేషకౌశలముతో నామెకు వైద్యముచేయనారంభించిరి. నవాబుగృహమునందామె రోగముచేఁగలిగిన యుద్వేగమునకుఁ బారములేదు. కటుల్ ఖానున కనేకభార్యలుండిరి. అయేషా వారందఱికిని ప్రేమధనమైయుండెను. వారందఱు నిప్పుడు వ్యాకులచిత్తలైయుండిరి. కాశ్మీరబీగము నిద్రాహారములనువీడి రాత్రింబవళు లయేషాశయ్యాపార్శ్వమునసుండి యామెకు శుశ్రూషచేయుచుండెను. అయేషా నవాబునంతఃపురమున కలంకారమై యొప్పారుచుండెను. ఎల్లరకును లోచనానందదాయకమై సర్వజనప్రసాదనకారిణియై మెలంగుచుండు నవాబునందినికి రోగము కఠినముగానుండుటనుజూచి దాసీజనము మొదలుకొని యాభవనమునఁగలవారందఱు వ్యాకులచిత్తులై కన్నులవడిపెట్టుకొనుచుండిరి.

సర్వదా విలాసమయుఁడై సాంసారికవ్యాపారముల యందించుకంతయును లక్ష్యముంచకుండ నుదాసీనుఁడై యుండెడినవాబు సులేమానుఖానుఁగూడ నయేషాకఠినరోగసమాచారమునువిని విచలితుఁడై సురాపాత్రనువీడి, రూపవతులగు సుందరుల సహవాసమును ద్యజించి, విలాసములనొల్లక యనుదినమును బదింబదిగ నయేషా సమాచారము నత్యావేగముతోఁ దెప్పించుకొనుచుండెను.

ఇకనస్మానుఖానో! ఆతనిసంగతి నేమనిచెప్పుదుము? ఆతనిహృదయావస్థనుగూర్చి చెప్పఁబూనుట కేవలమాడంబరమని తలంచెదము. రోగియుండెడి గదిప్రక్కనున్న యొకవసారాయందనవరతము రాత్రింబవళు లాతడు విరామములేకుండఁ గూర్చుండుచుండెను. ఆతని

యారాజ్యమెక్కడ ? ఆయుధములెక్కడ ? సంధియెక్కడ ? ఆతని యుత్సాహమేది ? అతనియాదురాక్రాంతమేది ? అన్నియుఁ బోయినవి. ప్రపంచమందలి వ్యాపారములనన్నిఁటి నాతఁడు మఱచిపోయెను. ఇంత యేల ? ఆతని దేహమునే యాతఁడుమఱచిపోయెను. యూనానివైద్యు లామెరోగమునుగూర్చి చెప్పెడివృత్తాంతముఁను బదింబదిగవినుటకై పార్శ్వమందున్న వసారాయం దధైర్యముతో నొంటరిగఁ గూర్చుండి యుండెను.

దినముఁలు జరిగిపోవుచుండెను భగవంతుఁడు తనకృపాకటాక్ష విలాసము నొక్కింతయిఁటు బఱపెను. రోగికిఁ గ్రమక్రమముగ నొక్కిం చుక గుణము కనఁబడజొచ్చెను. చికిత్సకులు ధైర్యవఁతులై ధైర్యమును జెప్పచుండిరి నవాబునకుఁ బోయినప్రాణము వచ్చినట్లయ్యెను. యూ నానివైద్యులును నాయుర్వేదభిషఙ్మణులును ననేకులచే బహుమతులను బడయసాగిరి. అనేకవిధముఁలుగ విశేషధనము వ్యయమగుచుండెను. అనేకదానధర్మముఁలు, దరిద్రులకు భోజనములు పుణ్యకార్యములు, దేవ తాపూజలు, మొదలగునవెన్నియో నడచుచుండెను. నవాబుగారి నగరమున నందఱు నానందజనకకార్యములయందుఁ బ్రమత్తులై యుం డిరి. క్రమముగా నవాబునందినియు నారోగ్యమునొందెను పథ్యము సేయుటవలనను, నౌషధసేవవలనను, గ్రమముగా నామెశరీరమున రక్తముపట్టి శక్తియభివృద్ధికాఁ జొచ్చెను. రోగముచే నవగతమైపోయిన యామెపూర్వ మనోహరకాంతి మరలఁ గనుపట్టనారంభించెను.

అస్మానుఖా ననవరతమును నయేషాగదిప్రక్క వసారాలోఁ గూర్చుండుటమాని, యనుదినమును బదింబదిగవచ్చుచుఁ బోవుచు రోగమునుండి క్రమక్రమముగ విముక్తయగుచున్న యయేషా సమా చారమును స్వయముగఁ దెలిసికొనుచుండెను. ఆమెకు స్వాస్థ్య మభి వృద్ధియైనకొలఁదిని నస్మానుఖానుసిరాక్షపోకలు, క్రమక్రమముగఁ దగ్గి పోవుచుండెను. తుదకొకటి రెండుదినముల కొకమాఱువచ్చి యాతఁ డయేషానుజూచి పోవుచుండెను.

అయేషాతల్లి యంతవఱకును ననన్యవ్రతయై సదా కుమార్తె పార్శ్వముఁననే గూర్చుండుచువచ్చెను. అయేషా శయ్యనుండిలేచి

యటునిటు తిరుగాడుచుండుట కారంభించెను అందుచే నెప్పుడు నామె కుఁ బరిచర్యసేయుటకై పార్శ్వముననే యుండవలసిన యావశ్యకము తల్లికి లేకపోయెను. ఒకనాఁటి మధ్యాహ్నకాలమున నయేషా యొక్క-తెయు మంచముపైఁ గూర్చుండియుండెను. పరిచారిక లెవ్వరు నా సమీపమున లేరు; నవాబునందినియు ననేకవిధములగు విచారములలో నిమగ్నయై యుండెను "ఇప్పుడేమి జరిగినది? పఠానులదైన్యావస్థకుఁ దానేకమాత్రికారణమా? ప్రియత్నముచేసినచోఁ బ్రస్తుతమున సం భవమై యున్న యాయవస్థ నన్యథాచేయవలనుపడదా?" ఈ మొదలగు ననేకాలోచనలలో నయేషా మునిఁగిపోయియుండెను.

ఇంతలో ద్వారముకడనుండి "అయేషా! ఎట్లున్నది?" అని యస్మాన్ఖానడిగెను.

అయే — నెమ్మదిగనున్నది; అస్మాన్! లోపలకురమ్ము

అస్మాన్ — (వెనుకముందుచూచుచు) అయేషా! నీవొక్క-తెవే కూరుచుంటివేమి? నేనిప్పుడు రాఁజాలను. మఱొకసమయమున వచ్చి నిన్నుఁ జూచెదను.

అయేషా తానొక్క-తెయే యుండుటనుజూచి యస్మానుఖాను లోపలకు వచ్చుటకు సంశయించుచున్నాఁడని తెలిసికొని, లేచి ద్వార మువఱకునుబోయి "అస్మాన్! లోపలకురమ్ము. నీతో మాటలాడవల యుననియున్నది." అనియెను.

అస్మాన్ఖాను మాఱుమాటాడక యామె యున్నగదిలోనికి వచ్చెను.

అయే — నిలుచుంటివేమి? ఇచ్చటనే కూర్చుండవచ్చును. కూర్చుండుటకచ్చట శయ్యతక్క- వేరుస్థలములేదు.

అస్మా — నీవుకూర్చుండుము. నేను నిలిచియుండెదను. నాకు బాధకమేమియు లేదు.

అయే — సంకోచపడవలసిన యావశ్యకమేమియును లేదు. నేను చెప్పినపిదప నిస్సంశయముగా నీవీశయ్యపైఁ గూర్చుండవచ్చును.

అస్మానుఖానామంచముపై నొకతట్టునఁ గూర్చుండెను అయేషాయు నామంచముపై వేఱొకతట్టునఁ గూర్చుండుటనుజూచి యస్మానుఖా నాశ్చర్యనిమగ్నుఁడయ్యెను.

అయే—నేను నీసాన్నిధ్యమునువీడి కొంచెముకాలము చాల దూరము పోయియుంటిని. తిరిగి వచ్చినతోడనే జబ్బుచేయుటచే నీతోఁగలసి విశేషముగ మాటలాడుట కవకాశము లేకపోయినది. నేనబలనుఁ నీశాసనాధీనమునందుండుట నాకుఁగర్తవ్యము. అట్లుచేయకుండుట గొప్పయపరాధమగును నాయపరాధమును క్షమింపవలయునని నిన్ను వేఁడుకొనుచున్నదానను.

అస్మాన్—క్షమింపుమని వేఁడుకొను టెందులకు ? నాకేమైన నీపైఁగోపమున్నదా? నీవు మరల దయయుంచి నవాబునగరమునకు వచ్చుటచే మృతప్రాయమైన నాకళేబరమునకు జీవనకళ వచ్చినట్లయినది. నీవపరాధమునుజేసితివని నేనెన్నఁడు ననుకొనలేదు. అందుచే నీవు క్షమాపణమును వేఁడుకొను టెందులకు?

అయే—నేనిచ్చట లేనిసమయమున మనభాగ్యమంతయు ననేకవిధములుగాఁ బరివర్తనమైపోయినది. సోదరా! అందుకొఱకు నీవు హృదయమున నేమైనవిచారించుచున్నావా?

అస్మా—అదృష్టమునందు విషమపరివర్తనమైనదనుమాట నిశ్చయము. అందునిమిత్తమై నాహృదయ మవసన్నము కాలేదని చెప్పఁగలను. నీవపరాధమునుగూర్చి చెప్పితివికదా? ఈ మనభాగ్యపరివర్తనమునకు నిజముగా నీవే కారణమవు నీవస్మానుఖానుని బాహువులయందు బలమును, హృదయమందు సాహసమును, మనస్సునందు బుద్ధియు, కార్యములయం దుత్సాహమునై యున్నావు. అస్మానుని యాబలమును, సాహసమును, బుద్ధియును, నుత్సాహము, నపహరించుకొని నీవెచ్చటికోపోయియుంటివి. ఇఁక నదృష్టమెట్లునిలుచును ? అదియును బరివర్తనమైపోయినది. దురదృష్టము సంభవమైనది.

అయే—ఔనట్లే జరిగినది కాని, యిప్పుడందుల కుపాయమేమియును లేదా ?

అస్మా— లేకేమి ? ఉపాయముల కేమికొదవ? నీవీనగరమునకు మంగళమయినైన యధిష్ఠాత్రివి. నీవు నాశుభమునుగోరుటలో నుదాసీనతను వహింపవేని సర్వమును శుభమగును.

అయే—అన్నా! అస్మాన్ ! అట్లనెదవేల? నీయిష్టానిష్టములతో నాసుఖదుఃఖములు జడితములైయున్నవనుసంగతి నీవెఱుంగవా ?

అస్మా—నేనాసంగతి నెఱుంగుదును. ఎఱింగియుంటినిగనుకనే యింతవఱకును మేనఁ బ్రాణములు నిలుపఁగలిగితిని. కాని, యొక్క విషయమును నిన్నడిగి తెలిసికొనుటమేలని తోఁచుచున్నది. నీవు సర్వదా నాహితమును గోరుదానవైయుండియు నాకుఁ గష్టకాలము సంప్రాప్తమైనప్పుడు నీవు నన్నువిడిచి యేలవెళ్ళిపోయితివి? అయేషా! దారుణములైన యీనాదుర్దినములలో నీవు నన్నెట్లువిడిచిపోఁగలిగితివి?

అయే—(చాలసేపుయోచించి పిదప) నాయీజీవితమునందలి కార్యములయందొక్కటియైన నెవనికిఁ దెలియకుండనుండదో. యట్టివాని కడ నావిషయమును దాచిపుచ్చుటెందులకు? విషయమేమో నీకుఁ గష్టదాయకమైనదగును. నీవు దానినిగూర్చి నన్ను బ్రశ్నింపకయుండినచో నేనావిషయమును నీతోఁ జెప్పకయేయుందును. నేను యువరాజగుజగత్సింహుని జెఱనుండి విడిపింపవలయుననునభిప్రాయముతోఁ బాట్నానగరమునకును బిదప నచ్చటనుండి యాగ్రాపట్టణమునకును వెళ్ళితిని.

అస్మా—నాకాసమాచారము తెలియనేతెలియదు. అదృష్టవంతుఁడగు జగత్సింహుఁడు నీహృదయరాజ్యమునకు రాజనువిషయమును నీవు గోపనముచేయుచుంటటలేదు అందుచే నాతనిని జెఱనుండి విడిపింపవలయునను కోర్కెయు నసంగతముకానేరదు. నీయాకార్యమువలనఁ బ్రకారాంతరముగా నాయిష్టార్థముకూడ నాకుఁ జేకూరినట్లయినది.

అయే—అదెట్లు ?

అస్మా—జగత్సింహుఁడు నాకువధ్యుఁడు ఆతనిని వధించుటకొఱకే నేనింకను జీవించియున్నాఁడను. ఆతఁడు యావజ్జీవమును గారా

గారమునందే యున్నచో నేనాతనిని నాశనమొందించుట కవకాశమే లేకపోవును. నీవాతనిని జెఱనుండి విడిపింపఁబ్రయత్నించుటవలన నాకు మహోపకారమైనది.

అయేషా తనవదనమును మఱియొకవంకకుఁ ద్రిప్పికొని యాలోచింపఁదొడంగెను.

అస్మా—మాటాడుటలేదెందువలన ? అయేషా! నావాక్యముల వలన నీహృదయమున కేమైనఁ గష్టముకలిగినదా యేమి ?

అయే—లేదు

అస్మా—అట్లయిన యోచించుచున్నావేమి ?

అయే—నేను యోచించుచున్న దేమంటివా ? నావంటియభాగిని నీప్రపంచమున సృష్టించినందువలన విధాతకుఁగలిగిన లాభమేమి ? నేను ప్రపంచమున కేయుపకారమును జేయుటకును వచ్చినదాననుగాను నావలన నొకరికిని హితముకలుగుచుండుటలేదు. నానిమిత్తము కేవలము కలహద్వేషప్రవాహమే యవ్యాఘాతముఁగా బ్రవహించుచున్నది. నీవంటిమహాపురుషుఁడు నా నిమిత్తమై నిరంతరము నాంతరికజ్వాలలచే దగ్ధుఁడైపోవలసివచ్చినదికదా?

అస్మా—అనంతమైన యాజ్వాల ననుభవించుటకు నేనెప్పుడును వెనుదీయను. ఆమహాజ్వాలను హృదయమున భద్రముగా నిడికొని సహించుటకు సమర్థుఁడనై యున్నాఁడను. అట్లునిరంతరమును సహించుకొనుచు వచ్చుచున్నాను. అయేషా! నాకాజ్వాలవలనఁ గలిగెడి సుఖమునకుఁ బారములేదు. నిజముగా నట్లుకాదేని నాజ్వాల నణఁగించుట నేను ప్రయత్నపడుటలేదేమి? మఱియు, నట్లుకాదేని, యెవరినిమిత్తము నాజ్వాలయుదయించినదో, యట్టి నీవుసృష్టిపథమునుండి దాటిపోయినప్పుడు ప్రపంచమే శూన్యమైనట్లుఁ గన్పట్టుచుండు టేమి? సత్యముగా నాజ్వాలవలన సుఖమే కలుగుచున్నది. అట్లుకాదేని నిన్ను మఱచిపోవుటకై దయామయుఁడైన భగవంతుని పాదపద్మములను బ్రార్థించుటకు నాహృదయము ప్రయత్నింపదేమి? అట్లుకాదేని, నాజ్వాల కెవ్వరుకారణమో?, యామె యేభవనమున నివసించియుం

డునో, యదేభవనమున వేఱొకపక్క వాసముసేయుటకు నాకవ కాశము చిక్కనేని యెంతయో సుఖ మనుభవించుచున్నట్లు నాహృద యమునకు సంతుష్టికలుగుటేమి? అట్లీకాదేని నీహృదయమునం దించు కంతయును నాకు దావు లేదని స్పష్టముగాఁ దెలిసికొనియుండియు నా హృదయ మహర్నిశమును నీయందే నివిష్టమైయుండుటేమి ? అట్లీకా దేని, ప్రపంచమునందలి సర్వపదార్థములకంటె నాజ్వాలయుదయింపఁ జేసెడిపదార్థమే సర్వోత్కృష్టమైనదిగాఁ దోఁచుచుండుటేమి? అయేషా ఆజ్వాల సర్వదా నాకానందదాయకము. సుఖదాయకము.

అయే . ఆజ్వాలనిట్లనుభవింపుమని భగవంతుఁడు నీకు విధిం చినట్లు తోఁచుచున్నది. సర్వగుణాధారుఁడవగు నీవంటిమహాత్మున కిట్టిచిరకాలయాతన తటస్థించుట కీయభాగినియే కారణము. అస్మాన్ ! నీవీపిశాచమును మాటిమాటికి మృత్యుముఖమునుండి రక్షించెద వెం దులకు?

అస్మా—అయేషా ! ప్రపంచమున దేనిని బ్రణయమని చెప్పు చుందురో, దానిని నీవు బాగుగా నెఱుంగుదువు? జగత్సింహుఁడు కారాగారమునందు బద్ధుఁడై యున్నాఁడనువార్తను వినినంతనే పితృ భవనమునువీడి దేశాంతరమున కెందుల కేగితివి ? సామాన్యమైన కారాగారవాసమునుగూర్చి వినినప్పుడే నీవు సహింపఁజాలకపోయి నప్పుడు, నీకు మరణము సంభవించుపట్ల నేనున్మాదుఁడను గాకుండ నుండుటెట్లు?

అయే—అస్మాన్ ! నేను కాతరముతో వేఁడుకొనుచున్న దానను. నీహృదయమును వెనుకకు మరలించి ప్రస్తుతకార్యాసక్త మగునట్లు చేయుము. నీవు వీరుఁడవు—సాహసివి—విశేషించి రణ కోవిదుఁడవు. రణక్షేత్రమునఁ గీర్తినిసంపాదించుటయందును, సామ్రా జ్యసంపాదనమునందును బ్రమత్తుఁడవుకమ్ము. అంతటిసుఖసౌభాగ్యము లేమహాత్మునకుఁ దంగేటిజున్నువలెనుండునో యట్టిమహానుభావుఁడ వగు నీవొకసామాన్యస్త్రీ విషయికమగుచింతచే నయోగ్యయగు నొక యభాగిని ప్రేమపిపాసచే నీమహత్తరములైన యాకాంక్షలను, నాదర్శ ములను సంపూర్ణముగఁ ద్యజించి, ప్రవర్తించుట నీకుఁ గర్తవ్యమేనా?

అస్మా—నేను నాహృదయమును బహిష్కృతిస్థముచేసియున్నాను. నేనెంతవఱకుఁ బహిష్కృతిస్థముచేసినదియు నీవువినినచో స్తంభితవై నివ్వెఱ పడుదువు. నేనిప్పుడు నిన్నుఁ బొందఁజాలనని తెలిసికొనియున్నను నాప్రాణమింకను దేహమున నిలుపుకొనియున్నాఁడను. నేనిప్పుడు నిన్నుఁ బొందఁజాలనని తెలిసికొనియున్నను, నా హృదయము కార్యాసక్తమై ప్రయత్నములను జేయుచునేయున్నది నీతో నాకుసమప్రాణత లేదని తెలిసియున్నను నాహృదయము జయపరాజయములచేఁ గలిగిన సుఖదుఃఖముల ననుభవించుప్రవృత్తిలోనున్నది. ఇంతకంటె విశేషాశ్చర్యమును గలుగఁజేయునది వేఱేదియు లేదు. అయేషా! రణరంగమున నప్రమత్తుఁడవుకమ్మని కాదా చెప్పితివి. నా ప్రకృతావస్థయందదియొక్కటియే నాకుఁ గర్తవ్యమైయున్నది. ఆమార్గమే యిప్పుడు ముఖ్యముగ నవలంబనీయమైనది కాని, అయేషా! నాదొక్కవిన్నపమున్నది. నా హృదయమును నేను పూర్ణముగా ప్రకృతవ్యాపారములకు మరలించుకొనెదను దానికి సందేహములేదు. కాని నాయందుదుర్బలత్వమొకటి సంపూర్ణముగానున్నది నీవు నాకులభింపకపోయినను నేనిఁకఁ గాతరము నొందను. నీవెవరిదానవైనను నాయోచనమువలన నేను వ్యాకులుఁడను గాను. కాని దూరమునుండియైన నొక్కసారి నిన్నుఁ జూచుచుండవలయునను నాశను నేనింకను విడువఁజాలకున్నాఁడను. ఒక్కసారి నీతో నొకటి రెండుమాటలు మాటలాడవలయుననునాశను త్యజించుట కింకను సమర్థుఁడను గాఁజాలకున్నాఁడను. నీవేభవనమున నివసించుచుందువో యాభవనమున వాసముసేయుగారవమును బరిత్యజించుటకింకను శక్తుఁడను గానేరకున్నాఁడను. నీకుశలమునందు సుఖమును నీకష్టమునందు దుఃఖమును బొందకుండనుండుటకు నేనిఁకను సమర్థుఁడను గాఁజాలను. అయేషా! నిర్భాగ్యుఁడగు నీదీనునియాశలన్నియును ద్రోసివేయబడినవి. నీవు నాయాచిన్నికోరికలనుగూడ నసంగతములైనవి గనే యోచించెదవా? భిక్షుకునకు రత్నములవలెనున్న నాయాయభిలాషలను నిరర్థకముగాజేయుటయే నీయభిప్రాయమా?

అయేషా—కాదు. అస్మాన్! జీవితమునందును మరణమునందును నీతోఁగూడ నెప్పుడునుండెదను. వివాహరూపమైన శాశ్వతబంధము

మః యదృష్టమందు లేదు. కాని యందువలన బాధకమేమి? నాయీ దేహమును నీచరణపద్మముల యం దుత్సర్గముసేయుటకు నాకు స్వాధీనము కాకపోయినను, విధివిధానముచే నీసేవయందు నాయాత్మ సమర్పణముఁగావించుకొనుటకు నాకధికారము లేకపోయినను, నందువలన బాధకమేమి? అన్నా! మనము సుఖమునందును, దుఃఖమునందును, సంపదయందును, విపత్తునందును, సహానుభూతులమై యేలయుండరాదు? మనమిరువురము నొకేహృదయముతోఁ గష్టసుఖములయం దొక్కటిగనుండి, యొకేప్రాణముతోఁ గార్యసాగరమునఁబడి యీఁదులాడుచు జీవితమును గర్మమయముగ నేలచేయరాదు? అస్మాన్! నేను చావు బ్రదుకులయెడ నిన్నెడబాయకుండ సదా చరించుచుండెదను. నీకు సంతోషదాయకములగు కార్యముల నొనర్చుటయే నాకు వ్రతము.

అస్మా.— అయేషా! ఈనిర్భాగ్యునిజీవితము నిప్పుడీవు సుఖమయముగను, నానందమయముగను జేసితివి. నీయీయపారకృపాకటాక్షము నన్ను ధన్యతముఁగాఁ జేసినది. ఈభిక్షుకుఁడు మఱి దేనినిగావలయునని కోరుటలేదు. అయేషా నాకవిచలితహితైషిణి. అయేషా నాసుఖదుఃఖములలో సహానుభూత. అయేషాయాజ్ఞచేఁ బాలితుఁడనై కార్యసాధనముకొఱకు నియుక్తుఁడనైనాఁడను. అదియే నాకుఁ బరమగౌరవము. మఱియు నదియేపరమానందదాయకము. ఇంతకంటె నాకు విశేషప్రార్థన మేమియునులేదు.

అయే.—ఆమాటలవలనఁ బ్రయోజన మించుకంతయునులేదు. మనమిప్పు డేయుపాయముచే నపహృతమైపోయిన మనరాజ్యమును మరల సంపాదింపఁగలమో, యాయుపాయము నారయుట మనకుఁ గర్తవ్యము.

అస్మా.— అందుకొఱ కంతగాఁ జింతింపవలసినయావశ్యకము లేదు. ఇఁకముందు రణరంగమున నాపరాక్రమమునుజూచి మానవసమాజము విస్మయావహముగాకపోదు జయముపై జయమువచ్చి నన్నుసాదరభావముతో నాలింగనము చేసికొనును. మంగళమయమైన యయేషాప్రసన్నతకును, నాకార్యసూత్రమందలి సఫలతకును నిత్యసంబంధమున్నది.

అయేషాజనని ద్వారముకడనిలుచుండి "తల్లీ! ఔషధమును సేవించువేళయైనది" అనియెను.

అయే—అమ్మా! లోపలకురమ్ము! ఔషధమును బుచ్చుకొనక పోయినను బాధకము గాన్పించుటలేదు.

అయేషాయును నస్మానుఖానును మంచముపైనుండిలేచిరి బీగము గదిలోపలకువచ్చి యువతీయువకుల వదనప్రసన్నతాలక్షణములనుజూచి పరమానందము నొందెను. వారియాభావ మత్యంతశుభసూచకమని యామె యనుకొనియెను.

పదమూఁడవ ప్రకరణము.

జగత్సింహుఁ డంధకారమయమైన కారాగారమునందు లోహ శృంఖలాబద్ధుఁడై యతికష్టముతోఁ గాలమునుగడపుచుండెను. ఆదారుణ దుఃఖదినము లెప్పటికిని గడచునవా? మరల నాతఁడు స్వతంత్రుఁడై తోడిమానవకోటింజేరి సుఖమయములైన కార్యములయందు జీవిత మును నియోగింపఁజాలఁడా? ఆతనియాశయును, సుఖానందములును సంపూర్ణముగఁ గారాగృహమునందు దీర్ఘవిశ్వాసములతోఁ బర్యవసిత ములై పోవలసినదేనా?

అభిరామస్వామి స్వయముగాఁ జెఱసాలకువచ్చి విజ్ఞాపనపత్రము పైఁ జేవ్రాలుంపించి దానిని దీసికొనివెళ్ళియున్నాఁడు. నవాబునంది నియుఁ జెఱనుండి విడిపించుటకై వ్యాకులపడుచున్నది. ఆమె స్వజనులను వీడి యొరిస్సాదేశమునుండి పాట్నానగరమున కిందునిమిత్తము వచ్చి యున్నది. వారియందఱి ప్రయత్నములును, వ్యర్థములు గాఁజాలవు. కాని, చాలకాలము గడచిపోయినది అయినను, శుభసమాచారమేమి యు నింకను రాలేదు. ఏమిచెప్పుమా! ఈధైర్యవిశ్వాసములు వ్యర్థముగా నంతమొందవలసినదేనా?

కారాగారమునందు జగత్సింహుఁ డొంటరిగఁ గూర్చుండి యీ రీతిగ యోచించుకొని, పిదప నయేషావిషయమున ననేకవిధములుగ

యోచింపఁదొడఁగెను. అంతటిస్నేహము, యంతటిహితైషిణి యెచ్చటను గానరాదు. ఆమె సాహాయ్యముఁబడసిన యాతఁడే మానవులలో ధన్యుఁడు. అయేషాను మనుష్యస్త్రీగాఁ జెప్పినచో నన్యాయము చేసినట్లగును. స్వర్గమునందుఁగూడ నట్టిదేవి యుండదు కాని, అహా! అంతటి పూజనీయురాలగు నావనితారత్నము తనయసామాన్యప్రణయము నొక యయోగ్యునియందుంచి చిరవిషాదమును దెచ్చిపెట్టుకొనినదికదా! ఆమెపడుచుండు యాతనల కన్నిఁటికిని నీదురదృష్టవంతుఁడే యేకమాత్ర కారణుఁడు. ఈయదృష్టహీనుఁ డామెదృష్టిపథమునఁ బడకుండెనేని యా దేవి యీప్రపంచమున సర్వసుఖములకు నధికారిణియైయుండునుగదా! అసదృశమైన యారత్నమునునిజముగాఁ బ్రేమముగ్ధుఁడైనపురుషశ్రేష్ఠుఁడు సమాదరభావముతోఁ దనవక్షస్థలమునధరించి యనంతసుఖభోగముల ననుభవించుటకంటె నీప్రపంచమునఁ గావలసినదేది? నిజముగా శోభామయమైనయాప్రసూన మాదరములేమి, మలినమై శుష్కించిపోవుటకంటె దుఃఖకరమేమున్నది? కృతఘ్నుఁడగు నీనరాధముఁడు దేవదుర్లభమైన యాప్రణయమునకుఁ బ్రతిదానముఁ జేయనశక్తుఁడుగ నున్నాఁడు అట్టివానిపైఁగూడ నాకరుణామయి యనుగ్రహమా! ఆహా! ఈజీవితమునందు జగత్సింహుఁ డామె నొక్కసారిచూడఁగలఁడా? లేక, తన కృతజ్ఞత నామెకుఁ దెలుపుటకవకాశమే లేకుండఁబోవునా?

తిలోత్తమ యతికష్టముతోఁ గాతరయైకాలము నెట్లోగడపుచుండెనని యభిరామస్వామి చెప్పియున్నాఁడు. అంత్యములేని యాతనల ననుభవించుటచేఁ గోమలమైనయాప్రాణ మిదివఱకుఁ బోవకుండ నింకను నిలిచియుండునా? ఆమె యింకను జీవములతో నుండునా? ఆప్రేమమయి జీవించియుండఁగాఁ జూచుభాగ్యము జగత్సింహునకు లభించునా? ఆమెతోఁ దనమనోవ్యథలనుగూర్చి మాటలాడుకొనుట కెప్పుడైన నీతని కవకాశముకలుగునా?

కర్తవ్యమును జేయనందులకై తనతండ్రి తన్నుఁ గారాగృహమున కంపినాఁడు. కాని, కుమారునియాదుర్దశను స్మరించుకొని తండ్రి హృదయ మించుకంతయును విచలితముకాలేదా? పాట్నానగరమునందున్న తనసవతితల్లులెవరును దన్ను చెఱనుండి విడిపించుటకై వ్యాకుల

పడుచుండుటలేదా? అట్టి స్వజనులున్నను జగత్సింహుఁడీరీతిగ నీయంధకారమున నేకాలము గడపవలయునా?

ఆకష్టము సహింపశక్యముగానిది. లోహశృంఖలములను వహించుటకష్టముగాదు. అంధకారమందుండుటయుఁ గష్టముకాదు. బంధనము వలనను గష్టములేదు ఒక్కసారి—ఒక్కసారిమాత్రమే— దూరము నుండి—ప్రాణమునకుఁ బరమప్రియమైన యామనోహరాకృతిని జూడ గల్గినచో నీకష్టములను సహింపవచ్చునని తోఁచుచున్నది. దూరము నుండియైన నొక్కసారి—ఒక్కసారిమాత్రమే తిలోత్తమనుజూచు నుపాయ మేమియును లేదా?

జగత్సింహుఁడీరీతిగఁ బరిపరివిధములఁ జింతించుచు "నొక్కమారుగఁ దనకాలుచేతులకున్న సంకెలలనూడఁ బెరికిపాఱవైచి శక్తికొలది యీకారాగారపుటినుపతలుపులను బ్రద్దలుకొట్టి మందారణ దుర్గాభిముఖముగఁ బారిపోయినచో—" అని యనుకొనియెను.

ఇంతలో నాకారాగృహసింహద్వారము వికటమగుఘుర్ఘురశబ్దముతోఁ దెఱవఁబడియెను. తెఱచినయాద్వారమునుండి చల్లనిగాలివచ్చి జగత్సింహున కించుక వినోదమునుగలిగించెను. ఆద్వారమునుండి కారాగారాధ్యక్షుఁడును, మఱియొక యనుచరుఁడును లోపలకువచ్చిరి. అనుచరునిచేతియందు వివిధవస్త్రాలంకారములుండెను.

కారాగృహరక్షకుఁ డెదురుగవచ్చి నిలుచుండి విశేషసన్మానముతో యువరాజునకు, బ్రణామముచేసెను.

జగ—సమాచారమేమి?

కారా—(వినయముతో) యువరాజుగారికి విముక్తి కలిగినది.

యువరాజాశుభవార్తను దాల్మితో విని కారారక్షకునితో నిట్లనియెను—

జగ—నీమాట నిజమనినమ్ముటకు నిదర్శనములేమైన నీయొద్దనున్నవా? నిదర్శనములేకుండఁ జెఱసాలనుండి యవ్వలకువచ్చితి నేని రాజద్రోహినిగాఁ బరిగణింపబడవచ్చును.

కారా—నాయొద్ద నట్టినిదర్శనము లేవియు లేవు. ఆగ్రానుండి పాదుషహావారిపేరుతో ముద్రాంకితమైనయొకయాజ్ఞాపత్రికను దీసి

కొనివచ్చి సిపాయి యొకఁడు మహారాజుగారిచేతికిచ్చినాఁడు. మహారాజుగారిస్వంత సేవకుఁడొకఁడు వారియాజ్ఞను నాకెఱింగించినాఁడు. మహారాజుగారిసైనికు లనేకులు యువరాజునిక్కడనుండి తీసికొనివెళ్ళుటకై వచ్చి ద్వారముకడ నిలుచుండియున్నారు.

యువ—నీమాటయందు నాకవిశ్వాసము లేదు. కాని, నీవు కార్యమును సరిగాఁ జేసియుండలేదు సిపాయిలతోఁగూడ మహారాజుగారియుంగరముఁగాని, లేదా వారిముద్రాంకితమైయున్న యాజ్ఞాపత్రికగాని తీసికొనివచ్చినచో సరిగానుండును. నీవుదానినిజూచి నన్ను విడిపించుటకు వచ్చియుంటివేని నీకర్తవ్యమును నీవు సరిగాఁ జేసినట్లగును.

కారా—(కొంచెము యోచించి పిదప) చిత్తము. ఏలిక న్యాయముగా నాజ్ఞయొసంగినారు. ఆనందాతిశయముచే నేను చేయవలసిన పనిని మఱచిపోయితిని. ఇప్పుడేమియాజ్ఞ?

జగ—నీవుపోయి యాసైనికాధికారితో "మహారాజుగారియాజ్ఞగాని, లేదా పాదుషవారియాజ్ఞగాని పడయనిదే చెఱసాలనుండి యివ్వలకువచ్చుటకు యువరాజంగీకరింపలేదనియు, హుజూరు కచ్చేరీకిఁబోయి యట్టినిదర్శనమును దీసికొనిరావలసినిదనియుఁ జెప్పి నీవుతిరిగిరమ్ము అంతవఱకును శృంఖలావిమోచనమును వేషపరివర్తనము ననావశ్యకములు.

కారాగృహరక్షకుఁడు యువరాజుబుద్ధిస్థైర్యమును సావధానతయును జూచి విస్మితుఁడై మఱియేమాటయును జెప్పకుండ "ఆజ్ఞా ప్రకార మట్లే." అని యటనుండి వెడలిపోయెను. పోవునప్పుడా కారాగృహముయొక్కతలుపు వేసిపోవలేదు. యువరాజును జెఱనుండి విడిపింపవలయుననివచ్చిన యాజ్ఞావిషయమున నాతనికించుకంతయు ననుమానము లేదు

ఒకించుక సేపటిలోనే కారాగృహరక్షకునితోఁగూడ మధురాసింహుఁడు కారాగారములోపలఁ బ్రవేశించి సన్మానముతో యువరాజున కిట్లువిన్నవించెను. "యువరాజా! మందారణదుర్గసమీపమున

నీసేవకుఁ డేయుంగరమును యువరాజునకుఁజూపి మహారాజుగార యాజ్ఞను నివేదించెనో, యదేయుంగరమిప్పుడీదాసునియొద్ద నున్నది. ఏలికకు విముక్తి గలిగెనుగదా యనునానందముతో దానినిబొకుఁ జూపమఱచితిని. దాసునియపరాధమును క్షమింపవలయును" అని విన్నవించి మధురాసింహుఁడు తనయుష్ణీషమునందున్న ముద్రికనుదీసి యువరాజు రాజుసమ్ముఖమునఁ బెట్టెను. యువరాజాముద్రికను సన్మానించి కారాగృహాధ్యక్షునితో "నాశృంఖములను దీసివేయుము" అనియెను.

కారాగారాధ్యక్షుఁడు పరమానందముతో జగత్సింహుని కాలుసేతులయందున్న సంకెలలను దీసివేసెను. మధురాసింహుఁ డనుచరుని చేతియందున్నవస్త్రాలంకారములనుదానుతీసికొని యువరాజుకాలుచేతులును మొగమును గడుగుకొనుటకై యుదకమును దెమ్మని యనుచరున కాజ్ఞాపించెను. నీరువచ్చినపిదప జగత్సింహుఁడు తనవదనమును గాలుచేతులను గడిగికొని యసహ్యములగు కారాగృహమందలి దుస్తులను దీసివేసి మధురాసింహునిచేతనున్న యమూల్యవస్త్రాలంకారములను ధరించెను. మస్తకమున వజ్రఖచితమగు నుష్ణీషము, కర్ణములయందు రత్నకుండలములు, కంఠమున ముత్యాలహారము మొదలగు నాభరణములచే నలంకృతుఁడయ్యెను. కటియందు కత్తి— పాదములయదుర రత్నఖచితములగుపాదుకలు ధరించెను. చాలకాల మంధకారమయమగు కారాగారవాసము, దారుణదుశ్చింత, మొదలగు కారణములచే జగత్సింహునిమూర్తి మలినమైయుండెను. అయినను నాతని స్వభావసిద్ధమైన యాకాంతి రాజవస్త్రధారణముచే మిగుల శోభాయమానమై ప్రకాశించుచుండెను.

సమస్తయాతనానిలయస్వరూపమై నరకసదృశమగు కారాగారమునుండి జగత్సింహుఁడు విడివడియెను. అనేకవిధములగు దుశ్చింతలతోడను, భయవిచారములతోడను బ్రిపీడితుఁడై జగత్సింహుఁ డెచ్చట బహుకాలమతికష్టముతోఁ దనజీవితమును గడపెనో, యాస్థానముతోడి సంబంధ మిప్పు డాతనికిఁ దొలగిపోయినది. ముందు మధురాసింహుఁడు—నాతని వెనుక యువరాజు—ఆతని వెనుక కారాగారరక్షకుఁడు—అనుచరులు—ఈరీతిగ నందఱు నివ్వలకరుదెంచిరి. జగత్సింహుఁడు చాల

కాలము నకుఁ బ్రపంచములోనికి వచ్చెను. అవ్యాహతమైన వాయు సముద్రమునకువచ్చి యాతఁడు క్రొత్తజీవనమును బొందెను. క్రొత్త ప్రపంచమునకువచ్చిన ట్లాతఁ డనుకొనియెను.

మధురాసింహునియధీనమున నేయేబదమంది సిపాయీలు జగత్సింహుని బందీగాఁ జేసితీసికొనిపోవుటకుఁ బూర్వము వచ్చియుండిరో, యాయేబదిమందిసిపాయిలే మరలఁ గారాగారమునుండి యాతనిని తీసికొనివెళ్ళుటకై వచ్చి యాప్రాంతమున నిలిచియుండిరి. జగత్సింహుని శ్వేతాశ్వము సుసజ్జితమై చాలకాలమునకు మరలఁ దనప్రభువునెక్కించుకొని తీసుకొనివెళ్లుటకై యచ్చటకువచ్చియుండెను అశ్వసమీపమున ఛత్రధారుఁడొకఁడు ముత్యములజాలరుచే నలంకృతమైయున్నవిశాల శ్వేతఛత్రమును జేతఁబూని నిలుచుండియుండెను. కిన్ ఖాఫ వస్త్రముతో నంచువేసికట్టఁబడిన యొకవీవనను జేతఁదాల్చి యొకమనుష్యుఁడు ఛత్రధారిప్రక్క నిలుచుండియుండెను.

యువరాజునుజూచుటతోడనే యాయేబదిమంది సైనికులును తమకత్తులనెత్తి ప్రణామమును జేసి సమస్వరముతో "జయము! జయము! యువరాజు జగత్సింహునకు జయమగుగాక!" అని జయఘోషములను జేసిరి.

యువరాజుకూడ నదేరీతిగఁ గత్తిచే వారికిఁ బ్రతివందనముచేసి "జయము! అక్బరుపాదుషహాకు జయమగుగాక! జయము! మానసింహమహారాజునకు జయమగుఁగాక!" అనియెను

జగత్సింహుఁ డశ్వము నధిష్టించెను. చాలకాలమైనపిదపఁ దనప్రభుసందర్శనమగుటచేఁ బరమానందముతో నశ్వము నృత్యముసేయుచు ననేకవిధములఁ దనయానందమును సూచించుచుండెను. కారారక్షకుఁడు వచ్చి యువరాజునకుఁ బ్రణామమును జేసెను. జగత్సింహుఁ డాతనితో "కారాగారము నందునేనున్నకాలమున నీవు నావిషయమునఁ జక్కఁగాఁ బ్రవర్తించితివి. నీప్రవర్తనము నెడల నేను మిగుల సంతుష్టచిత్తుఁడనైనాఁడను. నీవు మఱియొకప్పుడువచ్చి నన్నుఁ జూచినచో నీకు సన్మానమును జేసెదను" అనియెను.

కారాగృహారక్షకుఁడు యువరాజునకు మరలఁ బ్రణామముచేసె ను. సైనికులలో నిరువదియైదుగురు గుఱ్ఱపురౌతులు యువరాజునకు ముందు నడచుచుండిరి. మిగిలిన యిరువదియైదుగురును నాతనికి వెనుక వచ్చుచుండిరి. మధురాసింహుఁడు పూర్వమువలె యువరాజుపార్శ్వము నందుండక తనసైన్యమునకుముందు నడచుచుండెను. ఛత్రధరుఁడును, వ్యజకుఁడును యువరాజున కుభయపార్శ్వములయందు నడచుచుండిరి. పిదప మధురాసింహుఁ డుచ్చైస్స్వరము తో "జయము! జయము! యువ రాజు కుమారజగత్సింహునకు జయమగుఁగాక" అనియెను.

ముందునడచుచున్న యిరువదియైదుగురును పునరుక్తిగ నా వాక్యములనే యనుచు జయఘోషములను జేసిరి. వెనుకనున్న యిరు వదియైదుగురు నదేరీతిగ మరల "జయము! జయము! యువరాజగు కుమారజగత్సింహునకు జయమగుఁగాక" యని జయజయధ్వానము లను జేసిరి.

ఆస్వరము తరతరముగ లేచి యాకాశమార్గమునఁ జాలదూరము వ్యాప్తమయ్యెను. వారందఱును మెల్లమెల్లగ ముందునకు నడచుచుఁ గ్రమక్రమముగ నగరములోఁ బ్రవేశించిరి. నగరమునందలి రాజ వీధులన్నియుఁ దోరణములచేతనుఁ బతాకాదులచేతను, బత్రపుష్పాదు లతోడను నలంకృతములై యొప్పారుచుండెను. రాజమార్గమున కిరు పార్శ్వములయందు నున్నసౌధములమీఁదను, వసారాలలోను, వాతా యనములయందును నన్నియెడల నౌత్సుక్యభావములతోఁ బురుషులును స్త్రీలును గుంపులుగుంపులుగఁ జేరి నిల్చుండియుండిరి. అట్టాలకము లన్నియు రంజితవస్త్రములతోడను, బుష్పమాలికలతోడను, గేతనముల తోడను, బరిశోభితములైయుండెను. అపూట కన్నములేని బీదవారి పతనోన్ముఖకుటీరములయందును యథోచితముగ శృంగారము చేయఁ బడియెను. ప్రతిగృహముయొక్క ముంగిలివాకిలియందును వారి పూర్ణ కలశములుంపఁబడెను. కదళీవృక్షములు స్థాపితములైయుండెను.

యువరాజు మొదలగువారు నగరమునఁ బ్రవేశించినతోడనే యుచ్చైస్స్వరముతో "జయము! జయము! యువరాజు జగత్సింహునకు జయమగుఁగాక" యను జయధ్వానములు బయలువెడలెను.

ఐక్యకంఠ్యముగా వచ్చుచున్నయాశబ్దము పాట్నానగరమునం దంతటను వ్యాపించెను. రాజవీధిగుండ రాజపుత్రాదులు మెల్లగ నడచుచుండిరి. పుణ్యాంగనలు గవాక్షములగుండ రాజపుత్రునిపై నక్షతలు, లాజలు, పుష్పములు, చల్లనారంభించిరి. వివిధములగుమంగళ వాద్యధ్వనులతో దిఙ్మండలము ప్రతిధ్వనించుచుండెను. జగత్సింహుఁ డవనతమస్తకముతో నందఱిశుభాశీర్వాదములను గ్రహించుచు నడచు చుండెను,

క్రమముగా వారందఱును మానసింహమహారాజు కొలువుకూ టముకడకు వచ్చిరి. ఆకొలువునందే కుమారునినేరములను విచారణచేసి మహారాజు కారాగారశిక్ష విధించియుండెను. కుమారజగత్సింహుఁ డా దర్బారుగృహముకడ నశ్వావరోహణముచేసెను. తోడనే పండ్రెండు గురురాజపుత్త్ర మొగలాయిసైన్యాధిపతులు వచ్చియాతని కవనతమస్త కములతోఁ బ్రణామముచేసి సమాదరభావముతో నాతనినిగూడఁ దీసి కొనివెళ్లి సభామండపమును బ్రవేశించిరి.

పదునాల్గవ ప్రకరణము.

ఏసభయందు సర్వజనసమక్షమున శృంఖలాబద్ధుఁడై కారాగారపు వస్త్రములనుధరించి జగత్సింహుఁడు దండితుఁడయ్యెనో, యాసభ యందు మరల విశేషసన్మానముతో రాజవేషమునుదాల్చి యాతఁడు ప్రవేశించెను. ఎత్తుగనున్న యాభద్రాసనమునందే మానసింహమహా రాజతిగంభీరభావముతోఁ గూర్చుండియుండెను. వెనుకటిపారిషదులు, సభాసదులే యిప్పుడును; కొంచెము తగ్గియున్నబీఠములపైగూర్చుండి యుండిరి. సైనికులతోడను, రాజసేవకులతోడను, సాధారణజనసమూ హముతోడను, గొలువుకూటము పరిపూర్ణముగా నిండియుండెను. పూ ర్వమువలెనే సాధారణజనులు దర్బారునకువచ్చుట కెట్టియభ్యంతరము నులేదు. జగత్సింహుని శుభాగమనమును సందర్శింపవలయునని వీధివీధి యందును జేరినజనుఁ లందఱు తండోపతండములుగ దర్బారుమహాలునకు రానారంభించిరి.

సభామధ్యమున జగత్సింహుఁడు ప్రవేశించినమాత్రముననే యుచ్చైస్స్వరముతో "జయము! జయము! యువరాజుజగత్సింహునకు జయమగుఁగాక!" అని జయధ్వానములుచేసిరి.

జగత్సింహుఁడును వెంటనే "జయము! జయము! అక్బరుపాదుషహాకు జయమగుఁగాక! జయము! జయము! మానసింహమహారాజునకు జయమగు గాక!" యనియెను.

జగత్సింహుఁడు ముందునకునడచి క్రమముగా మానసింహ మహారాజుకూర్చుండి యున్న భద్రాసనమును సమీపించెను భద్రాసన మెత్తగనున్నయొకగద్దెపై స్థాపింపఁబడియుండెను జగత్సింహుఁడాసమీపమున నిలుచుండి తనయుష్ణీషమును శిరసునుండితీసి మహారాజుపాదము కడనర్పించి చేతులుజోడించి "మహాపరాధియగు తనయుఁడు కాతరభావముతో మహారాజుగారిని క్షమాభిక్షను వేడుకొనుచున్నాఁడు" అనియెను

మహారాజు—(గంభీరస్వరముతో) వత్సా! నీయపరాధము లన్నియుఁ దొలఁగిపోయినవి. అక్బరుపాదుషహావారు స్వయముగామహానుగ్రహముతో నీయపరాధములనన్నిఁటిని క్షమించినారు. ఇంతేగాక కారాగారమునుండి నిన్నువిముక్తుఁజేసినారు.

సభవారందఱు నైకకంఠ్యముగా "జయము! జయము! అక్బరు పాదుషహాకు జయమగుఁగాక!" యను జయఘోషములను జేయ సాగిరి.

జగ—పాదుషహావారియనుగ్రహము నాకు శిరసావహింపఁదగినది. కాని, యెవరునాకీజగత్తునందుఁ బరమగురువులో, యెవరునాకిహపరములయందుఁ బ్రత్యక్షదేవతాస్వరూపులో, యట్టిపితృదేవతానుగ్రహమును బొందినఁగాని నా జీవితమంతయు వ్యర్థమైపోఁగలదు. తండ్రీ! మీమనోభావము నెఱుంగఁగోరి యథముఁడగు నీతనయుఁడు కాతరభావముతో నిటనిలుచుండియున్నాఁడు.

మాన—వత్సా! నీయపరాధములనన్నిఁటిని సరళహృదయముతో నేనుక్షమించితిని. నీవు నాయుష్ణీషమునుదీసికొని శిరస్సునందు

నరింపుము. నీవు కర్త వ్యపరాయణుండవై కీర్తి నిసంపాదింతువు గాక యని యిదే యాశీర్వదించుచున్నాను

సభాసదులు మధ్యనుండి జయము! జయము! మానసింహ మహారాజునకు జయము గుగాక!" అను జయధ్వానములు వెలువడియెను.

జగత్సింహుడు తండ్రిపాదములకడనున్న యుష్ణీషమునుదీసి శిరస్సున ధరించుకొనియెను.

జగ — ఇప్పుడు నాజీవితము సార్థకమైనది. తండ్రిగారియసంతృప్తిభారమును దలపైనిడుకొని జీవించుటకంటె గొమరునకు మరణమే మంగళకరమైనది నేనెంతవఱకును జీవించియున్నను నపరాధుడనే. దయామయుడవగు నోతండ్రీ! నాయపరాధము లనేకములు. నాయపరాధములయం దేయపరాధములు క్షమింపబడినవి? మరియేయపరాధములచే నేనింకను నపరాధిగా నున్నాడను? అడుగ నర్హతకలదేని దయచేసి సెలవిండు

మాన — ప్రియకుమారా! పారివారిక సంబంధమైనట్టియు, రాజనీతిసంబంధమైనట్టియు నీనేరములన్నియును బూర్ణముగా క్షమింపబడినవని వాబుసందినియగు నయేషా హృదయమునందుం బ్రేమానలమును బ్రజ్వలింపజేయుటకు నీవెట్టిప్రయత్నములును జేసి యుండ లేదనియు, అందాల కేవిధమగుసాహాయ్యమును నీవొనర్చియుండ లేదనియు నాకు స్పష్టముగాం దెలిసినది ఒరిస్సానవాబగు నస్మానుఖాను స్వయముగా వచ్చి యీవిషయములను నాకెఱిగించినాడు. అందుచే నావిషయమునని న్నపరాధిగా దలంచుట యసంగతము.

జగ — (అవనతమస్తకుడై) నాయపరాధములింకను జాలగలవు.

మాన — వీరేంద్రసింహునితనయను నీవు పరిణయమాడుటచే నీవొకమహాపరాధమును జేసితివనియే నిశ్చయింపదగియున్నది. అయిన నొక్కటియున్నది రూపమునందును విశేషించి గుణమునందును వీరేంద్రునితనయతో సరిపోలినవారెచ్చటను లేరు. తిలోత్తమ నిజముగా రాజలక్ష్మీస్వరూపురాలు. అందుచే నామెను బరిణయమాడుటచేం జేసిన మహాపరాధమును క్షమార్హమైనది.

జగత్సింహునిహృదయ మానందముచే నృత్యముసేయ దొడంగెను.

మాన — రాజకార్యముపట్ల నీవు గావించినమహాపరాధములు భూమండలాధిపతియే స్వయముగా క్షమించినాఁడు. దానినిగూర్చి యే యభిప్రాయమునైనను వెల్లడిచేయుటకుఁ బ్రయత్నింప బూనుట మహాపరాధమగును. నీవిప్పుడు పాదుషహావారియెడల సంపూర్ణముగా నిర్దోషివైతివి.

సభాసదులందఱు నైక్యకంఠ్యముగా "యువరాజునకు జయమగుగాక!" అని జయజయధ్వనులఁ జేసిరి.

జగ — నావిషయమున నిప్పుడు మహారాజుగారి యాజ్ఞయేమి? ఏకార్యమును జేసి మహారాజుగారి యనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁ డనుగావలయును?

మహారాజు పారిషదునకొకనికి సంజ్ఞచేసెను. అతఁడు లేచివచ్చి జగత్సింహునిచేతియం దొకయాజ్ఞాపత్రిక (సనదు)ను బెట్టెను.

మాన — యువరాజా! జగత్సింహా! చక్రవర్తిగారికృపచే నీవిప్పు డోరిస్సావంగవిహార దేశములకు రాష్ట్రపరిపాలకుఁడవైనాఁడవు. నీకులభించిన యీమహాభాగ్యము సామాన్యమనుష్యునియదృష్టము నందుఘటియింపదు. నేనునిన్నాశీర్వదించుచున్నాఁడను కర్తవ్యపరాయణతయందును, న్యాయనిష్ఠయందును సాహసమునందును సువిచారమునందును నసదృశుఁడవై చిరస్థాయియగుకీర్తిని నీవు సంపాదింతువుగాక!

సభాసదులందఱు నుచ్చస్వరముతో "జయము అక్బరుపాదుషహాకు జయమగుఁగాక! జయము మానసింహమహారాజునకు జయమగుగాక! జయము! కుమారజగత్సింహునకు జయమగుఁగాక!" అని జయఘోషములను జేసిరి.

సభయందున్న గొప్పసభాసదులును పారిషదులును దమతమ పీఠములనుండి లేచి సంభ్రమముతో జగత్సింహునకుఁ బ్రణామమును జేసిరి. వారిలోనొక్కఁడు ముందునకువచ్చి "మేము నవీనరాష్ట్రపరిపాలకునియధికారము నంగీకరించుచున్నాము. మేమాతనికి వశ్యులమై

యుందుము. అవిచలితచిత్తులమై మేమాతనియాజ్ఞలను శిరసావహిం చుట కంగీకరించెదము మేము మనఃపూర్వకముగ నాతని శుభ మును సదాగోరుచుందుము. ప్రస్తుతమున నాతని కీయున్నతపదవిలభించి నందులకై సర్వాంతఃకరణములచేతను మేమానందించుచున్నాము. మేము మనోవాక్కాయములచే నాతనికి సంపూర్ణసన్మానముఁ జూపు చుందుము. ఉత్సాహపూర్ణహృదయములతో మేమాతనికి సర్వదాజయ జయధ్వానములు జేయుచుందుము.'' అనియెను.

జగత్సింహుఁ డాశ్చర్యాన్వితుఁడయ్యెను. అంధకారావృతమైన కారాగృహమునందు లోహశృంఖలనిబద్ధుఁడై యున్నయాయవస్థ యెక్కడ? ఒరిస్సా, బీహారు, వంగదేశములకు సుబేదారుపదప్రాప్తి యెక్కడ? దీనికిని, దానికిని గలయంతరము కల్పనాతీతమైనది. ఈయవస్థా ద్వయమునకుఁ గలభేదము నాలోచించిచూచినచో శరీరము కంపమొందెను. ఈపరివర్తన మాకస్మికముగ నప్రార్థితమై యెన్నఁడు ననుకొననిదై వచ్చియుండుటచే దానిరహస్యమును దెలిసికొన నసమర్థుఁడై జగత్సింహుఁడు ముగ్ధుఁడై యుండెను.

మాన—కుమారజగత్సింహా! నీవిప్పుడే కార్యభారమును వహింపవలయును రేపటినుండియు నేనీకార్యమునుండి విడివడ వల యును.

జగ—అదేమి?

మాన—చక్రవర్తిగారియాజ్ఞ యట్లైనది. ఈయుత్తరవు చేరిన తోడనే నన్ను పాటానగరమునువిడిచి రావలయునని యాజ్ఞాపించి నారు. ఒకవిశేషకార్యార్థ మాలస్యముచేయకుండఁ బోయి యాగ్రా యందుండవలయును. అచ్చటనుండి ఢిల్లీకిని ఢిల్లీనుండి, అజ్మీరునకును వెళ్ళవలసియున్నది. అచ్చటనుండి మఱియేకార్యములకొఱకెచ్చటకుఁ బోవలయునో యింకను స్థిరపడలేదు. నేనిచ్చటనుండని సమయము నందు నిన్నొరిస్సావంగవిహారదేశములకు సుబేదారుగా చక్రవర్తి నియ మించినాఁడు. అదియంతయు భూమండలాధిపతి స్వయముగాఁ జేసినది. దానికి నేఁజేయవలసిన దేమియును లేదు.

అంతసేపటికి జగత్సింహుఁడు తనప్రకృతావస్థను గ్రహించెను. పిదప నేలపై మోకాళ్లూని "రాజాధిరాజుగారి యాజ్ఞను శిరసావహించుట కీసేవకుఁడు చిరబాధ్యుఁడై యున్నాఁడు. మహారాజుగారి యాజ్ఞాపరిపాలన మీదాసునకుఁ బరమధర్మమై యున్నది. నాపైఁజూపిన యీ మహానుగ్రహమునకుఁ జక్రవర్తిగారియెడలను మహారాజుగారి పాదపద్మములయెడలను సదాకృతజ్ఞుఁడనై మెలంగెదను" అనియెను.

పిదప మానసింహుఁడు సింహాసనమునుండి దిగి జగత్సింహుని కడకువచ్చి యాతనిహస్తమునుబట్టుకొని "వత్సా! రమ్ము వచ్చిసింహాసనముపైఁ గూర్చుండుము నీకు నేను జనకుఁడనైనను నీశాసనాధికారమునకు లోఁబడినప్రజలలో నేనొకఁడను. ఏముహూర్తమునఁ జక్రవర్తిగారియాజ్ఞాపత్రము నీచేతికందినచో యాముహూర్తము మొదలుకొని వంగవిహారములకును నొరిస్సాదేశమునకును నీవు సుబేదారుఁడవైనాఁడవు నిన్నుసుబేదారుసింహాసనముపైఁ గూర్చుండఁబెట్టుట నాకుఁ గర్తవ్యము" అనియెను.

జగత్సింహుఁడు తండ్రిపాదములకు వందనముఁజేసి యాతనిపాదధూళిని శిరస్సునందు ధరించెను. పిదప మానసింహుఁడు తనయుని హస్తమునుబట్టుకొని సభాసదులవంకఁజూచి యుచ్చైస్స్వరములో "నేను రాజాధిరాజుగారియాజ్ఞానుసారముగ సర్వజనసమక్షమున నీసభయందు యువరాజగు జగత్సింహుని నొరిస్సావంగవిహారరాష్ట్రపరిపాలక సింహాసనమునఁ గూర్చుండఁబెట్టుచున్నాను. ఈనవీనరాష్ట్రపరిపాలకుని యధికారకాలమున నీతనిపరిపాలనమునకు లోఁబడిన దేశములయందు శాంతి సదా విరాజిల్లుచుండుననియుఁ బ్రజలుసర్వవిధములచేతను నిరుపద్రవులై యుందురనియుఁ యుద్ధములయందకారణముగ రక్తపాతము లేకుండ నుండుననియు నమ్ముచున్నాఁడను" అనియెను.

క్రొత్తసుబేదారు—నా సర్వప్రయత్నములచేతను బాదుషహావారి యభీష్టమును నెరవేర్చుచుందును. పరిపాలనావిషయమున నా తండ్రిగారవలంబించిన పద్ధతులనే యనుసరించుట కించుకంతయు శక్తివంచనములేకుండఁ బ్రయత్నించెదను. సర్వవిధములచేతను నాయధికారముక్రిందనున్నప్రజల కనురంజనమగులాగునఁ బరిపాలించెదను.

మాన—జయము! జయము! క్రొత్తసుబేదారునకు జయమగుగాక!

వాని ననుసరించి సభాసదులందఱును "జయము! జయము! క్రొత్తసుబేదారునకు జయమగుగాక!" అని జయఘోషలను జేసిరి.

మిగిలినసైనికులును జూడవచ్చినవారందఱును సమస్వరముతో నుచ్చైస్స్వరమున జయధ్వానములను సల్పిరి. పిదప సభముగిసెను.

పదునారవ ప్రకరణము.

ఒరిస్సా వంగబిహారదేశముల సుబేదారగు కుమారజగత్సింహుడు తండ్రితోఁగూడ సభనుండి వెడలిపోయెను. తండ్రికొడుకు లిరువురు నొకేయంతఃపురమున కేగిరి. అచ్చట మహారాజు కుమారునితో "నీవేగి పినతల్లులను జూచిరమ్మా" అనిచెప్పి యాతఁడొకతావునకుఁ బోయెను

యువరాజు మొట్టమొదట నూర్మిళాదేవిసదనమున కేగెను అచ్చట నాతనిసవతితల్లులు ముగ్గురుండిరి. భక్తిభావముతో నాతఁడు వారందఱచరణముల కెఱఁగెను. వారు జగత్సింహునకు శుభాశీర్వాదములను జేసి పిదప జరగిపోయినక్లేశవృత్తాంతమునెత్తి తమ తమహృదయములయందలిదుఃఖమును దెలియఁజేసిరి.

ఊ—బిడ్డా! ఆఁకలిఁగొనియున్నావు కాఁబోలును. విశ్రాంతి యావశ్యకమని తోఁచుచున్నది. నీతోడ మాటలాడవలసిన సుఖదుఃఖసమాచారము లనేకములున్నవి. కాలాంతరమునందు వానిని గూర్చి మాటాడుకొనవచ్చును. నీవిప్పుడు నాతోఁగూడరమ్ము.

జగత్సింహుఁడు మాటాడకుండ నూర్మిళాదేవితోఁగూడ నేగెను. కొంచెముదూర మేగినపిదప నచ్చటనున్న యొకగదిగుమ్మముకడ నిలుచుండి యూర్మిళ "నీవీగదియందు విశ్రమింపుము. నేనువెళ్ళి నీభోజనమువిషయమున నన్నియు సిద్ధముచేసెదను" అనియెను.

జగత్సింహుఁ డాగదిలోఁ బ్రవేశించెను తోడనే పార్శ్వము నుండి సాశ్రునయనయైనసుందరి యొక్కర్తు శీఘ్రముగవచ్చి యాతని వక్షమునఁబడియెను. ఆసుందరి తిలోత్తమ.

యువరాజు నిశ్చేష్టుఁడై యేమియు మాటలాడలేకపోయెను. ఇదేమిస్వప్నమా ? లేక నిజముగా జరుగుచున్నదియా? ప్రేతావిష్టుఁడైన మనుష్యునివలె నిప్పుడాతనికన్నియు భ్రాంతిమయముగా కన్పట్టుచుండెను. ఆకస్మికముగఁ దనకున్మాదరోగము జనించి బుద్ధి భ్రంశమయినదని భయపడియెను. కాని, నిజముగా నశ్రుపూర్ణ నయనయైన యాసుందరి తనప్రాణమునకుఁ బ్రాణమైన తిలోత్తమయే గాని మఱియెవరునుగారు. నిజముగా నాతనిహృదయ వినోదినియే యాతనివక్షస్స్థలమున నశ్రువులఁ గురియించుచుండెను. మానవున కాకస్మికముగ నీరీతిగ నదృష్టమునఁ బరివర్తనము సంభవించునా ? విశేషయాతనమువలనఁ గలిగినదుశ్చింతలచేఁ గొట్టఁబడినపిమ్మట నాకస్మికముగ నిట్లు పూర్వసుఖసంపద లొక్కమారుగఁ జేరుట యెచ్చటనైన సంభవించునా ? అదియెచ్చట ననుసంభవముకాకపోయినను, నీసందర్భమున నట్లేసంఘటితమైనది అందులకు సందేహము లేదు.

తిలోత్తమకు నయనములయందునీరు—అధరమునందు నగవు అత్యద్భుతసమావేశము ! జగత్సింహుఁ డాప్రేమపుత్తళిని గాఢాలింగనము జేసికొని యాశ్చర్యముతో “తిలోత్తమా? నీవిచ్చట కెట్లువచ్చితివి” అని యడిగెను.

తిలోత్తమ నవ్వుచునవ్వుచు “నన్ను తిలోత్తమయని సంబోధించి మీరు తిలోత్తమకుఁ జాల నన్యాయముచేసిన వారగుచున్నారు. భువనవిఖ్యాతుఁడగు నంబరేశ్వరుని కోడలును, నోరిస్సావంగవిహారదేశములకొత్తసుబేదారునకు ధర్మపత్నియునైననన్నుఁ బేరుపెట్టిపిలుచుట కెవరికిధైర్యమున్నది ?” అనియెను.

జగ—సరిగా మాటలాడని యపరాధమునకై తరువాత నీవు విధించెడిశిక్షను గ్రహించెదను. కాని, దయచేసి నీవిప్పుడిక్కడ కెట్లు వచ్చితివో చెప్పుము?

తిలోత్తమ మరలఁ జిఱునగవుతోఁగూడిన మొగముతో "మా మగారిగృహమునకు, భర్తయాశ్రయమునకు నెట్లువచ్చితివని మీరడుగుటెంచెలను? అట్లడుగవచ్చునా? నాయంతట నేనేవచ్చి నాస్థానాధికారమును గైకొంటిని" అనియెను.

జగత్సింహుఁడాసుందరివదనమును చుంబనమూడి "నిజముగాఁ జెప్పుము అదియంతయు నెట్లుజరిగినది ?" అనియెను.

తిలోత్తమ నవ్వుచు జగత్సింహుని సమీపముననున్న సింహాసనముపైఁగూర్చుండఁబెట్టి "మీరు చాలశ్రమపడియున్నారు భోజనాదికమైనపిదప సమస్తమును జెప్పెదను" అనియెను.

జగ——ఇప్పుడు సంభవించిన యపూర్వఘటనా విశేషములన్నిటివలనను నాబుద్ధి భ్రమసిపోయినది. దీనిని స్పష్టముగాఁ దెలిసికొనినఁ గాని నాబుద్ధి స్థిరముగానుండదు.

తిలోత్తమ పీవనను గైకొని యువరాజునకు వీవఁదొడంగెను. యువరాజామె చేతిపీవనను దీసికొని "అంబరేశ్వరునికోడలి కనేకపరిచారికలుకలరు. వారువచ్చి విసరెదరు. దయచేసి మొదట నాసంభ్రమమును నివారణచేసి నామనస్సును స్థిరముచేయుము" అనియెను.

జగత్సింహు డత్యాదరముతోఁ దిలోత్తమను దగ్గరదీసికొని తొడపైఁ గూర్చుండఁబెట్టుకొనియెను రాకొమరుని బందీగాఁజేయుటకు బూర్వపుదినమున సాయంకాలమైనపిదప మందారణదుర్గమందలి సౌధముపైఁ దిలోత్తమ యేభావముతో జగత్సింహునివక్షఃస్థలమునఁ దనమస్తకమునుంచుకొనియెనో చాలకాలమునకుఁ దరువాత నిప్పుడుమరల నదే రీతిగ, నదేసుఖోపధానముపైఁ దిలోత్తమ మస్తకము నిడికొనియెను. కాని, యప్పటికి నిప్పటికి నెంతభేదమున్నది ! అప్పుడెంతభయానకమైన యాశంకఎంతభయవిశిష్టమైన విషాదము! ఇప్పుడో; అసదృశమైన యెంతయానందము! ఎంతటిసుఖము!

ఆరీతిగఁగూర్చుండి తిలోత్తమ యాసదుదంతమును గ్రమక్రముగ నాతని కెఱింగించెను. మానసింహమహారాజు యాత్రార్థము శ్రీ క్షేత్రమునకు విచ్చేయుటయు, తానుతనసవతితల్లియగు విమలతోఁగూడ

నచ్చుటి కూర్మిళామహారాజ్ఞికడకు వచ్చుట, కరుణామయియగు నామ హారాజ్ఞి సాహాయ్యమునుబడయుట, యామెయనుగ్రహముచే మహా రాజునకుఁ బరిచయమగుట, తానుచేసినసేవకు మహారాజు మెచ్చుకొ నుట, మహారాజ్ఞియొక్క కౌశలముచే మహారాజుక్షమించి తన్ను కోడలనుగా గ్రహించుట, మొదలగుసంగతులనన్నిఁటిని దిలోత్తమఁ మెల్లగ సంక్షిప్తముచేసి మధురములైన మాటలతో జగత్సింహునకుఁ దెలియజెప్పెను.

జగ—(సంగతుఁలనన్నిఁటిని వినినపిదప) నాకిప్పుడు తెలిసినది. తిలోత్తమా! నీబుద్ధికౌశలముచేతనే నాకీభాగ్యము లభించినది? నీప్రేమ యందు ముగ్ధుఁడై నీదాసత్వమునంగీకరించిన మహారాజు తనమనోభి ప్రాయమును నీకేమని తెలియఁజెప్పినాఁడు? ఏమిచెప్పియాతనికృతజ్ఞ తను నీకడవెల్లడిచేసినాఁడు ? నన్నుఁ జెఱనుండివిడిపించుటకుఁగూడ నీకౌశలమే కారణమైనదని తోఁచుచున్నది.

తి—మీరు ప్రేమాంధులు. అందుచేఁ బ్రకృతవ్యాపారములను దెలియఁజాలరు. నేను ప్రయత్నముచేసి నాస్థానాధికారమును బొందితిని అజ్ఞాతమగుహీనభావమునందు నాజీవితమును వ్యర్థపఱుపకుండ న్యాయ సంగతమైన నాస్థానమును నేనుపొందితిని. నావలననైనదింతియే. అందు వలన నాకు విశేషగౌరవమేమియులేదు మిమ్ములను విడిపించువిషయ మున నేనేప్రయత్నములను జేసియుండలేదు ఆవిషయమునఁ బ్రయత్న ముచేయుటకు నాకు సాధ్యమగునా? నవాబునందినియగునయేషా, శక్తి యందును, బుద్ధియందును, కౌశలమునందును, నద్వితీయ. ఆమె స్వయ ముగానాగ్రాకువెళ్లి మిమ్ములనువిడిపించినది. మీకులభించినయున్నతపద వికూడ నామెప్రయత్నఫలమేయని తోఁచుచున్నది. మీరు వినియు న్నారో లేదో, నాకుఁ దెలియదు. నాకుసంవత్సరమునకు లక్షస్వర్ణము ద్రికలయాదాయమువచ్చుజాగీరు నిశ్చితిమని చక్రవర్తియాజ్ఞనంపి నాఁడు. దానిని నిజముగా నవాబునందినియే చేసినది. కల్పనాతీతము లైన మనయీసుఖోదయముల కన్నిఁటికి నామెయనుగ్రహమే కార ణము. ఈయుపకారమునకు మనము కృతజ్ఞతఁజూపఁదలంచితిమేని సర్వ

శక్తిమయియగు నాయయేషాకు మనము యావజ్జీవమును దాసులమై యుండవలయును.

జగ—అంశములకు లేశమును సందేహములేదు ఆ దేవిఋణము నించుకయైన నెట్లుతీర్పఁగలమో నాకుఁ దెలియుటలేదు.

తిలో—(సాదరముగ జగత్సింహుని కంఠాలింగనమును జేసికొని) ఆయుపాయమును నేనెఱుంగుదును మీరీదాసిమాటల నాదరింతురా ?

జగ—అట్లనెదవేమి? తిలోత్తమా ! నీమాట కన్యథా యెన్నఁడైన జరుగునా? న్యాయసంగతమైన నీవాక్యమును విని యసాధ్యమైన దానిని జేయవలసివచ్చినను నేనట్లుచేయుటకు వెనుకంజవేయను.

తిలోత్తమ జగత్సింహుని రెండుచేతులను బట్టుకొని "మీరయేషాను పత్నీభావముతో గ్రహింపవలయును" అని బ్రతిమాలుకొనియెను.

జగ—ప్రాణేశ్వరీ! నీయీప్రస్తావమునువిని నీసరళస్వభావమును నుదారతను, సహృదయతను మిక్కిలి కొనియాడుచున్నాఁడను. కాని యొక్కవిచారముమాత్రమున్నది. నీబుద్ధినిగూర్చి ప్రశంససేయఁజాలను. కేవలము కృతజ్ఞతను వ్యక్తముచేయుటకు పొందిన యుపకారమునకుఁ బ్రత్యుపకారముసేయుటకు, ఋణవిముక్తిచేసికొనవలయునను నాశతో నే స్త్రీమతియో యొక స్త్రీని సవతిగా గ్రహించుటకిష్టపడియెనో, యట్టియబల హృదయము చాలఁ బవిత్రమైనదనుట కించుకంతయును సందియము లేదు. నేను నీహృదయమహాత్త్వమును యోచించి యానందముతోఁ బదింబదిగ నిన్నుఁ గొనియాడుచున్నాను

తి—కొనియాడినచోఁ గొనియాడవచ్చును. లేదా మానవచ్చును. కాని, నన్ను నిందించుటెందులకు?

జగ—నిందించుటలేదు. అయేషాను పత్నీభావముతో గ్రహింపుమని నీవుచేసినప్రస్తావమునకై నీబుద్ధిని ప్రశంసింపఁజాలకున్నాను.

తి—అదేమి ? మహారాజునకును మహారాజ్ఞికినిగూడ నిదే యాశ! వారిరువురును బదింబదిగ నీవిషయమునుగూర్చి యయేషాతోఁ బ్రస్తావించియున్నారు. ఆమె యంగీకరింపలేదు. కాని, మీమనో

భిప్రాయమును దెల్పినచో నామెహృదయమును ద్రిప్పవచ్చునని నా నమ్మకము.

జగ——మీనమ్మకము మిగులఁ దప్పైనదియే. అయేషాహృదయసముద్రమందలి యొకతరంగమునైనను మీరెవరును జూచియుండ లేదు. మహారాజును, మహారాజ్ఞియును, వివాహము చేసికొనినచో భార్యకాఁగలదనియు, ప్రేమించినచో నదియే ప్రణయమనియుఁ దలంచుచున్నారు. కాని, ప్రేమతత్త్వమును బూర్ణముగ నెఱింగిన యయేషా యట్లనుకొనుటలేదు. ఆమెయభిప్రాయము వేఱు. హృదయవినిమయములేకుండ వేయిమందిపురోహితులుచేరి మన యిప్పటిపురోహితులవలె నసందర్భముగాఁ గర్ణకఠోరములైన తప్పుమంత్రముల నేకరువుపెట్టక సుస్వరముతోఁ గ్రమమెఱిగి సరియైనమంత్రముల నన్నిటిని జెప్పి పరిణయముచేసినను నది పరిణయముకాదనియు, నేప్రణయము తనంతట నది యుదయించి మనసునవృద్ధిఁ జెంది ప్రాణమును దేల్పఁజాలదో, యట్టిప్రణయము ప్రణయముకాఁజాలదనియు, నామెయభిప్రాయము. అయేషాకు వివాహముకాదు. నాయీక్షేత్రమునందు హృదయవినిమయము గలుగునను ధైర్యములేదు. అయేషా తనహృదయమున నాకొఱకగాధప్రణయమును బోషించుచున్నదని నేనెఱుంగుదును. కాని నా హృదయతంత్రి యాప్రణయస్వరము నాలాపించు టెఱుంగదు. నే నయేషాను మిక్కిలిగఁ బ్రేమించుచున్నానను మాట నిశ్చయము. కాని యాప్రేమ యయేషాప్రేమ కనురూపమైయుండలేదు. అందుచే నే నామెను బత్నిభావముతో గ్రహింపఁజాలను. ఆమెయు నాకుఁ బత్నియగుట కంగీకరింపదు.

తిలో——మీరు మీహృదయము నయేషా కెందులకీయఁజాలరు? ఆమెవలెనే మీరు నామె నేలప్రేమింపఁజాలరు?

జగ——ఇది మిగులమంచిప్రశ్న; పిల్లలడిగినట్లే యడిగితివి? ఇంకను గొన్నిప్రశ్నలను నీవడుగవచ్చును. పగలు రాత్రియగుటలేదేమి? రాత్రిపగలగుటలేదేమి? నీటియందగ్ని యేలయుండదు? అగ్నియందు నీరేలయుండదు? ఇట్టిప్రశ్నలనేక మడుగవచ్చును. కోమలీ! ఏది

య్యెట్లు కావలయునో యట్లుజరగును. ఎందుకొఱ కేదిసృష్టింపబడినదో యదియాకార్యములను జేయుచుండును.

తిలో — అట్లయ్యెను, బ్రియత్నములవలనను బ్రియాసములవలనను బ్రిబలమైనయనురాగమువలనను ననేకవిషయములలో ననేకపరివర్తనములు జరుగుచుండవచ్చును. మీరు ప్రయత్నించినచో మీహృదయము నవశ్యముగ ద్రిప్పవచ్చును. నిజముగా మీహృదయతంత్రి యామెహృదయరాగము నాలాపనచేయఁగలదు.

జగ — హృదయమనునది యిష్టమువచ్చినప్పు డిష్టమువచ్చినవారికొసంగుట కవకాశములేనిది. నీయేకమాత్రాధికారమునకు లోఁబడియున్న యీహృదయమునందు మఱియెవరికిని స్థలము దొరకదు. ఒకయాకాశమున వేలకొలఁది నక్షత్రములుండవచ్చును. కాని యిరువురు సూర్యులకుఁగాని, యిరువురుచంద్రులకుఁగాని యట స్థలముండదు. నీప్రణయరాగము నాలాపించుట నాహృదయతంత్రికిఁ దెలియును. అది మఱియేరాగము నెఱుఁగదు. అయేషా, యాకాశమున నొకప్రక్క మిణుకుమిణుకుమనుచుండెడి యొకసామాన్యనక్షత్రము వంటిదికాదు. అయేషాప్రణయవిశిష్టమగురాగము నాలాపించుటకు నాహృదయతంత్రి కాస్వరములేదు.

తిలోత్తమ చాలసే పధోముఖియై చింతించెను రాజపుత్త్రుని వాక్యములయందలి మర్మమును దెలిసికొనలేక నిట్టూర్పువిడిచి "అట్లయినచో శోభామయమైన యాపుష్పము దానియంతట నదియే ముకుళించిపోవలసిదేనా? అసహ్యమగుచోటనుంచిన ప్రణయ సంబంధమగు తీవ్రజ్వాల ననుభవించుచు నసదృశమైనయాజ్యోతి తనంతట తానుహరించిపోవలసినదేనా ?" అనియెను.

జగ — విధాతృని నియమమేమో నేనెఱుఁగను. కాని నీవుచెప్పినదే యయేషానుదుట వ్రాసినట్లుతోఁచుచున్నది. నేనామె నతిశయముగఁ బ్రేమించుచున్నాఁడను. ఆమెగుణములయం దత్యంతము ముగ్ధుడనై యున్నాఁడను. ఆమెరూప మసదృశమైనదని నేనెఱుంగుదును. నేనామెకు విశేషముగ ఋణపడియున్నాఁడను. ఆమె నిమిత్తము ప్రాణములనర్పించుమన్న నందులకు సిద్ధముగా నున్నాఁడను. కాని దేనిని

పొందినచో నామెకు సుఖముగలుగునో, దాసినామె కొసంగుటకు నాకు సాధ్యములేదు. ఏమంటివా ? అది నాదికాదు. ఏప్రణయముచే నరకముస్వర్గమైపోవునో, యేప్రణయముచేఁ బ్రపంచమందలి సర్వదుఃఖములును దూరములైపోవునో, యేప్రణయముచే మానవుఁ డమరత్వమును బొందునో, యాప్రణయము నిప్పుడు నాయంకపీఠిని గూర్చుండియున్న దేవికి నిశ్శేషముగా నర్పించివైచితిని. అయేషాయిప్పు డాప్రణయమును బ్రార్థించుచున్నది. ఆప్రణయము నీదేవీచరణసమీపమున నీవలనకే యర్పితముఁజేసివైచితిని. అందుచే నా దేవికొసంగుటకు నాదైనపదార్థ మేమియు నాకడలేదు.

తిలోత్తమ మాటాడకుండ మౌనయై యుండెను మిక్కిలి ప్రగాఢమైన ప్రేమవిషయము! అయేషాపూర్ణహృదయము పూర్ణప్రేమను నదక్క మఱి దేనివలనను బరితృప్తి నందనేరదు. అల్ప మతులగు స్త్రీలవలె మానసింహ మహారాజుగారి యసంఖ్యాక మహిషులవలె ప్రణయాస్పదుఁడగు వానిని భర్తయనిచెప్పుకొనుపాటి యధికారమును బొందినచో నయేషాహృదయమునకు సంతుష్టిలేదు అందుచే నామె దుఃఖము నివారణముగుట కుపాయమే లేదు.

జగ — కృతజ్ఞతనుగూర్చి చెప్పియుంటివికావా ? అయేషాయెడలఁ గృతజ్ఞతావిషయమునుగూర్చి యోచించినఁ బ్రయోజనము లేదు. ఎవరిహృదయమునందు నన్నుఁగూర్చిన యగాధప్రేమముకలదో, యట్టి యయేషా కృతజ్ఞతాప్రత్యాశచేఁగాని ప్రేమోద్దీపనము చేయవలెనను నాశచేఁగాని నాకట్టియుపకారముఁను జేసినదా ? అట్లయినచో నొకప్పుడైన నామె నన్నుఁ జూచుట కిష్టపడియుండును. ఒకప్పుడైనను బ్రస్తావవశమునఁ దన ప్రణయ వృత్తాంతమునుగూర్చి నాకుఁదెలిపియుండును. ఆదేవిహృదయ మగాధమైనమహాసముద్రమువంటిది. ఆసముద్రతరంగమాలలో నొకతరంగమునైనను నీవు చూచియుండలేదని నేను మొదటనే చెప్పియుంటిని.

పార్శ్వమునందలి ద్వారముకడ నిలుచుండి యార్మిళాదేవి "కుమారా!" అని కేకవైచెను.

తిలోత్తమ వేఱుమార్గముగుండ శీఘ్రముగ నవ్వలకుఁ బరువెత్తి కొనిపోయెను జగత్సింహుఁడు "అమ్మా! లోపలకు దయచేయుము" అనియెను.

యువరాజు పీఠమునుండి లేచి నిలుచుండెను. తోడనే యూర్మిళాదేవి వివిధఖాద్యవస్తుపరిపూర్ణమైన సువర్ణపళ్లెరమును దీసికొని లోపలకువచ్చెను.

పదునాఱవ ప్రకరణము.

మానసింహమహారాజు భార్యలతోడను, నితరానుచరులతోడను నాగ్రాపట్టణమునకుఁ బయనమైపోయెను. జగత్సింహుఁ డతి సమర్థతతో వంగవిహారాదిదేశములను బరిపాలనము సేయుచుండెను. వెడలిపోవునప్పుడు మానసింహుఁడు కుమారునకు రాజకార్యసంబంధములగు ననేక సదుపదేశములను జేసి మనఃపూర్వకాశీర్వాదముల నాతనిశిరముపై వర్షించెను.

మహారాజ్ఞియగు నూర్మిళాదేవి ప్రయాణసమయమున రాజలక్ష్మీస్వరూపయగు తిలోత్తమను దనతోఁగూడ దీసికొనివెళ్ళవలయునని యెంతయో యాశపడియెను. మానసింహుఁడు గూడఁ దిలోత్తమ లేకపోయినచోఁ దనకుఁ గష్టముగనుండునని తన యభిప్రాయమును వ్యక్తము చేసెను. కాని, మహారాజును, మహారాజ్ఞియుఁగూడ యువరాజొకఁడేయున్నచో ననేకవిధములగు కష్టముల కతఁడు పాల్పడు ననియుఁ దిలోత్తమ నాసమయమున స్థానాంతరమునందుంచుట యుచితముగాదనియుఁ దలంచి యామె నచ్చటనే యుంచిరి. మహారాజును మహారాజ్ఞియు వెడలిపోవునాఁటికథను వివరముగా మేమిచ్చట చెప్పుట లేదు. సంక్షేపముగా నింతమాత్రము చెప్పినచో మనకథకుఁ జాలునని మా యభిప్రాయము. బాష్పాకులనేత్రయైన తిలోత్తమ ప్రణామము నుజేసిన పిదప నాశీర్వాదము సేయునప్పుడు కఠిన హృదయుఁడగు మహారాజు కపోలములయందు దశ్రువులు ప్రవహించుచుండెను. మహారాజ్ఞియగు నూర్మిళయు కోడలను గాఢాలింగనముచేసికొని కన్నుల

నీరు పెట్టుకొనుటనుజూచి కూడనున్నవారనేకులు మిగులవ్యాకులచిత్తులైరి. జగత్సింహుఁడొక్కఁడే పాట్నాయందున్నచో నాతనికి గష్టముగ నుండునని యోచించి మానసింహమహారాజు తన రెండవతనయుఁడగు మహాసింహుని జగత్సింహునకుఁ బాసటగఁ బాట్నాయందుంచిపోయెను. మహాసింహుఁ డతిసమర్థుఁ డగు సేనాపతియు, సాహసియు, రణకుశలుఁడును పేరొందిన ఫాదుషహావారిసేవకుఁడునై యుండెను. మహాసింహుఁడువయసునందు జగత్సింహునికంటె రెండుసంవత్సరములు చిన్నవాఁడు

జగత్సింహుని యాత్మీయులందఱును బాట్నానుండి వెడలిపోయిరి కాని, తిలోత్తమ యాత్మీయులలోఁ జాలమంది పాట్నానగరమునకు వచ్చియుండిరి దీర్ఘకాలవ్యాపియైనదుర్దశ జరిగిపోయినపిదప యువరాజును జూడవలయునని విమలయాతురతపడుచుండెను కాని, యాసమయమునఁ బాట్నానగరము నువీడి మందారణదుర్గమునకు వచ్చుట జగత్సింహున కుచితముగాదనితలంచి తనయను, నలునిఁ జూచుకొఱకు విమలయే పాట్నానగరమునకు వచ్చెను. ఆమెతోఁగూడ నాష్మానీయునువచ్చెను. ఆష్మాని ప్రయాణమగుచుండుటనుజూచి తిలోత్తమయుఁ దనమూటనుగట్టెను వారినందఱఁదీసికొని యభిరామస్వామి పాట్నానగరమునకు విచ్చేసెను. గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁడును పాట్నానగరమును జూడవలయుననునాశను విడువలేకపోయెను. వీరేకాకుండ దాసదాసీజనులును, నితరజనులును, వారితోఁగూడవచ్చిరి

విమల యల్లునియింటియందుండదు. అందుచే గంగాతీరమునందాక పెద్దసౌధమున నామెకు నివాసమేర్పఱుపఁబడియెను. ఆమెతోఁగూడ వచ్చినపురుషులందఱు వేఱుగృహమున నివసించియుండిరి. జగత్సింహుని యనుమతిఁబడసి తిలోత్తమ సవతితల్లికడకు వచ్చియుండెను చెవిని బట్టుకొనినచో శిరసుగూడవచ్చునుగదా! కుమార జగత్సింహుఁడుగూడఁ దనప్రాసాదమునువీడివచ్చి గంగాతీరమునందలి యాసౌధమునందే కాలముగడపుచుండెను. అంతయుఁ బరమానందముగ నుండెను. చూచుచుండగనే రెండునెలలు గడచిపోయినవి.

ఒకనాఁటియుదయమున నాసౌధమునందొకగదియం దభిరామస్వామియును విమలయుఁ గూర్చుండి మాటలాడుచుండిరి.

విమల—కావలసినదంతయు నైనది. అసహనీయమైన మహో జ్వాల నింతవఱకును మాటలాడకుండ సహించితిని. ముందును నిట్లే సహించుచుండుటవలనఁ బ్రయోజనమున్నట్లు కాన్పింపదు. తిలోత్తమ యిప్పుడు సర్వసుఖములకు నధికారిణియైనది మానసింహమహారాజామెను దనయునకు దాసిగానైన నొప్పుకొననను మాటయు గూడ నక్కఱలేకుండ మనయదృష్టముచే నామెను మహాదరముతోఁ గోడలనుగా గ్రహించినాఁడు. ఆమెభర్త పదవియందును ధనమునందును గౌరవమునందును నగ్రస్థానమువహించినాఁడు.

అభి—నీయవివేకముచేతనే మనకిన్ని దుర్దశలును దుర్ఘటనలును సంభవమైనవని నిన్నొకప్పుడు తిరస్కరించియున్నాఁడను. ఇప్పుడైనచో, నీబుద్ధిని, సద్వివేచనను గూర్చి శ్లాఘింపవలసియున్నది. మహారాజ్ఞియగు నూర్మహళా దేవి చిరకాలమునుండి నీపైఁ జాలదయ గలిగియున్నది. ఆమె యాశ్రయమునఁ జాలకాలము నీవు సుఖమనుభవించితివి. ఆమెయను గ్రహమువలననే నీభర్త మానసింహునిరోషాగ్నినుండి రక్షింపఁబడినాఁడు ఆమెయనుగ్రహమువలననే నీవు వరించినపురుషుని నీవుపతిగాఁ బడయఁగలిగితివి. ఆమహారాజ్ఞి పురుషోత్తమనగరమునకు వచ్చినదని తెలిసికొనిపోయి తిలోత్తమనామెకు శరణాగతగాఁ జేసినావు. అందు మూలముననే నీయుక్తాయుక్తవివేచనాజ్ఞానము వ్యక్తమగుచున్నది. ఆ మహారాజ్ఞి బుద్ధికౌశలమువలననే తిలోత్తమకిప్పుడు సంభవాతీతమగు మహాభాగ్యము లభించినది.

విమల—ఆమహారాజ్ఞి పాదపద్మములకు నేను నిత్యమును వందనములను జేయుచుందును. భగవంతుఁడామెకు సదా సర్వసుఖములు నొసంగి రక్షించుచుండుఁగాక ! ఆమహారాజ్ఞియనుగ్రహముచే నిప్పుడు నాసకలాభీప్సితములును నెరవేరినవి. తండ్రీ ! ఇఁకముందు నేనీ ప్రపంచమునందుండు టెందులకు?

అభి—ఏమిచేయవలయునని యాలోచించుచున్నావు ?

విమల—ఎవనికిజీవితము నర్పించితినో యాతఁడీప్రపంచమున లేఁడు. నేనీప్రాణము నిఁకనిలుపు టెందులకు?

అభి—ప్రాణపరిత్యాగమువలన విశేషపాపము కలుగును. అందువలన నభీష్టసిద్ధి యిసుమంతయుఁ గానేరదు. వత్సా! నాయుపదేశమును వినుము. నీవు జీవన్ముక్తవుగమ్ము. దానివలన సకలశుభములును గలుగును. జీవితమానందమయమగును. సమస్తాశలను దోసివేసి పూర్ణానందమున కధికారిణివగుట కభ్యాసమును జేయుము. ఇదియే నాయుపదేశము.

విమల—మీయుపదేశము శిరసావహింపఁదగినది. కాని యీ విషమహృదయజ్వాలానివృత్తికి షట్టియేమియు నుపాయములేదా?

అభి—ఉన్నది. సుఖదుఃఖములను సమముగాఁజూచు జ్ఞానమును సంపాదించితివేని యాతనలన్నియు నశించిపోవును.

విమల—అజ్ఞానములభించుటెట్లు? సుఖదుఃఖములు రెండును సమానమని దెలిసికొనఁగలిగినచోఁ గష్టములు నశించిపోవుననుమాట నిజము. కాని, యాజ్ఞానమును బడయుటకుపాయమేమున్నది?

అభి—బిడ్డా! జ్ఞానసంపాదనమున కుపదేశమును సాధనము నావశ్యకములు. ఏకారణములచే నేనిచ్చట బద్ధుడనై యుంటినో యవి యన్నియు ముగిసిపోయినవి. ఇక నీకు సాధనవిధానముల నుపదేశించి వెడలిపోయెదను మనము మరల. బాటానగరమునకు రావలసిన యావశ్యకము లేదు. నీవొకనెలదినములు కుమారారెయొద్దను, నల్లుని యొద్దనుండి యానందమున ననుభవింపుము. దీర్ఘమగు నీలోకికానందమునందు సుఖము లేదని నీవు తెలిసికొనియుండవచ్చునని తోఁచుచున్నది. వ్యర్థమై, నిర్మలానందరహితమైన యీయానందమువలనఁ బ్రయోజనమేమి? బిడ్డా! అక్షయమై యనంతమైన యానందమునుబడయుటకు నీకు మార్గమునుజూపఁ బ్రయత్నించుచున్నాఁడను. ఇప్పుడే యీస్థలమును విడిచిపోవుట కుచితములగు నేర్పాటులను జేయరాదా?

విమల—ఆజ్ఞాప్రకారమట్లే. మొదట తిలోత్తమతోడను బినపరాజపుత్త్రునితోడను నీవిషయమునుగూర్చి ప్రస్తావించెదను. రాజపుత్త్రుఁ డిప్పుడే యింటనుండి వెడలిపోయినాఁడు. సాయంకాలమువఱకును నాతని జూచుట కవకాశముండదు. ఈలోపుగఁ దిలోత్తమతో నీవిషయమును గూర్చి ప్రస్తావించి నిర్ధారణచేసెదను.

విమలయు నభిరామస్వామియుఁ గూర్చుండి మాటలాడుచున్న గదిసమీపమున నతికౌతుకావహమగు కార్యమొకటి జరుగుచుండెను. గజపతి విద్యాదిగ్గజుఁడు గృహపార్శ్వమందలి యొకవృక్షచ్ఛాయను లక్ష్మణిపాదములనుబట్టుకొని యేడ్చుచుండెను అతఁడట్లు యేడ్చుచుండెనో తెలుపవలయుననిన నంతకుఁబూర్వవృత్తాంతము నించుక మీకు ముందుగఁ దెలుపవలసియుండును.

గజపతి విద్యాదిగ్గజుఁడు చాలమర్మపీడితుఁడై యుండెను. ఎవతె పేరునందు మొదటియక్షరము "ఆ" యును నంత్యాక్షరము "ని"యు నుండెనో యామె తనపత్నియగునని తెలిసికొనియుండెను. అదియొక్క జ్యోతిష్కునివచనము. ఇంతేకాదు. అతని లలాటలిపికూడ నట్లేయున్నది. అందుచే నామాట యసత్యముకానేరదు. ఒకప్పుడభిరామస్వామికడ నుండి విమలకొకయుత్తరమును దీసికొని పాట్నానగరమునకుఁ బయలు దేరెను. ఆసంగతి పాఠకులకు జ్ఞప్తియందుండవచ్చును. అప్పుడు మధురాసింహుని సైన్యములోని పూర్వపరిచితుఁడును, హాస్యప్రియుఁడును జ్యోతిశ్శాస్త్రవిదుఁడునైన సైనికుఁడొకఁడు దైవవశమున నీగజపతినిజూచెను. గజపతి యాతని నానవాలు పట్టలేకపోయినను, సైనికుడు గజపతిని సులభముగా నానవాలుపట్టెను. విశేషామోదముగ నుండునని యోచించి యాసైనికుఁడు తన గురువని చెప్పి వేఱొక సైనికుని గజపతియొద్దకుఁ దీసికొనివచ్చెను. ఆగురువు గజపతివిద్యాదిగ్గజుని లలాటముఁ జూచి "ఎవతె నామాక్షరములలో మొదటియక్షరము "ఆ" యును, నంత్యాక్షరము "స" యుండునో యామె నీప్రణయినియని స్పష్టముగా వ్రాసియున్నది" అని చెప్పెను ఆలలాటలిపి నిస్సందేహముగాఁ దెలిసినపిదప గజపతి విద్యాదిగ్గజుఁడు మిగుల సంతుష్టచిత్తుఁడయ్యెను. కాని దానివలననైన దేమి? ఘటనయాతనికిఁ బ్రతికూలమే కాఁదొడంగెను.

అభిరామస్వామి ప్రస్తావవశమున విమలతో "గజపతివిద్యాదిగ్గజునితోఁ బరిహాసమాడుచుండు టనుచితమని నుడివియుండెను. అప్పు డచ్చట నాస్మానీకూడనుండెను అది మొదలుకొని విమలయు నాస్మానీయును నావిషయమునఁ జాఁగరూకులైయుండిరి. ఆస్మానీ గజపతి కెదురుగఁబోవదు పోయినను మాటలాడదు. మరియొకదిక్కునకుఁ

దొంగిపోవుచుండును సూర్యచంద్రులే శాస్త్రమునకు సాక్షులో. యీ శాస్త్రమసత్యమేనా ?

గజపతివిద్యాదిగ్గజు డాస్వామినిచేసెడు నన్యాయమైన యత్యాచారమునుగూర్చి యామెపై నభియోగమును దెచ్చుటకుఁ దనకధికారము గలవని స్థిరపరుచుకొనియెను. దేశమునకంతకు నధిపతియైన యువరాజతనికి విశేషపరిచయుఁడు. అందుచే నాతనికడ "ఫిర్యాదు" చేయుటావశ్యకము. జగత్సింహుఁడు గంగాతీరమునందున్న సౌధమునకు వచ్చుసమయమునందు గజపతియునువచ్చి సింహద్వారముకడ కాచినిలుచుండి జగత్సింహుని యాగమననిర్గమనములను జూచుచుండెను. కాని, రాజపుత్త్రునకెదురుగఁబోయి నిల్చుండుటకు, నాతనితో మాటలాడుటకు గజపతికి ధైర్యము లేకపోయెను. రాజపుత్త్రునితోఁగూడ వెనుకనుముందును విచ్చుకత్తులతో రక్షకులుండుటనుజూచి గజపతికిఁ జేతులు కాళ్లువడంక "తలయెగిరిపోవునేమో" యనుయోచన హెచ్చయ్యెను. అభియోగమును గూర్చినయోచన యెక్కడనో యదృశ్యమైపోయెను

ఒకానొకనాఁడు గజపతి లక్ష్మణికన్నులఁబడియెను. యువరాజు వచ్చుటనుజూచి దిగ్గజుఁడొక వృక్షచ్ఛాయకుఁబోయి నిలుచుండియుండెను. యువరాజుసౌధమునుండి తిరిగివెళ్లినపిదప గజపతియు నాస్థలమునుండి యీవలకువచ్చెను. ఎక్కడనుండియో వచ్చుటకు వచ్చినలక్ష్మణి యాతనిహస్తమును బట్టుకొనియెను. గజపతితోఁ బరిహాసమాడు టభిరామస్వామికిఁ గోపహేతువని యామె యెఱుంగదు. అందుచే నామె గజపతితో నించుకపరిహాసమాడవలయుననితలంచి ముఖమును జిట్లించుకొనుట నభినయించి క్రోధభావమును గనఁబరుచుచు నాతనిహస్తమును బట్టుకొనియెను.

దిగ్గజున కిప్పుడా మొదటి వేషము లేదు. కటియందు ధోవతిని ధరించి భుజముపై నామావళియున్న వస్త్రమును వేసికొని, కంఠమునందు తులసిమాల నలంకరించుకొనియెను లలాటమునందును నాసాగ్రమునందును దిలకముండెను. శుద్ధమైన యావేషముతోనున్న యానాగరికుని హస్తమునుబట్టుకొని లక్ష్మణి "ఆహా! దొంగచిక్కినాఁడు చాలఁగా వెదకివెదకి తుదకుఁ బట్టుకొంటిని" అనియెను.

లక్ష్మణినాకస్మికముగఁ జూచినను గజపతి భయపడక మనస్సునందిట్లు తర్కముచేసికొనఁదొడంగెను. "యత్రధూమోతత్రవహ్నిః" లక్ష్మణీరూపమేఘ మెచ్చటనుండునో, ఆప్మానీరూపజల మచ్చట వర్షించును. మొదటచూడఁ దిట్లే తటస్థమైనది లక్ష్మణి నాపృష్ఠమేఘము—జలములేదు! శ్రీరాధాపాదపద్మనూపురధ్వనులున్నవి—శ్రీరాధిక లేదు. దూరమందున్న కుసుమసౌరభ మిటనున్నది—కుసుమములేదు. ఆగత శీలుఁడైన నరపతియొక్క పరివారపదజనితధూళియున్నది—నరపతిలేఁడు" ఈవిధముగాఁ దనలో వితర్కించుకొనుచుండుటచే లక్ష్మణినిజూచి గజపతి పూర్ణానందమునొందకపోయినను, నాతని కానందముగ నేయుండెను. కొంతసేపటికి ధైర్యముఁ దెచ్చికొని "నీవు లక్ష్మణివైనచో నీయాప్మానీయేది ?" అనియెను

ల—ఆప్మానీయెచ్చటనున్నదో నేనెఱుఁగుదునా ? నన్నుజూచిన నీకుఁజాలదా? ఈవిధముగాఁ గాళ్లఁజేదన్నుకొనిపోవువాఁడవు, నన్నెందులకు వ్యామోహపెట్టితివి ?

నేను నీనిమిత్తమై చాలగ నలసియున్నానని నీహృదయము నందొక్కమారైనఁదోచకపోయెనా ?

దిగ్గజ—అసంగతిని నేను బాగుగా నెఱుంగుదును. నేనును నీనిమిత్తము నిజముగఁ బిచ్చివాఁడనైపోయితిని. కాని, యావిషయము బాగుగా నీకుఁ దెలియలేదు. ఆప్మానీతో నాకుఁ జాల పనియున్నది. అనేకదినములనుండియున్న ప్రణయము; తటాలున నామెను విడనాడ వీలులేదు నీవుదయచేసి యామెనొక్కమారు తీసికొనివచ్చెదవా?

ల—నాకేమి యగత్యము ? తమశతృవును దామే తీసికొనివచ్చి పాలుద్రాగించువారుందురా ? నేనామెనెప్పుడును దీసికొనిరాను. నేను నిన్నుఁకవిడువను. నావాఁడవగుదువో, లేదో చెప్పుము.

దిగ్గ — నిజముగా నీవాఁడనయ్యెదను. కాని,. సుందరీ ! ఆప్మానీని విడిచి నీతోఁగూడవచ్చుటకుఁ బూర్వమొక్కసారి యామెను గడసారి చూచి యామెకడ సెలవు గైకొనుటుచితముకాదా? నాతోడు! అందులకేదైనఁ దగినయుపాయ మాలోచింపుము.

ల——అదెప్పుడును జరుగదు. నిన్నాస్మానీతో మాటలాడనీయను. నీవామెను దూరమునుండియుఁ జూడఁగూడదు. ఆస్మానీయును నీవును నొక్కచోనుండఁగా నెప్పుడైన నేను జూచుటతటస్థించెనేని నీ కా క్షణముననే సమ్మార్జనీప్రాయశ్చిత్తము తప్పక సిద్ధించును.

విషమసమస్య——దిగ్గజుఁడు చాలసేపు యోచించి పిదప "అట్లయినచో నీజన్మమున నిఁక నాస్మానీని జూడఁగూడదా ?" అనియెను.

ల——ఎప్పుడును జూడఁగూడదు.

దిగ్గజుఁడేడ్చుచు లక్ష్మణిపాదములను బట్టుకొని "సుందరీ ! అట్లయినచో నేను చచ్చిపోయెదను. నన్ను జంపుటవలన నీకేలాభమేమి?" అనియెను.

లక్ష్మణియు మిగులఁగష్టముమీఁద నగవునాపుకొని "నీవుచచ్చిపోయినను మంచిదే. నిన్ను యమసదనమునకైన పంపించెదను గాని, యాస్మానీవాఁడవగుట కామెయొద్దకుఁ బంపుట కొప్పుకొనను" అనియెను

గజపతి విద్యాదిగ్గజుఁడు రోదనముచేయుచు లక్ష్మణిపాదములనుబట్టుకొనియుండఁగా నభిరామస్వామి యచ్చటకువచ్చెను ఆతనిని జూచినతోడనే లక్ష్మణి పారిపోయెను. పారిపోవుటకు శక్తియు నిష్టమునుగలవాఁడైనను దిగ్గజుఁడు పారిపోవలేక అధోముఖుఁడై యచ్చటనే నిలుచుండియుండెను.

అభి——మూర్ఖా ! ఆస్త్రీలందఱు నిన్నుఁ బరిహాసముసేయుచున్నారు. ఆసంగతి తెలిసికొనుటకు నీకు బుద్ధిలేదా ? నీలలాటము నందే ప్రణయము వ్రాసియున్నదని యెవఁడనియెనో యాతఁడు నిన్నుఁ బరిహాసముచేయుటకై యట్లుచెప్పినాఁడు అది యసత్యపుమాట. నేను జ్యోతిషమునందు బాగుగా గణితముచేసి చూచినాఁడను. నీలలాటమునందట్టిదేదియు వ్రాయబడియుండలేదు. నీవు నాయనుగ్రహమును గోరుచుంటివేని, యాకుత్సితవ్యాపారములనన్నిఁటిని విడిచిపెట్టుము. నాతోఁగూడరమ్ము.

చేయునదిలేక గజపతివిద్యాదిగ్గజుఁ డధోముఖుఁడై గురువు ననుసరించి వెడలిపోయెను.

పదునేడవ ప్రకరణము.

జగత్సింహుని రాజ్యప్రారంభమునందు విశాలమైనయాప్రదేశమునం దెచ్చటను నెట్టియశాంతియుఁ గనుపట్టలేదు. సర్వత్ర ప్రకృతిపుంజము నిరుపద్రవమై నిశ్చింతతో నెమ్మదిగనుండెను భిన్నభిన్నములుగానున్న యామూఁడుదేశములందును నసంతోషమనునది లేదు. విద్రోహావహ్నిప్రధూమము లెగయుచుండెనని యెడివార్త లెచ్చటను లేవు స్వాతంత్ర్యభావముతోఁ బ్రేమమయియైన హృదయేశ్వరినిగూడి నూతనముగ సంపాదించిన పదగౌరవములననుభవించుచు జగత్సింహుడు పరమానందముతోఁ గాలముఁ గడపుచుండెను.

కాని, ప్రపంచమునం దెచ్చటను నానందము చిరస్థాయియై యుండఁజాలదని తోఁచుచున్నది ఆనందకుసుమము వికసింప గనే నిరానందకీట కమలత్వభావముతో వచ్చి దానినాక్రమించుకొని, దానిశోభాసౌందర్యములను హరించి, దానినివికృతముగను విరూపముగను జేసివేయును. ఆకస్మికముగ నొరిస్సానుండి రామచంద్రదేవమహారాజు— నవాబగునస్మాన్ ఖాను విశేషసైన్యములను సంగ్రహించుచున్నాఁడని యు, యుద్ధమునకు సన్నద్ధుఁడగునట్లు తోఁచుచున్నదనియు శీఘ్రకాలములోనే యొరిస్సాదేశమున నశాంతికలుగుననియు జగత్సింహునకు వర్తమానమంపెను.

ఆవార్తనువిని జగత్సింహుఁడు మిగులఁ జంచలచిత్తుఁడయ్యెను. కుమారమహాసింహునితో నాలోచించి యేమిచేయవలసినదనియు, సిద్ధారణముసేయవలయునని నిశ్చయించుకొనియెను. యుద్ధమును జేయుటయే కర్తవ్యమని నిశ్చయించి యప్పుడే తాముకూడ రణసన్నద్ధులుకావలయునని యన్నదమ్ములిరువురు నాలోచించుకొనిరి. మొగలాయిలపక్షమున నాలోచన లారంభమయ్యెను.

కొలఁదిదినములలోనే యొరిస్సాదేశపుఁబఠానుల నవాబగు నస్మాన్ ఖాను స్వయముగా సైన్యములనుదీసికొనివచ్చి చాలనల్లరి చేయుచున్నాఁడనియు, పూరిపట్టణమును మరల నాక్రమించుకొని తమకైవశమున నుంచుకొన్నాఁడనియు, రామచంద్రదేవరాజు వేఁటుదుర్గము నాశ్రయి

ముగాఁ జేసికొనియున్నాఁడనియు దుర్గము పఠానులవశమగు ననుభయ ముగలుగుచున్నదనియు సమాచారమువచ్చెను.

పఠానులను నాశనముసేయవలయునను నుత్సాహముతోఁ గుమార మహాసింహుఁడు గొప్ప సైన్యమునుదీసికొని యొరిస్సాకుఁ బయనమైపో యెను. భద్రికసమీపమందలి యొకస్థలమున నాతఁడు శత్రుసైన్యము లనుజూచి యచ్చటనే యుద్ధమునకుఁ బ్రారంభించెను. అస్మానుఖాను స్వయముగా సైన్యముఁ నడపుచు నత్యంతోత్సాహముతో రణమొనర్చు చుండెను. యుద్ధమునందు జయలక్ష్మి యస్మాన్ ఖాను నాశ్రయించెను. మొగలాయీల కతిలజ్జాకరమైన పరాజయమయ్యెను. మహాసింహుని సైన్యము చాలవఱకు మృత్యుముఖమునఁ బడిపోయెను. హతశేషులగు సైనికులు ప్రాణభయముచే బలాయనులైపోయిరి. తుదకు మహాసింహు డును రణక్షేత్రమునుండి వెనుదిరుగవలసివచ్చెను.

పఠానులు మరల నొరిస్సాదేశమునంతను జయించి తమస్వాధీ నములోనికిఁ దీసికొనిరి. కాని, యుత్సాహశీలుడును నవయౌవనము మునఁ గలిగినక్రొత్త బలముచే మిగులధైర్యమును జెందిన సాహసుఁడు నగునస్మానుఖానున కొరిస్సాదేశముతోఁ దృప్తి కలుగలేదు. వంగ దేశమునుగూడ జయింపవలెనను నుద్దేశముతో నాదేశమున కభిముఖ ముగ సైన్యమును తీసికొనివెళ్లెను. మహాసింహుఁ డెంతయో ప్రయ త్నించియు నామహాప్రవాహము నాపలేకపోయెను.

జగత్సింహుఁడుగూడ రణరంగమునకు వచ్చిచేరెను. అప్పటి కప్పుడే పఠానులు వంగదేశమునఁ జాలభాగము తమవశముచేసికొని రాజ్యపాలనముసేయుచుండిరి. అత్యల్పకాలములోనే పఠానులు మేదినీ పురము మల్లభూమి కోల్హానులను సంపూర్ణముగాను, వీరభూమి వర్ధ మానములయందుఁ జాలభాగమును దమవశముఁ జేసికొనిరి. ప్రతియుద్ధ మునందును నస్మానుఖానునకే జయముగలుగుచుండెను. ఆతని శక్తి సాహసాదులనుజూచి శత్రుపక్షమువారు ముగ్ధులగుచుండిరి. ఆతని బాహువులయం దెప్పుడును జూడనిశక్తియు, నాతని హృదయమునం దనంతమైన యుత్సాహోద్యమములును వర్ధిల్లుచుండుటఁజూడ జయలక్ష్మి యాతనికి నిత్యసంగినియైయుండునట్లు తోఁచుచుండెను. ఒరిస్సా

దేశము మొగలాయీలచేతినుండి వదలిపోయినదనియు, వంగవిహార దేశములుగూడఁ గొంచెకాలములోనే మొగలాయీలనుండివీడి యస్మానుఖానుని యధికారపాశమున బద్ధములైపోవుట కవనతమస్తకములతో నిలుచుండియున్నవనియు నందఱు ననుకొనఁజొచ్చిరి.

అస్మాన్ ఖానుని యీజయోల్లాసమునుజూచి యయేషాపొందెడి యానందమునకు మితిలేకుండెను. కేవలము నస్త్రధారణముచేసి రణక్షేత్రమునందవతరింపకపోయినను నాదేవియే యాసమరవ్యాపారమునఁ బ్రధానాధిపత్యమును వహించియుండెను. ఆమె యనేకయుద్ధములలో దనదాసిజనసహితముగ నేగి యస్మానుఖానునితోఁగూడ నుండుచు వచ్చెను. అనేకయుద్ధములలో రణవిరతిసమయమున నస్మానుఖా నయేషాపటకుటీరమునకువచ్చి యామెతో నాలోచనము సేయుచుండెను. అయేషా మంత్రిత్వముచేతను బుద్ధికౌశలముచేతను సులభముగా నస్మానుఖాను ప్రతి యుద్ధమునందును జయమునుబొంద నారంభించెను. రోగమునుండి విముక్తయైనపిదప నయేషాయు నస్మానుఖానును జేయవలసిన దానినిగూర్చి యేమేమిమాటలాడిరో యదియంతయు నిప్పుడు సఫలమగుచువచ్చెను. అస్మానుఖానుని యుత్సాహమునకుఁ బారములేదు. రణరంగమునకు జగత్సింహుఁడు వచ్చినను నస్మాన్ ఖానునకుఁ బరాజయము గలుగుటలేదు. తుదకు జగత్సింహుఁడు సమ్ముఖమున యుద్ధము చేయుటనువీడి కౌశలముచే నస్మానుఖానుని వినాశనమునకు వలయు నుపాయములు వెదకఁదొడంగెను. వెంటనే యందుల కవకాశమును దొరకెను.

అస్మానుఖాను వర్ధమానమును జయించినచో బంగాళాదేశాధిపత్యము సంపూర్ణముగా, దనకుఁ గరగతమగునని యూహించి యట్లు చేయ స్థిరముచేసికొనియెను. వర్ధమానమును జయించునిమిత్తమాతఁడు మొట్టమొదట మందారణదుర్గము నాక్రమించుకొన వలసియున్నదని తలంచెను, మందారణదుర్గము పఠానులవశమైయచ్చట వారి సైన్యము నుంచుకొనుట కనుకూలమయ్యేనేని వర్ధమాన మతి సులభముగా వారికిఁ జిక్కఁగలదు. ఈయభిప్రాయమును మనమున నిడికొని యస్మానుఖాను తనసైనికులలోఁ బేరొందినవారిని మందారణ

దుర్గాభిముఖముగ నేగ నియమించెను. జగత్సింహుఁ డప్పుడు వర్ధమానమునందుండెను. ఆసంగతి యస్మానుఖా నెఱింగియుండెను. జగత్సింహుఁ డొకొక్కప్పుడు వర్ధమానమునుండి మందారణదుర్గమునకు వచ్చుచుండవచ్చునని యూహించి మందారదుర్గ సమీపారణ్యములలో నచ్చటచ్చట నెవ్వరికిని గనఁబడకుండ దాఁగియుండి యాతఁ డెప్పుడైన నత్తవారింటికి వచ్చునేమో చూచుచుండుఁడనియు వీలైనచో నాతని బ్రాణముఁతో బందీగాఁ జేసి తీసికొనిరావలసినదనియు నట్లుసాధ్యపడనిచో నాతనిని వధింపవచ్చుననియు, దానుసరిగా సమయమునకువచ్చి స్వర్గస్థుఁడైన వీరేంద్రసింహుని దుర్గము నాక్రమించుకొని యుద్ధముచేయుమార్గమును జెప్పెదననియు నస్మాన్ ఖాను తనసైనికులకుఁ జెప్పిపంపెను.

సైనికులుపదేశానుసారముగ మందారణ దుర్గసమీపారణ్యమున దాఁగియుండి జగత్సింహుని యాగమనమును నిరీక్షించుచుండిరి. జగత్సింహుఁ డొక్కసారియైనను మందారణదుర్గముకడకు రాలేదు. అతఁడు వర్ధమానమునుండి యల్పసంఖ్యగల సైనికులనుగూడఁ దీసికొని యొరిస్సాభిముఖముగ బయలుదేరెను. ఎవరునుసంచారముచేయుని యొకకాలిమార్గముగుండ నేగి యస్మానుఖానుని జుట్టుముట్టవలయునని యాతనియభిప్రాయము. యోధులిరువురు నొకేరీతి యాలోచనతోఁ బరస్పరజయాభిలాషులై పోవుచుండిరి. వారిరువురును గొంచెముకొంచెముగ సైనికులను దీసికొని ప్రచ్ఛన్నభావముతోఁ బోవుచుండిరి.

సువర్ణరేఖానదీతీరమున కత్యల్పదూరమున నస్మానుఖానునిపక్షమువారు విడిసియుండిరని జగత్సింహునకు వార్తవచ్చెను. జగత్సింహు డస్మానుఖానునిబట్టుకొనుట కిదేయదనని యెంచి తత్ప్రయత్నములో నచ్చటకు వచ్చుచుండ నస్మానుఖాను శత్రుని యభిప్రాయమునుగ్రహించి యుద్ధవిరతిసూచకమైన యొకపతాకము నొకదూతచేతికిచ్చి జగత్సింహునియొద్ద కంపించెను.

దూత యువరాజుసమక్షమునకువచ్చి వినీతభావముతో నిట్లు విజ్ఞాపనము చేసికొనియెను.

"నేటియుద్ధమునం దుభయపక్షములవారికిని లక్ష్యమొకటియే యని తోఁచుచున్నది. అస్మానుఖాను నంతమొందింపవలయునని యువరాజుగారియభిప్రాయము యువరాజుగారి నంతమొందింపవలయునని నవాబుగారియభిప్రాయము. ప్రకృతమునసంభవించిన యీఖాండయుద్ధమువలన నిరువురకుం బై వేఱుద్దేశముండునని తలంచుట కవకాశములేదు. అట్లైయైనచో నకారణముగా నరహత్యలనుజేయకుండ యువరాజును, నవాబును ద్వంద్వయుద్ధముచేసినచో సులభముగా నుభయపక్షముల వారి యుద్దేశములును సఫలములగును ఈవిషయమున యువరాజుగారి యభిప్రాయమేమి ?"

జగత్సింహుఁడు యుద్ధోద్యమమును నిలుపుచేయవలసినదని సైనికులకాజ్ఞయొసంగి యాదూతతో "నేనావిషయమున నంగీకారమొసంగుచున్నాఁడను. నీవు నవాబునకుఁ దెలుపుము. నేను యుద్ధమునకు సిద్ధముగ నున్నాఁడను. నవాబు యుద్ధమునకువచ్చుట కాలస్యమయ్యెనేని నాకాసమాచారముకు దెలియఁజేయుమని నేను వేఁడుకొనుచున్నట్లు మీప్రభువుతో విన్నవింపుము" అనియెను. దూతయభివాదనముచేసి వెడలిపోయెను దూత తిన్నగ నస్మానుఖానుని శిబిరములోనికిఁ బోవుటను జగత్సింహుఁడును నాతనిసైనికులును దూరమునుండిచూచిరి. పిదపఁ గొంచెముసేపటిలోనే యస్మానుఖాను సశస్త్రుఁడై బయలువెడలి జగత్సింహున కభిముఖముగ వచ్చుచుండెను. యువరాజు సమీపమున నాతనియశ్వము సుసజ్జితమై నిలుచుండియుండెను. కాని యస్మానుఖాను నడచివచ్చుచుండుటనుజూచి జగత్సింహుఁడును నశ్వము నధిష్ఠింపక యత్యుత్సాహముతో నస్మానున కభిముఖముగఁ గొంతదూరము ముందునకుఁబోయెను.

వీరాగ్రగణ్యు లిరువురును సమీపించినతోడనే జగత్సింహుఁడు మీసందర్శన మప్పుడొకసారియైనది. మరల నిదియొకమారు— ఈసందర్శనమే మనకిరువురకును దుదిసందర్శనమని నానమ్మకము. ఈ స్థలమునుండి మనయిరువురిలో నొకఁడుమాత్రమే వెనుదిరిగిపోవుట సంభవించును" అనియెను.

అస్మాన్—మనయిరువురకును మునుపుజరగిన ద్వంద్వయుద్ధము యమునందైనసందర్శనమే కడసందర్శనమనుకొనుఁడు. ఇప్పుడు మన మిరువురము నాద్వంద్వయుద్ధముకొఱకే యిచ్చటఁజేరితిమి. మీరు నాకుఁబరమశత్రువులు నాశత్రువును నాస్వహస్తముతోడనే కడ తేర్పవలయుననునాశతో నీద్వంద్వయుద్ధము నేర్పఱచితిని. ఈసారి నాయాశ సఫలముకాఁగలదనియే నానమ్మకము.

జగ—వ్యర్థముగా వాగ్వ్యయముఁజేయుటకై మనమిచ్చటకు రాలేదు. మీరు యుద్ధమునకు సంసిద్ధులైయుండవలయును

అస్మా—(గర్వముతో) నేను సిద్ధముగా నున్నాఁడను మీరుగు ప్రాణములను రక్షించుకొనుట కుపాయమును వెదకుకొనవలయును.

తుములయుద్ధమున కారంభమయ్యెను. ఉభయపక్షములయం దలివీరులును దూరముననిలుచుండి చింతాకులులై భయానకమైన యా యుద్ధమును బ్రత్యక్షముగాఁ జూచుచుండిరి. ఇరువురి నైపుణ్యమును హస్తలాఘవమునుజూచి దర్శకు లాశ్చర్యమునొందుచుండిరి. ఇంతలో నస్మానుఖానునికత్తి జగత్సింహుని కత్తిదెబ్బచేఁ జూర్ణమైపోయెను. అస్మానుఖాన్ భల్లమునుదీసికొని రాజపుత్రునిఁ గొట్టవలయునని యత్నించెను. జగత్సింహుఁడును గత్తినివిడిచి భల్లమును గైకొనియెను.

అస్మానుఖాన్ వేసినభల్లము యువరాజుకంఠమునకుఁదగిలి యించుకచర్మము ను రాచికొనిపోయెను. ఆశ్చర్యకరమైన శిక్షాకౌశలముచే నస్మానుఖాను శరవేగముతోఁబోయి తనభల్లమును దీసికొనియెను. రాజపుత్రుఁడు వైచినభల్ల మస్మానుఖానుని శిరమునకుఁ దగిలెను. ఆయాఘాతముచే నాతనియుష్ణీషము దూరముగఁ బడిపోయెను. కాని, తలకువిశేషముగ దెబ్బతగులలేదు. విచిత్రదక్షతతో రాజపుత్రుఁడు తనభల్లమును మరలఁ దీసికొనియెను. కాని, యాతఁడు దానిని దీసికొనుటకుఁబూర్వ మస్మానుఖాను వేసిన భల్లము జగత్సింహునిపార్శ్వమునకుఁ దగిలెను. జగత్సింహుఁడు దానిని మరలఁబుచ్చుకొనుట కస్మానుఖానునకు సావకాశమీయకుండ దానినిఁగూడఁ దానేతీసికొని యస్మానుఖానునితలకుఁ గుఱిపెట్టి బలముగా విసరివైచెను. అది ప్రచండవేగముతోఁబోయి యస్మానునితలకుఁదగిలెను. మెదడునుగదపివైచిన యా

యస్త్రాఘాతముచే నస్మానునకుఁ గన్నులు చీకట్లుగ్రమ్మెను. నాల్గు దిక్కులును ధూమాకారముగాఁ గనుపట్ట నించుకసేపాతఁడు నిశ్చేష్టుఁడై నిలుచుండియుండెను

జగత్సింహుఁడాసమయమునఁ గొంచెముదూరము దగ్గరకువచ్చి యస్మానుని వక్షస్థలమునకు సరిగాగురిపెట్టి బలముకొలఁదిని భల్లమును విసరివైచెను. అప్పు డస్మానుఖా నాత్మసంరక్షణముచేసికొనుట కశక్తుఁడై యుండెను. ప్రేక్షకులందఱును రాజపుత్త్రుని యాభల్లముచే నస్మానునిప్రాణములు పోయినవనితలంచిరి. జగత్సింహుఁడు తనబలము కొలఁది నాభల్లమును విసరివైచెను. ఆక్షణమున భూమినిఁజీల్చుకొని యుద్భవించినట్లొక స్త్రీ యటఁబ్రత్యక్షమయ్యెను.

ఆసుందరి మానసికచింతవలె నతిసూక్ష్మగామినియై తెప్పపాటు కాలములో రాజపుత్త్రునిచేతినుండి వచ్చుభల్లమునకును, నస్మానుఖానునకును నడుమవచ్చి నిలుచుండెను. చూచువారందఱు నేమియుఁ దోఁచక యూరకుండిరి. వారినోటినుండి యాతనాసూచకమైన "ఓ హో!" అనుశబ్దముబయలువెడలెను. అస్మాన్ ఖానుని నిమిషమాత్రాజ్ఞానావస్థ యప్పటికి వదలిపోయెను. జగత్సింహుఁడు శరీరము వడకుచుండ నార్తభావముతోఁ దనరెండుచేతులను బైకెత్తెను. ఆతనిహస్తమునుండి వెడలిన యాభల్ల మాసుందరి వెన్నును భేదించుకొనిపోయెను తోడనే యాస్త్రీ యస్మానునివక్షస్థలముపైఁబడి బిగ్గఱగా "గుణమయ సోదరా! అస్మాన్! నాజీవితము నీకు శేషయాతనలకుఁ గారణమైనదీ. జన్మాంతరమునందు నేను నీదుఃఖమునకుఁ గారణముగా నుండకుండ వలయునని ప్రార్థించుచున్నాను" అనియెను.

ఆసుందరి, అయేషా! అప్పుడికయుద్ధసంబంధములగు యోచన లెవ్వరికిని లేవు అస్మానుఖానాసుందరిని వక్షమునఁజేర్చుకొని భల్లము నామెవక్షమునుండి పెరికివైచెను. జగత్సింహుఁడు చేతితోఁ దలను మోదుకొనుచు "అయ్యో! జగత్తునందలిసారరత్న మీవిధముగా నాభల్లముచేఁబడిపోయినదే. నాకుఁ బరమహితైషిణియైన దేవి మహా ప్రస్థానమును జేయుచున్నది! అస్మానునియస్త్రాఘాతముచే నీకృతఘ్నుని

ప్రాణమింతకుముందే నష్టమైపోయినచో నింతటివాపుణము సంభవించి యుండదుకదా!" అని వాపోవఁజొచ్చెను.

అయేషా—రాజపుత్రా! సమీపమునకురమ్ము—ప్రేమ మయుఁడవగునోసోదరా! అస్మాన్! నాకికఁగాలములేదు చెప్పవలసిన దియు విశేషముగలేదు. రాజపుత్రుఁడు బుద్ధిపూర్వకముగ నాపై భల్లమును విసరలేదు. అందుచే నాతఁడు దోషియని తలంపఁగూడదు. అదృష్టదోషమువలన నాహృదయముపైనాకుఁ గలయధికారమును బోఁ గొట్టుకొని యావజ్జీవమును దుఃఖమునకు లోనైతిని. నిన్నును దుఃఖ సాగరమునందు ముంచివైచితిని అభిన్నహృదయసోదరా! నీవుప్రేమ మయుఁడవు. నీప్రేమమున లవలేశమునొందఁగలిగినను జనులుధన్యు లగుదురు. స్వర్గమునందును నంతటిప్రేమయుండదు. జన్మాంతరము నందును నీయీయలౌకికప్రేమ ననుభవించు నధికారమునుండి వంచి తముగాకుండునట్లు నాకాశీర్వాద మొసంగుము" అనియెను.

శిబిరమునుండి వైద్యులువచ్చి నిలుచుండిరి.

అయేషా—వైద్యులవలనఁ బ్రయోజనమేమియును లేదు. ఈ యాఘాతమునకుఁ బ్రతీకారములేదు. రాజపుత్రా! నేను నిన్నత్యం తముఁ బ్రేమించుచున్నాను. ప్రతిదానమును బడయవలెనను నాశ లేకుండ నాప్రాణములయందలి ప్రణయమునంతను నీపాదపద్మములకడ నర్పించితిని. అర్పించినదానిని వెనుకకుఁదీసికొనుటకు నాకుసాధ్యము కాదు. వేఱొకప్రక్క నానిమిత్తముప్రణయసాగరము సిద్ధమైయున్నది. నేను దానినిజూచియుఁ జూడనిదానివలె నున్నాను అందునిమిత్తమే నేననేకులహృదయములను దుఃఖసాగరమునముంచి చిరకాలము సెలవు గైకొనుచున్నదానను. రాజపుత్రా! నన్ను క్షమింపవలయును. నే నీజన్మమునందు మరలనిన్నుఁజూడకుందునని యనుకొనియుంటిని. కాని, నాజీవనమునకు జీవనమైన యస్మానుఖానునివక్షమున భల్లముగుచ్చు కొనునని యెడిభయముచే నేనిప్పుడు కనఁబడవలసివచ్చినది. అయేషా దురదృష్టవంతురాలు. ఆమెజీవనము శీఘ్రముగఁ బోయినచోఁ బరమ మంగళమగును.

జగ—ఏ దేవికీజీవితము చిరఋణబద్ధమై యున్నదో; యెవ్వరియం దీజీవిత మసంఖ్యాకప్రకారములచే బద్ధమైయున్నదో, యెవరికిసమానమీ ప్రపంచమునం దేమియును లేదో, యెవరియెడల నాకృతజ్ఞత యనంతమైయున్నదో, యట్టి యయేషాను గరుణామయిని, నిష్కారణముగ నాహస్తములతో నంత మొందించితిని. అసహనీయమైనయీదుఃఖ మాజన్మాంతమును నాహృదయమును వీడిపోవునది కాదు. ఈకృతఘ్నుం డిందులకే ప్రాణాంతములగు ననేకాపదలనుండి విడివడియెంగాంబోలు! హా! దైవమా!

అయేషా—యువరాజా! మఱచిపొమ్ము. విషమయమైన యయేషాజీవితమునందలి విషయములనన్నింటిని మఱచిపొమ్ము. నీవు సుఖముగా గాలముగడపవలయునని ప్రార్థించుచున్నాను. నాసోదరి తిలోత్తమ కీవర్తమానమును దెలియనీయకుము. నాకు సెలవొసంగుము. పోయెదను.

రాజపుత్త్రిక డథోముఖుడై రోదనముచేయందొడంగెను. అయేషాశరీరమందలిగాయమునుండి రక్తము ప్రవహింపనారంభించెను. ఆమె కంఠస్వరము మిగులసంక్షుబ్ధమైపోయెను. అతికష్టముతో నామె యిట్లు చెప్పదొడంగెను "అస్మాన్! ప్రేమమయా! నీముఖమునిపుడు బాగుగా జూడంజాలను ఇంకసావకాశము లేనట్లు తోంచుచున్నది. ఈజీవితము నందు నీక నేకయాతనలను గలుగంజేసితిని. నీకిప్పుడు కడసారికష్టమును గలిగించి వెడలిపోవుచున్నదానను. అన్నా! అస్మాన్! ఈయంతిమ సమయమున నాసకలాపరాధములను క్షమించి నాకుంసెలవొసంగుము"

అస్మాన్ ఖానుని నేత్రములయందు నీరులేదు. హృదయమున నిట్టూర్పును లేదు. నోటినుండి మాటయును లేదు యోధృవస్త్రములను ధరించి యున్నయావీరుండు పాషాణవిగ్రహమువలె నిశ్చలభావముతోం గూర్చుండియుండెను ఆతనియంకపీఠముపై శోణితసిక్తయు, మృత్యుకబళితయు నగునాభువన మోహినియుండెను.

జగత్సింహుండు కాతరభావముతో "నవాబుసాహేబ్! నవాబునందని మీకడ సెలవుంగైకొనుచున్నది" అనియెను.

అస్మాన్—(ఆశ్చర్యముతో) ప్రాణేశ్వరీ! సెలవుంగైకొనుచుంటినని చెప్పుచుంటివా? పరమణీమణిని ముహూర్తకాలము చూడకపో

యినచో భువనమే యంధకారమయముగఁ గన్పట్టుచుండునో, యేదేవి ప్రసన్నతను లక్ష్యమునందుంచుకొని నేనీజీవితమునందలి సమస్తకార్యములను చేయుచుంటినో, యట్టియామెకు సెలవొసంగుటయా! ప్రాణేశ్వరీ! నీవు కొంచెమముందుగఁ బోఁదలఁచుకొంటివా? నీయస్మాను నీ వెనువెంటనేవచ్చును.

అ—మాటాడలేను. చెప్పవలసినది ముగిసినది. నాతల్లి— దుఃఖితమైన నాతల్లిని సమాధానపెట్టుము. నీవు నాయెడలఁ జిరకరుణామయుఁడవని నేనెఱుంగుదును—నీయంకపీఠముపై మరణము —చాల సుఖముగానున్నది — అస్మాన్ —ఎంతశోభ ! నీవును నేనును— స్వర్గరథమునందు—సోదరీ సోదరులము—ఎంత మాధుర్యము— ఆహా ! పోవుదము—అస్మాన్.

అయేషానోటినుండి యిఁకమాటలేదు. సముజ్జ్వలమైన యావర్తిక యాకస్మికముగ నారిపోయినదనియు, సౌందర్యశోభాయుక్తమైన పుష్ప మకాలమున రాలిపోయినదనియు నందఱు ననుకొనిరి.

ఉపసంహారము

అతిరమణీయప్రదేశమందలి యొకనిభృతస్థలమున నయేషావరవపువును సమాధిచేసిరి. ప్రతిదినమున నుదయమునను సాయంతనమునను నొకపురుషుం డాసమాధికడకువచ్చి సమాధిపై శిరసుంచి మౌనియై యశ్రువర్షమును గురియించుచుండుట ననేకులు చూచుచుండిరి. ఆ మనుష్యుం డస్మాన్‌ఖాను.

ఆదురవస్థ సంభవించినపిదప నుత్సాహమును, బలమును నస్మాన్‌ఖానుని విడిచిపోయినవి. ఏనారీమణిబలముచే నస్మానుఖాను బలిష్ఠుం డయ్యెనో, యామె యాతనిని విడిచిపోయినది. మరల నొకటిరెండు యుద్ధములయందు సులభముగా నస్మానుఖానోడిపోయెను. పఠానుల సమస్తాధికారములును మొగలాయీలవశమైపోయినవి. అందుకొఱకస్మానుఖానొక నిట్టూర్పయినను విడువలేదు. ఒరిస్సాదేశమునం బఠానుల యాధిపత్యము సమాప్తమైపోయెను.

ఘటనాఘటనసమర్థుండగు విధివిధానము లాశ్చర్యజనకములు! కాశ్మీరబీగముసోదరునితనయయగు నయేషాయెక్కడ? కటులుఖానునియింటం బెరుగుటెక్కడ? ఢిల్లీలో మొగలాయీలకడ సేవకుండుగనున్న పఠానుని తనయుండెక్కడ? అత్యల్పవయసున మాతృవియోగము తటస్థింప బంధువని కటులుఖానునియింట నభివృద్ధిం జెందుటెక్కడ? అతని సుగుణసంపత్తిని, ధైర్యసాహసములంజూచి కటులుఖాను తనపుత్రునిగ నెంచి సంరక్షించుచు సర్వసేనాధిపత్యమొసంగుటెక్కడ? మానసింహమహారాజు తనయుండెక్కడ? బందీయై కటులుఖాను భవనమునం జేరి యయేషాప్రేమకు నిలయమగుటెక్కడ? ఈఘటనముకంటె విచిత్రమేమికలదు? సంతతభోగపరాయణుడగు జ్యేష్ఠపుత్రుని మూలమునం బఠానురాజ్యమున కేమైన భంగమువచ్చునేమోయని తలంచి

యస్మానుఖానుని రెండవతనయునిగా గ్రహించి రాజ్యాధికార మొసంగి యతనిమూలమునఁ బఠానులరాజ్యమంతయు వృద్ధిలోనికి వచ్చునను కొనిన కటుల్ఖానుని యుద్దేశమేమైనది? భారతవర్షమునఁ బఠానుల యౌన్నత్యము మొదలంట నిర్మూలమైపోయినది. విధిచైదము లవిలంఘ్యములుకదా.

అస్మానునిజీవితాంతమున నాతని యిచ్ఛానుసారముగా నయే పాసమాధి పార్శ్వమున నాతనినశ్వరకళేబరము సంరక్షితము సేయఁ బడియెను.

సమాప్తము.

కాకినాడ: జార్జి ప్రెస్ యందు ముద్రింపబడియె —1949. (1,000 కాపీలు)